

การสร้างอัตลักษณ์ภายในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัย

นายศรัณย์ มหาสุภาพ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

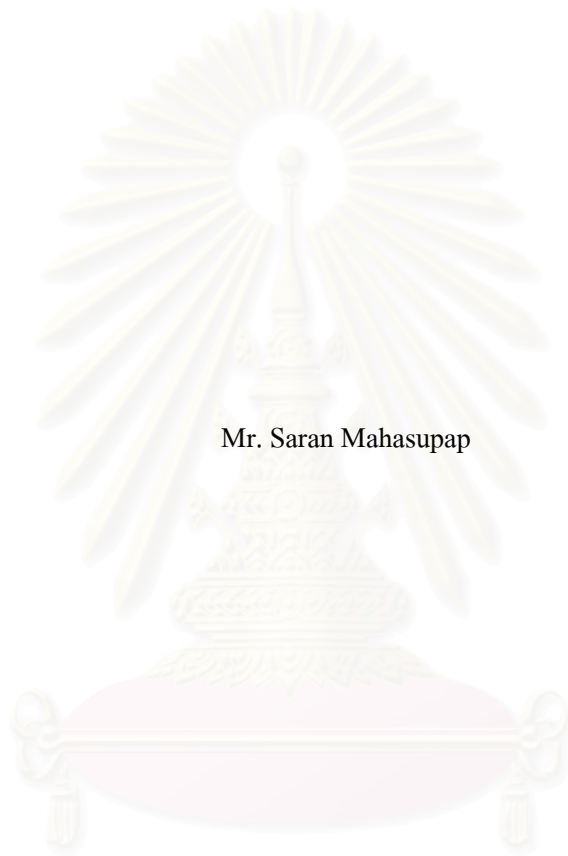
สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE CONSTRUCTION OF GAY IDENTITY IN GAY CONTEMPORARY
AUTOBIOGRAPHY

Mr. Saran Mahasupap

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Comparative Literature

Department of Comparative Literature

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การสร้างอัตลักษณ์ภายในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติเกย์
ร่วมสมัย

โดย

นายศรันย์ มหาสุภาพ

สาขาวิชา

วรรณคดีเปรียบเทียบ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร. ชุติมา ประภาศวุฒิมิถาร

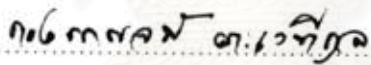
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

อาจารย์ ดร. สุรเดช โชติอุดมพันธ์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพจน์ ชิตวittunhar)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ม.ร.ว. กอังกาญจน์ ตะเวทีกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร. ชุติมา ประภาศวุฒิมิถาร)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(อาจารย์ ดร. สุรเดช โชติอุดมพันธ์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. อนงค์นาฏ เด็กกิตวิทย์)

ศรัณย์ มหาสุภาพ : การสร้างอัตลักษณ์เกย์ในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัย.
 (THE CONSTRUCTION OF GAY IDENTITY IN GAY CONTEMPORARY
 AUTOBIOGRAPHY) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อ. ดร. ชูติมา ประภาสวุฒิสาร,
 อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม : อ. ดร. สุรเดช โชติอุดมพันธ์, ๑๖๖ หน้า.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์เกย์ในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัยและศึกษาข้อจำกัดของกระบวนการเปิดเผยตัวตนในเรื่องเล่าที่มักจะยึดติดกับจารีตของสังคมโลกที่หนึ่งและละเลยมิติของเกย์ในโลกที่สาม นอกจากนี้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ยังมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจและศึกษาการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมและการเมืองของเกย์ในแต่ละพื้นที่ ทั้งนี้ ได้ศึกษาผ่านอัตชีวประวัติเกย์คัดสรรจากหลากหลายพื้นที่และวัฒนธรรม 3 เรื่อง ได้แก่ *Becoming a Man, Before Night Falls* และ *Butterfly Boy*

จากการศึกษาพบว่า เรื่องเล่ามีบทบาทสำคัญในกระบวนการสร้างอัตลักษณ์เกย์ ตามแนวทฤษฎีการเปิดเผยตัวตนผ่านพื้นที่ของภาษา (Performativity) เรื่องเล่าเป็นปัจจัยในการประกอบสร้างตัวตนอันหลากหลาย เกย์ อัตลักษณ์เกย์มีลักษณะที่ซับซ้อนและสัมพันธ์กับปัจจัยต่างๆ อันได้แก่ อัตลักษณ์ทางเพศ ชาติพันธุ์ และชนชั้น ทั้งนี้ความหลากหลายของอัตลักษณ์เกย์ขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางพื้นที่และวัฒนธรรมของเกย์แต่ละคน การเล่าเรื่องพัฒนาการในช่วงชีวิตเกย์เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่วัยเด็กไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ และการเปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์ต่อสังคมรวมถึงชีวิตหลังจากเปิดเผยตัวตน จากการศึกษาทำให้มองเห็นถึงอคติที่แฝงอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมและการกำหนดความหมายของความเป็นเกย์ในเชิงลบให้สังคมได้รับรู้ นอกจากนี้ยังได้พบวิธีการวิพากษ์และท้าทายกรอบแนวคิดของสังคมนักเขียนเกย์เพื่อความอยู่รอดในสังคม

การศึกษาอัตชีวประวัติเกย์ทั้ง 3 เรื่อง จึงแสดงให้เห็นบทบาทของเรื่องเล่าในการประกอบสร้างอัตลักษณ์เกย์ที่ซับซ้อนและหลากหลาย แตกต่างกันไปตามพื้นที่และวัฒนธรรม

ภาควิชา...วรรณคดีเปรียบเทียบ.....
 สาขาวิชา...วรรณคดีเปรียบเทียบ.....
 ปีการศึกษา...2551.....

ลายมือชื่อผู้ผลิต... *ศรัณย์ มหาสุภาพ* .....
 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก... *ชูติมา ประภาสวุฒิสาร* .....
 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม... *สุรเดช โชติอุดมพันธ์* .....

#488 02024 22 : MAJOR COMPARATIVE LITERATURE

KEYWORDS : GAY/AUTOBIOGRAPHY/IDENTITY/NARRATION/PERFORMATIVITY

SARAN MAHASUPAP : THE CONSTRUCTION OF GAY IDENTITY IN GAY
 CONTEMPORARY AUTOBIOGRAPHY. ADVISOR : CHUTIMA
 PRAGATWUTISARN, Ph. D. , CO-ADVISOR : SURADECH
 CHOTIUDOMPANT, Ph. D. , 177 pp.

The objectives of this thesis are to analyze the construction of identity in gay contemporary autobiographies and to examine the limit of coming out process based on Eurocentric biases that ignore various dimensions of becoming gay in Third world. Moreover, this study is to explore and study the cultural and political movements of gay people in different spaces. In so doing, this study selects three autobiographies for discussion, namely *Becoming a Man*, *Before Night Falls* and *Butterfly Boy*.

The study shows the process of constructing gay identity through life story. According to the thought of performativity, story plays crucial parts in building gay identity. Situated in a variety of cultural and geographical spaces, gay identities are therefore a complex nexus of various factors including gender and sexuality, ethnicity and class. Narrating self's identity also demonstrates the process of development of gay beginning with childhood to adolescence and finally to the moment of coming out of the closet as well as life after emerging from the closet. The study also reveals how heterosexual society with its tradition constructs the negative meaning of being gay and how those gay writers not only criticize but also challenge both normative and traditional cultures for survival.

The study therefore represents differences of constructive and convoluting gay identities. Three selected autobiographies are crucial to understand how gay identities are performatively constructed.

Department :...Comparative Literature.....

Field of Study :...Comparative Literature.....

Academic Year :...2008.....

Student's Signature :

Advisor's Signature :

Co-Advisor's Signature :

Saran Mahasupap
Chutima Pragatwutisarn
Chotiudompant

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้จะเสร็จลงไม่ได้ หากขาดความช่วยเหลือจากอาจารย์ผู้มีพระคุณทุกท่าน รวมทั้งเพื่อนฝูงที่คอยเป็นกำลังใจให้อยู่เสมอ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอ. ดร. ชุติมา ประภาสวุฒิสาร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ อ. ดร. สุรเดช โชติอุดมพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ ที่มอบคำแนะนำในเขียนวิทยานิพนธ์และอดทนอดกลั้นต่อความเกียจคร้านผู้วิจัยมาโดยตลอด

ผู้วิจัยขอกราบขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ม.ร.ว. กองกาญจน์ ตะเวทีกุล ประธานกรรมการสอบ ที่สละเวลาอ่านวิทยานิพนธ์เล่มนี้และให้กำลังใจผู้เขียนตลอดมา นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. อนงค์นาฏ เถกิงวิทย์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้สละเวลาอันมีค่าอ่านงานวิจัยชิ้นนี้และเปิดโลกให้ผู้วิจัยได้รู้จักสาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จาตุรี ดิงศภัทย์และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ตรีศิลป์ บุญขจร ผู้คอยให้กำลังใจและให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยตลอดมา สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณ อ. วิลาสินี แผงยงค์, อ.ดร. ศิริพร ศรีวรกานต์, ศาสตราจารย์พิเศษ ดร. อัมภา โอตระกูล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชุศรี มีวงศ์อุโฆษ, อ. ดร. อารตี แก้วสัมฤทธิ์ ศาสตราจารย์ ถนอมนวล โอเจริญ และอาจารย์ประจำสาขาภาษาเยอรมันทุกท่าน, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปัทมา อัฒนาโถ, อ. อาทิตย์ ชีรวณิชย์กุล, อ. ดร. แพร จิตติพลังศรี, อ.ดร. Brett Farmer และ อ. Claudio Kasperl ที่คอยถามไถ่ ห่วงใยและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยทุกครั้งที่พบเจอ ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านอย่างสูง

นอกจากนี้ หากไม่ได้กัลยาณมิตรที่ให้กำลังใจมาตลอดผู้วิจัยก็คงไม่สามารถทำงานให้สำเร็จลุล่วงได้ ขอขอบคุณ หญิง ภัฏญา วัฒนกุล ที่ให้คำแนะนำและให้กำลังใจอยู่เสมอ ขอขอบคุณน้องๆ ในภาควิชา อลิซ อลิสา สันตสมบัติ ขอขอบคุณที่คอยเป็นกำลังใจ ตรวจสอบและอ่านงานให้ โบว์ วชิรกรรม อาจกุ่มวงศ์ ที่ให้กำลังใจและแนะนำหนังสือดีๆให้อ่าน ขอขอบคุณน้องไฝ ไฝพันธ์ จันทิพร ที่ช่วยพิมพ์ตัวบทให้ นอกจากนี้ขอขอบคุณพี่จาร์รัตน์ เทศลำไยและพี่ณัชพล บุญประเสริฐกิจ รุ่นพี่ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ นิติพงส์ พิเชฐพันธ์และอรรถพล เตชะพันธ์ รุ่นน้องอักษรรวมถึงเพื่อนๆและน้องๆทุกคน สำหรับกำลังใจที่ให้มาตลอด และที่ขาดไม่ได้ขอขอบคุณ ห้องธุรการภาค พิสุ สุนิสา ศรีเจริญ และพี่ๆน้องๆในห้องธุรการภาคทุกคนที่คอยเป็นธุระจัดการในเรื่องงานเอกสารมาตลอด

สุดท้ายขอขอบคุณพ่อกับแม่ ป้าทั้งสองคนที่ให้อิสระในการเรียน การตัดสินใจ ให้ความรักและส่งเสริม ให้กำลังใจและความห่วงใยแก่ผู้วิจัยตลอดมา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านด้วยความรักและเคารพ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและปัญหา.....	1
1.2 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	10
1.3 วัตถุประสงค์.....	11
1.4 สมมติฐาน.....	11
1.5 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	11
1.6 ขอบเขตการวิจัย.....	12
1.7 ตัวบทที่ใช้ในการศึกษา.....	12
1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
1.9 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	13
บทที่ 2 แนวความคิดเกี่ยวกับเพศสถานะเกย์และอัติชีวประวัติ.....	14
2.1 อัติชีวประวัติและอัตลักษณ์.....	15
2.2 อคติและลักษณะของอัติชีวประวัติแนวชนบ.....	17
2.3 อัติชีวประวัติเกย์ อัตลักษณ์ และการสร้างอัตลักษณ์ผ่านพื้นที่ทางภาษา.....	22
2.4 ลักษณะของอัติชีวประวัติเกย์.....	25
2.4.1 ลักษณะการเล่าเรื่องแบบไม่เป็นไปตามลำดับเวลา.....	25
2.4.2 เรื่องเพศในฐานะแก่นเรื่อง.....	29
2.4.3 การแสดงออกถึงอารมณ์ร่วมและการสร้างลักษณะการสร้างชุมชน.....	32
2.5 อัติชีวประวัติกับการเปิดเผยตัวตน.....	35
2.6 สังคมและประวัติศาสตร์ของกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกัน.....	46
2.6.1 อคติต่อเกย์.....	49
2.6.1.1 เกย์ในฐานะความผิดปกติทางจิต.....	49
2.6.1.2 แนวคิดทางศาสนาต่อแนวคิดแบบรักร่วมเพศเดียวกัน.....	55
2.6.2 ความรุนแรงที่มีต่อกลุ่มเพศรักร่วมเพศ.....	60

2.6.3 ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของชุมชนเกย์ในภูมิภาคต่างๆ.....	61
2.6.3.1 ชุมชนเกย์ในสหรัฐอเมริกา.....	62
2.6.3.2 ชุมชนเกย์ในคิวบา.....	66
2.6.3.3 ชุมชนเกย์ในเม็กซิโก.....	72
บทที่ 3 การค้นหาตัวตนของตัวตนเกย์ในอัตชีวประวัติ.....	76
3.1 การค้นหาตัวตนและอิทธิพลของครอบครัว	77
3.1.1 “จากวันนั้นในห้องนอน” ใน <i>Becoming a Man</i>	77
3.1.2 “จากชายกลายเป็นเกย์” ใน <i>Before Night Falls</i>	81
3.2.3 “พ่อจ๋า หนูอยากเป็นเกย์” ใน <i>Butterfly Boy</i>	85
3.2 การค้นหาตัวตนและอิทธิพลของชุมชน.....	94
3.2.1 “สงครามระหว่างความละเอียดและความปรารถนา”ใน <i>Becoming a Man</i>	94
3.2.2 “เมื่อเกย์เป็นศัตรูของชาติ” ใน <i>Before Night Falls</i>	105
3.2.3 “ฉันรักเธอ ฉันเกลียดเธอ...ผู้ชาย” ใน <i>Butterfly Boy</i>	109
3.3 การค้นหาตัวตนและอิทธิพลของคนรัก.....	115
3.3.1 “ถึง ... โรเจอร์ที่รัก” ใน <i>Becoming a Man</i>	115
3.3.2 “ถึง...คนเฝ้าประตูที่รัก” ใน <i>Before Night Falls</i>	116
3.3.3 “รอยจูบของผีเสื้อ” ใน <i>Butterfly Boy</i>	117
3.4 การค้นหาตัวตนผ่านการเดินทางและสถานที่.....	120
3.4.1 “จากชนบท สู่มืองใหญ่” ใน <i>Becoming a Man</i>	120
3.4.2 “จากมุมมืดในคิวบา สู่วาติในอเมริกา” ใน <i>Before Night Falls</i>	122
3.4.3 “กลับสู่บ้าน พื้นที่กึ่งกลาง” ใน <i>Butterfly Boy</i>	128
บทที่ 4 อัตชีวประวัติเกย์: การวิพากษ์แนวคิดของสังคม.....	136
4.1 การวิพากษ์แนวคิดความเป็นชาย.....	138
4.1.1 การวิพากษ์ความเป็นชาย ในอัตชีวประวัติเรื่อง <i>Becoming a Man</i>	138
4.1.2 การวิพากษ์ความเป็นชาย ในอัตชีวประวัติเรื่อง <i>Butterfly Boy</i>	146
4.1.3 การวิพากษ์ความเป็นชาย ในอัตชีวประวัติเรื่อง <i>Before Night Falls</i>	152
4.2 การวิพากษ์สังคมผ่านทางพื้นที่และการเดินทาง.....	156
4.2.1 การเดินทางและพื้นที่กึ่งกลางใน อัตชีวประวัติเรื่อง <i>Butterfly Boy</i>	157
4.2.2 พื้นที่: การวิพากษ์ในอัตชีวประวัติเรื่อง <i>Before Night Falls</i>	163
บทที่ 5 บทสรุป.....	166
รายการอ้างอิง.....	171

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและปัญหา

เพศสถานะ (gender) เป็นประเด็นที่มีการถกเถียงกันมาตลอดตั้งแต่ในอดีตและการถกเถียงยังคงดำเนินเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน (Glover and Kaplan, 2000: ix) ประเด็นและปัญหาสำคัญที่เป็นตัวจุดชนวนให้เกิดการโต้แย้งกันในเรื่องเพศสถานะนั้นเกิดมาจากการเข้ามาแทรกแซง ควบคุมและตีกรอบในเรื่องเพศสถานะที่ “ถูกต้องชอบธรรม” อันได้แก่ เพศสถานะชายและหญิงที่ยึดถือแนวคิดรักต่างเพศ โดยมุ่งประโยชน์ให้เอื้อกับการตอบสนองความต้องการของสังคมส่วนใหญ่ การเข้ามาแทรกแซงส่งผลให้ผู้คนที่ไม่เข้ากรอบกับเพศสถานะที่สังคมกำหนดไว้ต้องอยู่ในฐานะของคนนอกสังคมที่เรียกว่าเป็นคนชายขอบของสังคม

สังคมกระแสหลักพยายามทำให้เพศสถานะถูกมองว่าเป็นเรื่องส่วนตัวและเป็นเรื่องธรรมชาติอันถือว่าเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ การสร้างแนวความคิดดังกล่าวนี้ส่งผลให้กฎเกณฑ์และกรอบในเรื่องเพศสถานะที่สังคมกำหนดถูกละเลยและไม่เคยถูกตั้งคำถาม กล่าวคือเพศสถานะที่ถูกต้องและดีงามตามที่สังคมกำหนดได้รับความชอบธรรมในสังคมโดยอ้อมผ่านการของธรรมชาติอันยากที่คนกลุ่มน้อยในสังคมจะได้แย้ง แต่อย่างไรก็ดีความเชื่อนี้ถูกสั่นคลอนด้วยแนวความคิดที่ว่า เรื่องของเพศสถานะนั้นหาใช่เป็นสิ่งที่ธรรมชาติกำหนดและรังสรรค์มา แต่แท้จริงแล้วเป็นการประกอบสร้างของสังคม กล่าวคือ ในความเป็นจริงแล้วเพศสถานะกลับเป็นสิ่งที่สังคมและองค์ประกอบในสังคมให้ความสำคัญและพยายามควบคุมไว้อย่างเข้มงวด อาจจะกล่าวได้ว่าการแสดงออกในเรื่องราวของเพศสถานะนั้นเป็นเรื่องราวที่ผู้คิดและสัมพันธ์กับค่านิยมทางศีลธรรมและบรรทัดฐานของสังคม ดังนั้น การควบคุมและจัดการเพศสถานะของสังคมจึงสามารถมองได้อีกมุมหนึ่งว่า เพศสถานะนี้ถูกผูกติดและเชื่อมโยงกับศาสนา สังคม รวมถึงรัฐอย่างเหนียวแน่นมากกว่าความพึงพอใจส่วนบุคคล ในประเด็นนี้จะเห็นได้จากสภาพการณ์ของเพศสถานะในสังคมไทยได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากเพศสถานะเกย์ในสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปตามวาทกรรมต่างๆ กันตามที่สถาบันรัฐ สังคม หรือศาสนากำหนด เช่น เพศสถานะอาจจะถูกมองว่าเป็นความผิดปกติทางจิต หรืออาจจะถูกมองว่าเป็นผลมาจากกรรมในอดีตตามหลักพุทธศาสนา (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545: 15-18) เป็นต้น ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงข้ออ้างของสังคมที่พยายามนำเสนอว่าเพศสถานะเป็นเรื่องส่วนตัว แต่ดูเหมือนข้ออ้างดังกล่าวจะขัดแย้งกับพฤติกรรมของสังคมที่กระทำต่อประเด็นเรื่องเพศสถานะ

การควบคุมและตีกรอบของสังคมที่กระทำต่อเพศสถานะเป็นการพยายามตั้งค่านิยมในเรื่องเพศสถานะให้ถูกต้องและเข้ากฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดโดยให้ความสำคัญกับเพศสถานะที่เป็น “เพศสถานะที่ปกติ” อันสอดคล้องกับแนวความคิดธรรมชาติ การนำเสนอระบบความคิดนี้ส่งผลให้คนในสังคมต้องปฏิบัติตามกรอบที่กำหนดไว้ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ลักษณะดังกล่าวส่งเสริมให้เกิดความเชื่อที่ว่าเพศสถานะที่ถูกต้องและชอบธรรมนั้นเป็นเพศสถานะที่สังคมกำหนดแต่อย่างไรก็ดี กลุ่มคนที่มีรสนิยมทางเพศที่ไม่เข้ากรอบของสังคมและถูกจัดวางตำแหน่งทางสังคมให้เป็นคนกลุ่มน้อยหรือชายขอบก็ไม่ได้ยอมรับแนวคิดนี้โดยคุณิ กลุ่มคนเหล่านี้พยายามต่อต้านขัดขืนรวมทั้งต่อรองกับแนวความคิดของสังคมโดยพยายามตั้งคำถามกับกรอบเพศสถานะที่สังคมกำหนดและเรียกร้องสิทธิและแสดงตนเพื่อที่จะคงไว้ซึ่งเพศสถานะของตนซึ่งแตกต่างจากที่สังคมกำหนด จากที่กล่าวมาจะพอมองเห็นได้ว่าเรื่องของเพศสถานะเป็นการควบคุมของสังคม การใช้อำนาจที่แทรกซึมลึกกลงไปในสมาชิกของสังคมเพื่อให้อยู่ในกรอบที่สังคมกำหนด แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นเรื่องของ การต่อรองและขัดขืนกับอำนาจของสังคมด้วยเช่นกัน

กลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่ลุกขึ้นมาต่อต้านและตั้งคำถามกับการวางมาตรฐานเรื่องเพศสถานะที่สังคมกำหนดก็คือกลุ่มคนที่นิยมรูปแบบรักเพศเดียวกัน นอกจากปัญหาของการที่สังคมกำหนดในเรื่องเพศสถานะผูกติดเชื่อมโยงกับธรรมชาติเพื่ออธิบายแนวคิดของตนว่าเป็นเรื่องที่ชอบธรรมดังที่กล่าวมาข้างต้นจนเกิดความพยายามตั้งคำถามและล้มล้างแนวคิดดังกล่าว รวมทั้งนำเสนอแนวคิดที่ว่าเพศสถานะเป็นสิ่งประกอบสร้างของสังคม รายละเอียดของการกำหนดรูปแบบและกฎเกณฑ์ทางเพศสถานะยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาและความขัดแย้งในเรื่องเพศสถานะในพื้นที่ของสังคมและลูกกลามไปถึงพื้นที่ทางการเมือง รายละเอียดที่ว่านั้นคือการกำหนดลักษณะของเพศที่ชอบธรรมไว้สองเพศสถานะคือ เพศชายและเพศหญิง โดยการกำหนดเพศสถานะทั้งสองเป็นไปเพื่อเอื้อประโยชน์ให้สังคมกระเสถียรอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ สังคมให้ความสำคัญกับการเจริญพันธุ์อันเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการดำรงไว้ซึ่งความอยู่รอดของสังคมและปัจจัยที่จะทำให้เป้าหมายนี้บรรลุผลก็คือ การสืบเผ่าพันธุ์เพื่อทดแทนสมาชิกเดิมด้วยการต้องพึ่งพาการจำแนกเพศชายและเพศหญิง ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เพศสถานะอื่นๆ ที่นอกเหนือจากชายและหญิงจะถูกกำหนดให้เป็นปัญหาสังคมที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข กล่าวคือเพศสถานะที่ต่างออกไปนี้ถูกมองว่าเป็นภาวะเบี่ยงเบน ผิดศีลธรรมและผิดธรรมชาติ หากกล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นว่าลักษณะของเพศที่สังคมรับรองว่าถูกต้องนั้น ต้องตอบสนองความต้องการของสังคมเป็นหลัก และความต้องการนั้นก็คือการผลิตสมาชิกในสังคม ดังนั้นการมีเพศสัมพันธ์ที่สังคมยอมรับนั้นต้องเป็นการกระทำที่เอื้อประโยชน์ต่อสังคมเท่านั้น การเสพสมเพื่อตอบสนองความใคร่และอารมณ์ปรารถนาไม่ว่าจะเกิดในบริบทของรักต่างเพศหรือรักเพศเดียวกันต่างได้รับการปฏิเสธจากสังคมแทบทั้งสิ้น

จากแนวความคิดดังกล่าวนี้ กลุ่มคนที่แสดงออกหรือสวมบทบาทที่ต่างไปจากที่สังคมกำหนดจะได้รับผลกระทบโดยตรง กลุ่มเกย์หรือกลุ่มรักเพศเดียวกันเป็นกลุ่มที่สังคมพยายามให้ค่าและตีความหมายในฐานะของปัญหาสังคมที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน หากมองดูในมุมมองของประวัติศาสตร์ เกย์ได้รับการตีค่าและนิยามในแง่ของเพศสถานะที่ผิดปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การประเมินค่าความเป็นเกย์ว่าเป็นความผิดปกติทางจิตอันถือว่าเป็นอาการของโรคชนิดหนึ่ง¹ (Miller, 2006: 223) นอกจากนี้สังคมยังกำหนดลักษณะความผิดปกติของความเป็นเกย์เพื่อให้สมาชิกในสังคมสามารถแยกแยะบุคคลที่มีเพศสถานะเกย์ไปตามกฎเกณฑ์ที่สังคมสร้างขึ้น ความพยายามประเมินค่าและอธิบายตัวตนของความเป็นเกย์ในแง่ลบเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้กลุ่มเกย์ต้องเผชิญกับประสบการณ์อันเลวร้ายในฐานะของคนชายขอบของสังคมที่ได้รับการกดขี่ทางเพศวิถีจากสังคมกระแสหลัก ประสบการณ์อันเลวร้ายดังกล่าวที่เกย์ต้องประสบร่วมกันเป็นปัจจัยสำคัญในการก่อตัวของชุมชนเกย์และนำไปสู่การเคลื่อนไหวในสังคมเกย์ อย่างไรก็ตามประสบการณ์ดังกล่าวก็ไม่สามารถกำหนดลักษณะอันเป็นหนึ่งเดียวของอัตลักษณ์เกย์ได้ ถึงแม้ว่ากลุ่มเกย์จะมีการแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกันในรูปของการกดขี่ของสังคมทางเพศสถานะ แต่เกย์ก็มีความหลากหลายในตัวเองในหลากหลายมิติ ทั้งในแง่เชื้อชาติ ชนชั้น การเมือง สังคมรวมทั้งพื้นที่ที่แตกต่างกันไป

การสร้างเรื่องเล่านั้นเป็นหนทางหนึ่งในการอ่านบททวนชีวิตและเปิดโอกาสให้ผู้เล่าได้ทบทวนชีวิตและสร้างความหมายให้แก่ประสบการณ์ของตนจากมุมมองของตนเอง เพราะเท่าที่ผ่านมาสังคมเป็นผู้ให้ความหมายชีวิตของแต่ละปัจเจกบุคคล นอกจากนี้การนำเสนอประสบการณ์ในรูปแบบของเรื่องเล่าเกย์นั้นถือเป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดระเบียบแบบแผนให้แก่ชีวิตของผู้เล่า โดยผ่านกระบวนการอ่าน ตีความ วิเคราะห์ประสบการณ์ รวมถึงการคัดสรรและจัดลำดับประสบการณ์ อาจจะกล่าวได้ว่าเรื่องเล่าจากประสบการณ์นั้นเป็นเสมือนการตีความอดีตเสียใหม่ โดยที่ผู้เล่าพยายามจัดลำดับเพื่อสื่อความหมายให้กับประสบการณ์ชีวิต นอกจากนี้การที่ผู้เล่าถ่ายทอดประสบการณ์ต่างๆ ของตนนั้นในแง่หนึ่งเป็นการพยายามสร้างอัตลักษณ์ผ่านเรื่องเล่าเพื่อให้เห็นถึงอำนาจในการเล่าของผู้เล่าเรื่อง (ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช, 2546: 6)

เรื่องเล่านั้นเป็นการนำเสนอเหตุการณ์ต่างๆ ที่เชื่อมโยงซึ่งเหตุการณ์ต่างๆ ที่นำเสนอสัมพันธ์กับเวลาและพื้นที่ การเล่าเรื่องคือการย้อนกลับไปค้นหาและนำเสนอประสบการณ์ของตนมาใช้ประสบการณ์ที่นำเสนอก็ย่อมมีความเชื่อมโยงกับพื้นที่ในเชิงวัฒนธรรม เวลา และภูมิศาสตร์ การเล่าเรื่องจึงเป็นวิธีการหนึ่งในการเข้าใจสภาวะตัวตนในปัจจุบันที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆ รอบด้าน ทั้ง

¹ อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 2 ที่ว่าประเด็นเกย์ในฐานะความผิดปกติทางจิต

ทางชาติพันธุ์ พื้นที่ ชนชั้น และเพศสถานะ ดังนั้นจึงอาจจะกล่าวได้ว่า การเล่าเรื่องเป็นการผลิตซ้ำอัตลักษณ์ของปัจเจกชนในชีวิตประจำวัน เป็นกระบวนการที่เปิดเผยให้เห็นอัตลักษณ์แก่พื้นที่สาธารณะ (อภิญา เฟื่องฟูสกุล, 2546: 103)

สำหรับคนชายขอบแล้ว เรื่องเล่าไม่ได้มีไว้แสดงคุณค่าในเชิงวรรณศิลป์หรือสิ้นสุดลงในตัวของมันเอง แต่เรื่องเล่าก็ยังเปิดโอกาสและพื้นที่ให้กลุ่มคนชายขอบได้สร้างองค์ความรู้ สร้างความหมายใหม่ที่บัญญัติและนิยามจากมุมมองของคนชายขอบเอง กล่าวคือ คนชายขอบนั้นมองงานเขียนว่าเป็นเครื่องมือในการสร้างองค์ความรู้ โดยการใช้พื้นที่ทางภาษาเข้าไปวิพากษ์วิจารณ์และปรับเปลี่ยนสิ่งที่เคยนิยามว่าเป็นแบบแผน เป็นความจริงในสังคม ดังนั้น งานเขียนจึงทำหน้าที่เป็นเสมือนเครื่องมือในการต่อรองเชิงการเมืองและมีบทบาทขับเคลื่อนในทางการเมือง สังคมและวัฒนธรรม อาจจะกล่าวได้ว่างานเขียนของคนชายขอบให้ความสำคัญกับผลที่ได้จากเรื่องเล่า ดังจะเห็นได้จากการนำงานเขียนมาเป็นวิธีการในการวิพากษ์วิจารณ์และปรับเปลี่ยนความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจระหว่างสังคมกระแสหลักกับคนชายขอบ ดังนั้นจึงอาจจะกล่าวได้ว่า งานเขียนซึ่งอีกนัยหนึ่งก็คือพื้นที่ของภาษานั้น เป็นเสมือนสนามรบของคนชายขอบและเป็นพื้นที่ในการเรียกร้องและปลดปล่อยตนเองจากการกดทับ ช่มเหง เพื่อที่จะได้ตัวตนของตนกลับคืนมาและเข้าใจความหมายของตัวตน รวมทั้งสร้างชุมชนขึ้นมาใหม่นั้นเอง (hooks, 1990: 146)

ประสบการณ์และเรื่องเล่าที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด กล่าวคือ เรื่องเล่าเป็นการนำเสนอประสบการณ์ของชีวิต ประสบการณ์นับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่แฝงไปในนัยยะต่างๆ อัตลักษณ์หรือตัวตนเป็นผลผลิตจากการประกอบสร้างจากประสบการณ์ ผ่านการเล่าเรื่องราวในอดีต สะท้อนภาพของความทรงจำ กล่าวคือ ประสบการณ์เมื่อได้รับการถ่ายทอดผ่านพื้นที่ของภาษาและความทรงจำ ก็นับได้ว่าเป็นการตีความอดีตเสียใหม่ตามจุดยืนในขณะปัจจุบัน (Smith and Watson, 2001: 24)

เรื่องเล่าของเกย์หากมองอย่างผิวเผินอาจจะมองว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ด้วยความพยายามสร้างแนวความคิดของสังคมกระแสหลักที่ว่า การเล่าประสบการณ์ของเกย์อันเกี่ยวเนื่องกับประเด็นทางเพศสถานะเป็นเรื่องราวส่วนตัวของแต่ละปัจเจกบุคคลและไม่มีนัยยะทางการเมืองหรือสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องทำให้เรื่องเล่าของกลุ่มเกย์ถูกละเลยและไม่มีใครเห็นความสำคัญ จนส่งผลให้เกิดการมองข้ามงานเขียนของกลุ่มเกย์ซึ่งมักจัดอยู่ในประเภทกึ่งอัตชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติ แต่หากมองในอีกแง่มุมหนึ่งการเล่าเรื่องราวของกลุ่มเกย์อันเกี่ยวข้องกับเพศสถานะหรือประเด็นการเปิดเผยตัวตนนั้นแท้จริงไม่ได้มีนัยยะของความเป็นส่วนตัวเท่านั้น แต่เต็มไปด้วยนัยยะทางการเมือง เนื่องจากการเล่าเรื่องราวของตนให้แก่สาธารณชนฟังนั้นขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของปัจจัยทาง

สังคม เวลาและสถานที่ ซิดonie สมิท และ จูเลีย วัตสัน (Sidonie Smith and Julia Watson) ได้แสดงความคิดเห็นต่อหน้าที่ของเรื่องเล่าในเชิงการเมืองหรือสาธารณะว่า ในกระบวนการเล่าเรื่องจำเป็นต้องมีการคัดสรรประสบการณ์ การสร้างโครงเรื่องและการนำเสนอด้วยการเล่าเรื่อง (Smith and Watson, 2001:45) กอรปกับในปัจจุบันนี้เรื่องเล่าของกลุ่มเกย์จำนวนมากได้เปิดโอกาสให้คนกลุ่มนี้ได้นำเสนอเรื่องราวของตนมากขึ้นเมื่อเทียบกับอดีต ดังนั้นการเล่าเรื่องของกลุ่มเกย์นั้นจำเป็นต้องอาศัยเงื่อนไขทางสังคมหรือปัจจัยภายนอกอื่นๆ ซึ่งรวมถึงสถานที่และเวลา ดังนั้นจึงไม่อาจสรุปได้ว่า การเล่าเรื่องอยู่ในขอบเขตของเรื่องส่วนตัวอีกต่อไป หากแต่ยังอยู่ในขอบเขตของสาธารณะด้วยเช่นกัน

สิ่งที่น่าสนใจและทำให้เรื่องเล่าอัตชีวประวัติเกย์แตกต่างไปจากเรื่องเล่าแบบอื่นๆ ก็คือการแสดงออกและถ่ายทอดตัวตนในพื้นที่ของภาษา (performativity) ตามความหมายของ จูดิท บัตเลอร์ (Judith Butler)² นักทฤษฎีแนวสตรีนิยม การแสดงออกและนำเสนอตัวตนนั้นจะมุ่งให้ความสำคัญต่อการเรียนรู้สถานะและการสวมบทบาทเพศสถานะหญิงและชาย การแสดงออกเพื่อให้เห็นอัตลักษณ์เป็นสิ่งที่สังคมพยายามกำหนดวิถีทางหรือตั้งเงื่อนไขในการเข้ามาสวมบทบาท โดยหากไม่ปฏิบัติตามก็จะได้รับการลงโทษ ลักษณะของกระบวนการดังกล่าว บัตเลอร์ได้จำกัดความลงไปและเรียกลักษณะที่ว่าเป็นว่า identification อย่างไรก็ดีข้อกำหนดที่สังคมสร้างขึ้นเพื่อให้สมาชิกสวมบทบาทนั้น ไม่มีสมาชิกคนใดในสังคมที่สามารถสวมบทบาทได้อย่างแนบเนียนตามที่สังคมต้องการ ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าสิ่งที่สังคมพยายามให้สมาชิกปฏิบัติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในระดับของอุดมคติ (ideal) เมื่อเกิดการละเมิดข้อกำหนดที่สังคมกำหนดและวางแนวทางไว้แล้วจึงเกิดช่องโหว่ในการโต้กลับได้เสมอ การโต้กลับนี้จะอยู่ในลักษณะของการต่อรองหรือขัดขึ้น จากกระบวนการดังกล่าวจะมองเห็นว่าในการกำหนดกฎเกณฑ์ของสังคมอันแสดงให้เห็นถึงนัยยะของการใช้อำนาจย่อมมีการต่อต้านแฝงมาอยู่เสมอ (disidentification) ลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เราจะเห็นได้ในกระบวนการ performativity ก็คือการสวมบทบาทตามที่สังคมกำหนดเกิดขึ้นพร้อมกับการต่อต้านและขัดขึ้น เมื่อสังคมพยายามตั้งกฎเกณฑ์ในการสวมบทบาทก็ย่อมมีการขัดขึ้นและต่อรองไปพร้อมกัน ลักษณะดังกล่าวนี้ได้แสดงให้เห็นถึงอำนาจของการต่อรองของบุคคลในสังคมกับความหมายของแต่ละบุคคลที่สังคมสร้างขึ้น

แนวคิด performativity กับเรื่องเล่าได้เปิดพื้นที่และระเบียบวิธีในการอ่านงานเขียนของกลุ่มรักเพศเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อประสบการณ์นั้นมีนัยยะถึงการกลับไปตีความอดีตและความทรงจำในเรื่องเล่า เรื่องเล่าจึงไม่สามารถพิจารณาได้ในมิติของความจริง แต่ต้องพิจารณาในแง่มุมมอง

² Butler ได้นำเสนอแนวคิดหลักเกี่ยวกับ Performativity ไว้ในหนังสือ *Bodies that Matter*, หน้า 79-115.

การนำมาใช้เป็นหลัก (Smith and Watson, 2001: 47-48) ประสบการณ์จึงกลายเป็นปัจจัยหนึ่งในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ ทั้งนี้การนำเสนอเรื่องเล่าจึงเป็นไปในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับการสร้างอัตลักษณ์ตามแนวความคิดแบบเหมารวมของคนส่วนใหญ่

ในมุมมองตามแบบแผนของคนส่วนใหญ่แล้ว การพิจารณาแบบเหมารวม เป็นการมองภาพว่าตัวตนเป็นสิ่งตายตัว ไม่ลื่นไหล และเชื่อในการมีอยู่ของตัวตนที่ติดตัวมาตามธรรมชาติ ดังจะเห็นได้จากแนวคิดของสมิทที่ว่า

This theory of autobiography assumes an ontological and integumentary relationship of interiority to bodily surface and bodily surface to text as well as the identity (synonymy) of the I before the text, the I of narrator, and the I of the narrated subject (Smith, 1998: 108).

จากแนวคิดของความเชื่อในการมีตัวตนหรืออัตลักษณ์มาก่อนเรื่องเล่าทำให้ลักษณะการอ่านอัตชีวประวัติตามแบบสังคมกระแสหลักนั้นมองว่าตัวตนนั้นเป็นต้นทาง (origin) ของเรื่องเล่า ดังนั้นเรื่องเล่าจึงเป็นเพียงแค่ผลผลิตหรือผลกระทบ (effect) ของตัวตนที่มีอยู่แล้ว กรอบความคิดของสังคมต่อการสร้างเรื่องเล่าในลักษณะดังกล่าวไม่สามารถนำมาประยุกต์ในงานเขียนของกลุ่มคนชายขอบได้ อัตชีวประวัติตามขนบของสังคมให้ความสำคัญกับความจริงที่ซ่อนอยู่ในเรื่องเล่าและการเล่าเรื่องมีจุดประสงค์ที่จะถ่ายทอดให้แก่ผู้อ่านที่มีความสามารถในการสร้างความสมเหตุสมผลของเรื่องเล่าตามกรอบของสังคมแบบจารีต กล่าวคือ ผู้อ่านตามความคาดหวัง (implied reader) มีคุณสมบัติในการตีความและอ่านเรื่องเล่าในลักษณะเหมือนกัน (homogeneous) ตามกรอบความคิดของสังคม อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านในความเป็นจริงนั้นมีภูมิหลังและความคิดที่หลากหลาย (heterogeneous) ดังนั้น ในกรอบของอัตชีวประวัติตามแบบขนบนั้น ผู้อ่านเรื่องเล่าจึงมีลักษณะเป็นผู้อ่านที่เป็นอุดมคติ การตั้งกรอบที่ตายตัวส่งผลให้เกิดข้อจำกัดในการตอบสนองความปรารถนาหรือประสบการณ์ที่ไม่สามารถแสดงออกมาได้ อย่างไรก็ตาม จากข้อจำกัดที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าแนวคิดอัตชีวประวัติแบบขนบไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้หรือตีความในการอ่านงานของกลุ่มคนชายขอบหรือกลุ่มเกย์ได้ ดังจะเห็นได้จากความเห็นของสมิทที่ว่าเรื่องเล่านี้เป็นแหล่งประกอบสร้างตัวตน สมิทได้เสนอแนวคิดไว้อย่างน่าสนใจว่า

Narrative performativity constitutes interiority. That is, interiority or self that is said to be prior to the autobiographical expression or reflection is an effect of autobiographical storytelling (Smith, 1998: 109).

แนวความคิดข้างต้นนี้สอดคล้องกับแนวคิด performativity ที่ว่า อัตลักษณ์ทางเพศนั้นถูกประกอบสร้างขึ้นจากเรื่องเล่า ผ่านการเล่าเรื่อง (Butler, 1990: 24-25) จากแนวคิดข้างต้น จึงกล่าวได้ว่า ในเรื่องเล่าของกลุ่มคนชายขอบนั้น เรื่องเล่าที่ต่างหากที่เป็นต้นทางในการประกอบสร้างและแสดงตัวตน ส่วนอัตลักษณ์นั้นเป็นผลผลิตจากเรื่องเล่านั่นเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า อัตชีวประวัตินับว่าเป็นรูปแบบหนึ่งที่นิยมในการนำเสนอประสบการณ์ นอกจากนี้อัตชีวประวัติยังเป็นรูปแบบการเขียนที่นำเสนอตัวตนของผู้ดำรงเพศสถานะเกย์ ในแง่หนึ่งอัตชีวประวัติของเกย์ก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการ performativity ดังนั้นแนวคิดของอัตชีวประวัติจึงเปลี่ยนความเชื่อเดิมที่ว่าอัตลักษณ์ เช่น เกย์ เป็นสิ่งที่มีมาก่อนหน้าการนำเสนอและผู้เล่าถ่ายทอดอัตลักษณ์ให้ผู้อื่นได้รับรู้ผ่านทางภาษา มาเป็นการเล่าเรื่องที่เป็นส่วนหนึ่งในการประกอบสร้างตัวตนของเกย์ ดังนั้น วิธีการนำเสนอ การคัดสรรรูปแบบ การตีความให้แก่ประสบการณ์จึงมีความสำคัญในการสร้างอัตลักษณ์เกย์ อัตลักษณ์ที่ปรากฏในเรื่องเล่าประเภทอัตชีวประวัติที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ performativity จึงเป็นผลจากการเล่าเรื่อง ไม่ได้เป็นต้นกำเนิดของเรื่องเล่า

นอกจากประเด็นในเรื่องเพศสถานะ การสร้างอัตลักษณ์ผ่านเรื่องเล่า ลักษณะเฉพาะในเรื่องเล่าแนวอัตชีวประวัติของกลุ่มเกย์แล้ว ประเด็นสำคัญที่จะศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ การเปิดเผยตัวตนของกลุ่มเกย์ การเปิดเผยตัวตน (Coming Out of the Closet) ในงานเขียนของกลุ่มเกย์ นั้นนับได้ว่าเป็นลักษณะที่สำคัญและเป็นเอกลักษณ์ การเปิดเผยตัวตนของเกย์นั้นกล่าวได้ว่าเป็นรูปแบบเฉพาะในเรื่องเล่าของเกย์ นอกจากนี้เรื่องเล่าที่บอกเล่าเกี่ยวกับการเปิดเผยตัวตนก็ถือว่าเป็นรูปแบบหนึ่งในการแสดงและนำเสนออัตลักษณ์ความเป็นเกย์ให้สาธารณะได้รับรู้ ดังนั้นการเปิดเผยตัวตนอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นเวทีในการบอกเล่าอัตลักษณ์ของเกย์นั่นเอง การเล่าเรื่องการเปิดเผยตัวตนของกลุ่มเกย์นั้นได้มีการศึกษาวิเคราะห์โดยเคน พลัมเมอร์ (Ken Plummer) นักสังคมวิทยาชาวอังกฤษ พลัมเมอร์ได้ศึกษากระบวนการและรูปแบบการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการเปิดเผยตัวตนของกลุ่มรักเพศเดียวกัน โดยอธิบายความสำคัญของเรื่องเล่าในลักษณะนี้ว่าการเปิดเผยตัวตนเป็นกระบวนการคัดสรรประสบการณ์ในวัยเด็กเรื่อยมาจนถึงการเปิดเผยหรือแสดงอัตลักษณ์ของความเป็นคนรักเพศเดียวกันให้สังคมได้รับรู้ การเปิดเผยนี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ ลักษณะของความทุกข์ทรมาน (suffering) จากการต้องปกปิดอัตลักษณ์ของตนเอง ประการที่สองของลักษณะเรื่องเล่าประเภทนี้คือ การเปิดเผยตัวตน (surviving) ออกมาจากการถูกปิดบังและดำรงตนในฐานะของผู้สวมบทบาทเพศสถานะเกย์ในสังคม ลักษณะประการ

สุดท้ายคือการพยายามในการเอาชนะอคติทางเพศสถานะในสังคมจนท้ายที่สุดนำไปสู่การเคลื่อนไหวในกลุ่มเกย์ (surpassing) (Plummer, 1995: 49-50)

ประเด็นปัญหาที่สำคัญในการศึกษาวิเคราะห์ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของการเปิดเผยตัวตนของเกย์ตามแนวความคิดที่พลัมเมอร์นำเสนอ ซึ่งได้รับการเผยแพร่ในช่วงหลังศตวรรษที่ 20 (Plummer, 1995: 49) ในบริบทการศึกษาในแบบของตะวันตก ด้วยปัจจัยทางด้านเวลาและขอบเขตหรือมุมมองของผู้ทำการศึกษา จึงเกิดคำถามที่ว่า ในการเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ดังเวลา ณ ปัจจุบันนี้แนวคิดดังกล่าวนี้ยังสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับกลุ่มรักเพศเดียวกัน โดยเฉพาะกลุ่มเกย์ได้หรือไม่ นอกจากนี้ด้วยมุมมองและแนวคิดแบบตะวันตกทำให้เกิดประเด็นปัญหาว่าหากนำเรื่องเล่าการเปิดเผยตัวตนของเกย์ในบริบทของพื้นที่สังคม การเมือง และวัฒนธรรมที่ต่างออกไป อาทิ มุมมองในแบบตะวันออกหรือลาตินอเมริกันแล้วนั้น แนวคิดดังกล่าวนี้จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้หรือไม่ มีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร ในปัจจุบันนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมหลายด้านยังผลให้เกิดแนวคิดต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นแนวความคิดในแบบพหุวัฒนธรรม หรือกระแสของสิทธิมนุษยชนที่แสดงให้เห็นถึงการดำรงอยู่ร่วมกันในสังคมและยอมรับอัตลักษณ์หรือวัฒนธรรมที่หลากหลาย ในแง่หนึ่งปรากฏการณ์นี้สามารถแสดงให้เห็นถึงโอกาสของสถานะการเปิดเผยตัวตนของอัตลักษณ์อันแตกต่างและหลากหลาย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ณ ปัจจุบันนี้การเล่าเรื่องเกี่ยวกับการเปิดเผยตัวตนนั้นยังคงมีอยู่หรือไม่ หากมีจะเกิดการปรับเปลี่ยนไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคมหรือยังคงรูปแบบเดิมที่มีมาแต่อดีตไว้ หรือการเปิดเผยตัวตนในรูปแบบของเรื่องเล่าได้สูญสลายไปแล้ว

สุดท้ายที่จะกล่าวถึงในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ ความสำคัญของชุมชนและบทบาทของโลกกิวตันในแง่ของวัฒนธรรมที่ส่งผลให้เกิดการก่อสร้างตัวตนของเกย์ในระดับของสังคมหรือชุมชนที่ตนเป็นสมาชิกและแวดล้อมอยู่ กล่าวคือ เรื่องเล่าในที่นี้เป็นปัจจัยหนึ่งในการสร้างจิตสำนึกทางชุมชนเป็นเสมือนตัวเชื่อมอันก่อให้เกิดชุมชนของกลุ่มเกย์เข้าไว้ด้วยกัน โดยวิธีการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ที่ถ่ายทอดออกมาจากร่องเล่า ดังกล่าวนี้นอกจากจะก่อให้เกิดชุมชนในแบบรูปธรรมแล้ว ยังก่อให้เกิดลักษณะของชุมชนที่เรียกว่า “ชุมชนทางความคิด” ที่ดำรงคงอยู่ได้ด้วยการเล่าเรื่อง การเกิดชุมชนในลักษณะนี้แน่นอนย่อมต้องสามารถสร้างอำนาจต่อรองทางอัตลักษณ์กับสังคมได้

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาตัวบทอันเป็นงานประเภทยัตถ์ชีวิตประวัติ 3 ชิ้นด้วยกันคือ *Becoming a Man: A Half Life Story* ประพันธ์โดย พอล โมเน็ตต์ (Paul Monette) ชาวอเมริกัน, *Before Night Falls* ประพันธ์โดย เรย์นัลโด อารีนาส (Reinaldo Arenas) ชาวคิวบา และ

Butterfly Boy ประพันธ์โดย ริโกเบร์โต กอนซาเลส (Rigoberto González) ชาวเม็กซิกัน ตัวบททั้งสามที่เลือกมาศึกษานี้มีนัยยะสำคัญที่สามารถแสดงให้เห็นรูปแบบการนำเสนออัตลักษณ์ผ่านทางพื้นที่ของภาษา ในขณะที่เดียวกันก็วิพากษ์ความหมายของอัตลักษณ์ดังกล่าวไปพร้อมกัน งานเขียนทั้งสามชิ้นนี้เป็นเสมือนพื้นที่ในการเปิดเผยความเป็นเกย์อันแสดงถึงอัตลักษณ์ทางเพศสถานะเกย์ที่ผู้ประพันธ์งานทั้งสามชิ้นนี้ได้สวมบทบาทอยู่ นอกจากนี้ในงานทั้งสามนี้ยังแสดงให้เห็นรูปแบบของการเปิดเผยตัวตนเกย์อันนับว่าเป็นรูปแบบหนึ่งในการนำเสนออัตลักษณ์ของตนผ่านกระบวนการ performativity

ยิ่งไปกว่านั้นตัวบททั้งสามยังแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในรูปแบบของการเปิดเผยตัวตนอันโยงใยไปสู่การนำเสนออัตลักษณ์ของความเป็นเกย์ที่มีมิติที่หลากหลายของนักประพันธ์แต่ละคน ในประเด็นนี้อาจจะมองได้ว่าแท้จริงแล้วนั้นอัตลักษณ์เกย์นั้นมีความหลากหลายและแตกต่างกันไปตามภูมิภาคต่างๆ ดังนั้นการที่สังคมพยายามจะเหมารวมภาพและอัตลักษณ์ของเกย์จึงเป็นการละเลยแง่มุมที่ซับซ้อนของเกย์ในแต่ละภูมิภาคอันมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง เชื้อชาติ ชนชั้น อายุ และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป

ในเรื่อง *Before Night Falls* ผลงานของ เรย์นัลโด อารเนส (Reinaldo Arenas) แสดงให้เห็นการกดขี่ทางเพศสถานะที่เขาต้องเผชิญและกลายเป็นประสบการณ์อันเลวร้ายของเขา ในขณะที่นั้นปัจจัยทางการเมืองและสังคมเป็นตัวแปรสำคัญต่อการดำรงชีวิตอยู่ของเขาในฐานะผู้มีเพศสถานะเกย์ รัฐบาลได้เข้ามากำกับและควบคุมสถานะผู้ดำรงสถานะเกย์ด้วยการออกมาตรการที่มีผลบังคับใช้ทางกฎหมาย อารเนสในฐานะนักเขียนรู้สึกกดดันจากการกระทำดังกล่าวและได้รับผลกระทบอย่างมหาศาลจากการควบคุมดังกล่าวนี้ งานเขียนที่เขาเขียนขึ้นถูกระงับการตีพิมพ์และห้ามเผยแพร่ แต่ในท้ายที่สุดงานเขียนของเขาก็ได้รับการตีพิมพ์และเป็นที่รู้จักในวงการวรรณกรรม หากจะกล่าวโดยสรุปแล้วอัตลักษณ์เกย์ของเขาอาจจะแสดงออกในงานเขียนที่เขาประพันธ์ ความพยายามในการเผยแพร่เป็นเสมือนความพยายามที่จะดำรงคงไว้ซึ่งตัวตนของเขาไม่ให้สูญหายไปเนื่องด้วยอำนาจการควบคุมของรัฐ พื้นที่ของภาษาอันแสดงออกในงานประพันธ์ของเขาทั้งในตัวบทที่ผู้วิจัยทำการศึกษาและงานชิ้นอื่นของเขาเป็นเสมือนการนำเสนอตัวตนเกย์ของเขาได้เป็นอย่างดี

งานเขียนของ ริโกเบร์โต กอนซาเลส ในเรื่อง *Butterfly Boy* นำเสนอเรื่องราวชีวิตของผู้เขียนที่เกิดในพื้นแผ่นดินสหรัฐอเมริกาและใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเม็กซิโกและสหรัฐอเมริกาและสุดท้ายมาดำรงชีวิตในฐานะนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกา ในตัวบทชิ้นนี้จะเห็นถึงมุมมองของการอยู่ในสถานะเกย์และดำรงตัวตนในพื้นที่พรมแดนระหว่างสองประเทศ อาจจะ

กล่าวได้ว่าความสำคัญของพื้นที่นั้นเป็นปัจจัยหลักในการก่อร่างสร้างตัวตนของผู้แต่งผ่านทางพื้นที่ของภาษา ในอดีตชีวิตชีวิตนี้แสดงให้เห็นถึงเรื่องราวของผู้ประพันธ์ที่ได้รับการกดทับในเรื่องเพศสถานะในรูปของอำนาจทางสังคม อันได้แก่ แนวคิดเรื่องความเป็นชาย ครอบครัวยุคความคิดความเชื่อ โบราณ ตำนาน ที่ส่งผลถึงการนิยามเพศสถานะของผู้ประพันธ์ การดำรงเพศสถานะก็นับว่าเป็นเรื่องที่เกิดปฏิกิริยาและประหลาดในบริบททางสังคมและวัฒนธรรมในภูมิภาคดังกล่าว การกดทับทางเพศสถานะในงานชิ้นนี้อยู่ในรูปของความเชื่อ อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์ในเรื่องก็พยายามดำรงอัตลักษณ์ความเป็นเกย์ของตนไว้ในปริบทของภาษาในรูปของงานประพันธ์ รวมถึงใช้พื้นที่ทางภาษาในการวิพากษ์วิจารณ์แนวคิดที่กดทับเพศสถานะเกย์ในสังคม นอกจากนี้ประเด็นที่น่าสนใจในเรื่องคือ การนำเสนอตัวตนเกย์ของผู้ประพันธ์ที่ต้องปรับเปลี่ยนไปตามพื้นที่ที่ผู้ประพันธ์ใช้ชีวิตอยู่ เป็นการนำเสนอมุมมองของการเดินทางและปรับเปลี่ยนของอัตลักษณ์เกย์จากวัฒนธรรมในโลกที่หนึ่งสู่อีกฟากหนึ่ง อันหมายถึงวัฒนธรรมดั้งเดิมของโลกที่สามได้อย่างน่าสนใจ

ตัวบทชิ้นสุดท้ายที่ใช้ในการทำงานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานประพันธ์ของ พอล โมเน็ตต์ นักเขียนชาวอเมริกัน ผลงานชิ้นนี้บอกเล่าชีวิตของเขาในฐานะที่ดำรงเพศสถานะเกย์ในบริบทสังคมอเมริกันช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเด็นที่น่าสนใจในเรื่องนี้คือ เขานำเสนอภาพการที่ตนเองต้องทนทุกข์ทรมานกับการกดทับของแนวคิดแบบรักต่างเพศและต้องปกปิดความปรารถนาและตัวตนในฐานะเกย์ การกดทับของสังคมส่งผลให้เกิดการสวมบทบาทเพศชายให้เป็นที่สังคมกำหนดแต่ในท้ายที่สุดเขาก็อาศัยพื้นที่ทางภาษาในการประกอบสร้างตัวตนและต่อรองกับอำนาจของแนวคิดของสังคมกระแสหลัก รวมถึงวิพากษ์วิจารณ์แนวคิดที่กดทับการดำรงเพศสถานะรักเพศเดียวกันและต่อสู้เพื่อกำหนดอัตลักษณ์และแนวคิดตามมุมมองและจุดยืนของผู้ประพันธ์

1.2 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

Performativity

performativity เป็นแนวความคิดที่ จูดิท บัตเลอร์ (Judith Butler) นักทฤษฎีแนวสตรีนิยมได้เสนอมาโดยการนำเอาแนวคิดทางภาษาศาสตร์ในเรื่องของ วจนกรรมภาษาและแนวความคิดของ ฌาค แดริดา (Jacques Derrida) ในเรื่องของการปฏิบัติกับแนวความคิดในเรื่องของความรู้และอำนาจของมิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) เข้ามาผสมผสานและอธิบายออกมาโดยนำไปประยุกต์ใช้ในเรื่องของเพศสถานะ ความหมายของ performativity ที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในบริบทการศึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ การสร้างอัตลักษณ์โดยการใช้นิยามของภาษาที่แสดงออกมาใน

รูปของเรื่องเล่า โดยกระบวนการในการแสดงออกนั้นมุ่งต่อต้านรูปแบบการแสดงออกของปัจเจกบุคคลตามที่สังคมกำหนด กฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดนี้ในแง่หนึ่งเป็นการกดขี่กลุ่มคนที่ไม่พึงประสงค์ของสังคม อันเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการขจัดความเป็นอื่น แต่ในขณะเดียวกันการบังคับใช้กฎเกณฑ์ต่างๆที่วางนี้ก็เปิดพื้นที่ให้กลุ่มคนชายขอบได้กลับมาตีความกฎเกณฑ์ต่างๆ ของสังคมในเชิงวิพากษ์ และสร้างและนิยามตัวตนของตนขึ้นมาใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการทางอารมณ์และความปรารถนาที่จะสวมบทบาทในอัตลักษณ์ที่แสดงออกมา

1.3 วัตถุประสงค์

1. ศึกษาวิเคราะห์กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติของเกย์
2. ศึกษาลักษณะและข้อจำกัดในการเปิดเผยตัวตนของเกย์
3. ศึกษาวิเคราะห์การเคลื่อนไหวทางด้านสังคม การเมือง และวัฒนธรรมของกลุ่มเกย์

1.4 สมมติฐาน

การเล่าเรื่องในงานเขียนประเภทอัตชีวประวัติของเกย์นั้นเป็นรูปแบบหนึ่งในการแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์เกย์ผ่านพื้นที่ทางภาษา (performativity) อันเป็นลักษณะของการสวมบทบาทเกย์ตามที่สังคมกำหนดและวิพากษ์ความหมายของอัตลักษณ์ดังกล่าวนี้ไปพร้อมกัน เรื่องเล่าในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติเกย์นี้ยังสามารถนำเสนอพัฒนาการของผู้เล่าที่เป็นเกย์ โดยเริ่มจากการปิดบังซ่อนเร้นอัตลักษณ์ของตนไปสู่การเปิดเผยอัตลักษณ์ของตนให้สังคมภายนอกได้รับรู้ อย่างไรก็ตามรูปแบบการเล่าเรื่องมีรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างกันไป เนื่องจากเกย์เป็นกลุ่มที่มีความแตกต่างหลากหลายทั้งในทางเชื้อชาติ ชนชั้นทางสังคม อายุและอาชีพ

1.5 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. กำหนดลักษณะโครงร่างวิทยานิพนธ์
2. เก็บข้อมูลจากหนังสือและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ทั้งจากห้องสมุดและสื่อออนไลน์
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบและศึกษาทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย
4. วิเคราะห์เปรียบเทียบวรรณกรรมที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์
5. สรุปผลการวิเคราะห์

6. เสนอผลงานในรูปวิทยานิพนธ์

1.6 ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษากระบวนการสร้างตัวตนของกลุ่มเกย์ในรูปแบบของอัตชีวประวัติในตัวบทที่ผู้วิจัยได้คัดสรรมา นอกจากนี้ในงานชิ้นนี้ยังมุ่งศึกษาการเปิดเผยตัวตนที่ปรากฏในเรื่องเล่าในตัวบท โดยพิจารณาถึงบทบาทข้อจำกัดของการเปิดเผยตัวในแต่ละบริบทที่แตกต่างกันไป โดยจะทำการวิเคราะห์อัตลักษณ์ที่ปรากฏในเรื่องเล่าประเภทอัตชีวประวัติที่เขียนโดยนักเขียนที่มาจากกลุ่มวัฒนธรรมต่างๆ

1.7 ตัวบทที่ใช้ในการศึกษา

1. *Becoming a Man: A Half Life Story* (1993) ประพันธ์โดย พอล โมเน็ตต์ (Paul Monnette)
2. *Butterfly Boy: The Chicana Miraposa* (2002) ประพันธ์โดย ริโกเบร์โต กอนซาเลส (Rigoberto Gonzáles)
3. *Before Night Falls* (1994) ประพันธ์โดย เรย์นัลโด อาเรเนส (Reinaldo Arenas)

1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวกับการนำเสนอเพศสถานะเกย์ในแง่มุมของสร้างตัวตนผ่านทางพื้นที่ของภาษาในวงการศึกษายุคใหม่ยังไม่ค่อยแพร่หลายนัก งานวิจัยที่อ้างอิงถึงนี้เป็นงานวิจัยที่มีมิติที่สอดคล้องกับประเด็นการศึกษาในวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้

ในแง่ของสังคมศาสตร์ ในวิทยานิพนธ์ของ จตุพร บุญ-หลง เรื่อง *ชีวิตติดเบอร์* : ตัวตนและเพศวิถีของเกย์ “ควิง” ในชานา M นำเสนอตัวตนและเพศสถานะของกลุ่มคนที่มีลักษณะรักเพศเดียวกันหรือที่เรียกกันว่าเกย์ในขอบเขตของสถานที่ชานาแห่งหนึ่ง โดยผู้วิจัยให้นามสมมติว่า “ชานา M” ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ใช้บริการที่ยินดีให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์เพื่อนำข้อมูลไปศึกษาวิเคราะห์ถึงการแสดงออกของเพศวิถีที่ปรากฏออกมาในสถานที่แห่งนี้ พร้อมทั้งนำเสนอประสบการณ์ร่วมทางเพศวิถีของผู้วิจัยอันมีต่อสถานที่ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตของกลุ่มผู้ร่วมวิจัยและตัวผู้วิจัย อันนำมาสู่ตัวตนที่เชื่อมโยงกับมิติทางด้านเพศวิถี โดยอาศัยทฤษฎีเรื่องเล่าตามแนวสตรีนิยม นอกจากนี้ยังมุ่งนำเสนอภาพพื้นที่ชานาสำหรับเกย์ที่มีส่วนสัมพันธ์

ต่อการประกอบสร้างตัวตนและเพศวิถี ทั้งในทางที่ให้อิสระอันเอื้อให้เพศวิถีและตัวตน ปรากฏอย่างหลากหลายและในทางที่ก่อกำเนิดการกดทับตัวตนและเพศวิถี สุดท้ายเพื่อสืบหา ความหมายของเกย์ ที่กลุ่มเกย์เป็นผู้ให้คำนิยาม

ในมุมมองของประวัติศาสตร์ งานวิจัยที่น่าเสนอเรื่องเพศสถานะของเกย์ที่น่าสนใจคืองาน ของ เทอดศักดิ์ ร่มจำปา เรื่อง วาทกรรม “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542 งานวิจัยชิ้นนี้ได้ นำเสนอวาทกรรมของบุคคลที่เรียกว่า “เกย์” ในแง่มุมต่างๆ ทั้งทางด้านสังคม กฎหมาย ประวัติศาสตร์ รวมถึงขอบเขตทางการแพทย์ที่ปรากฏให้เห็นในสื่อสิ่งพิมพ์ เอกสารทาง ประวัติศาสตร์เป็นสำคัญ โดยกำหนดขอบเขตในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2504 - พ.ศ. 2542 เป็นสำคัญ

ในมุมมองของรัฐศาสตร์ งานวิจัยเรื่อง อำนาจและการจัดขึ้น: ชายรักชายในสังคมที่ ความสัมพันธ์ต่างเพศเป็นใหญ่ ของ สุธรรม ธรรมรงค์วิทย์ นำเสนอการดำรงเพศสถานะเกย์ใน สังคมไทยในสถานะที่แนวคิดรักต่างเพศเป็นแนวคิดที่มีอำนาจและครอบงำในสังคม ใน วิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ได้ศึกษากระบวนการการควบคุมของอำนาจและการตอบโต้ของแนวความคิด แบบรักต่างเพศและรักเพศเดียวกันด้วยการใช้บทสัมภาษณ์ของผู้ดำรงสถานะเกย์ในสังคมไทยเป็น กรณีศึกษาเพื่อแสดงให้เห็นถึงการกดขี่ของแนวคิดรักต่างเพศที่มีต่อกลุ่มเกย์ในสังคมไทยรวมถึง การต่อรองและการจัดขึ้นของกลุ่มเกย์ไทยต่อกระแสแนวคิดรักต่างเพศ

1.9 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในรูปแบบอัตชีวประวัติในประเด็นและบริบท อื่นๆ ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวความคิดเกี่ยวกับอัตชีวประวัติและภูมิหลังของชุมชนเกย์

ในสังคมตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันเพศสถานะ (gender) อาจจะถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดให้อยู่ในกรอบอันประกอบด้วยปัจจัยเพียงสองด้าน คือ เพศสถานะชายและเพศสถานะหญิง ความเป็นชายและความเป็นหญิงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการกำหนดตัวตน โดยที่ความเป็นหญิงนั้นมีลักษณะและความแตกต่างที่ตรงกันข้ามและตกอยู่ในสถานะที่ด้อยกว่าความเป็นชายอย่างเห็นได้ชัด การกำหนดกรอบความคิดในลักษณะที่วุ่นวายนี้ทำให้กรอบของความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ (heterosexuality) เข้ามามีบทบาทในสังคมและยกฐานะของตัวเองให้เป็นบรรทัดฐานที่สมาชิกในสังคมนั้นจำเป็นต้องปฏิบัติตาม ความชอบธรรมที่สังคมมอบให้แก่ความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศทำให้ความสัมพันธ์ในลักษณะอื่น เช่น ความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกัน (homosexuality) ถูกมองว่าเป็นสิ่ง “แปลกประหลาด” และ “ผิดปกติ” ในสังคม ความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันถูกนิยามให้ตกอยู่ในสถานะของความเป็นอื่น สมาชิกในสังคมที่ไม่เข้ากรอบของความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศถูกทำให้กลายเป็นชนชั้นชายขอบไปโดยปริยาย ความพยายามในการผลักไสความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันมีจุดประสงค์เพื่อดำรงรักษาสถานะของความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศในสังคม

อย่างไรก็ดี การกำหนดกรอบเพศสถานะของสังคมในลักษณะนี้นับว่าเป็นการปิดกั้นกลุ่มคนที่มิได้มีเพศสถานะที่เข้ากรอบกับเพศสถานะของความเป็นชายและหญิง ทำให้กลุ่มผู้นิยมความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันลุกขึ้นมาตั้งคำถามกับบรรทัดฐานในเรื่องของเพศสถานะที่สังคมส่วนใหญ่ยึดถือ ประเด็นสำคัญในการตั้งข้อสงสัยของกลุ่มคนเหล่านี้คือ การตั้งคำถามกับความเป็นธรรมชาติในการกำหนดและจัดแบ่งเพศสถานะ กล่าวคือ ชาย/หญิง ความเป็นชาย/ความเป็นหญิง และ รักต่างเพศ/รักเพศเดียวกัน การตั้งคำถามในลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญอันเปิดเผยให้เห็นกลไกในการใช้อำนาจของความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศที่ได้รับการยกสถานะให้เป็นความสัมพันธ์ที่ชอบธรรม นอกจากนี้อำนาจดังกล่าวยังพยายามควบคุมและจัดการสิ่งที่ยอยู่นอกกรอบของความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศรวมทั้งยังกำหนดสิ่งที่ยอยู่นอกกรอบนี้ในฐานะของความเป็นอื่นในสังคม

จากมุมมองของสังคมกระแสหลัก กลุ่มคนชายขอบ เช่นกลุ่มรักเพศเดียวกันมีลักษณะที่ ผิดแผกและแปลกประหลาด คำนิยามของกลุ่มคนชายขอบตามมุมมองของสังคมจึงได้รับการ วิพากษ์วิจารณ์จากกลุ่มรักเพศเดียวกันว่าเป็นการให้คำนิยามที่แฝงไปด้วยความเห็นในแง่ลบและ เต็มไปด้วยอคติ ดังนั้น กลุ่มคนรักเพศเดียวกันจึงลุกขึ้นมาต่อต้านแนวคิดของสังคมกระแสหลักด้วย วิธีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกอย่างชัดเจน เช่น การเดินขบวน หนึ่งในวิธีในการตอบโต้ แนวคิดของสังคมกระแสหลักที่กลุ่มรักเพศเดียวกันนิยมนำมาใช้คือ การแสดงออกผ่านทางพื้นที่ ทางภาษาในรูปแบบของงานประพันธ์ เช่น อัดชีวประวัติหรือนวนิยาย ดังนั้น อัดชีวประวัติก็จึงเป็น รูปแบบงานประพันธ์ที่สำคัญในการประกอบสร้างตัวตนตามมุมมองของผู้แต่งที่ดำรงเพศสถานะ เกย์ การเล่าเรื่องและสร้างตัวตนในอัดชีวประวัติตามมุมมองของตนเองได้เผยให้เห็นอคติที่สังคม มอบให้กลุ่มเกย์ ในขณะที่อัดชีวประวัติก็ก็ได้เปิดพื้นที่สำคัญในการวิพากษ์อคติที่มีต่อกลุ่ม รักเพศเดียวกัน อัดชีวประวัติก็จึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการตอบโต้อคติต่างๆ การประกอบสร้าง ตัวตนและการวิพากษ์สังคมผ่านอัดชีวประวัติจึงเป็นการนำเสนอมุมมองและสร้างความรู้ใหม่ที่มา จากจุดยืนของคนชายขอบเอง ทั้งนี้การนำเสนออัตลักษณ์ด้วยมุมมองของผู้แต่งเองจึงส่งผลให้ ความรู้และอัตลักษณ์ที่นำเสนอผ่านอัดชีวประวัติเป็นมุมมองที่น่าเชื่อถือและไม่ถูกรอบงำจากอคติ ของสังคม

2.1 อัดชีวประวัติและอัตลักษณ์

อัดชีวประวัติเกย์เป็นตัวอย่างของผู้ถูกระทำในกระบวนการทำให้เป็นชายขอบ การนิยาม หรือกำหนดว่ากลุ่มหรือบุคคลใดเป็นชายขอบของสังคม วาทกรรมเชิงอำนาจเป็นปัจจัยสำคัญที่ต้อง พิจารณาถึง อย่างไรก็ดี วาทกรรมเชิงอำนาจก็มีความแตกต่างกันไปตามบริบททางพื้นที่และ วัฒนธรรม

อัดชีวประวัติเกย์นับว่าเป็นหนึ่งในงานประพันธ์ของกลุ่มชายขอบที่มีนัยยะการนำเสนอ ตัวตนที่แตกต่างกันไปตามบริบททางวัฒนธรรม การเมือง และสังคม ตัวตนเกย์ในแต่ละพื้นที่ย่อมมี ความแตกต่างกันไปตามปัจจัยทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม กล่าวคือ ตัวตนของเกย์อเมริกันย่อม แตกต่างจากเกย์ลาตินอเมริกัน ถึงแม้ว่าตัวตนที่แสดงออกมาจะเป็นตัวตนทางเพศสถานะเกย์ เช่นเดียวกันก็ตาม ความแตกต่างทั้งในเชิงวัฒนธรรมและภูมิศาสตร์ส่งผลให้ตัวตนในอัดชีวประวัติ เกย์มีลักษณะที่ลิ้นไหล ชับซ้อน ไม่ได้อยู่นิ่งหรือเป็นไปตามนิยามเหมารวมของความเป็นชายขอบ ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่ตายตัว พลวัตของอัดชีวประวัติจึงนำเสนอตัวตนที่มีลักษณะแตกต่าง กันไปของผู้แต่ง ผ่านทางเรื่องเล่าจากประสบการณ์ชีวิตของผู้แต่งเอง

อัตชีวประวัติ ตามความหมายที่บัญญัติไว้ โดยราชบัณฑิตยสถาน ให้คำอธิบายไว้ว่า

“เรื่องราวที่เจ้าของประวัติเป็นผู้เขียนเอง...อัตชีวประวัติและบันทึกความทรงจำมีความมุ่งหมายที่จะให้คนทั่วไปอ่านได้ และในขณะบันทึกความทรงจำกล่าวถึงเหตุการณ์และบุคคลที่มีชื่อเสียงมากกว่าตัวผู้เขียนเอง อัตชีวประวัติเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของผู้เขียนที่เขียนติดต่อกันไป โดยเน้นที่จะพินิจและสำรวจตัวเองด้วย” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2545: 46)

จากนิยามที่ยกมาจะเห็นได้ว่าอัตชีวประวัติถูกให้ความหมายในแง่ของเรื่องราวของตนเองเป็นหลัก นิยามที่ว่านี้สอดคล้องกับคำที่ประกอบสร้างมาเป็นคำว่าอัตชีวประวัติ อัตชีวประวัติหรือ autobiography นั้นเป็นคำที่มีรากดั้งเดิมมาจากภาษาโรมัน โดยเกิดจากการประสมคำสามคำ คือ คำว่า “auto” ซึ่งแปลว่า ตัวเอง (self) คำว่า “bio” ซึ่งแปลว่า ชีวิต (life) และสุดท้ายคือคำว่า “graph” ซึ่งแปลว่า งานเขียนหรือการเขียน (writing) เมื่อนำความหมายของสามคำมารวมกันแล้วจะให้ความหมายที่ว่า “งานเขียนที่เกี่ยวกับชีวิตของตนเอง” (self-life writing) อย่างไรก็ตามความสำคัญของอัตชีวประวัตินั้นได้เปลี่ยนไปในช่วงศตวรรษที่ 18 กล่าวคือ แต่เดิมนั้นความหมายของอัตชีวประวัติมีความหมายที่รู้กันอยู่โดยทั่วไปว่าเป็นงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของผู้เขียน แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้น รูปแบบการเขียนแบบอัตชีวประวัตินี้ได้ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มของงานเขียนแนวกระแสหลัก ลักษณะและขอบเขตของการเขียนเรื่องราวของตนเองถูกจำกัดให้อยู่เฉพาะเรื่องราวชีวิตของชาวตะวันตกและมักจะถูกกำหนดว่าอัตชีวประวัติที่คตินั้นมักจะเป็นงานประพันธ์ของนักเขียนเพศชายเป็นหลัก นอกจากนี้เรื่องราวชีวิตของบุคคลที่ไม่ได้อยู่ในซีกโลกตะวันตกจะไม่นับว่าจัดอยู่ในงานเขียนประเภทนี้ ไม่เพียงแต่การกีดกันในระดับของภูมิศาสตร์เท่านั้น ชาวตะวันตกที่อยู่ในฐานะคนนอกของสังคมก็ไม่สามารถรอดพ้นจากการกีดกัน (Marcus, 1994: 348) ถึงแม้ว่าความเข้มงวดของระเบียบและข้อกำหนดขอบเขตของอัตชีวประวัตินี้จะผ่อนคลายลงในภายหลังแล้วก็ตาม อิทธิพลความคิดที่เกี่ยวกับอัตชีวประวัติในช่วงเวลานั้นก็ยังส่งผลมาถึงการเขียนอัตชีวประวัติในปัจจุบัน อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าแนวคิดการเขียนอัตชีวประวัติที่ว่าเป็นแนวคิดของการเขียนอัตชีวประวัติแบบดั้งเดิม (traditional autobiography) อย่างไรก็ดี ในช่วงศตวรรษที่ 20 กลุ่มคนชายขอบเช่นกลุ่มรักเพศเดียวกันได้ประพันธ์ผลงานในรูปแบบของอัตชีวประวัติเป็นจำนวนมาก อัตชีวประวัติที่บอกเล่าช่วงชีวิตของเกย์นับว่าเป็นปรากฏการณ์ที่น่าสนใจและเป็นการตั้งคำถามกับแนวคิดอัตชีวประวัติแบบดั้งเดิมที่สังคมส่วนใหญ่ยึดถือมาตลอด

การเล่าเรื่องในอัตชีวประวัติเป็นการแสดงให้เห็นถึงตัวตนและนำเสนอและตีความเรื่องราวในอดีตต่างๆทั้งของตนเองและเรื่องที่เกิดขึ้นในสังคม โดยใช้มุมมองของตนเองเป็นที่ตั้งการใช้สรรพนาม “ฉัน” (“I”) แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของตัวผู้เล่า กล่าวคือ การใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง อย่าง “ฉัน” ส่งผลให้เกิดการตระหนักรู้ถึงตัวตนของผู้เล่าผ่านความรู้ของตัวตนที่ได้สั่งสมมาในอดีต รวมทั้ง ประสบการณ์ที่ประสบมา อย่างไรก็ตาม การใช้สรรพนาม “ฉัน” ในการเขียนอัตชีวประวัติไม่เพียงแต่เชื่อมโยงตัวตนของผู้เล่าในอดีตมาสู่ปัจจุบันเท่านั้น หากแต่ยังก่อให้เกิดความรู้สึกถึงตัวตนที่แต่เดิมนั้นกระจัดกระจายหรือสูญหายไปให้มารวมกันเป็นหนึ่งเดียวได้ในเวลาที่บอกเล่าผ่านการเขียนอีกด้วย (Eakin, 1999: IX) การตระหนักรู้ถึงตัวตนผ่านเรื่องเล่าแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของอัตชีวประวัติและอัตลักษณ์ จากนิยามของอัตชีวประวัติแสดงให้เห็นว่าเรื่องเล่าในอัตชีวประวัติสามารถนำเสนอให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของผู้แต่ง ฟิลิปเป เลอจูนน์ (Phillippe Lejeune) ได้แสดงความเห็นซึ่งสอดคล้องกับความสัมพันธ์ระหว่างอัตชีวประวัติและอัตลักษณ์ได้อย่างชัดเจน เลอจูนน์ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับอัตชีวประวัติไว้ว่า “A retrospective prose narrative produced by a real person concerning his own existence, focusing on his individual life, in particular on the development of his personality.” (Lejeune, 1982: 193 cited in Marcus, 1998: 235) อัตชีวประวัติตามมุมมองของเลอจูนน์เป็นงานประพันธ์ประเภทร้อยแก้วที่เขียนขึ้นจากบุคคลที่มีอยู่จริง โดยผู้แต่งจะให้ความสำคัญในการนำเสนอถึงชีวิตของตนในฐานะปัจเจกชนและนำเสนอเรื่องราวของพัฒนาการของช่วงชีวิตผู้แต่ง จากความเห็นของเลอจูนน์จึงอาจกล่าวได้ว่าอัตชีวประวัติเป็นงานประพันธ์ที่นำเสนอให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของผู้แต่ง ผู้เล่าเรื่องและตัวเอกที่ปรากฏในอัตชีวประวัติ (Lejeune, 1982: 193 cited in Marcus, 1998: 235)

2.2 อคติและลักษณะของอัตชีวประวัติแนวขนบ

อัตชีวประวัติเป็นรูปแบบงานประพันธ์ที่มีมาตั้งแต่สมัยกรีกโรมัน ยกตัวอย่างเช่นอัตชีวประวัติเรื่อง *The Confession of St. Augustine* ผลงานของ เซนต์ ออกัสติน แห่งฮิปโป (St. Augustine of Hippo) ซึ่งแต่งขึ้นในปี ค.ศ. 397-398 อัตชีวประวัติได้รับความนิยมและเป็นที่รู้จักในวงกว้างอีกครั้งในศตวรรษที่ 20 อัตชีวประวัติที่เป็นที่รู้จักในช่วงเวลานั้น คือ *Confession* ของฌองฌาค รูซโซ (Jean Jacques Rousseau) อัตชีวประวัติแต่เดิมนั้นนับว่าเป็นงานเขียนที่ประพันธ์โดยผู้ชายเป็นหลัก เช่นเดียวกับงานประพันธ์ประเภทอื่นๆ ในอดีตนั้นผู้ชายนับว่าเป็นผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับผลงานการประพันธ์ต่างๆ ต่างกับผู้หญิงที่ถูกจำกัดให้อยู่ในกรอบของสังคม ต้องดูแลและรับผิดชอบธุระในครัวเรือนเป็นหลัก การเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับงานเขียนหรือการประพันธ์นับว่าเป็นสิ่งที่สตรีที่ดีไม่ควรกระทำ การกำหนดกรอบและหน้าที่ของผู้ชายและผู้หญิงส่งผลให้ผู้ชายนั้นเข้าไปมีบทบาทในงานประพันธ์ ส่วนผู้หญิงกลับถูกกีดกันจากสังคมและไม่ได้รับโอกาสในการเข้าไปใน

แนวทฤษฎีวรรณกรรม อย่างไรก็ดี เมื่อผู้หญิงเริ่มเข้ามามีบทบาทในวงการวรรณกรรม อคติทางเพศที่แสดงออกผ่านงานประพันธ์จึงเกิดขึ้น เหตุการณ์สำคัญที่สะท้อนให้เห็นอคติทางเพศที่เกิดขึ้นในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติคือการพิจารณาให้อัตชีวประวัติเข้ามาเป็นหนึ่งในประเภทของงานวรรณกรรม ในช่วง 1950 เป็นต้นมา ท่ามกลางเสียงคัดค้านจากนักวิชาการ อาทิ เจมส์ ออลันย์ (James Olney) ที่ยกเหตุผลว่าการนำอัตชีวประวัติเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของประเภทของงานวรรณกรรมจะส่งผลให้อัตชีวประวัติขาดเสรีภาพและความคล่องในการนำเสนอตัวตน ประเด็นของออลันย์ได้นำไปสู่การถกเถียงถึงงานเขียนแนวอัตชีวประวัติที่ถูกจำกัดอยู่ในกรอบของแนวคิดกระแสหลักและให้ความสำคัญกับนักเขียนชายเป็นหลัก แต่กลับละเลยผู้แต่งสตรีโดยกล่าวหาว่าเรื่องเล่าของสตรีในอัตชีวประวัติไม่สามารถนำเสนอความจริงได้ (Marcus, 1998: 229)

ความเห็นของออลันย์ได้ส่งผลให้อัตชีวประวัติถูกมองว่าเป็นรูปแบบงานเขียนที่แฝงไว้ด้วยอคติทางเพศ การตั้งกรอบของรูปแบบงานประพันธ์แนวอัตชีวประวัติตามขอบข่ายได้กีดกันงานเขียนในรูปแบบอัตชีวประวัติที่เขียนโดยสตรีและกลุ่มชนชายขอบอื่นๆ รูปแบบของงานประพันธ์นับว่าเป็นต้นแบบที่ยากต่อการละเมิด เป็นรูปแบบที่น่าเชื่อถือและยากจะล้มล้าง (Derrida, 1980: 203-204) ความเห็นในประเด็นอคติของอัตชีวประวัติแนวขอบข่ายที่มีต่อผู้หญิงส่งผลอย่างมากให้เกิดการถกเถียงในวงวิชาการวรรณกรรม โดยเฉพาะในแวดวงนักสตรีนิยม ความเห็นของนักวิชาการสตรีนิยมได้เปิดเผยให้เห็นถึงการเชื่อมโยงระหว่างรูปแบบงานประพันธ์กับอคติทางเพศสถานะกล่าวคือ ลักษณะและนิยามของอัตชีวประวัติในขอบเขตของประเภททางวรรณกรรมมักจะถูกผูกโยงกับนักเขียนชายเป็นหลัก สมิทได้เสนอความเห็นของเธอเกี่ยวกับแนวคิดดังกล่าวไว้อย่างน่าสนใจ

The theories seem to derive from certain underlying assumptions that: that man's and woman's ways of experiencing the world and the self and their relationship to language and to institution of literature are identical or that woman's autobiographies because they emanate from lives of culturally insignificant people are themselves culturally insignificant or that woman's autobiographies, because they may not inscribe an andromatic paradigm of selfhood are something other than real autobiography; or that autobiography is fundamentally a male generic contract (Smith, 1987: 167 cited in Marcus, 1994: 230).

จากข้างต้น สมิทเห็นว่า ทฤษฎีทั้งหลายพยายามให้เหตุผลว่าประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับตัวตนที่ปรากฏในพื้นที่ของภาษาของผู้ชายและผู้หญิงนั้นมีความเหมือนกันอย่างไม่คิดเพี้ยน ประสบการณ์

ของสตรีในมุมมองของแนวคิดอัตชีวประวัติแนวขนบมองว่าประสบการณ์ของสตรีถ่ายทอดมาจากเรื่องราวที่ไร้ซึ่งความสำคัญ การถ่ายทอดเรื่องเล่าและตัวตนในอัตชีวประวัติของสตรีนั้นไปยึดในรูปแบบอื่นๆ เช่นนวนิยายที่ต่างจากอัตชีวประวัติของผู้ชายที่เน้นการถ่ายทอดความเป็นจริง อกติที่มองว่าการเขียน การอ่าน การคิดและจินตนาการของผู้หญิงเป็นเรื่องไร้สาระสอดคล้องกับแนวคิดของ ตรินห์ มินห์ ฮา ตรินห์กล่าวว่า ในอดีตนั้นเธอถูกเตือนอยู่เสมอว่างานเขียนหรือการเขียนล้วนเป็นกิจกรรมที่ไร้สาระ กลุ่มคนที่สามารถทำกิจกรรมนี้ได้ต้องเป็นกลุ่มอภิสิทธิ์ชน ซึ่งมีเวลาว่างมาก และไม่ต้องหาเลี้ยงครอบครัว (Trinh Minh-Ha, 1989: 6-7) อาจจะกล่าวได้ว่า สาเหตุสำคัญในอกติที่มีต่อสตรี ผู้หญิงถูกจัดวางให้ปฏิบัติกิจกรรมในบ้าน เพื่อเลี้ยงดูครอบครัว และดูแลบ้านเรือนให้เรียบร้อย ดังนั้นงานเขียนของผู้หญิงจึงถูกมองว่าเป็นเรื่องเพื่อฝัน ไร้สาระ เต็มไปด้วยจินตนาการ

นักสตรีนิยมยังได้แสดงความเห็นในประเด็นของอัตชีวประวัติในฐานะของประเภทของงานเขียนทางวรรณกรรมโดยมองแง่มุมของอกติที่เกิดขึ้นของกฎเกณฑ์ของประเภทงานวรรณกรรม (law of genre) ที่มักจะจัดวางสตรีให้อยู่นอกกรอบของกฎเกณฑ์ของประเภทงานวรรณกรรม ดังนั้นอัตชีวประวัติของสตรีจึงถูกละเลยและมองข้าม (Kaplan, 1998: 65)

อกติอันมีต่อสตรีนั้นยังส่งผลในกระบวนการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของสตรี ด้วยเหตุผลที่ว่า เมื่องานเขียนอัตชีวประวัติของผู้ชายถูกมองว่าเป็นมาตรฐานต่อการนิยามงานประเภทอัตชีวประวัติ ขอบเขต มุมมอง และวัฒนธรรม แนวคิดของสตรีที่ปรากฏในงานอัตชีวประวัติจึงไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมโดยรวม งานเขียนของบุรุษเท่านั้นที่สามารถอยู่ในข่ายของการเล่าเรื่องราวที่นำเสนอตัวตน ส่วนงานเขียนของสตรีกลายเป็นแค่เรื่องเล่าธรรมดาสามัญเรื่องหนึ่งเท่านั้น แนวคิดข้างต้นจึงดูเหมือนจะขัดแย้งกับนิยามที่ว่า อัตชีวประวัติเป็นงานเขียนที่นำเสนอความเป็นตัวตนของผู้เขียน (literature of subjectivity) ด้วยเหตุผลที่ว่าความเป็นตัวตนที่ถูกนำเสนอถูกจำกัดอยู่ในวงของนักเขียนชายเท่านั้น ดังนั้นงานเขียนที่ถูกเขียนโดยนักเขียนสตรีจะจัดอยู่ในประเภทใดของงานเขียน ในเมื่อนักเขียนสตรีเหล่านั้นต่างก็เล่าเรื่องราวของตนเองแทบทั้งสิ้น

นอกจากนี้ นิยามของรูปแบบการประพันธ์แนวอัตชีวประวัติยังให้ความสำคัญต่อเรื่องเล่าที่เกิดขึ้นจริงของผู้ประพันธ์ ในประเด็นดังกล่าวนี้มีการโต้แย้งกันในเรื่องของเส้นแบ่งระหว่างเรื่องแต่งและเรื่องจริง ที่มักจะถูกนำมาอ้างในการให้คำนิยามของอัตชีวประวัติอยู่เสมอ ประเด็นดังกล่าวนี้ อัตชีวประวัติของสตรีมักจะถูกจับตามองเป็นพิเศษในฐานะที่เป็นตัวอย่างงานประพันธ์ที่ไม่สามารถชี้ได้อย่างชัดเจนว่าเป็นอัตชีวประวัติ ด้วยเหตุผลที่ว่าอัตชีวประวัติของสตรีนั้นมีรูปแบบของเรื่องแต่งผสมปนเปออยู่ด้วย

ข้อวิพากษ์ลักษณะของอัตชีวประวัติสตรีที่ผสมผสานความเป็นเรื่องแต่งได้รับการวิพากษ์อย่างรุนแรง โดยเฉพาะอัตชีวประวัติที่ปรากฏในช่วงยุคสมัยใหม่ราวตอนกลางศตวรรษที่ 20 เนื่องจากลักษณะของอัตชีวประวัติในช่วงเวลาดังกล่าวมีการผสมผสานความเป็นเรื่องแต่งอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตามก็คิดด้วยคุณลักษณะและการตั้งกฎเกณฑ์ของรูปแบบงานประพันธ์นั้นก็เชื่อมโยงกับวาทกรรมในเชิงอำนาจที่มักจะทำให้ความเห็นที่แตกต่างออกไปถูกจำกัดในวงแคบ การตั้งคุณค่าและรูปแบบอัตชีวประวัติแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงอิทธิพลของสังคมที่ชายเป็นใหญ่ที่ครอบงำสังคมอยู่ในขณะนั้น รูปแบบอัตชีวประวัติตามนิยามดั้งเดิมนั้นให้ความสำคัญต่อการเขียนเรื่องเล่าที่เกิดจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริง แต่ข้ออ้างดังกล่าวนี้ก็ดูเหมือนจะฟังไม่ขึ้นเมื่อนำแนวคิดแบบหลังสมัยใหม่เข้ามาพิจารณาปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ ความคิดแบบหลังสมัยใหม่เห็นว่าไม่มีความจริงใดที่เป็นสากล ประสบการณ์ที่เชื่อว่าสามารถนำเสนอให้เห็นความเป็นจริง (reality) ก็นับว่าเป็นผลผลิตจากกระบวนการสร้างตามกรอบสังคม กล่าวคือ แม้แต่ประสบการณ์ต่างๆต่างก็เกิดจากการประกอบสร้าง คัดสรร ก่อนที่จะถูกนำเสนอในงานเขียน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว การยึดถือแนวคิดที่ว่าอัตชีวประวัติจำเป็นต้องนำเสนอเรื่องจริงเสมอก็เป็นคำกล่าวที่ไม่ถูกต้องนัก เนื่องจากแม้แต่ตัวความจริงเองยังเป็นสิ่งประกอบสร้าง ตัวอัตชีวประวัติเองหรือแม้แต่เรื่องเล่าที่ปรากฏในอัตชีวประวัติก็จำเป็นต้องผ่านกระบวนการคัดสรรและสร้างเรื่องราวเพื่อนำเสนออัตลักษณ์ของผู้เขียนจากเรื่องเล่าด้วยเช่นกัน

เมื่อมองว่าอัตชีวประวัติเป็นรูปแบบการประพันธ์ที่สามารถนำเสนอการประกอบสร้างตัวตนของผู้เขียนผ่านเรื่องเล่าในอัตชีวประวัติ การเขียนอัตชีวประวัติก็นับว่าเป็นกระบวนการประกอบสร้างตัวตนลักษณะหนึ่ง การบอกเล่าเรื่องราวของตนนั้นถือเป็นการสวมบทบาทอย่างหนึ่ง (performative act) ในประเด็นนี้ โทโดรอฟ (Todorov) ได้กล่าวไว้ใน *The Origin of Genre* ว่า “[The literary genre] have their origin in human discourse. The identity of autobiography comes from the speech at which is at its base: to tell about oneself” (Todorov, 1979: 169).

อัตชีวประวัติในทัศนะของสตรีนิยมนั้นถือว่าการเปิดมิติของการนำไปสู่การเข้าใจตนเอง เป็นการวิพากษ์ตัวตนของผู้เขียน และในขณะเดียวกันก็เป็นการนำเสนอตัวตนในมุมมองของตนเอง ผ่านการเล่าเรื่องประสบการณ์ชีวิตของตนเอง นิโคล วาร์ด จูว (Nicole Ward Jouve) กล่าวสนับสนุนประเด็นการนำเสนอและวิพากษ์ตัวตนในอัตชีวประวัติ โดยเฉพาะอัตชีวประวัติของสตรีไว้ว่า “Just as the writing of autobiography has been, for so many women, the road toward selfhood, so writing criticism as autobiography maybe the way to a fuller, more relevant voice.” (Jouve, 1991: 11) ความคิดเห็นของนักวิชาการสตรีนิยมที่แสดงให้เห็นถึงอคติของสังคมชายเป็นใหญ่และประกอบสร้างตัวตนจากมุมมองของผู้หญิงผ่านอัตชีวประวัติมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อ

งานเขียนของกลุ่มคนชายขอบ อันรวมถึงการสร้างงานเขียนของกลุ่มรักเพศเดียวกัน กลุ่มเกย์ได้ ผลิตผลงานแนวอัตชีวประวัติของตนเองที่มีลักษณะเฉพาะตัว อย่างไรก็ตาม การสร้างอัตลักษณ์หรือ ลักษณะเฉพาะตัวของอัตชีวประวัติก็เกิดจากการหดยืมขนบของอัตชีวประวัติแนวขนบและ นำมาปรับเปลี่ยนและเพิ่มลักษณะเฉพาะเข้าไป เพื่อให้เกิดงานเขียนที่แตกต่างและแสดงให้เห็น ถึงอัตลักษณ์เกย์ของผู้แต่ง

อัตชีวประวัติแนวขนบมักจะบอกเล่าเรื่องราวจากอดีต ตั้งแต่ผู้แต่งนั้นยังอยู่ในช่วงชีวิตวัย เยาว์ และเล่าเรื่องราวประสบการณ์ชีวิตเรื่อยมา จนกระทั่งผู้แต่งเห็นควรว่าจะจบการเล่าเรื่องลงได้ ลักษณะการเล่าเรื่องอัตชีวประวัติตามแบบขนบดั้งเดิมเป็นการเล่าเรื่องราวจากวัยเด็กไปจนถึงผู้ใหญ่ หรือจุดจบของชีวิตของผู้แต่ง กล่าวคือ เป็นการเล่าเรื่องตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้น ในลักษณะเป็น เส้นตรงของช่วงชีวิตผู้แต่ง การจบลงของการเล่าเรื่อง แสดงให้เห็นว่าผู้แต่งบรรลุวัตถุประสงค์หรือ ค้นพบสัจธรรมความเป็นจริงที่ส่งผลต่อชีวิตของผู้แต่งซึ่งอาจจะนำไปสู่การส่งเสริมหรือก่อให้เกิด แรงบันดาลใจต่อผู้อ่าน ลักษณะการจบของอัตชีวประวัติตามขนบนั้น ผู้แต่งมักจะค้นพบตัวตนของ ผู้แต่งเอง หรือประสบความสำเร็จจากการตรากตรำในสถานการณ์ที่ยากลำบากในอดีต ตัวอย่างที่เห็น ได้ชัดของอัตชีวประวัติตามแบบขนบคือ อัตชีวประวัติของ เบนจามิน แฟรงคลิน (Benjamin Franklin) เรื่อง *Autobiography* แฟรงคลินบอกเล่าเรื่องราวการสร้างเนื้อสร้างตัวในช่วงชีวิตของเขา จนประสบความสำเร็จในชีวิต ทั้งในฐานะนักวิทยาศาสตร์ นักเขียน และในฐานะประธานาธิบดี แห่งสหรัฐอเมริกา อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงความฝันของอเมริกันชน (American Dream) ที่ให้ ความสำคัญกับประสิทธิภาพของมนุษย์ในการก่อร่างสร้างตัวในฐานะอเมริกันชน ที่เริ่มจากการตก อยู่ในวังวนของความยากไร้จนกระทั่งก้าวไปสู่จุดสูงสุดของชีวิตที่อุดมด้วยความมั่งคั่งและชื่อเสียง

อัตชีวประวัติแนวขนบให้ความสำคัญกับช่วงเวลาที่ต้องดำเนินจากต้นจนจบเพื่อให้เห็น พัฒนาและวิวัฒนาการของช่วงชีวิตและตัวตน การเล่าแบบเรียงลำดับเวลาในขนบของอัตชีวประวัติ ให้ความสำคัญในการแสดงให้เห็นความก้าวหน้าไปตามลำดับ อย่างไรก็ตามการเล่าเรื่องแบบ เรียงลำดับเวลาเพื่อนำเสนอความก้าวหน้าของชีวิตได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากในนักวิชาการ สายสตรีนิยมและกลุ่มชายขอบ การเหมารวมว่าทุกเรื่องราวและตัวตนที่นำเสนอในอัตชีวประวัติ นั้นต้องแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าของชีวิตอย่างเป็นลำดับเป็นจำกัดกรอบความคิดและความ หลากหลายของตัวตนของผู้คนในสังคม

ข้อถกเถียงต่างๆของนักสตรีนิยมที่มีต่อประเด็นอคติและลักษณะของอัตชีวประวัติแนว ขนบจะเห็นได้ว่า อัตชีวประวัติเกย์ได้รับการพัฒนามาจากอัตชีวประวัติของสตรีที่ได้รับอิทธิพลจาก แนวคิดสตรีนิยมเป็นหลัก (Weed, 1997: vii) อย่างไรก็ตาม อัตชีวประวัติเกย์ได้สร้างลักษณะเด่น

เฉพาะตัวด้วยการนำเอารูปแบบของอัตชีวประวัติแนวขนบมาปรับเปลี่ยนให้เข้ากับลักษณะการบอกเล่าประสบการณ์ของกลุ่มเกย์ อันจะนำมาซึ่งการประกอบสร้างอัตลักษณ์รวมถึงการวิพากษ์และตีความตัวตนเกย์เสียใหม่โดยอาศัยกรอบความคิดของการสร้างตัวตนผ่านพื้นที่ทางภาษาเป็นหลัก

2.3 อัตชีวประวัติเกย์ อัตลักษณ์ และการสร้างอัตลักษณ์ผ่านพื้นที่ทางภาษา

อัตชีวประวัติเกย์นับว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ เรื่องเล่าเป็นการนำเสนอประสบการณ์ของชีวิต อัตลักษณ์หรือตัวตนนับว่าเป็นผลผลิตจากการประกอบสร้างจากประสบการณ์ ผ่านการเล่าเรื่องราวในอดีต สะท้อนภาพของความทรงจำ กล่าวคือ ประสบการณ์เมื่อได้รับการถ่ายทอดผ่านพื้นที่ของภาษาและความทรงจำ ก็นับได้ว่าเป็นการตีความอดีตเสียใหม่ตามจุดยืนในขณะปัจจุบัน ทั้งนี้ แนวคิดของบัตเลอร์ในเรื่อง performativity เป็นแนวคิดที่ได้รับการนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบสร้างตัวตนผ่านเรื่องเล่าในอัตชีวประวัติเกย์

แนวคิดของบัตเลอร์ในประเด็น performativity เห็นว่าอัตลักษณ์ทางเพศสถานะเป็นสิ่งที่ประกอบสร้างขึ้น ดังนั้น เรื่องเล่าจากประสบการณ์จึงมีสถานะที่เหมือนกับการประกอบสร้างอัตลักษณ์ไปด้วยเช่นกัน แนวความคิดที่ว่าเพศสถานะเป็นเรื่องประกอบสร้างจึงเปิดพื้นที่ให้แก่กลุ่มเกย์ประกอบสร้างตัวตนเองเสียใหม่ผ่านงานเขียน กระบวนการการประกอบสร้างอัตลักษณ์ในงานเขียนจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์ (tactic) ในการโต้กลับแนวคิดของอัตลักษณ์และงานเขียนในแนวกระแสหลักเสียก่อน กล่าวคือ ในความคิดของอัตชีวประวัติตามขนบเชื่อว่าตัวตนของผู้แต่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะกำหนดและถ่ายทอดออกมาเป็นเรื่องเล่า เรื่องเล่าจึงเป็นเพียงผลผลิตจากตัวตนเท่านั้น ส่วนในความคิดของอัตชีวประวัติของกลุ่มคนชายขอบมองกลับกันกับแนวคิดกระแสหลัก กล่าวคือ การเล่าเรื่องผ่านอัตชีวประวัติแนวขนบไม่สามารถบอกเล่าประสบการณ์ชีวิตและความทรงจำที่มาประกอบสร้างตัวตนของกลุ่มคนชายขอบได้

ข้อจำกัดที่เกิดขึ้นในอัตชีวประวัติแบบขนบนั้นเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้เกิดอัตชีวประวัติเกย์ แนวคิดเหมารวมของอัตชีวประวัติแบบขนบเสนอว่าอัตลักษณ์นั้นมีมาก่อนเรื่องเล่า เรื่องเล่าเป็นเพียงแค่ผลผลิตของการบอกเล่าอัตลักษณ์ นอกจากนี้ ในการอ่านอัตชีวประวัติแนวขนบมีกรอบที่อิงอยู่กับแนวคิดของสังคมกระแสหลัก กล่าวคือ กรอบของอัตชีวประวัติแนวขนบจะมุ่งนำเสนอความจริงและเหมารวมเอาว่าผู้อ่านมีความสามารถในการตีความเรื่องเล่าที่เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงผู้อ่านนั้นมีประสบการณ์และการตีความที่หลากหลายขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของ

ผู้อ่าน การตั้งกรอบที่ตายตัวจึงนำเสนอให้เห็นว่าผู้อ่านตามความคาดหวังของอัตชีวประวัติแนวขนบนั้นเป็นผู้อ่านในอุดมคติ นอกจากนี้การตั้งกรอบที่ตายตัวของอัตชีวประวัติแนวขนบส่งผลให้อัตชีวประวัติแนวขนบไม่สามารถตอบสนองความปรารถนาหรือประสบการณ์ที่ไม่สามารถแสดงออกมาได้หรือประสบการณ์ของผู้ที่อยู่นอกรอบของสังคมได้ เหตุผลเหล่านี้จึงส่งผลให้เกิดอัตชีวประวัติที่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวของคนชายขอบ ดังจะเห็นได้จากการเกิดขึ้นของอัตชีวประวัติที่อยู่นอกรอบของอัตชีวประวัติแนวขนบ (out-law autobiography) อาทิ อัตชีวประวัติในรูปของคำให้การ (testimonial) ของ ริโกเบร์ตา แมนชู (Rigoberta Manchu) หรืออัตชีวประวัติเกย์ที่บอกเล่าเรื่องราวของเกย์ในภูมิภาคต่างๆ จากประเด็นดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นจุดอ่อนของแนวคิดของการเล่าเรื่องในกระแสหลักที่ไม่สามารถตอบสนองประสบการณ์ของกลุ่มคนชายขอบ ดังนั้น กลุ่มคนชายขอบหรือกลุ่มเกย์จึงสร้างกระบวนการในการประกอบสร้างตัวตนเสียใหม่ กล่าวคือ เรื่องเล่าเป็นเหมือนแหล่งสำคัญในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ โดยมองว่า อัตลักษณ์ของเกย์ถูกประกอบสร้างจากการคัดสรรประสบการณ์และความทรงจำด้วยมุมมองของเกย์ในฐานะของผู้กระทำ (agency)

แนวคิดของการสวมบทบาท (performance) ได้นำเสนอประเด็นสำคัญของการควบคุมอัตลักษณ์ทางเพศให้เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม กล่าวคือ สังคมมักจะตั้งมาตรฐานและคุณค่าของสมาชิกที่สังคมส่วนใหญ่ต้องการ นำเสนอภาพอยู่เสมอว่า สิ่งใดสมควรกระทำหรือได้รับการยอมรับ สิ่งใดที่ไม่เหมาะสม แน่แน่นอนสิ่งเหล่านี้ได้ครอบคลุมไปถึงมโนทัศน์ในเรื่องเพศสถานะความเป็นชาย ความเป็นหญิง รวมถึงรูปแบบการมีเพศสัมพันธ์ที่ควรปฏิบัติตาม การกำหนดลักษณะดังกล่าวนี้นอกจากเป็นการผลิตซ้ำวาทกรรมเชิงอำนาจแล้วยังเป็นการกีดกันกลุ่มคนที่ไม่มีลักษณะตามที่สังคมกำหนดออกจากปริมณฑลของการยอมรับ ในที่นี้ การต่อสู้เรียกร้องของกลุ่มรักเพศเดียวกันที่ออกมาเคลื่อนไหวทางการเมืองนั้นนับเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนซึ่งเกิดจากผลกระทบจากการตั้งมาตรฐานของสมาชิกในสังคม

การตั้งมาตรฐานทางสังคมดังกล่าวนี้ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก บัตเลอร์ได้เสนอข้อสังเกตไว้อย่างน่าสนใจ เธอเห็นว่าตัวตนของเราไม่สามารถเป็นไปตามแบบแผนที่สังคมต้องการได้ ด้วยเหตุที่ว่าตัวตนของเราเป็นสิ่งที่ไม่ได้สอดคล้องเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่กลับสั่นไหวแตกหักและเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา จึงอาจกล่าวได้ว่า อัตลักษณ์ที่แสดงออกมาจึงเป็นเหมือนการสวมบทบาทที่เป็นไปตามความต้องการของสังคม

อัตลักษณ์ตามความเห็นของบัตเลอร์นั้น เกิดขึ้นจากผลของการปฏิบัติการให้ความหมาย ในเชิงสัญญาะที่เกิดขึ้นซ้ำๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น การนำเพศสถานะมาเป็นหลักของอัตลักษณ์นั้นจึงเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง ด้วยที่ว่าเราต่างรู้กันว่าเพศสถานะนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไม่เท่าเทียมกันใน เรื่องของสรีระ (ชายและหญิง) ดังนั้นเพศสถานะควรจะอยู่ในฐานะที่อิสระและเลื่อนไหลมากกว่า จะมองว่าเป็นสิ่งตายตัวไม่เปลี่ยนแปลง สิ่งที่จะเป็นแก่นแกนของอัตลักษณ์ได้ตามความเห็น ของบัตเลอร์นั้นคือ การสวมบทบาท ที่แสดงออกมาในช่วงเวลาต่างๆกันไป อาจจะมองได้ว่า ทุก ครั้งที่เราสวมบทบาททางเพศสถานะ เรามักจะคิดว่าเราเป็นตามสิ่งที่สังคมนั้นกำหนด การกระทำ ดังกล่าวก็คือว่าเป็นการสร้างสรรคตัวตนทางเพศในรูปแบบหนึ่ง ด้วยความคิดที่ว่าเพศสถานะเป็น เหมือนการสวมบทบาท และเป็นสิ่งลื่นไหล ดังนั้นจึงไม่มีเพศสถานะใดที่สามารถเป็นเพศสถานะ อันเป็นต้นแบบได้ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ การที่เกย์สวมบทบาททำทางเป็นผู้ชายและบางครั้งเรา อาจเห็นเกย์อีกคนแต่งตัวแบบผู้หญิงและสวมบทบาทและทำทางเป็นผู้หญิง ลักษณะดังกล่าวนี้เป็น การเลียนแบบลักษณะความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ ดังนั้น ความคิดของสังคมมักมองว่า ความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศเป็นอัตลักษณ์ทางเพศ แท้จริงแล้วก็มีนัยยะเป็นเพียงแค่การสวม บทบาท บัตเลอร์ยังกล่าวอีกว่า สิ่งที่สังคมกำหนดให้มาว่าแต่ละเพศสภาพนั้นควรจะมีคุณลักษณะ และคุณสมบัติเช่นใดนั้น ล้วนเป็นเพียงแค่อุดมคติที่ไม่มีวันเป็นจริงและเต็มไปด้วยจินตนาการ เพราะการปฏิบัติหรือแสดงออกมาทางเพศสภาพนั้นไม่สามารถนำเสนอให้เห็นแก่นหลักของเพศ สภาพหรืออัตลักษณ์ที่เกิดขึ้นภายใน แต่เป็นเพียงแค่การสวมบทบาทหรือการประกอบสร้างเท่านั้นเอง

แนวคิดที่ว่าอัตลักษณ์เป็นเพียงการสวมบทบาทหรือประกอบสร้างนี้เองจึงเป็นแนวคิด สำคัญที่ถูกนำไปประยุกต์ใช้ในงานเขียนของกลุ่มคนชายขอบ ประสบการณ์และเรื่องเล่ากลุ่มชาย ขอบมักถูกละเลยและไม่มีที่ทางในสังคม ดังนั้นเรื่องเล่าของกลุ่มชายขอบจึงไม่ถูกเผยแพร่และ บันทึกลงไว้ในสารบบของประวัติศาสตร์กระแสหลัก แนวคิดแบบการแสดงออกหรือการถ่ายทอด ตัวตนผ่านภาษาของบัตเลอร์จึงเป็นเสมือนกลวิธีในการสร้างพื้นที่ให้แก่กลุ่มชายขอบเพื่อประกอบ สร้างและบอกเล่าเรื่องราวของตนที่ถูกหลงลืมและกลบเกลื่อนจากสังคม ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า แนวคิดการถ่ายทอดตัวตนผ่านพื้นที่ทางภาษานั้นเป็นแนวคิดที่สำคัญต่อกระบวนการประกอบ สร้างอัตลักษณ์แก่จากเรื่องเล่าในอัตชีวประวัติเกย์ แนวคิดทั้งสามคือ อัตชีวประวัติเกย์ อัตลักษณ์ เกย์ และการถ่ายทอดตัวตนผ่านพื้นที่ของภาษาต่างทำงานร่วมกันและเชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่น

กล่าวโดยสรุป อัตชีวประวัติเกย์เป็นการนำเสนอเรื่องเล่าที่มีความสำคัญในประกอบ สร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มรักเพศเดียวกัน เรื่องเล่าที่นำเสนอจะได้รับการตีความและอ่านด้วย

กระบวนการแบบ performativity กล่าวคือ จากแนวคิดโครงสร้างนิยมที่เชื่อว่าเพศสถานะเป็นการประกอบสร้าง การเขียนหรือเล่าเรื่องราวชีวิตของตนเองก็เป็นกระบวนการหนึ่งในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ เรื่องเล่าที่ปรากฏในอัตชีวประวัติมีต้นทางหรือแหล่งข้อมูลสำคัญในการประกอบสร้างตัวตน ทั้งนี้ ในตัวเรื่องเล่าเองก็ผ่านกระบวนการประกอบสร้างด้วยการคัดสรร ประสบการณ์ ความทรงจำ ก่อนที่จะถูกนำเสนอออกมาในพื้นที่ของภาษา การเล่าเรื่องนั้นเป็นเสมือนการสร้างอัตลักษณ์ของตนเองขึ้นมาใหม่จากจุดยืนของผู้เล่าเองนั่นเอง

2.4 ลักษณะของอัตชีวประวัติเกย์

อัตชีวประวัตินับว่าเป็นรูปแบบหรือประเภทของงานประพันธ์ที่จัดอยู่ในรูปแบบที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นงานประพันธ์ที่บอกเล่าเรื่องราวและประสบการณ์ของผู้แต่ง อย่างที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 ถึงข้อถกเถียงของลักษณะของอัตชีวประวัติที่ดูเหมือนว่าจะแอบแฝงไปด้วยอคติทางเพศ โดยมุ่งให้ความสำคัญเฉพาะนักประพันธ์ชาย อย่างไรก็ตามลักษณะดังกล่าวนี้ได้ถูกท้าทายโดยการนำเสนอเรื่องราวของกลุ่มสตรีและกลุ่มรักเพศเดียวกัน โดยเฉพาะกลุ่มเกย์ที่นำรูปแบบดังกล่าวนี้มาบอกเล่าเรื่องราวของตน อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าการนำรูปแบบการประพันธ์ที่อยู่ในขนบนิยมเพื่อที่จะเล่าเรื่องราวที่ถูกมองว่าแปลกแยกจากสังคมนับว่าเป็นวิธีการที่ชาญฉลาดซึ่งส่งผลให้เกิดกระบวนการตีความรูปแบบงานประพันธ์เสียใหม่ เป็นการรื้อสร้างความหมายและในขณะเดียวกันก็นำรูปแบบงานประพันธ์ตามขนบมาปรับเปลี่ยนและนำมาใช้ให้มีลักษณะเฉพาะของตน ในที่นี้จะกล่าวถึงรูปแบบเฉพาะที่ปรากฏขึ้นในอัตชีวประวัติที่ประพันธ์โดยผู้เขียนที่ดำรงสถานะเกย์ ซึ่งนับว่ามีลักษณะจำเพาะที่สำคัญและพบเห็นได้ในอัตชีวประวัติเกย์ในดับทคัดสรรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

2.4.1 ลักษณะการเล่าเรื่องแบบไม่เป็นไปตามลำดับเวลา (non-linearity)

ในอัตชีวประวัติทั่วไปนั้น จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ลักษณะโครงสร้างในการเล่าเรื่องนั้นมักจะให้ความสำคัญในเรื่องของเวลา เน้นการดำเนินเรื่องในลักษณะตามลำดับเวลาเป็นเส้นตรง (linear narrative) โครงสร้างของการเล่าเรื่องนั้นจะเริ่มเล่าเรื่องด้วยช่วงชีวิตในวัยเยาว์เรื่อยไปจนถึงช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตอย่างเป็นลำดับ อย่างไรก็ตามลักษณะดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นลักษณะเฉพาะที่ปรากฏในอัตชีวประวัติที่นับว่าเป็นวรรณกรรมต้นแบบ นักวิชาการที่ศึกษางานเขียนที่ปรากฏในวัฒนธรรมชายขอบได้วิพากษ์วิจารณ์และตั้งคำถามถึงลักษณะการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา โดยกล่าวว่า ในแนวความคิดของอัตชีวประวัติแบบขนบเรื่องราวของชีวิตในอัตชีวประวัติต้องนำเสนอ

ให้เห็นถึงความก้าวหน้าของชีวิต กรอบความคิดของอัตชีวประวัติแนวขนบไม่สามารถมาปรับใช้ ในการอ่านเรื่องเล่าของคณาชายขอบได้ การเขียนแบบสลับไปมาเล่นล้อกับช่วงเวลาอาจแสดงนัยยะ ของการต่อต้านทางการเมือง แท้จริงแล้วกลุ่มรักเพศเดียวกันก็สามารถเล่าเรื่องตามลำดับเวลาได้แต่ เลือกที่จะไม่เล่าในลักษณะดังกล่าว ด้วยเหตุผลที่ว่ารูปแบบการเขียนที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการ ของช่วงชีวิตที่เริ่มต้นด้วยวัยเด็ก เติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีครอบครัวเป็นแบบแผนของการเล่าเรื่องตาม กรอบของสังคม หากกลุ่มคณาชายขอบหรือกลุ่มรักเพศเดียวกันเลือกที่จะเล่าเรื่องตามอัตชีวประวัติ แนวขนบก็ไม่สามารถหลุดออกจากกรอบของอคติทางสังคม การเล่าเรื่องตามกรอบขนบจึงเป็น เหมือนการผลิตซ้ำอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันเอง ดังนั้นการใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่สลับกันไปมา ของคณาชายขอบจึงแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดของการเล่าเรื่องของอัตชีวประวัติกระแสหลัก นอกจากนี้ยังเป็นเสมือนการหลีกเลี่ยงหนีออกจากกรอบของขนบการเขียนอัตชีวประวัติเพื่อเปิดพื้นที่ใน การประกอบสร้างตัวตนได้อย่างอิสระ ดังนั้น การเล่าเรื่องย้อนกลับไปมาจึงเป็นการสร้างโอกาสใน การเข้าใจอัตลักษณ์เกย์ วิธีการเล่าเรื่องที่เล่นล้อกับช่วงเวลาเป็นการเปิดเผยให้เห็นอคติของสังคมที่ กระทำต่อกลุ่มเกย์จากมุมมองเกย์ในฐานะผู้ตกเป็นเหยื่อของอคติ นอกจากนี้รูปแบบการเล่าแบบ สลับไปมายังเปิดพื้นที่ให้กลุ่มเกย์สามารถวิพากษ์อคติของสังคมที่มากระทำกับตนในอดีต จากข้อดี ในการทำให้เข้าใจตัวตนมากยิ่งขึ้นและเป็นการเอื้อในการวิพากษ์อคติของสังคม เรื่องเล่าส่วนใหญ่ ของกลุ่มคณาชายขอบรวมทั้งกลุ่มเกย์จึงมีลักษณะที่เล่าเรื่องกันสลับไปมา

การเล่าเรื่องในลักษณะดังกล่าวนี้ ผู้ประพันธ์เล่าในมุมมองของคนที่อยู่ในช่วงเวลาปัจจุบัน โมนีตไม่ได้เล่าเรื่องราวของตนผ่านจุดยืนของอดีตอย่างเช่นลักษณะของอัตชีวประวัติตามแบบ ขนบโดยทั่วไปที่เริ่มต้นเล่าเรื่องราวในลักษณะเป็นเส้นตรงผ่านมุมมองในอดีตและดำเนินเรื่อยมา จนถึงปัจจุบัน

Jump- cut to 1990, two day after Thanksgiving. Still back and blue from Stevie dying, hardly back a week from Normandy, I drove up the coast past Zuma, then headed inland up to the old Mulholland drive (Monette, 2004: 19). (เน้นข้อความโดยผู้เขียน)

And then one day the fever **broke and didn't come back**... Here I'm counting on Bobby's disjointed memory of the crisis and its passing, since on this episode I am more amnesiac than usual (Monette, 2004: 25). (เน้นข้อความโดยผู้เขียน)

...

But at least **I know** why I became unhinged, **a quarter century later**, as I took Roger's temperature over and over before the crash landed with AIDS (Monette, 2004: 85). (เน้นข้อความโดยผู้เขียน)

ข้อความที่ยกมาข้างต้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการเล่าเรื่องที่มีลักษณะย้อนกลับไปมาระหว่างช่วงเวลาในอดีตและ ณ เวลาปัจจุบันในขณะที่ผู้ประพันธ์กำลังเล่าเรื่องนั้นอยู่ กลุ่มคำที่แสดงให้เห็นถึงนัยยะของเวลา อันได้แก่ “Jump- cut to 1990” และ “a quarter century later” รวมถึงคำกริยาที่แสดงกาลที่แตกต่างกันเป็นลักษณะสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงการเล่าเรื่องแบบสลับกันไปมาระหว่างอดีตและปัจจุบันที่ปรากฏในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ได้เป็นอย่างดี การเล่าเรื่องที่เล่นล้อกับช่วงเวลาดังตัวอย่างที่ยกมานี้แสดงให้เห็นการเปิดพื้นที่ของการเข้าไปวิพากษ์สังคมและประกอบสร้างตัวตน กล่าวคือ ผู้เล่าในฐานะผู้เล่าเรื่องในฐานะผู้ดำรงเพศสถานะเกย์อย่างเปิดเผยสามารถกลับไปเล่าเรื่องราวของตนเองในเรื่องเล่าในฐานะผู้ปิดบังเพศสถานะเกย์ ในขณะเดียวกันก็วิพากษ์อคติของสังคมในอดีตรวมทั้งสร้างอัตลักษณ์ของตนเองเสียใหม่จากการเล่าเรื่องราวของตน

ลักษณะดังกล่าวนี้ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด ใน *Before Night Falls* อัตชีวประวัติของเรย์ นัลโด อารเนส นักประพันธ์เกย์คิวบา เขาได้บอกเล่าเรื่องราวของเขาเปิดเรื่องโดยเล่าเรื่องสลับกันไปมาระหว่างเส้นแบ่งเวลาของอดีตและปัจจุบัน โดยจะเห็นได้อย่างเด่นชัดในงานเขียนของเขาที่ว่า

The End: I thought I was going to die in the winter of 1987. For months on end I have been having terrible fevers. I finally went to a doctor and he told me I had AIDS. Feeling worst everyday, I bought a plain ticket (from New York) to Miami and decided to die close to the sea. Not exactly in Miami but at the beach. However, due to some diabolic bureaucracy, everything we desire seems to be slow in coming, even death (Arenas: 2000: ix). (เน้นข้อความโดยผู้เขียน)

การเริ่มเรื่องเล่าของตัวเองด้วยการบอกเล่าจุดจบของชีวิตของอารีนสนั้น นับว่าเป็นลักษณะที่พบเห็นได้ในอัตชีวประวัติเกย์ อารเนสเริ่มเล่าเรื่องจากมุมมองปัจจุบันและย้อนเวลาไปเล่าเรื่องของตนในอดีต ประเด็นที่น่าสนใจในลักษณะการเล่าเรื่องของอารเนส โดยการขึ้นต้นของอัตชีวประวัติของเขาด้วยการเล่าช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตอาจจะมองได้ว่า ถึงแม้ว่าชีวิตของเขาจะต้องพบกับจุดจบในไม่ช้า แต่จุดจบของชีวิตในเล่าเรื่องราวของเขานั้นกลับกลายเป็นเหมือนจุดเริ่มต้นชีวิตใหม่ในพื้นที่ของภาษา เป็นเสมือนการเข้าไปตรวจสอบ วิพากษ์และวิจารณ์กรอบความคิดต่างๆ ที่กดทับชีวิตของเขาในฐานะเกย์ผู้หนึ่ง ความตายกลายเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้เกิดเรื่องเล่าด้วยเหตุผลที่ว่า

การเล่าเรื่องราวชีวิตของตนก่อนจะจบชีวิตลงเป็นเหมือนการบอกเล่าเรื่องราวของตนเองและวิพากษ์อคติและการกดขี่ของสังคม เป็นเสมือนการทิ้งเรื่องราวของตนไว้เป็นมรดกแก่กลุ่มเกย์ในสังคม นอกจากนี้การเข้าไปวิพากษ์วิจารณ์นี้เป็นเสมือนการเข้าไปให้ความหมายของชีวิตในฐานะนักประพันธ์เกย์ควบา ซึ่งนับว่าเป็นการเริ่มต้นและสร้างตัวตนของเขาเสียใหม่ เป็นตัวตนใหม่ที่ปรากฏในการถ่ายทอดทางภาษาโดยอาศัยเรื่องเล่าของตนเอง

ในส่วนของอัตชีวประวัติเรื่อง *Butterfly Boy* ลักษณะการเล่าเรื่องที่สลับไปมาระหว่างอดีตและปัจจุบันนับว่าเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ ริโกเบร์โต กอนซาเลส บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของเขาสลับไปมาระหว่างอดีตและปัจจุบัน เรื่องจริงและความฝัน ตลอดทั้งเรื่อง โดยผู้ประพันธ์ได้เล่าเรื่องสลับช่วงเวลากันไปมาในแต่ละบทของอัตชีวประวัติของเขา ดังจะเห็นได้จากในแต่ละบทนั้นได้กำกับช่วงระยะเวลาที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าของเขา เขาเริ่มต้นเล่าเรื่องราวของเขาโดยตั้งต้นในปี 1990 และเริ่มเล่าเรื่องย้อนกลับไปในอดีตสลับกับเรื่องเล่าในจินตนาการของเขา ที่เรียกว่า “Whisper of Butterfly” ในขณะเดียวกันเขาก็สอดแทรกความเห็นและวิพากษ์วิจารณ์เรื่องราวในอดีตจากมุมมองในปัจจุบันในฐานะที่เป็นเกย์อเมริกัน-เม็กซิกันคนหนึ่ง ด้วยวิธีการเรียงเรียงเวลาตามบทที่ปรากฏในอัตชีวประวัติที่เรียงเรียงเวลาสลับไปมาระหว่างช่วงเวลาอดีตในวัยเด็ก เช่น Bakerfield, California 1970-72 ย้อนกลับมาสู่การเดินทางกลับไปยังเม็กซิโกกับพ่อ ในบท “Summer’s Passage” สลับไปมากับ บท “Whisper of Butterfly” ที่ปรากฏในแต่ละตอนของอัตชีวประวัติเล่มนี้ เช่นเดียวกับอัตชีวประวัติเรื่อง *Becoming a Man: A Half Life Story* การใช้เทคนิคการเล่าเรื่องแบบเล่นล้อกับเวลานี้เป็นการเปิดพื้นที่และโอกาสในการวิพากษ์สังคมและสร้างตัวตนของผู้แต่ง ในที่นี้กอนซาเลสในฐานะเกย์อเมริกัน-เม็กซิกันได้บอกเล่าเรื่องราวของเขาในฐานะเกย์ที่ต้องปกปิดเพศสถานะและถูกกดขี่จากอคติสังคมในช่วงเวลานั้น ในขณะเดียวกันการนำเสนอเรื่องราวของครอบครัว ชุมชน สังคมจากประสบการณ์ของเขาก็เป็นการนำเสนอการเติบโตของชีวิตมาเป็นเกย์ในสังคมอเมริกัน-เม็กซิกัน และเป็นการสร้างอัตลักษณ์ของตนเองในฐานะเกย์ที่อยู่ระหว่างสองวัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะผ่านเรื่องเล่าของตนเอง

การเล่าเรื่องในลักษณะที่ไม่เป็นเส้นตรงโดยเรียงลำดับจากอดีตถึงปัจจุบันนั้นเป็นเพียงหนึ่งในลักษณะเฉพาะที่สามารถพบได้ในอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัย ลักษณะที่สำคัญอีกประการซึ่งนับว่าเป็นลักษณะที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการนิยามงานประพันธ์ในแบบอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัย คือการเล่าถึงความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายและชาย

2.4.2 เรื่องเพศในฐานะแก่นเรื่อง

การเล่าเรื่องเพศหรือเรื่องเซ็กส์ (Sex) นับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มักจะพบเห็นในอัตชีวประวัติเกย์ เรื่องเพศนับว่าเป็นแก่นสำคัญในการนำเสนอตนเองผ่านทางเรื่องเล่า เพศสถานะเกย์นั้นเป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปในสังคมว่าเป็นเพศสถานะที่ “ผิดปกติ” และไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม การเล่าเรื่องราวของเพศสถานะที่ถูกสังคมตีตราว่า “ผิดปกติ” นั้นจึงนับว่าเป็นการทำทาบกรอบที่สังคมกำหนด การเล่าเรื่องเพศในรูปแบบของเรื่องเล่านั้นก็ยังถือว่าเป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่งของนักเขียนที่ดำรงสถานะเกย์ในการฉายพื้นที่เพื่อสร้างหรือตีความเพศสถานะตนเองเสียใหม่ และในขณะเดียวกันก็โจมตีและตีแผ่ความไม่ชอบธรรมของสังคมที่กระทำต่อกลุ่มผู้ดำรงเพศสถานะเกย์ในอัตชีวประวัติเกย์ทั้งสามเล่มนี้ เรื่องเพศก็เป็นปัจจัยสำคัญในการแสดงให้เห็นถึงตัวตนของผู้เล่าเรื่องได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากจากการบอกเล่าบรรยายกิจกรรมทางเพศในรูปแบบต่างๆ ซึ่งเป็นตัวอย่างเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นจากเรื่องเพศมากมายที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั้งสามเรื่อง

My erotic technique, I fear, hadn't improved much since the hurricane days with Kite. We took turns lying on the floor, the one on top poking his dick between the bottoms one legs and getting some friction going. That and a lot of sucking. I think I probably old enough to shoot, if I'd only know how, but Richie was still a few paces behind, not quite to border of adolescence. Thus he was fascinated by wispy bush of hair that has started in my crotch, as well as by the veiny straight-up member I was sporting, three times the size of his, in my thirteenth summer. Barely twelve, Richie's own equipment was still a little boy's, poking straight out with its gumdrop head, not yet able to lift and flare like cobra (Monette, 2004: 51).

My sexual activity was all with animals. First there were the hen, then the goats and the sows. And after I grow up some more the mares. To fuck a mare was generally a collective operation. All of us boy would get up on a rock to be the right height for the animal and we would savor that pleasure: it was a warm hole and, to us, without end. [...] My cousin and I play doctor behind the bed and, because of some strength medical procedure I can't remember, we always ended up naked and embracing each other (Arenas, 2000:10-11).

และ

[...] The only part I don't like about is that my lover gets horny and fucks me dry as soon as he peels out my pants off. Even though I am numb with alcohol the session are still uncomfortable and painful (González, 2006: 104).

ตัวอย่างทั้งสามที่กล่าวข้างมาต้นนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งจากเรื่องราวทางเพศที่ปรากฏในอัตชีวประวัติที่คัดสรรมา เรื่องราวทางเพศของผู้แต่งทั้งสามสนับสนุนและแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเรื่องเพศในอัตชีวประวัติเกย์ทั้งสามเล่มนี้นับว่าเป็นแก่นกลางสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัยที่เห็นได้เด่นชัดมากที่สุด เรื่องเพศทำหน้าที่เป็นแก่นเรื่องหลักที่สำคัญในการนำเสนอภาพตัวตนหรืออัตลักษณ์เกย์ที่ปรากฏตลอดทั้งเรื่อง ทั้งนี้แม้ว่าอัตชีวประวัติแต่ละเล่มนั้นย่อมมีความแตกต่างกันในกรอบทางวัฒนธรรม สถานที่ เชื้อชาติ ที่แตกต่างกันออกไป แต่ปัจจัยหนึ่งที่อัตชีวประวัติเกย์ส่วนใหญ่มีร่วมกันคือ การให้ความสำคัญกับการเล่าเรื่องเพศ

การเล่าเรื่องเพศในอัตชีวประวัติแสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์ของผู้แต่งในการนำเสนอและประกอบสร้างอัตลักษณ์ทางเพศ ในที่นี้หมายถึงอัตลักษณ์เกย์ นอกจากนี้การเล่าเรื่องเพศยังมีนัยยะทางการเมือง กล่าวคือ การเล่าเรื่องเพศเป็นการท้าทายกรอบความคิดของสังคม สังคมเห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่อยู่ในกรอบของความเป็นส่วนตัวและไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะนำเสนอเรื่องเพศให้สังคมได้รับรู้ การใช้เรื่องเพศในฐานะแก่นเรื่องในอัตชีวประวัติเกย์นอกจากจะเป็นการนำเสนอให้เห็นกระบวนการในการสร้างอัตลักษณ์เกย์แล้วยังเป็นการทำลายกรอบของสังคมอีกด้วย เรื่องเพศในอัตชีวประวัติเกย์ได้นำเสนอให้เห็นว่า การเล่าเรื่องเพศนั้นไม่ได้ถูกจำกัดให้อยู่ในกรอบของความเป็นส่วนตัว หากแต่ได้ล่วงล้ำและครอบคลุมไปถึงพื้นที่สาธารณะ เรื่องเล่าทางเพศนั้นจึงไม่เพียงแต่ทำหน้าที่เล่าเหตุการณ์และเรื่องราวของตนให้สังคมได้รับรู้เท่านั้น หากแต่ยังนำเสนอให้เห็นถึงกระบวนการสร้างตัวตนของผู้เล่าผ่านเรื่องเล่า วิธีการเล่าเรื่องเพศในที่นี้จะต่างจากการเล่าเรื่องเพศในสังคมกระแสหลัก เรื่องเพศที่ถูกถ่ายทอดในเรื่องเล่าจะเป็นเรื่องเล่าที่นำเสนอให้เห็นประสบการณ์และความทรงจำที่ผู้แต่งนั้นเล่าจากจุดยืนของตนเองได้อย่างเสรี ทั้งนี้การเล่าเรื่องเพศในอัตชีวประวัติเกย์จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นวิธีการในการโต้แย้งการนำเสนอแบบกระแสหลัก

ด้วยกรอบของสังคมที่มีต่อเรื่องเพศที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีต เรื่องเพศกลายเป็นเรื่องที่ถูกบอกเล่าได้อย่างเปิดเผยและได้รับความสนใจจากผู้อ่านหรือผู้ชม การเล่าเรื่องเพศในอัตชีวประวัติเกย์จึงได้รับการตอบรับที่ต่างไปจากในอดีต เรื่องเพศไม่ได้เป็นเรื่องต้องห้ามอีกต่อไปในสังคมปัจจุบัน หากย้อนกลับไปในอดีตในช่วงยุควิกตอเรียนในประเทศสหราชอาณาจักร เรื่องเพสนับว่า

เป็นเรื่องต้องห้ามและต้องถูกควบคุม แต่ในขณะที่เดียวกันมาตรการการกดทับและห้ามปรามใน สังคมวิกตอเรียนนั้น กลับทำให้สังคมวิกตอเรียนที่ดูเหมือนว่าจะเคร่งครัดต่อกฎเกณฑ์ของสังคมที่ อุดมไปด้วยข้อห้ามต่าง ๆ นั้นจบลงไปด้วยเรื่องราวของเพศ อย่างไรก็ตามการที่คิดดังกล่าวได้ เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงในตอนปลายศตวรรษที่ 20 ผู้คนในยุคใหม่จนถึงช่วงเวลาขณะปัจจุบัน นี้จะกะตือรือร้นและสนใจในการรับรู้หรือรับฟังเรื่องเพศเป็นอย่างมาก เรื่องเพศกลายเป็น ประเด็นสำคัญที่ถูกนำเสนอออกไปตามสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต และวรรณกรรม พลัม เมอร์ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับปรากฏการณ์นี้ว่า ปริมาณของเรื่องสาธารณะและเรื่องส่วนตัว ในช่วงศตวรรษที่ 20 เรื่อยไปนั้นจะเปลี่ยนแปลงจากในอดีต กล่าวคือ ปริมาณของเรื่องสาธารณะ และเรื่องส่วนตัวนั้นเริ่มเกิดการทับซ้อนและคาบเกี่ยวกัน ถึงแม้ว่าอาจจะมีข้อโต้แย้งที่ไม่เห็นด้วย กับความเห็นดังกล่าว โดยมองว่าพื้นที่ทั้งสองก็ยังถูกแบ่งแยกออกเป็นข้ออย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ในบริบทและโครงสร้างของเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องการเรื่องเล่าทางเพศนั้น จริงอยู่ที่ปริมาณทั้งสองนั้น แยกออกจากกัน แต่การแยกออกจากกันนั้นมีเพียงเส้นบางๆ ที่แบ่งพื้นที่ทั้งสองเท่านั้น อำนาจของ สื่อนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เรื่องส่วนตัว เช่นเรื่องเพศได้เข้ามาเปิดเผยตัวตนในพื้นที่สาธารณะ ได้ในช่วงเวลาปัจจุบันนี้ สื่อต่างๆ ที่ผู้คนเสพในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อ คลื่นวิทยุ โทรทัศน์ เป็นตัวการสำคัญที่ขับเคลื่อนให้ผู้คนหันมาสนใจเรื่องเพศตามอย่างเปิดเผย อาจจะกล่าวได้ว่าในปัจจุบันผู้คนในสังคมนั้นเป็นทั้งผู้เสพ ผู้สร้างเรื่องเล่าทางเพศแทบทั้งสิ้น (Plummer, 1995 :54)

นัยยะสำคัญของการเล่าเรื่องเพศในอัตชีวประวัติเกี่ยวข้องกับสมัยที่พัฒนามาจากแนวคิด ของพลัมเมอร์นั้นอาจจะมองได้ว่าเป็นการเล่นล้อกับข้อห้ามที่กำหนดโดยสังคมกระแสหลัก กล่าวคือ การเล่าเรื่องเพศเป็นเสมือนกระแสการต่อต้านในลักษณะที่เห็นได้ชัดเจนกับข้อห้ามต่างๆ ทางสังคม ในขณะที่เดียวกัน การตั้งกฎเกณฑ์และข้อห้ามทางสังคมโดยให้สมาชิกในสังคมปฏิบัติ ตามอย่างเคร่งครัดนั้นยิ่งก่อให้เกิดอาการสนใจใคร่รู้แก่ผู้คนในสังคมมากขึ้น ผนวกกับการเกิด กระแสการสนใจในการเล่าเรื่องเพศตามพื้นที่สื่อสารมวลชนต่างๆยิ่งทำให้การเล่าเรื่องเพศที่จาก เดิมนั้นถูกตีตราว่าเป็นเรื่องส่วนตัวออกมาสู่พื้นที่สาธารณะอย่างกว้างขวาง

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติของสังคมที่มีต่อเรื่องเพศนับว่าเป็นแรงสนับสนุนให้เรื่องเล่าทาง เพศของเกย์กลายเป็นที่ยอมรับและได้รับความสนใจในสังคม ความสนใจในเรื่องเล่าทางเพศจึง นับว่าเป็นหนทางในการเปิดเผยอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันและสร้างความเข้าใจในประเด็นอัต ลักษณ์เกย์ให้แก่คนในสังคมไปพร้อมๆกัน

2.4.3 การแสดงออกถึงอารมณ์ร่วมและการสร้างลักษณะการสร้างชุมชน

ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งที่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของอัตชีวประวัติก็คือการนำเสนอให้เห็นถึงอารมณ์ร่วมกันระหว่างผู้ประพันธ์กับผู้อ่าน ในแนวคิดของอัตชีวประวัติในแนวกระแสหลักนั้น การใช้สรรพนามของ “ฉัน” (I) นั้นแสดงออกให้เห็นความเป็นปัจเจกของผู้ประพันธ์อย่างเห็นได้ชัด สรรพนาม “ฉัน” นั้นบ่งบอกความหมายของความเป็นเจ้าของเรื่องราวและประสบการณ์ของผู้ประพันธ์เอง การแสดงความเป็นเจ้าของประสบการณ์ผ่านสรรพนาม “ฉัน” ในแง่หนึ่งนับว่าเป็นการปิดกั้นการเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้อ่านในการเข้าไปรับรู้และแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน ดังนั้น การใช้สรรพนาม “ฉัน” ในอัตชีวประวัติในกระแสหลักจึงเป็นเสมือนการถ่ายทอดประสบการณ์เพียงด้านเดียว ผู้ประพันธ์ไม่ได้ใส่ใจต่อการตอบรับของผู้อ่าน เพียงต้องการบอกเล่าประสบการณ์ของผู้ประพันธ์เท่านั้น อย่างไรก็ตามลักษณะของการใช้สรรพนาม “ฉัน” ตามแบบอัตชีวประวัติแนวขนบก็มีข้อจำกัดและไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติของกลุ่มชายขอบ เช่น กลุ่มสตรีผิวสีและกลุ่มรักเพศเดียวกัน ลักษณะการใช้สรรพนาม “ฉัน” เน้นให้เห็นความสำคัญของผู้แต่งในฐานะปัจเจกชน ไม่ได้แสดงนัยยะของการแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกันระหว่างผู้แต่งและผู้อ่าน ในขณะที่อัตชีวประวัติของกลุ่มชายขอบนั้นมีนัยยะที่แตกต่างจากอัตชีวประวัติในกระแสหลักอย่างชัดเจน กล่าวคือ สรรพนาม “ฉัน” ไม่ได้มีนัยยะจำเพาะอยู่ในกรอบของความเป็นปัจเจกเท่านั้น หากแต่ยังครอบคลุมถึงลักษณะของความ เป็นชุมชนที่มีร่วมกัน ผ่านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ประพันธ์และผู้อ่าน การเข้ามามีส่วนร่วมของผู้อ่านต่อประสบการณ์ของผู้ประพันธ์นั้นส่งผลให้เกิดอารมณ์ร่วมทางประสบการณ์ร่วมกัน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนเช่น อัตชีวประวัติของเบนจามิน แฟรงคลิน เรื่องเล่าของแฟรงคลินแสดงให้เห็นความเป็นปัจเจกอย่างสูง แฟรงคลินบอกเล่าชีวิตของเขาจากวัยเด็กไปจนถึงผู้ใหญ่ ทั้งนี้เรื่องเล่าเกี่ยวกับชีวิตของเขาได้รับการยกย่องว่าเป็นต้นแบบให้แก่ชาวอเมริกันทั้งหลาย (Surapeepan Chatraporn, 2006: 92) จะเห็นได้ว่า แฟรงคลินนำเสนอแต่ชีวิตของตนเองที่ถูกยกย่องให้เป็นแบบอย่าง แต่ไม่มีนัยของการแสดงให้เห็นถึงการแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกันกับชุมชน ตรงกันข้ามกับงานเขียนของกลุ่มคนชายขอบเช่น กลุ่มสตรีผิวดำหรือกลุ่มเกย์ ในอัตชีวประวัติของโมนีต เมื่อประสบการณ์จากการถูกกดขี่ของสังคมได้รับการถ่ายทอดออกมาในอัตชีวประวัติของเขา ประสบการณ์อันเลวร้ายที่ผู้แต่งได้รับไม่ได้เป็นเพียงแค่ประสบการณ์ของปัจเจกบุคคลเท่านั้น ประสบการณ์ที่ว่านี้ยังแสดงให้เห็นการแบ่งปันประสบการณ์ของกลุ่มเกย์ที่ตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายเช่นเดียวกับผู้ประพันธ์ ดังนั้นเรื่องเล่าในอัตชีวประวัติที่นำเสนอผ่านสรรพนาม “ฉัน” จึงมีนัยยะทั้งในระดับบุคคลและชุมชนด้วยไปพร้อมๆกัน

ประสบการณ์ที่ผู้แต่งได้ถ่ายทอดนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดอารมณ์ร่วม การเขียนประสบการณ์นั้นจำเป็นต้องพิจารณาบริบทแวดล้อม กระบวนการดังกล่าวนี้สามารถนำไปสู่การสร้างจิตสำนึกทางการเมืองร่วมกัน ผ่านทางประสบการณ์ของการดิ้นรน ต่อสู้ กัดจี้ ที่ผู้อ่านที่เป็นเกย์และผู้ประพันธ์นั้นประสบาร่วมกัน ในที่นี้อาจจะมองว่าการมีอารมณ์ร่วมกันในลักษณะดังกล่าวนี้สามารถเชื่อมโยงความเจ็บปวดร่วมกันระหว่างผู้ประพันธ์และผู้อ่านนั่นเอง นอกจากนี้แนวคิดในการสร้างชุมชนผ่านงานเขียนแนวอัตชีวประวัติก็ยังสอดคล้องกับแนวคิดของจอร์จ กุสดอร์ฟ (Georges Gusdorf) ที่ว่า จุดประสงค์หลักประการหนึ่งในการเขียนอัตชีวประวัติเกย์ก็คือการสร้างเครือข่ายที่สันติสุขระหว่างผู้แต่งและโลกภายนอกนั่นเอง (Gusdorf, 1975: 39 cited in Marcus, 1998: 231)

จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าลักษณะการใช้สรรพนาม “I” ในอัตชีวประวัติของกลุ่มคนชายขอบ ซึ่งในที่นี้หมายถึงอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัยมีนัยยะของการรับรู้ถึงประสบการณ์และเหตุการณ์ที่ปรากฏในเรื่องเล่าร่วมกันระหว่างผู้อ่านและผู้ประพันธ์ ดังนั้น “I” จึงอยู่ในฐานะของ “I” ในแบบของชุมชนร่วม (communal I) ลักษณะดังกล่าวจะแตกต่างจากการใช้สรรพนาม “I” ในอัตชีวประวัติแบบชนบซึ่งมีลักษณะของ “I” แบบปัจเจก (individual- I)

การตอบรับจากผู้อ่านต่ออัตชีวประวัติของโมนีตั้นแสดงให้เห็นลักษณะของอารมณ์ร่วมกันระหว่างผู้ประพันธ์และผู้อ่านที่ปรากฏในอัตชีวประวัติของโมนีต้อย่างชัดเจน เสียงผู้อ่านที่บรรยายความรู้สึกของตนเมื่อได้อ่านอัตชีวประวัติเล่มนี้นั้นเป็นเสมือนการร่วมแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกันระหว่างผู้แต่งและผู้อ่านได้อย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากบทวิจารณ์หนังสือของ **"redheadpolyglot"** (Brooklyn, NY) และ **Wendy C. Darling** (Atlanta, GA) ผู้เขียนวิจารณ์อัตชีวประวัติเล่มดังกล่าวในเว็บไซต์ *Amazon.com* ที่ว่า

I read an older version of *Becoming a Man* so when I finished I actually thought there was a chance I could meet the author of this wonderful semi-autobiography. Unfortunately, when I read *Borrowed Time*, I discovered Paul Monette had died of AIDS in 1995. I cried. **I had finally found in *Becoming a Man* someone I felt I could truly empathize with, could truly relate to. While Paul and I come from different states, economic backgrounds and generations, his book showed me the similarity of our emotions while making me believe I could lead a fulfilling life as an openly gay man. That was two years ago. I still continue in my struggle today but at least I know I am not alone in my fight.** Thank you, Paul. (เน้นข้อความโดยผู้เขียน)

This novel represents a lot of things to a lot of different people, who relate to it on different levels. **I myself relate to it in a number of ways -- as a great autobiography, an extended coming-of-age tale, a look into the gay past -- but I think for me one of the most special aspects is that Paul Monette and I grew up in the same home town. Andover, Massachusetts, plays a prominent role in this book and as a resident, I got chills during certain parts, times when I could see and feel the scenes he is describing all so well. The old crumbling cemeteries, the staid wooden Colonial homes with their old money residents, the men at the Andover Spa -- all of it's there. Of course, Paul Monette grew up in Andover long before my time, but it hasn't changed so much. Besides, it's the pain I could relate to.** (เน้นข้อความโดยผู้เขียน)

จากข้อความที่เน้นข้อความไว้ แสดงให้เห็นว่าผู้อ่านนั้นสามารถเข้าไปมีอารมณ์ร่วมกับประสบการณ์ของโมนีตต์จึงสามารถอนุมานได้ว่าผู้อ่านและผู้ประพันธ์นั้นสามารถเข้าใจในอารมณ์ความรู้สึกร่วมกันผ่านการเชื่อมโยงความรู้สึกอันเจ็บปวดที่ผู้อ่านได้ประสบมาในอดีตเช่นเดียวกับประสบการณ์ของผู้ประพันธ์ที่ถ่ายทอดออกมาในอัตชีวประวัติของตน

ลักษณะการเข้าไปมีอารมณ์ร่วมนั้นนอกจากจะสามารถก่อให้เกิดการเข้าใจซึ่งกันและกัน อันก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ประพันธ์และผู้อ่านและยังสามารถนำไปสู่การก่อร่างสร้างชุมชนในกลุ่มเกย์ร่วมกัน ดังนั้น อัตชีวประวัติเกย์จึงเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญในการสร้างชุมชนที่ส่งเสริมให้เกิดกระบวนการทางการเมืองของกลุ่มเกย์หรือกลุ่มรักเพศเดียวกัน

ลักษณะของอัตชีวประวัติเกย์ทั้งสามประการ อันได้แก่ ลักษณะการเล่าเรื่องแบบไม่เป็นไปตามลำดับเวลา การใช้เรื่องเพศเป็นแก่นเรื่อง และการแสดงออกถึงอารมณ์ร่วมและการสร้างลักษณะการสร้างชุมชน นับว่าเป็นลักษณะสำคัญที่ปรากฏในอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัยที่สามารถพบเห็นได้ทั่วไป รูปแบบงานประพันธ์แนวอัตชีวประวัติเกย์ยังนับว่าเป็นวิธีหนึ่งที่จะนำเสนอให้เห็นถึงการสร้างสรรค์ตัวตนของผู้แต่งอีกทั้งยังนับว่าเป็นกระบวนการที่เปิดโอกาสให้เสียงที่ไม่ได้ยินของกลุ่มคนในสังคมเช่นกลุ่มเกย์และกลุ่มรักเพศเดียวกันกลับมาเป็นที่สนใจในสังคมมากขึ้นด้วย ดังที่กล่าวมาในข้างต้นว่าอัตชีวประวัตินั้นเป็นกระบวนการสร้างตัวตนผ่านทางพื้นที่ของภาษาโดยที่ผู้แต่งนั้นสามารถกลับไปวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ในอดีตและในขณะเดียวกันก็สร้างหรือนิยามตัวตนเสียใหม่ นอกจากนี้อัตชีวประวัติเกย์ยังทำหน้าที่เป็นกุญแจที่เปิดประตูที่ปิดตายของสังคมให้

ผู้คนลงเข้าไปตรวจสอบ สัมผัส และรับรู้ประสบการณ์ที่เคยถูกละเลยและลืมเลือนไป เจฟฟรีย์ เอสคอฟฟีเออร์ (Jeffrey Escoffier) ได้ให้ความเห็นถึงงานเขียนแนวอัตชีวประวัติเกี่ยวกับไว้อย่าง น่าสนใจว่าอัตชีวประวัติของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันนั้นเป็นกระบวนการแรกเริ่มในการเรียกร้อง สิทธิของกลุ่มรักเพศเดียวกัน ตัวรูปแบบอัตชีวประวัตินี้จะนำไปสู่การค้นหาตัวตนของผู้แต่งที่ สามารถเปิดเผยและร่วมแบ่งปันให้แก่สังคม ในท้ายสุดแล้วอัตชีวประวัติจะเป็นเสมือนหนทางที่จะ นำไปสู่การเปิดรับของสังคมต่อตัวตนของกลุ่มรักเพศเดียวกัน ดังนั้น หากพิจารณาในภาพรวม อัตชีวประวัติเกี่ยวกับไว้อาจไม่ใช่เพียงงานเขียนที่ผู้แต่งบอกเล่าเรื่องราวของตนเองเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่ เป็นตัวต่อรองและก่อร่างตัวตน ในภาพรวมอัตชีวประวัติเกี่ยวกับไว้อาจทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงให้สังคม ได้รับรู้ตัวตนของกลุ่มรักเพศเดียวกันและกลุ่มเกย์

2.5 อัตชีวประวัติเกี่ยวกับการเปิดเผยตัวตน

เรื่องเล่าในอัตชีวประวัตินั้นนับว่าเป็นหนึ่งในกระบวนการเปิดเผยตัวตนให้เห็นถึงเพศ สถานะเกย์ แนวคิดของการเปิดเผยตัวเป็นแนวคิดที่สำคัญอย่างยิ่งในการเคลื่อนไหวของกลุ่มรักเพศ เดียวกัน ที่จริงกระบวนการเปิดเผยตัวนั้นมีมานานหลายร้อยปี แต่เพิ่งจะได้รับการเปิดเผยต่อพื้นที่ สาธารณะเมื่อปี 1970 (Plummer, 1995: 82)

อีฟ โคคอฟสกี เซดจ์วิก (Eve Kokofsky Sedgwick) ได้อธิบายแนวคิดด้านการเปิดเผยเพศ สถานะเกย์ ไว้ในหนังสือเรื่อง *Epistemology of the Closet* ไว้ว่า “ตู้” (closet) เป็นความเปรียบแบบ บุคลาธิษฐาน (metaphor) ที่มีนัยยะถึงการกีดกันต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันที่มีมานานหลายศตวรรษ “ตู้” นั้นไม่ได้หมายความถึงเครื่องมือในการปฏิเสธอัตลักษณ์เกย์ แต่หมายถึงการกีดกัน การกลบ เคลื่อนอัตลักษณ์เกย์ การเคลื่อนที่ออกจากตู้จึงมีนัยยะที่แสดงให้เห็นถึงกระบวนการเคลื่อนย้าย ตัวตนที่ถูกเก็บกดออกมาเพื่อเปิดเผยให้เห็นอัตลักษณ์เกย์ของตนแก่สังคมและสาธารณะ สาเหตุ สำคัญในการออกจากตู้นั้นก็เพื่อเปิดเผยกระบวนการเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้ใหม่จาก ประสบการณ์ของกลุ่มรักเพศเดียวกันหรือกลุ่มเกย์นั่นเอง (Segwick, 1990: 17)

ความรู้ใหม่ที่ได้จากการเปิดเผยตัวนี้เป็นความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ของกลุ่มเกย์ที่ แตกต่างไปจากความรู้จากสังคมกระแสหลัก อัตชีวประวัตินับว่าเป็นรูปแบบที่อยู่นอกรอบซึ่ง เป็นรูปแบบที่เอื้อต่อการนำเสนอประสบการณ์ของกลุ่มเกย์ การนำเสนอประสบการณ์ของคนชาย ขอบ เช่น กลุ่มเกย์นั้นที่ผ่านมากถูกจำกัดอยู่ในรูปแบบที่บังคับและตายตัว การนำเสนอประสบการณ์ ของกลุ่มชายขอบจึงถูกลดทอนและละเลยไปโดยปริยาย แต่การนำเสนอในรูปแบบที่อยู่นอกรอบ เช่นอัตชีวประวัติทำให้เกิดการตั้งคำถามกับรูปแบบเดิมในการผลิตความรู้และชี้ให้เห็นว่า

รูปแบบการนำเสนอแบบกระแสหลักนั้นเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดเนื้อหาว่าสิ่งใดสามารถนำเสนอได้ สิ่งใดนำเสนอออกมาไม่ได้ ยกตัวอย่างเช่น ในงานวิชาการจำเป็นต้องเขียนให้กระชับและชัดเจน ไม่สามารถแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้วิจัยได้ เพราะจะถูกมองว่าจะทำให้งานวิชาการนั้นขาดความน่าเชื่อถือ รูปแบบงานเขียนวิชาการจึงไม่เปิดโอกาสให้ผู้วิจัยถ่ายทอดประสบการณ์และอารมณ์ความรู้สึกออกมาได้ ดังนั้นในการสร้างองค์ความรู้ใหม่จากประสบการณ์ของคนชายขอบจึงจำเป็นต้องเลือกรูปแบบที่อยู่นอกกรอบ เช่น อัตชีวประวัติเกย์ พร้อมทั้งกลวิธีที่แสดงออกให้เห็นถึงประสบการณ์ของกลุ่มเกย์ เช่น การเปิดเผยตัวตน

ประสบการณ์ เรื่องราว ความทรงจำในอดีตนั้นถูกถ่ายทอดออกเป็นตัวหนังสือเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่และอำนาจในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของชนชายขอบเช่นกลุ่มรักเพศเดียวกัน เอเดรียน ริช (Adrienne Rich) ได้กล่าวไว้ในคำนำของหนังสือ *The Original Coming Out Stories* ผลงานการรวบรวมของ จูเลีย เพเนโลเปและซูซาน เจ วูลฟ์ (Julia Penelope and Susan J. Wolf) ซึ่งบอกเล่าประสบการณ์ของสตรีและเลสเบียนซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ในการเล่าเรื่องการเปิดเผยเพศสถานะในกลุ่มเกย์ ด้วยเช่นกัน ว่า

Cultural imperialism...[is] the decision made by one group that another shall be cut off from their past, shall be kept from the power of memory, context, continuity. This is why lesbian, meeting, need to tell and retell stories like the ones in this book. In the absence of the books we need, the knowledge of women whose lives were like our own, an oral tradition- here set down on the paper- has sustained us. Those stories, which bring us together and which also confirm each of us the path and the meaning of her individual journey, are like sometimes- too often- of death without rebirth.

I keep thinking about power. The intuitive flash of power that “coming out” can give: I have an indestructible memory of walking along particular block in New York City, the hour after I acknowledged to myself that I love a woman, feeling invincible. For the first time in my life I experienced sexuality as clarifying my mind instead of hazing it over; that passion, once named, flung a long, imperative beam of light into my future. I knew my life was decisively and forever different; and that change felt me like power (Penelope and Wolf, 1999: xii).

จากคำกล่าวของริชจะเห็นได้ว่ากระบวนการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยเพศสถานะในกลุ่มเกย์หรือรักรักรเพศเดียวกันนั้นเป็นกระบวนการที่สำคัญมากในการเล่าเรื่องของพวกเขา การเปิดเผยนั้นไม่เพียงแต่สร้างอำนาจเพื่อต่อรองกับอำนาจของกระแสหลักที่ละเอียดประสพการณ์ของกลุ่มคนรักรเพศเดียวกัน ทั้งยังสร้างองค์ความรู้ใหม่จากมุมมองของคนชายขอบเท่านั้น แต่ยังช่วยให้เกิดการหลุดพ้นจากสภาวะการกดทับจากอคติที่มีต่อกลุ่มรักรเพศเดียวกัน เป็นการสร้างความรู้สึกปลอดภัยและความมั่นใจที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างภาคภูมิใจ นอกจากนี้เรื่องเล่ายังสามารถสร้างชุมชนและยืนยันอัตลักษณ์ของกลุ่มรักรเพศเดียวกันอีกด้วย

พลัมเมอร์ (Plummer, 1995: 83) ได้อธิบายลักษณะของเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับการเปิดเผยเพศสถานะตามขนบความคิดแบบสมัยใหม่ (modernity) ได้อย่างพอสังเขป ดังนี้

- 1 เป็นเรื่องเล่าที่เริ่มต้นด้วยเรื่องเล่าในวัยเด็ก
- 2 เรื่องเล่าในวัยเด็กมักจะเป็นเรื่องเล่าที่เต็มไปด้วยอุปสรรคและความสิ้นหวัง ไร้ความสุข
- 3 จุดเปลี่ยนที่สำคัญในชีวิตมักจะเกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่น โดยพัฒนาการมาจากการเกิดปัญหา ซึ่งนำไปสู่ความกังวลใจ และในที่สุดจะนำไปสู่การค้นพบความจริงและสุดท้ายก็ดำรงอยู่ในเพศสถานะเกย์ในที่สุด
- 4 ปัญหาส่วนมากจะได้รับการแก้ไขด้วยการพบปะพูดคุยกันหรือการค้นพบชุมชนกลุ่มรักรเพศเดียวกัน
- 5 ความรู้สึกตระหนักถึงอัตลักษณ์เกย์มักเกิดขึ้นควบคู่กับความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนรักรเพศเดียวกัน

ลักษณะทั้ง 5 ประการนี้สามารถสรุปได้โดยสังเขปด้วยขั้นตอน 3 ประการ หรือที่เรียกว่ากระบวนการ 3s (Plummer, 1995: 49) อันได้แก่ การเล่าเรื่องที่บอกเล่าความทุกข์ทรมานของการปกปิดตนเอง (suffering) ขั้นตอนประการต่อมาคือการเล่าเรื่องของการอยู่รอดในสังคมในฐานะเกย์ (surviving) ประการสุดท้าย ขั้นตอนที่บอกเล่าการผ่านพ้นมรสุมทางอคติของสังคมมาได้ (surpassing) อย่างไรก็ตามแนวคิดข้างต้นจะมีข้อจำกัดและไม่สอดคล้องไปกับเรื่องเล่าที่ปรากฏในอัตชีวประวัติเกย์ที่คัดสรรมา แนวคิดของพลัมเมอร์ในประการแรกให้ความสำคัญกับการบอกเล่าเรื่องราวความทุกข์ทรมานใจของผู้แต่ง การเล่าเรื่องความทุกข์ทรมานมักจะยึดโยงตัวตนของผู้เขียนเป็นหลักและไม่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงอคติที่มีต่อเกย์ได้อย่างเด่นชัด กล่าวคือ เรื่องราวที่แสดงให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานมักจะนำเสนอผ่านมุมมองของตนเป็นหลัก โดยละเลยกรอบหรือต้นเหตุสำคัญของความทุกข์ทรมาน ในขณะที่ขั้นตอนที่สองและสามของการเล่าเรื่องในการเปิดเผย

ตัวตนนั้นจะย้อนแย้งกับจุดประสงค์หลักในการเล่าเรื่องการเปิดเผยตัวตน กล่าวคือ จุดประสงค์ในการเล่าเรื่องการเปิดเผยตัวตนนั้นให้เห็นการอยู่รอดและดำรงอยู่ในสังคมในฐานะเกย์ (survive) ดังนั้นในขั้นตอนที่สองนั้นควรถูกจัดวางให้เป็นจุดประสงค์สูงสุดของการเปิดเผยตัวตน ส่วนในขั้นตอนของการเล่าเรื่องของการผ่านพ้นอคติต่อเกย์ (surpass) ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายตามแนวคิดของพลัมเมอร์ควรจะถูกนำเสนอให้เห็นในขั้นตอนที่สองเพื่อแสดงถึงวิธีการรับมือจนผ่านพ้นอคติต่างของสังคมจนกระทั่งสามารถดำรงชีวิตอยู่ในฐานะเกย์ในสังคมได้

จากข้อจำกัดข้างต้น ผู้วิจัยจึงนำเสนอรูปแบบของการเล่าเรื่องการเปิดเผยเพศสถานะเกย์ที่พัฒนาต่อมาจากแนวคิดของพลัมเมอร์ ผู้วิจัยได้คงการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงการกดทับหรือเรื่องเล่าที่แสดงให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานใจ (suffering) ตามความเห็นของพลัมเมอร์ อย่างไรก็ตามในขั้นตอนแรกนี้ยังนำเสนอเรื่องเล่าที่บอกเล่าความทุกข์ทรมานและแสดงนัยยะของอคติที่กดทับอัตลักษณ์เกย์ความรู้สึกกดดันจากสังคม ประการต่อมาเป็นการนำเสนอเรื่องเล่าที่พัฒนาจากเรื่องเล่าที่แสดงการกดทับจากสังคมซึ่งนำไปสู่การค้นพบวิถีทางหรือตระหนักรู้ที่จะฝ่าฟันกรอบของสังคมเพื่อที่จะดำรงตนในอัตลักษณ์เกย์ (surpassing) ประการสุดท้ายเป็นเรื่องเล่าที่นำเสนอการเปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์และสามารถดำรงอยู่ในสังคมได้ (surviving) ทั้งนี้รูปแบบดังกล่าวนี้ได้ปรับเปลี่ยนและประยุกต์เพื่อให้เห็นกระบวนการในการประกอบสร้างตัวตนเกย์ผ่านเรื่องเล่าได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี การใช้กรอบของเรื่องเล่าเพื่อเปิดเผยเพศสถานะตามแบบสมัยใหม่นั้นก็มีข้อจำกัดในประเด็นของรูปแบบของตัวบทร่วมสมัย ก่อนอื่นต้องเข้าใจว่าขอบของแนวคิดของเรื่องเล่าแบบสมัยใหม่นั้นให้ความสำคัญกับความจริงที่แสดงหรือซ่อนอยู่ในตัวเรื่องเล่า ความล้มเหลวในการค้นหาความจริงที่อยู่ในตัวบทนั้นเป็นผลมาจากการใช้มุมมองที่ผิดในการหาความหมายและความจริงที่อยู่ในตัวบท ในขณะที่เรื่องเล่าตามแนวคิดหลังสมัยใหม่นั้นไม่ได้ให้ความสำคัญกับความจริงที่อยู่ในตัวบท ขอบของหลังสมัยใหม่นั้นไม่เชื่อว่ามีความจริงแท้ในตัวบท ดังนั้นตัวบทที่อยู่ในขอบแบบหลังสมัยใหม่จึงมีการคัดสรร แต่งเติม เพื่อประกอบสร้างตัวตนของผู้แต่งนั่นเอง

อย่างไรก็ดี การเปิดเผยตัวในขอบของหลังสมัยใหม่เองก็มีข้อจำกัดด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ความแตกต่างในเชิงวัฒนธรรมและภูมิศาสตร์ของกลุ่มรักเพศเดียวกันเป็นปัจจัยสำคัญที่แสดงให้เห็นว่าแนวคิดของการเปิดเผยตัวตนนั้นไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับงานเขียนของกลุ่มรักเพศเดียวกันทั้งหมดได้ เนื่องจากในแต่ละพื้นที่นั้นให้ความสำคัญในการเล่าเรื่องที่แตกต่างกันออกไป

เมื่อเกิดข้อจำกัดในการเปิดเผยเพศสถานะเกย์จึงทำให้เกิดแนวคิดเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของแนวคิดจากสมัยใหม่ไปสู่หลังสมัยใหม่ แนวคิดดังกล่าวนี้ให้ความสำคัญในการตระหนักรู้ถึงความแตกต่างของตัวตนหรืออัตลักษณ์ของผู้เขียนจากสังคม (Plummer, 1995: 88)

กระบวนการนี้แสดงถึงความแปลกแยกของเพศสถานะเกย์ในสังคมที่ผู้แต่งไม่ได้ตระหนักถึง แต่การตระหนักรู้ถึงความแปลกแยกของเพศสถานะเกย์กลับเกิดขึ้นจากการบอกเล่าของสังคม ในขั้นตอนของการตระหนักรู้ถึงความแตกต่างของอัตลักษณ์มักจะเริ่มด้วยการเล่าเรื่องจากประสบการณ์ของการอยู่ในโลกหรือสังคมที่โกหกหลอกลวง ดังจะเห็นได้จาก เรื่องเล่าของโมนีตต์ในตอนต้นของเรื่องในอัตชีวประวัติของเขาที่เขาแสดงให้เห็นถึงการอยู่ในโลกของการโกหก ความว่า

Everybody else had a childhood, for one thing- where they were coaxed and coached and taught all the shorthand. Or that's how it always seemed to me, eavesdropping my way through twenty-five years, filling in the story of the straight man's lives. First they had their shinning boyhood, which made them strong and psyched them up for the leap across the chasm to adolescence, where the real rite of manhood began. [...]

[...] And every year they leaped further ahead, leaving me in the dust with all my doors closed, and each with a new and better deadbolt. Until I was twenty-five, I was the only man I knew who had no story at all. I'd long since accepted the fact that nothing had ever happened to me and nothing ever would. That's how the closet feels, once you ever made your nest in it and learned to call it home. [...]

[...] I speak for no one else here... Yet I've come to learn that stories add up to the same imprisonment. The self-delusion of uniqueness the festering pretense that we are the same as they are. The gutting of all our passions till we are bunches of eunuchs our zones of pleasure in enemy hands. Most of all, the ventriloquism, the learning how to pass for straight. Such obedient slave we make with such tidy room (Monette, 2004: 1-2).

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าโมนีตต์ตกอยู่ในการหลอกลวงตนเองมาตลอด จนกระทั่งอายุ 25 ปี ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เขาได้เผยตัวตนในฐานะเกย์ให้สังคมได้รับรู้ โมนีตต์เล่าว่าช่วงเวลาที่เก็บกดเพศสถานะของตนนั้นเป็นช่วงเวลาที่ไร้ซึ่งความหมาย การปกปิดตัวตนเพศสถานะในวัยเด็กทำให้เขานั้นรู้สึกว่าเขาไม่มีเรื่องเล่าในวัยเด็ก เรื่องเล่าที่แสดงให้เห็นถึงตัวตนของเขาเองในฐานะเกย์ การปกปิดตัวตนนั้นและหลอกตัวเองว่าเป็นชายรักต่างเพศเป็นเหมือนเรื่องเล่าที่กักขังตัวตนที่

แท้จริงของเขาไว้ วิธีเดียวที่จะหลุดพ้นจากการจ้องจามนี้คือการหยุดหลอกตัวเองและก้าวข้ามมาถึงจุดที่กล้ายอมเปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์นั่นเอง

เมื่อผู้แต่งได้นำเสนอเรื่องราวของการตกอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยการหลอกหลวงตนเองแล้วนั้น ผู้แต่งก็มักจะเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของผู้แต่งในสังคม กล่าวคือ เริ่มมีการเรียกขานหรือนิยามผู้แต่งจากสังคมภายนอกให้เรารู้ว่าผู้แต่งนั้นเป็นตัวประหลาด เป็นความผิดปกติจากการที่ผู้แต่งมีเพศสถานะเป็นเกย์ โดยที่ผู้แต่งนั้นไม่ได้ตระหนักมาก่อนว่าเพศสถานะของตนนั้นผิดปกติตามกรอบความคิดของสังคม ลักษณะดังกล่าวนี้จะเห็นได้จากเรื่องราวจากผู้แต่งทั้งสามในช่วงวัยเด็กที่ถูกมองจากชุมชนหรือสังคมว่าพฤติกรรมและการแสดงออกของผู้แต่งนั้นเป็นความผิดปกติ ดังจะเห็นได้จาก

“Homo, homo, homo,” Vinnie kept repeating, accompanying each taught with a savage rabbit punch. The victim pleaded, terrified but trying not to cry. It was Austin Singer, a meek, nervous kid who was always working too hard to make friends; the son of math teacher at Phillip Academy. He vigorously denied the homo charge, choking it out between punches, which only made Vinnie angrier. How he growled at two of his mick henchboys, who pinned poor Austin’s face to the wall (Monette, 2004: 35).

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า โมนีตตระหนักว่าการดำรงเพศสถานะเกย์เป็นเรื่องผิดปกติและไม่ใช่สิ่งที่ยอมรับในสังคมที่เขาอาศัยอยู่ จากตัวอย่างเป็นเหตุการณ์ที่เพื่อนของโมนีต คือ ออสติน ซิงเกอร์ (Austin Singer) ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง ด้วยเหตุผลที่ว่าออสตินมีท่าทางและพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าเขาดำรงเพศสถานะเกย์ คำเรียกขานว่า “Homo, homo, homo” ที่มีต่อออสตินและการเห็นความรุนแรงต่อผู้ดำรงเพศสถานะเกย์ทำให้โมนีตตระหนักได้ว่าเกย์นั้นเป็นเรื่องผิดปกติและต้องได้รับการลงโทษ เช่นเดียวกับโมนีต ก่อนชาเลสก็ได้อธิบายว่าการดำรงเพศสถานะเกย์นั้นเป็นเรื่องที่ผิดแปลกไปจากสังคม ดังจะเห็นได้จาก

According to my cousin I sounded like a maricón, a sissy. I could only imagine what my father thought when I hit those high, shrilly notes (González, 2006: 90). ....

“He’s so stupid,” my brother said. My father was drinking a beer at the kitchen table while my mother cooked. “Look at this stupid game he plays.” My brother pulled out a bandanna and performed the knot trick. He showed it to my father. “Dolls!” he exclaimed (González, 2006: 94).

จากตัวอย่างข้างต้น กอนซาเลสได้รู้ว่าตนนั้นมีพฤติกรรมที่ตรงกับคำนิยามของ “a maricón³, a sissy” จากปากของลูกพี่ลูกน้องของเขาเอง กอนซาเลสไม่ได้ตระหนักรู้ว่าพฤติกรรมของเขา เช่น การกรีดร้องด้วยเสียงในโทนสูง หรือการเล่นตุ๊กตาจะถูกมองว่าเป็นเรื่องผิดในสังคม เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงการเป็น a maricón ในขณะที่เดียวกันในอัตชีวประวัติของอาเรน่าส อาเรน่าสมองว่าการดำรงเพศสถานะเกย์เป็นเรื่องธรรมชาติ จนกระทั่งเขาเข้ามาในเมืองฮาวานาและเข้าศึกษาในสถาบันของรัฐ การเข้ามาศึกษาทำให้อาเรน่าสนั้นถูกตอกย้ำและตระหนักรู้ว่า เพศสถานะเกย์ที่เขาดำรงอยู่นั้นเป็นเรื่องผิดแตกต่างจากที่สังคมกำหนดไว้ ในที่นี้การเรียกขานอาเรน่าสว่า “you are a faggot” จากอาจารย์ในโรงเรียนซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐและสังคมแสดงให้เห็นถึงความผิดปกติของการดำรงเพศสถานะเกย์ในสังคมและรัฐชาติ เหตุการณ์นี้ปรากฏอยู่ในอัตชีวประวัติของอาเรน่าสที่ว่า

But one day, while the anatomy teacher was repeating her litany, one of my classmates sat next to me and with absolutely diabolic sincerity said, “Look, Reinaldo, you are a faggot. Do you know what a faggot is? It’s a man who likes other men. A faggot, that’s what you are” (Arenas, 2000: 38).

จากลักษณะของความแปลกแยกที่สังคมสร้างไว้ในข้างต้นนำไปสู่ลักษณะประการที่สองของกระบวนการเปิดเผยตัวตน ลักษณะประการที่สองซึ่งนับว่าเป็นปัจจัยที่มีรายละเอียดปลีกย่อยและสำคัญมากในการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยเพศสถานะเกย์นั้น คือ การตั้งคำถามถึงความสำคัญ (signification) ในการดำรงอยู่ของตนในเรื่องเล่า (Plummer, 1995: 88) ลักษณะของเรื่องเล่าที่นำเสนอให้เห็นถึงความสำคัญในตัวตนของผู้แต่งนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้แต่งนั้นได้เผชิญหน้ากับข้อห้ามต่างๆของสังคม การตระหนักรู้ถึงความแปลกประหลาดที่ได้รับมาจากสังคมนั้นทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น จนนำไปสู่การแสดงออกและตั้งคำถามกับตนเองในประเด็นต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการถูกลดคุณค่าโดยตั้งคำถามว่าตัวตนที่ผู้แต่งดำรงอยู่นั้นผิดหรืออย่างไร การเก็บงำความลับโดยการตั้งคำถามถึงความกล้าที่จะเปิดเผยหรือไม่ ความโดดเดี่ยวโดยการตั้งคำถามว่าผู้แต่งเป็นผู้เดียวในโลกหรือที่ดำรงเพศสถานะเกย์ การตระหนักรู้เพื่อหาสาเหตุว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้คืออะไร และสุดท้ายคือ ประเด็นอัตลักษณ์โดยการตั้งคำถามว่าตัวผู้แต่งนั้นเป็นใคร ลักษณะย่อยทั้งสี่ประการนี้ปรากฏในอัตชีวประวัติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ดังจะเห็นได้ตัวอย่างที่ยกมา “Secrets upon secrets. Thus by inexorable degrees does the love that dares not speak its name build walls instead, till a house is nothing but closets.” (Monette, 2004: 54)

³ Maricón ในสังคมของคิวบาหมายถึง ผู้ชายที่แสดงออกให้เห็นถึงพฤติกรรมของผู้หญิง เช่น การเดิน การพูดจา

จากตัวอย่างข้างต้น โมนีตได้ตั้งคำถามว่ากับตัวเองว่ากลัวพอหรือไม่ที่จะเปิดเผยตัวและได้พยายามอย่างยิ่งในการจะเปิดเผยตัวตนของเขา แต่ดูเหมือนว่าความพยายามดังกล่าวจะล้มเหลว เขายังคงติดอยู่กับความกลัวในการเปิดเผยตัวตน โมนีตกลัวว่าความปรารถนาของเขาจะระเบิดออก ดังนั้นสิ่งที่เขาทำได้คือ การเก็บงำความลับเอาไว้อย่างมิดชิด และปกปิดตัวตนเอาไว้ใน “ตู้” อย่างไม่มีทางเลือก

ประการสุดท้ายที่แสดงให้เห็นถึงเรื่องเล่าที่แสดงการเปิดเผยตัวตนและเพศสถานะเกย์นั้น คือ การเปิดเผยตัว (coming out) การเปิดเผยตัวตนนั้นนับว่าเป็นกระบวนการสุดท้ายที่แสดงให้เห็นถึงการบรรลุจุดประสงค์สูงสุดในการเล่าเรื่อง เป็นจุดประสงค์ที่สูงสุดของกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน เป็นการแสดงให้เห็นถึงสภาวะของการเปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์หลังจากที่แอบซ่อนอัตลักษณ์เกย์มาเป็นเวลานาน ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของโมนีตที่พูดถึงการที่เขาเปิดเผยตัวตนว่า

At twenty-seven I thought I was uniquely fucked-up for having choked so long in the closet. But my belated journey through the minefields of the bedroom gave me abundant proof that the fear of connection and openness crossed all borders – men and women, gays and straight. And just getting into bed with somebody wasn't the magic solution, because people could hide their terrors in pure technique – depersonalizing so completely the body embraced that they felt nothing at all (Monette, 2004: 253).

โมนีตบอกเล่าเรื่องราวของเขาว่าตลอดเวลา 27 ปีที่เขาต้องปกปิดเพศสภาพของตนนับว่าเป็นประสบการณ์ที่โหดร้าย การเปิดเผยตัวตนนั้นเป็นหนทางเดียวที่จะก้าวข้ามสภาวะที่โหดร้ายนี้ได้ นอกจากนี้เขายังได้เล่าถึงเรื่องราวหลังจากเปิดเผยตัวตนออกมาว่า การแสดงตัวตนหรือมีเพศสัมพันธ์ที่เป็นไปตามความต้องการของสังคมหรือการหลอกตัวเองนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงสภาวะของการได้เปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์ของโมนีต

อย่างไรก็ดีกระบวนการการเปิดเผยตัว นับว่าเป็นประเด็นสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดของแนวคิดในการเปิดเผยตัวตน การเปิดเผยตัวตนนั้นมักจะแสดงให้เห็นถึงความภาคภูมิใจในความเป็นเกย์ ความภาคภูมิใจที่ได้รับจากการเปิดเผยตัวตนจึงให้ความสำคัญกับความเป็นปัจเจกในฐานะเกย์ ลักษณะดังกล่าวจะเห็นได้เด่นชัดในอัตชีวประวัติเกย์ในสังคมตะวันตก ในขณะที่การเปิดเผยตัวตนในเกย์ภูมิภาคอื่นๆ เช่น เอเชีย หรือ ลาตินอเมริกาไม่ได้ให้ความสำคัญของการเปิดเผยตัวตนในเชิงของปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ยังให้ความสำคัญในส่วนของการครอบครัว หรือ ชุมชน ตัวอย่างที่แสดง

ให้เห็นในประเด็นนี้ได้อย่างชัดเจน คือ คำกล่าวของกอนซาเลสในการเล่าถึงการเปิดเผยตัวตนที่ยังคงให้ความสำคัญกับสายใยของครอบครัว

I will never know because I came out to myself many years after she died. My mother never knew me as a gay man and I never knew her as the mother of a gay son. I can only search for clues and wonder (González, 2006: 185).

จากคำกล่าวของกอนซาเลสแสดงให้เห็นถึงกระบวนการของการเปิดเผยตัวตนที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นปัจเจกและครอบครัว ดังจะเห็นได้จากการตั้งคำถามกับตนเองว่า หากแม่ของตนรับรู้ว่าคุณดำรงเพศสถานะจะรู้สึกอย่างไร การเปิดเผยตัวตนของกอนซาเลสไม่ได้ให้ความสำคัญเฉพาะลักษณะของความเป็นปัจเจก เพศสถานะสำหรับเกย์ในโลกที่สามอย่างเช่นกอนซาเลสมีความสัมพันธ์และได้รับอิทธิพลจากครอบครัวและชุมชนอย่างเห็นได้ชัด ความคิดในลักษณะนี้มักจะปรากฏในอัตชีวประวัติของเกย์ในสหรัฐอเมริกาที่มุ่งให้ความสำคัญกับความเป็นปัจเจกบุคคล ดังจะเห็นได้จาก อัตชีวประวัติเรื่อง *My Lives* ผลงานการประพันธ์ของ เอ็ดมันด์ ไวท์ (Edmund White) นักประพันธ์เกย์คนสำคัญในวงการเกย์อเมริกัน อัตชีวประวัติของไวท์แสดงให้เห็นความเป็นปัจเจกชนในฐานะอเมริกันชน ไวท์นำเสนอโดยให้ความสำคัญกับตัวของเขาในฐานะเกย์ที่ปฏิสัมพันธ์กับบริบทที่อยู่รอบตัวเขา ความเป็นปัจเจกในงานของไวท์แสดงออกผ่านชื่อบทในอัตชีวประวัติของเขาเช่น “My Shrink”, My Friends” และ “My Hustlers” อย่างไรก็ดีด้วยความแตกต่างทางวัฒนธรรมและพื้นที่กระบวนการในการเปิดเผยตัวตนในบางพื้นที่หรือวัฒนธรรมอาจจะไม่ปรากฏขึ้นในอัตชีวประวัติเกย์เลยก็เป็นได้ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนขึ้น อัตชีวประวัติของอาเรนัสที่ไม่ได้ให้ความสำคัญในการมุ่งเปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์ในเชิงปัจเจกหรือเชื่อมโยงกับชุมชน

อย่างไรก็ดี นอกจากรูปแบบในการเล่าเรื่องราวตามรูปแบบที่อธิบายมาในข้างต้น ลักษณะอีกประการหนึ่งของการเล่าเรื่องราวเพื่อการเปิดเผยตัวตนและเพศสถานะในอัตชีวประวัตินั้นก็คือ การใช้วิธีการเล่าเรื่องเพื่อเปิดโอกาสให้เกิดการทบทวนอดีต การสร้างอัตลักษณ์ผ่านเรื่องเล่า และการวิพากษ์สังคมและกรอบจารีตต่างๆ วิธีการเล่าเรื่องลักษณะนี้ คือ การใช้รูปแบบการเล่าเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องสองแบบ กล่าวคือ ตัวผู้แต่งเป็นผู้บรรยายเรื่องและผู้เล่าหลักในเรื่องเล่า ผู้เล่าหลักในเรื่องเล่าจะทำหน้าที่เล่าเรื่องราวในอดีต โดยเล่าเรื่องจากวัยเด็กจนถึงจุดสุดท้ายของเรื่องเล่า คือ การเปิดเผยตัวตนหรือเพศสถานะเกย์ ในขณะที่ผู้เล่าหลักกำลังทำหน้าที่อยู่นั้น ตัวผู้แต่งซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้บรรยายเรื่องจะสอดแทรกความคิดเห็นและตีความอดีตเสียใหม่ รวมถึงวิพากษ์แนวคิดของสังคมไปจนตลอดทั้งเรื่อง

รูปแบบและลักษณะการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตนในเรื่องเล่าที่กล่าวมาข้างต้น ทั้งในรูปแบบสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่ก็ยังมีข้อถกเถียงถึงข้อจำกัดในการนำไปใช้ในเรื่องเล่าที่มีความหลากหลายในเชิงเชื้อชาติ สังคม วัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม มีข้อโต้แย้งที่ว่า แนวคิดการเปิดเผยเพศสถานะเกย์นั้นเป็นเพียงแนวคิดที่สามารถประยุกต์ใช้ในเรื่องเล่าของชนชั้นกลาง ผิวขาว อาศัยอยู่ในซีกโลกตะวันตกหรือประเทศโลกที่หนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้น แนวคิดดังกล่าวนี้ยังมีลักษณะของการเหมารวมและละเลยประเด็นแวดล้อมของเกย์ในสังคมที่ต่างกัน ไป ปัญหาสำคัญของแนวคิดการเปิดเผยเพศสถานะเกย์คือ การให้ความสำคัญกับชุมชน กล่าวคือ แนวคิดการเปิดเผยเพศสถานะนี้เชื่อว่าการเปิดเผยตัวตนหรือเพศสถานะนั้นจะเกิดควบคู่กับการตระหนักรู้ถึงการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ข้อถกเถียงในประเด็นดังกล่าวมีความน่าเชื่อถืออยู่บ้าง ทั้งนี้ผู้ที่ถกเถียงได้แสดงความคิดเห็นว่าการเปิดเผยตัวตนต้องดำเนินควบคู่กับการรับรู้ของชุมชน อย่างไรก็ตาม การเล่าเรื่องการเปิดเผยนั้นไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นในอัตชีวประวัติเกย์ทุกเล่มเสมอไป ในประเด็นดังกล่าวนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับงานเขียนของ พอล โมเน็ต โมเน็ตได้บอกถึงจุดประสงค์ของการเขียนอัตชีวประวัติชิ้นนี้ก็เพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้ถึงความทุกข์ทรมานและส่งเสริมให้ทุกคนไม่กลัวต่อการเปิดเผยเพศสถานะเกย์ ดังจะเห็นจากการให้สัมภาษณ์ของเขาในงานวันรับรางวัล National Book Award ที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ New York Times เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน ค.ศ. 1992 โมเน็ตให้สัมภาษณ์ไว้อย่างชัดเจนว่าเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการเขียนอัตชีวประวัติเล่มนี้

But gradually, he said, "I [Monette] became hungry about leaving a record," and he [Monette] became even more motivated by the anti-homosexual rhetoric of conservative politicians and fundamentalist religious leaders. ... "If I don't leave my record of myself," he said, he feared that future generations would be left with a distorted picture and "won't know what we went through" (Esther B, Fein 1992: 1-2).

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์ของการเขียนอัตชีวประวัติเล่มนี้เพื่อเป็นบันทึกการต่อสู้ของกลุ่มรักเพศเดียวกันเพื่อให้บอกเล่าเรื่องราวของตนให้คนรุ่นหลัง จุดประสงค์ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการเล่าเรื่องเพื่อให้เป็นมรดกตกทอดแก่ชุมชนรักเพศเดียวกัน

การเขียนเรื่องราวเพื่อเปิดเผยตัวตนและเพศสถานะเกย์ได้ครอบคลุมจุดประสงค์ในการสร้างตัวตนและการทิ้งข้อความไว้ให้ชุมชนและคนรุ่นหลังได้รับรู้ อย่างไรก็ตาม ประเด็นนี้ดูจะแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับอัตชีวประวัติของอาเรนัส เขาไม่ได้สร้างเรื่องเล่าขึ้นมาเพื่อสังคมของเขาแต่

การสร้างเรื่องเล่าในอัตชีวประวัติของเขานั้นทำเพื่อจุดประสงค์ของผู้แต่งเอง ดังจะเห็นได้จากชื่อเรื่องของอัตชีวประวัติของเขา คือ *Before Night Falls* กล่าวคือ เขาเขียนเรื่องนี้เพื่อแสดงให้เห็นตัวตนของเขาในเชิงปัจเจกบุคคลโดยเฉพาะ ดังจะเห็นได้จาก

I started writing my memoirs in the notebook that Juan had brought me. Under the title “Before Night Falls” I would write all day until dark, waiting for the other darkness that would come when the police eventually found me. I had to hurry to get my writing done before my world finally darkened, before I was thrown into jail. That manuscript, of course, was lost, as was almost everything I had written in Cuba that I had not been able to smuggle out, but at the time, writing it all down was a consolation; it was a way of being with my friends when I was no longer among them (Arenas, 2000: 173).

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นถึงประเด็นในการเปิดเผยและบอกเล่าตัวตนในฐานะเกย์ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กับบทบาทนักเขียน สำหรับอาเรเนสแล้ว จุดประสงค์หลักของการเขียนอัตชีวประวัติของเขานั้นเพื่อตอบสนองความต้องการของเขาเอง เขาบอกเล่าว่าเขาเร่งรีบในการเขียนอัตชีวประวัติขึ้นนี้ก่อนที่เขาจะจบชีวิตลง อาเรเนสให้ความสำคัญกับงานเขียนของเขามาก เขามองว่างานเขียนคือตัวตนของเขา ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าจุดประสงค์หลักในการเปิดเผยนั้นเพื่อตัวของเขาเอง การเขียนเรื่องราวเป็นเหมือนสิ่งปลอมประโลมเขาก่อนที่จะเวลาในชีวิตของเขาจะหมดลง สิ่งสำคัญของอาเรเนสคือการสร้างตัวตนที่แสดงออกในงานเขียนที่จะถูกจดจำและแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของเขาตลอดไป แม้ว่าเขาจะหมดลมหายใจและอำลาโลกนี้ไปแล้วก็ตาม เช่นเดียวกัน อัตชีวประวัติเรื่อง *Butterfly Boy* เรื่องเล่าของกอนซาเลสนั้น ก็มุ่งนำเสนอตัวตนในฐานะเกย์ในพื้นที่กึ่งกลางระหว่างสหรัฐอเมริกาและเม็กซิกันและการโหยหาอดีต การกลับไปบ้านเกิด และความสัมพันธ์ระหว่างเขาและพ่อเป็นหลัก มิได้ให้ความสำคัญกับชุมชนเกย์แต่อย่างใด

หากศึกษาอัตชีวประวัติเกย์ในภูมิภาคอื่น เช่น เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือตะวันออกกลาง จะยังพบข้อจำกัดมากมาย กล่าวคือ อัตชีวประวัติเกย์ในภูมิภาคอื่นนั้น การเปิดเผยตัวตนนั้นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ แต่ปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการสร้างตัวตนต่อเกย์ในภูมิภาคนั้นกลับกลายเป็นแก่นเรื่องหลักของอัตชีวประวัติ ยกตัวอย่างเช่น อัตชีวประวัติของเกย์มาเลเซียเรื่อง *Burden of Ashes* ของ จัสติน ชาง (Justin Chang) อาจจะบอกเล่าและให้ความสำคัญกับการกีดกันจากอิทธิพลทางเศรษฐกิจเป็นหลัก ในขณะที่อัตชีวประวัติเกย์อัฟกานิสถานในตะวันออกกลางเรื่อง *Heart of Thorns* ของ अबดุลลาห์ ราห์มานี (Abdullah Rahmani) อาจจะให้ความสำคัญในเรื่องของการโหยหาครอบครัว

สงครามอันโหดร้ายเป็นต้น อย่างไรก็ตามก็ อาจจะกล่าวได้ว่า ในแต่ละภูมิภาคและวัฒนธรรมนั้นให้ ความสำคัญกับการเปิดเผยตัวตนในอัตชีวประวัติมากขึ้น แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และจุดยืนของผู้เล่า

อย่างไรก็ดีจากที่กล่าวมาในข้างต้น จะเห็นได้ว่าอัตชีวประวัติเกย์นั้นมีบทบาทสำคัญในการ นำเสนอตัวตนของกลุ่มรักเพศเดียวกัน การนำเสนอตัวตนเกย์ผ่านงานเขียนประเภทอัตชีวประวัติ นับเป็นวิธีสำคัญในการนำเสนอตัวตนและตั้งคำถามกับกรอบของสังคมในเวลาเดียวกัน เมื่อสังคม ไม่เปิดพื้นที่ในการบอกเล่าประสบการณ์และสร้างองค์ความรู้ของคนชายขอบเช่น กลุ่มรักเพศ เดียวกัน การสร้างสรรค์เพื่อเปิดพื้นที่ในการเล่าเรื่องราวของกลุ่มเกย์จึงเป็นสิ่งจำเป็น อัตชีวประวัติ เกย์จึงเป็นรูปแบบหนึ่งที่น่าิยมในการบอกเล่าเรื่องราว สร้างตัวตนผ่านเรื่องเล่าและวิพากษ์อคติของ สังคม คุณลักษณะของอัตชีวประวัติแนวขนบที่เน้นในการบอกเล่าเรื่องราวของผู้แต่งและได้รับการ ยอมรับว่าเป็นงานที่แสดงให้เห็นตัวตนของผู้แต่งที่เกิดขึ้นจริง ต่างจากรูปแบบงานประพันธ์อื่นๆ เช่นนวนิยาย ที่มักจะยึดโยงกับทัศนคติที่ว่า นวนิยายเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น ทัศนคติที่มีต่ออัตชีวประวัติ แนวขนบจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้กลุ่มรักเพศเดียวกันเลือกที่จะใช้รูปแบบของอัตชีวประวัติเพื่อ บรรยายเรื่องราวและสร้างอัตลักษณ์ของตนผ่านรูปแบบงานเขียนประเภทนี้ อย่างไรก็ตาม กลุ่มรักเพศ เดียวกันได้เล่นล้อลักษณะของอัตชีวประวัติแนวขนบด้วยการปรับเปลี่ยนลักษณะบางประการของ อัตชีวประวัติแนวขนบและสร้างสรรค์ลักษณะเฉพาะเพื่อเปิดพื้นที่ในการเล่าเรื่องของตนได้ การนำ รูปแบบอัตชีวประวัติแนวขนบมาใช้และปรับเปลี่ยนรูปแบบ เช่น วิธีการการเล่าเรื่องแบบสลับไป มา การใช้สรรพนามที่แสดงนัยยะของความเป็นปัจเจกและชุมชน การใช้เรื่องเพศเป็นแก่นเรื่อง นับว่าเป็นการตั้งคำถาม เปิดเผยให้เห็นอคติและแสดงข้อจำกัดของการนำเสนอตัวตนของรูปแบบ อัตชีวประวัติแนวขนบ ดังนั้น ลักษณะเฉพาะของอัตชีวประวัติเกย์ได้เปิดพื้นที่ในการเล่าเรื่องของ กลุ่มคนชายขอบและวิพากษ์และตั้งคำถามกับอัตชีวประวัติแนวขนบ ลักษณะดังกล่าวจึงอาจเป็น เหตุผลสำคัญที่กลุ่มรักเพศเดียวกันเลือกใช้รูปแบบงานประพันธ์ประเภทนี้ในการนำเสนอเรื่องราว ประกอบสร้างตัวตน และวิพากษ์สังคมไปพร้อมๆกัน

2.6 สังคมและประวัติศาสตร์ของกลุ่มรักเพศเดียวกัน

ในการศึกษากระบวนการสร้างตัวตนของแต่ละบุคคลนั้น การศึกษาในเชิงของสังคมและ ประวัติศาสตร์นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการสืบค้นให้เห็นถึงปัจจัยแวดล้อมของการประกอบ สร้างอัตลักษณ์ของแต่ละปัจเจกบุคคล อัตลักษณ์เกย์นั้นมักจะถูกมองว่ามีรูปแบบที่ตายตัวและถูก สังคมจัดประเภทและนำเสนอบทบาทหรือความประพฤติ การแสดงออกในลักษณะของการเหมา รวม (stereotype) การมองของสังคมกระแสหลักในลักษณะดังกล่าวละเลยลักษณะความหลากหลาย

ของอัตลักษณ์เกย์ เป็นมุมมองที่คับแคบ นอกจากนี้ลักษณะการนิยามตัวตนและลักษณะของกลุ่มรักเพศเดียวกันหรือกลุ่มเกย์ในสังคมตะวันตกนั้นก็ส่งผลให้มุมมองของสังคมที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันหรือกลุ่มเกย์นั้นยิ่งคับแคบยิ่งขึ้น อันเนื่องมาจากการเหมารวมลักษณะของกลุ่มเกย์ทั่วโลก ในมุมมองที่แบนราบและตายตัว ละเลยองค์ประกอบทางสังคม วัฒนธรรมอันหลากหลายที่รายล้อม และหล่อหลอมอัตลักษณ์เกย์ในแต่ละพื้นที่ หากพิจารณาในแง่มุมทางประวัติศาสตร์แล้วจะเห็นว่า อัตลักษณ์เกย์นั้นมีความหลากหลายในตัวเอง อันเนื่องมาจากปัจจัยที่แวดล้อมในสังคมวัฒนธรรมที่แตกต่างกันซึ่งส่งผลให้อัตลักษณ์เกย์ในแต่ละพื้นที่และวัฒนธรรมนั้นมีแง่มุมที่หลากหลาย ไม่ได้ตายตัวอย่างที่สังคมเข้าใจและให้ความหมาย ในที่นี้จะขอนำเสนอข้อมูลทางประวัติศาสตร์ในแต่ละพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมที่ปรากฏในอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัยทั้งสามเล่ม โดยจะให้ความสำคัญในการปรากฏตัวของอัตลักษณ์เกย์ในบริบทของสังคมอเมริกัน เม็กซิโก และคิวบา ในอดีตจนถึงช่วงเวลาปรากฏในตัวบทรวมถึงช่วงเวลาในปัจจุบัน

การปรากฏตัวของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคมเป็นเรื่องที่ไม่ใครจะพูดถึงเท่าไรนัก ด้วยเหตุผลที่ว่าประเด็นในเรื่องนี้ในหลายประเทศนั้นถือว่าเป็นเรื่องต้องห้าม ในบางประเทศในแถบเอเชียกลาง เช่น อิหร่าน ถึงกับไม่ยอมรับตัวตนของกลุ่มรักเพศเดียวกัน การปรากฏขึ้นของกลุ่มรักเพศเดียวกัน ท่ามกลางกระแสการต่อต้านของสังคมกระแสหลักนั้น ทำให้เกิดคำกล่าวที่ว่า “Love that dares not speak its name”⁴ หรือ นโยบายของทางการทหารของสหรัฐอเมริกาที่พยายาม

⁴ “Love that dares not speak its name” คือ วลีที่มีความหมายถึง แนวคิดแบบรักเพศเดียวกัน วลีดังกล่าวนี้ ถูกกล่าวขึ้นครั้งแรกในกวีนิพนธ์ของ ลอร์ด อัลเฟรด ดักลาส (Lord Alfred Douglas) ที่เชื่อว่าเป็นคนรักของ ออสการ์ ไวลด์ (Oscar Wilde) กวีนิพนธ์ “Two Loves” ในหนังสือรวมกวีนิพนธ์ชื่อ *Chameleon* ได้กล่าวถึงวลีนี้ไว้ว่า “I am Love that dares not to speak its name” การใช้วลีนี้ในการกล่าวถึงแนวคิดรักเพศเดียวกันนั้นก็เพื่อหลีกเลี่ยงผลตามกฎหมายในศตวรรษที่ 19 ที่ว่า แนวคิดรักเพศเดียวกันนั้นเป็นแนวคิดที่ผิดกฎหมาย ไวลด์ยังได้ให้คำนิยามของวลีนี้ต่อหน้าศาลว่า “The Love that dares not speak its name” เป็นความสัมพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ เป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างชายสูงวัยที่พึงใจในชายหนุ่ม อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้เป็นไปในลักษณะแบบรักในอุดมคติ (platonic love) และเป็นความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งและอุดมไปด้วยจิตวิญญาณ ในช่วงตอนปลายของศตวรรษที่ 20 วลีนี้ถูกปรับเปลี่ยนและใช้เพื่ออธิบายความหมายของความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันโดยรวม โดยไม่ได้แสดงนัยยะของความรักในเชิงจิตวิญญาณ อุดมคติ และวุฒิปัญญา อย่างที่ไวล์ดกล่าวไว้ในอดีตอีกต่อไป (The Pharsefinder, 2007: 1)

หลีกเลี่ยงเหยียดเพศสถานะที่ว่า “Don’t Ask, Don’t Tell”⁵ จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า กลุ่มรักร่วมเพศนั้นอีกนัยหนึ่งนับว่าเป็นกลุ่มคนที่ถูกมองว่าแปลกประหลาด เป็นคนนอกของสังคม หากมองย้อนกลับจะพบได้ว่าอคติต่างๆที่มีต่อกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันนั้นมีรากฐานมาจากอดีต และเรื่องราวในอดีตนั้นก็นับว่าเป็นตัวการสำคัญในการผลักดันให้เกิดการเรียกร้องสิทธิความเท่าเทียมของกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกัน และนำเสนอวัฒนธรรมของกลุ่มให้สาธารณชนได้เข้ามาสัมผัส และหนึ่งในผลผลิตของวัฒนธรรมก็คือ งานเขียนที่ประพันธ์โดยผู้ดำรงเพศสถานะเกย์ อาทิ งานเขียนแนวอัตชีวประวัติที่ผู้แต่งเล่าเรื่องราวของตนเองและปฏิกิริยาของสังคมต่อเพศสถานะของผู้แต่ง ทั้งนี้ งานประพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวมักจะบอกเล่าเรื่องราวและประสบการณ์ของตนในอดีต เมื่อผู้เขียนได้ตกเป็นเหยื่อของอคติที่มีต่อกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกัน การบีบและกดทับของสังคมที่ปรากฏในอดีตจึงเป็นแรงกระตุ้นสำคัญในการให้ผู้ประพันธ์ลุกขึ้นมาบอกเล่าเรื่องราวให้สังคมได้รับรู้

การดำรงเพศสถานะของกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันนับว่าอยู่นอกกรอบการกำหนดสถานะทางเพศที่ปรากฏอยู่ในสังคมกระแสหลัก ดังนั้นการดำรงอยู่ของสถานะทางเพศแบบรักร่วมเพศเดียวกันจึงถูกมองข้าม เกย์ล์ รูบิน (Gayle Rubin) ได้อธิบายถึงระบบทางเพศสถานะที่ปรากฏอยู่ในสังคมกระแสหลัก รูบินกล่าวว่าในระบบเพศอันเป็นนวัตกรรมของสังคมกระแสหลักนั้นให้ความสำคัญกับลักษณะ 3 ประการ ได้แก่ รูปแบบของการครอบงำ (form of domination) ในที่นี้ รูบินให้ความสำคัญกับรูปแบบการแสดงออกของอำนาจและการควบคุมของบุคคลหนึ่งที่กระทำต่อผู้อื่น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน คือ การควบคุมและครอบงำอำนาจของผู้ชายที่มีต่อสตรี หรือลักษณะการบริหารอำนาจของสังคมกระแสหลักที่มีต่อกลุ่มคนชายขอบในรูปแบบของอคติและการกดขี่ประการต่อมา รูปแบบของกรอบสังคม (normative regulation) ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงมาตรฐานสองระดับที่ใช้ในสังคมซึ่งใช้ตัดสินพฤติกรรมทางเพศของชายและหญิงรวมถึงการเหมารวมว่าทุกคนต้องปฏิบัติตนในกรอบของรักต่างเพศ สุดท้ายคือ รหัสในเชิงสัญลักษณ์ (symbolic codes) อันหมายถึง รูปแบบที่แสดงออกในเชิงสัญลักษณ์เช่นการแต่งงาน เป็นต้น จากแนวคิดที่ว่าจะสามารถเห็นถึงอคติทางเพศสถานะที่สังคมกระแสหลักมีต่อกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันอย่างเด่นชัดกล่าวคือ หากพิจารณาจากกรอบความคิดทั้งสามข้อนี้จะเห็นได้ว่า คำอธิบายของระบบทางเพศสถานะนั้นให้ความสำคัญกับแนวคิดรักต่างเพศเป็นหลัก ความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศเดียวกันนั้นถูก

⁵ “Don’t Ask, Don’t Tell” เป็นนโยบายที่เกิดขึ้นในยุคของประธานาธิบดี บิล คลินตัน (Bill Clinton) เพื่อใช้ในการทหาร โดยเฉพาะการคัดเลือกผู้เข้ารับราชการทหารในสหรัฐอเมริกาเพื่อหลีกเลี่ยงการเหยียดหยามและอคติทางเพศ

กันให้อยู่นอกกรอบของแนวคิดที่ว่านี่อย่างชัดเจน จึงไม่น่าแปลกใจที่ความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันจะถูกมองว่าแปลกประหลาดหรือแปลกแยกจากสังคม (Rubin, 1993: 284-287)

2.6.1 อคติต่อเกย์

อคติทางเพศที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน ไม่ได้เกิดขึ้นโดยไม่มีที่มาหรือสืบค้นไม่ได้ อคติดังกล่าวนี้แท้จริงแล้วเกิดขึ้นมาจากการสร้างวาทกรรมเกย์ของสังคมที่พยายามให้ภาพเกย์ในเชิงลบ เช่น เกย์เป็นบาป เกย์เป็นอาการทางจิต และการสร้างอารมณ์เกลียดชังที่มีต่อเกย์ วาทกรรมความเป็นเกย์ที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะความผิดปกติที่นับว่าเป็นการเคลื่อนไหวสำคัญที่ส่งผลต่อชุมชนรักเพศเดียวกันทั่วโลก ชุมชนรักเพศเดียวกันต่างตกเป็นเหยื่อของอคติที่มีต่อการมีรสนิยมทางเพศที่แตกต่างออกไปจากคนในสังคมส่วนใหญ่ ชุดวาทกรรมของการให้คำจำกัดความของการเป็นเกย์ในฐานะความบกพร่องทางจิตชนิดหนึ่งนั้นนับว่าส่งผลอย่างมากต่อสังคมรักเพศเดียวกัน

2.6.1.1 เกย์ในฐานะความผิดปกติทางจิต

วาทกรรมการแพทย์เข้าควบคุมสังคมและพยายามให้ค่ากลุ่มรักเพศเดียวกันในเชิงลบ โดยกล่าวว่า เกย์นั้นเป็นเสมือนความผิดปกติชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นในสังคม การตีค่าและนิยามเกย์ในฐานะความผิดปกติทางจิตเกิดขึ้นจากความสนใจและการทดลองในเรื่องเพศสภาพและจิตวิทยาในยุโรปและสหรัฐอเมริกา นักจิตวิทยาคนสำคัญที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มรักเพศเดียวกันคือ ซิกมุนด์ فروยด์ (Sigmund Freud) فروยด์เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนนั้นเกิดมามีลักษณะแบบสองเพศสถานะ (bisexual) ถึงแม้ว่าเขาจะปฏิเสธแนวคิดแบบรักเพศเดียวกันในฐานะความผิดปกติทางจิตแต่เขาก็เห็นว่าเพศสถานะแบบรักเพศเดียวกันนั้นเกิดจากการพัฒนาที่ผิดปกติของสภาวะจิตใจของมนุษย์ (arrested development) และมนุษย์นั้นสามารถเปลี่ยนแปลงเพศวิถีจากรักเพศเดียวกันไปสู่เพศวิถีแบบรักต่างเพศ ต่อมา ซานดอร์ ราโด (Sandor Rado) ออกมาปฏิเสธแนวคิดของ فروยด์ที่ว่ามนุษย์เรานั้นเกิดมาด้วยเพศวิถีแบบสองเพศ และได้นำเสนอแนวคิดที่ว่าเพศวิถีแบบรักเพศเดียวกันเป็นผลมาจากความหวาดกลัวในเรื่องเพศสภาพที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก สำหรับตัวเขาแล้วนั้นเขาเชื่อว่ามนุษย์นั้นเกิดมาพร้อมกับเพศวิถีแบบรักต่างเพศเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพศวิถีแบบรักเพศเดียวกันนั้นสามารถรักษาให้เป็นปกติได้ด้วยการการวิเคราะห์ทางจิต (Miller, 2006: 456)

ชาร์ลส์ ดับเบิลยู โซคาร์ลิดีส (Charles W. Socarides) นับว่าเป็นผู้ริเริ่มและนำเสนอแนวคิดที่ชัดเจนว่าเพศวิถีแบบรักเพศเดียวกันเป็นลักษณะของการผิดปกติทางจิต เขาเชื่อว่ากลุ่มรักเพศเดียวกันเป็นผู้ป่วยทางจิตที่ได้รับความทรมานจากโรคประสาทและการวิตกกังวลทางจิต หรือเกิด

จากสภาวะกดดันอย่างรุนแรง เขากล่าวว่า การที่คนเราเริ่มนิยมในความปรารถนาแบบรักเพศเดียวกันนั้นแสดงว่าบุคคลนั้นมีความต้องการทางจิตที่เรียกร้องความเป็นชายเข้ามาในจิตใจ เขาได้นิยามลักษณะของเพศวิถีแบบรักต่างเพศว่าเป็นเพศวิถีที่แสดงให้เห็นถึง “สภาวะ” ในขณะที่เพศวิถีแบบรักเพศเดียวกันนั้นเป็นเพศภาวะที่ “ก้าวร้าว” “รุนแรง” ที่นำไปสู่ความผิดปกติทางจิต (Miller, 2006: 567) อย่างไรก็ตามแนวคิดที่ว่าเพศวิถีแบบรักเพศเดียวกันยังเป็นที่ถกเถียงกันและยังคงเป็นกรณีศึกษาในขณะนั้นจนกระทั่งในปี 1952 เพศวิถีแบบรักเพศเดียวกันถูกจัดอยู่ในหมวดหมู่ของความผิดปกติทางจิตอย่างเป็นทางการ

ในสหรัฐอเมริกาวาทกรรมของทางการแพทย์ที่กล่าวว่า เกย์คือลักษณะของโรคจิตนั้นได้รับความสนใจอีกครั้งด้วยแนวคิดของนักเพศศึกษาชื่อดัง อัลเฟรด คินซี (Alfred Kinsey) คินซีได้เสนอแนวคิดของการเกิดเพศวิถีแบบรักเพศเดียวกันว่าเป็นผลมาจากเซลล์หรือสายพันธุ์ที่ได้รับมา โดยคินซีได้กล่าวถึงผลงานวิจัยของเขาเรื่อง *Sexual Behavior in Human Male* ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประเด็นรักเพศเดียวกันที่ว่า เพศชายต่างมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นถึงการรักเพศเดียวกันแทบทั้งสิ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่แตกต่างกันออกไป เช่น ช่วงอายุ เป็นต้น คำกล่าวที่ว่าได้ปรากฏในผลงานวิจัยของคินซีที่ว่า

37% of the total male population has had at least some overt homosexual experience to the point of orgasm, since the onset of adolescence.

50% of the male who remained single till age 35 have had overt homosexual experience to the point of orgasm.

8 % of male were exclusively homosexual for at least 3 years between ages of 16 and 55

4% of male were exclusively homosexual throughout their lives. (Kinsey cited in Miller, 2006: 227)

จากคำกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ถึงแนวโน้มของการมีพฤติกรรมแบบรักเพศเดียวกันที่แตกต่างไปตามอายุและสถานภาพสังคม อย่างไรก็ตามคินซียังคงยืนยันผลการวิจัยของเขา ถึงแม้ว่าหลังจากถูกโจมตีอย่างหนักเขาก็เอนเอียงไปเห็นด้วยกับวาทกรรมของทางการแพทย์ที่มีต่อเพศวิถีเกย์ แต่เขาก็ยังมีส่วนสำคัญอย่างมากที่นำเสนอให้เห็นถึงประเด็นของการตีความภาพลักษณ์ของความเป็นเกย์ของสังคมในขณะนั้น ถึงแม้ว่าแนวคิดของคินซีจะได้รับการถกเถียงและเป็นที่รู้จักเป็นวงกว้างในแวดวงจิตแพทย์ วาทกรรมทางการแพทย์ที่นิยามและวินิจฉัยว่า เกย์คืออาการผิดปกติทางจิตก็ไม่ได้ลดลงไปอย่างสิ้นเชิง แต่ความคิดดังกล่าวก็ยังเป็นที่ที่นำเชื่อถือในกลุ่มคนบางกลุ่มในปัจจุบัน (Miller, 2006: 465)

ถึงแม้ว่าแนวคิดดังกล่าวนี้จะปรากฏในสหรัฐอเมริกา แต่แนวคิดที่ว่าเกย์เป็นอาการผิดปกติทางจิตนั้นได้แพร่ขยายไปยังพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลก ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าที่ปรากฏให้เห็นในอัตชีวประวัติที่คัดสรรมาวิเคราะห์ในวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของกอนซาเลสในตอนที่เขาต้องการให้เขาไปพบจิตแพทย์เพื่อรักษาพฤติกรรมของกลุ่มรักเพศเดียวกันและคำกล่าวของโมนีตบอกล่าลักษณะของจิตแพทย์ที่เขาเข้าไปปรึกษาด้วย

My grandfather drove me to the psychologist, a tall, neatly primped woman who kept peeling her eyelids back after every other sentence she spoke. Her suggestion, after less than an hour of talking to us, was that I should be thoroughly evaluated at a professional facility. My grandfather didn't even wait to leave the office before he went off on a tirade.

“All this talk is useless,” he said. “Can't you just give him some pills or something? What kind of a doctor are you? I'll be damned if I'm going to waste anymore time on this kid. If he's that damaged then take him outside and bash his head in with a rock!” (González, 2006: 107).

His name was Cantwell. Mid-twenties, a preppie jock with a brush mustache, relentlessly straight in demeanor and groomed to the teeth. I think I was one of his first private clients – twenty dollars a session, as I remember. I sat there rigid with terror, responding in monosyllables. “I gather you've been depressed,” he said (Monette, 2004: 232).

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่า ทั้งกอนซาเลสและโมนีตต่างได้รับการปรึกษาจากจิตแพทย์ ฉากการเดินทางไปปรึกษาและรักษาจากจิตแพทย์เป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อทางการแพทย์ที่ว่าเกย์นั้นเป็นอาการทางจิต ทั้งนี้ความเชื่อที่ว่าเกย์เป็นอาการผิดปกติทางจิตได้รับการพูดถึงในอัตชีวประวัติทั้งสองเล่มซึ่งมีความแตกต่างกันในเชิงพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม จากแนวคิดดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าอิทธิพลและความเชื่อในวาทกรรมทางการแพทย์นั้นส่งอิทธิพลอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตของกลุ่มรักเพศเดียวกันหรือกลุ่มเกย์ ไม่จำเพาะในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งเท่านั้น หากแต่ยังแพร่หลายไปยังภูมิภาคอื่นๆ อีกด้วย นอกจากความผิดปกติทางจิตที่สังคมยึดเหนี่ยวให้กลุ่มรักเพศเดียวกันหรือกลุ่มเกย์แล้ว โรคภัยที่รักษาไม่หายเช่น โรคเอดส์ก็เป็นความผิดปกติอีกชนิดหนึ่งที่สังคมพยายามเชื่อมโยงเข้ากับชุมชนเกย์

การค้นพบเชื้อไวรัสที่ทำให้ระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายบกพร่องหรือที่รู้จักกันในนามว่า เชื้อไวรัส HIV หรือที่รู้จักในอีกชื่อหนึ่งว่า โรคเอดส์ (AIDS) นั้นถูกค้นพบเป็นครั้งแรกใน สหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1981 โดยคาดว่าผู้ป่วยที่ตกเป็นเหยื่อคนแรกนั้นคือเกย์ (Miller, 2006: 409) และการแพร่ระบาดของโรคนี้อีกก็เกิดขึ้นในหมู่กลุ่มรักเพศเดียวกัน ลักษณะการแพร่ระบาดของ โรคในหมู่กลุ่มรักเพศเดียวกันทำให้เกย์ถูกมองว่าเป็นบุคคลน่ารังเกียจและนำโรคร้ายมาสู่สังคม จน มีชื่อเรียกโรคชนิดนี้อีกอย่างหนึ่งว่า โรคที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มเกย์หรือรักเพศเดียวกัน (gay-related immune deficiency หรือ GRID)

โรคเอดส์เกิดขึ้นและได้รับแรงสนับสนุนจากวาทกรรมทางการแพทย์และสังคม โดยเฉพาะ ศาสนจักรในการสร้างอคติและความเข้าใจผิดที่มีต่อกลุ่มเกย์นั้นแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว เกย์นั้น ถูกมองว่าเป็นอันตรายต่อสังคมในขณะที่ในมุมมองของศาสนจักรมองว่า โรคเอดส์นั้นเป็นเหมือน การลงโทษจากพระเจ้าเป็นเจ้าต่อผู้กระทำความบาปอย่างหนัก ประเด็นอคติต่อเกย์ในรูปของโรคเอดส์นี้ ได้รับการเผยแพร่ในวงกว้างและเป็นเหมือนปรากฏการณ์สำคัญของวงการแพทย์ในแทบทุกภูมิภาค ทั่วโลก อาจกล่าวได้ว่า โรคเอดส์เกิดขึ้นมาพร้อมความพยายามที่จะเชื่อมโยงความรุนแรงของโรค เอดส์กับเกย์เสมอ ความเชื่อที่ว่าเอดส์และเกย์เป็นสิ่งคู่กันทำให้เกย์ในเกือบทุกภูมิภาคทั่วโลก ตก เป็นเหยื่อของอคติที่มีต่อเกย์นี้ ประเด็นดังกล่าวได้กล่าวถึงในเรื่องเล่าของอาเรนัส ความว่า

Moreover, all the rulers of the world, that reactionary class always in power, and the powerful within any system, must feel grateful to AIDS because a good part of the marginal population, whose only aspiration is to live and who therefore oppose all dogma and political hypocrisy, will be wiped out (Arenas, 2000: xvii).

อาเรนัสแสดงความเห็นว่าการค้นพบโรคเอดส์คงจะเป็นที่พึงพอใจต่อชนชั้นปกครองผู้มีอำนาจด้วย เหตุที่โรคร้ายนี้คงจะทำลายและกำจัดชนชั้นชายขอบให้หมดไปจากสังคม ตามความต้องการของ ชนชั้นปกครอง ในขณะเดียวกัน โมนีต์ ได้แสดงความเห็นในประเด็นของโรคเอดส์ที่ถูกนำมาเป็น เครื่องมือของอคติที่สร้างขึ้นจากศาสนจักร ที่ว่าการมีเพศสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันนั้นมีนัยยะ เชื่อมโยงกับความตาย คำกล่าวของโมนีต์ที่ว่านี้ ความว่า

In the decade of AIDS calamity I've come to see the church of the Polish pope as a sort of Greenwich Mean of moral rot – thus in my small way returning the compliment of Sturmführer Ratzinger. Hardly a week goes by that we don't hear from

the pope's minions in the colonies - O'Conner in New York, Mahony in L.A. - spewing their misogyny and homophobia, delirious with triumph that sex finally equals death (Monette, 2004: 33).

ผลตอบรับจากกระแสสังคมที่มีต่อภาพพจน์ของกลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้ ทั้งจากสื่อของกลุ่มเกย์และชุมชนเกย์ การเคลื่อนไหวที่สำคัญคือการจัดตั้งองค์กรในการให้ความรู้ ต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันและประชาชนทั่วไปให้เข้าใจถึงสาเหตุและการรณรงค์เพื่อป้องกันโรคไม่ให้เกิดขึ้น รวมถึงยับยั้งการแพร่ระบาด ในบรรดากลุ่มรณรงค์จำนวนมาก กลุ่ม ACT UP หรือ The AIDS Coalition to Unleash Power นั้นมีความสำคัญมาก กล่าวคือเป็นจัดการประท้วงและเดินขบวนเพื่อเรียกร้องรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในสมัยนั้น ACT UP ไม่เพียงแต่จัดการเดินขบวนประท้วงบริษัทที่กักกันการวางตลาดของยา AZT ที่มีสรรพคุณในการทุเลาความบกพร่องของภูมิคุ้มกัน ยังเรียกร้องและต่อสู้กับอคติต่างๆที่โจมตีกลุ่มรักเพศเดียวกันอย่างต่อเนื่อง การเคลื่อนไหวที่สำคัญของกลุ่มรักเพศเดียวกันกลุ่มนี้ คือการรณรงค์ให้เหล่ากลุ่มรักเพศเดียวกันออกมาเรียกร้อง โดยมีแนวทางในการเรียกร้องซึ่งนับว่าเป็นส่วนที่สำคัญในประวัติศาสตร์ของการปรากฏตัวของกลุ่มรักเพศเดียวกันที่ว่า SILENT= DEATH และ ยกท่อนร้องในทำนองแร็ป (Rap) ของกลุ่มที่ว่า We're here./We're Queer./ Get used to it./ We're here./ We're Queer./ We're fabulous. จุดประสงค์สำคัญการรณรงค์ของกลุ่ม ACT UP ให้กลุ่มรักเพศเดียวกันลุกขึ้นมาต่อสู้กับอคติต่างๆ ที่มีต่อเกย์ โดยเฉพาะประเด็นโรคเอดส์กับเกย์ กลุ่ม ACT UP พยายามให้กลุ่มรักเพศเดียวกันรู้สึกภาคภูมิใจต่อการเป็นเกย์และเรียกร้องให้สังคมนั้นเปิดกว้างและยอมรับกลุ่มรักเพศเดียวกัน

อคติต่างๆที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่มีทีท่าที่จะหยุดลงง่ายๆ ความจงเกลียดจงชังต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันมาจากการประสานพลังของวาทกรรมทางสังคมและศาสนาจนก่อให้เกิดความรุนแรง ในสหรัฐอเมริกา รัฐได้ออกกฎหมายโรคเอดส์ขึ้น (Aids Law) โดยมีนัยยะของการห้ามการเหยียดชนชั้นอันเนื่องมาจากอคติทางสังคม อย่างไรก็ตามการออกกฎหมายดังกล่าวก็เป็นเพียงการกระทำที่ปลายเหตุ เนื่องด้วยรากลึกของอคตินั้นฝังรากลงไปในแก่นแกนของวาทกรรมทางสังคมและศาสนา จึงเป็นเรื่องยากที่จะแก้ไขและอคติดังกล่าวก็ยังคงปรากฏขึ้นให้เห็นอยู่เรื่อยไปในปัจจุบัน

อย่างไรก็ดี เอดส์กับอัตลักษณ์ของเกย์นั้นไม่ได้เกิดขึ้นอยู่ในสหรัฐอเมริกาเท่านั้น แต่เกิดขึ้นทั่วโลก ในสังคมลาตินอเมริกัน โรคเอดส์ถูกมองไม่ต่างจากโรคที่เกิดมาควบคู่กับอัตลักษณ์หรือตัวตนของเกย์ ดังจะเห็นได้จาก การตายของดาราเม็กซิกันชื่อ Liberace ดาราผู้นี้ นับว่าเป็นผู้ที่

เปิดเผยตัวตนความเป็นเกย์และมีลักษณะท่าทางคล้ายผู้หญิง ที่ปรากฏในเรื่องเล่าของกอนซาเลส ความว่า

Liberace happiness – maybe fat, maybe thin. But always a sissy and always smiling.

But then Liberace died on February 4, 1987, and that was just the beginning of his tragedy. The country coroner made the cause public: AIDS-RELATED DEATH.

The end of my hero was one big disappointment (González, 2006: 153).

โรคเอดส์นั้นไม่เพียงแต่เป็นโรคที่เกิดขึ้นและสร้างอคติให้แก่ชุมชนรักเพศเดียวกันเท่านั้น โรคเอดส์ยังทวีความรุนแรงในฐานะที่เป็นกรอบการบังคับและควบคุมตัวตนของกลุ่มรักเพศเดียวกันในคิวบา ในเรื่องเล่าของอาเรเนส โรคเอดส์นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการรังสรรค์อัตชีวประวัติชิ้นนี้ อาเรเนสให้ความเห็นเกี่ยวกับโรคเอดส์ อันเป็นโรคร้ายที่ได้จะคร่าชีวิตเขาในไม่ช้าว่า

Diseases are natural phenomena, and everything natural is imperfect and can somehow be fought and overcome. But AIDS is a perfect illness because it is so alien to human nature and has as its function to destroy life in the most cruel and systematic way. Never before has such a formidable calamity affected mankind. Such diabolic perfection makes one ponder the possibility that human beings may have had a hand in its creation (Arenas, 2000: xvii).

อาเรเนสบอกเล่าให้เห็นลักษณะของโรคเอดส์โดยแสดงความสิ้นหวัง หากจะตีความโรคเอดส์ในทัศนะของอาเรเนสแล้วนั้น อาจจะกล่าวได้ว่าจริงอยู่ที่โรคต่างๆเป็นสิ่งที่ธรรมชาติรังสรรค์ขึ้น แต่โรคเอดส์นี้ต่างจากโรคทั่วไปที่ว่าเป็นโรคร้ายที่สมบูรณ์แบบและปราศจากหนทางรักษา ทัศนะของอาเรเนสอาจจะแสดงนัยยะให้เห็นถึงการต่อต้านวาทกรรมทางการแพทย์ที่พยายามสร้างอคติที่แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงระหว่างโรคเอดส์และเกย์ โดยเขามองว่าโรคร้ายชนิดนี้ก็เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมาทำลายกลุ่มรักเพศเดียวกัน ทั้งนี้สังคมพยายามใช้ความสมบูรณ์แบบของโรคร้ายชนิดนี้มาสร้างอคติต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นจะเห็นได้ว่าวาทกรรมทางการแพทย์นั้นมีส่วนอย่างมากในการก่อร่างวาทกรรมของโรคเอดส์ซึ่งสร้างอคติที่มีต่อกลุ่มเกย์ การวินิจฉัยโรคว่าเกย์นั้นเป็นอาการความบกพร่องทางจิต หรือการเหมารวมว่าโรคเอดส์เป็นโรคของเกย์นั้นจะเป็นวิธีการของสังคมในการควบคุมและสร้างอคติเกย์โดยอ้อมรอบแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ อย่างไรก็ตาม เรื่องร้ายทั้งทางกายและทางจิตที่น่าเสียดายว่าเกี่ยวข้องกับการเกิดขึ้นของกลุ่มรักเพศเดียวกันก็เป็นปัจจัยในการส่งเสริมการเคลื่อนไหวเพื่อล้มล้างอคติและเป็นตัวจุดชนวนในการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของเกย์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งและประชาชนของรัฐในเวลาต่อมา

2.6.1.2 แนวคิดทางศาสนาต่อแนวคิดแบบรักเพศเดียวกัน

แนวคิดทางศาสนานับว่าเป็นสถาบันทางสังคมหนึ่งที่สร้างอคติต่อกลุ่มรักเพศเดียวของอัตลักษณ์รักเพศเดียวกัน อคติที่เกิดขึ้นส่งผลอย่างมากในการสร้างภาพพจน์ในทางลบแก่กลุ่มรักเพศเดียวกัน กล่าวคือ ศาสนาจักรพยายามอย่างยิ่งในการเผยแพร่ความเชื่ออันผิดๆ โดยอ้างการตีความจากพระคัมภีร์ไบเบิลว่า กลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นเป็นบาปมหันต์ต่อสังคมและศาสนาจักร ดังจะเห็นได้จากความเห็นของโมนีตตีว่า

But Vatican II castrated itself, and the rosy 60's are no more. A new inquisition is in full cry, let by the rabid dog in brocade, Cardinal Ratzinger of the Curia, the malevolent divine who laid down the law that loving gay was a matter of "intrinsic evil" (Monette, 2004:25).

เพศสถานะแบบรักเพศเดียวกันตามแนวคิดของศาสนานั้นนับว่าเป็นบาปหนัก ในมุมมองของกลุ่มรักเพศเดียวกันอคติจากการตีความในพระคัมภีร์นั้นทวีความรุนแรงขึ้นในอาณาจักรโรมัน แนวคิดทางเพศที่ปรากฏในพระคัมภีร์ถูกนำมาเป็นบรรทัดฐานและกฎหมายเพื่อควบคุมสังคม การดำรงเพศสถานะรักเพศเดียวกันในขณะนั้นนับว่าเป็นการกระทำผิดต่อกฎหมาย เป็นอาชญากรรมที่ต้องโดนลงโทษ (Greenberg, 1997: 182) แม้ว่าอาณาจักรโรมันนั้นล่มสลายลงแล้ว อิทธิพลของอคติที่ยังครอบงำสังคมในช่วงเวลานั้น ความเชื่อว่าแนวคิดรักเพศเดียวกันเป็นบาปทวีความรุนแรงขึ้นในสมัยยุคกลาง เมื่อบรรทัดฐานทางเพศตั้งอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดรักต่างเพศ และมุ่งเน้นพิธีกรรมในเรื่องการแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์นั้นถูกนิยามเพียงแค่จุดประสงค์ร่วมกันที่จะผลิตสมาชิกใหม่ของสังคม ในช่วงเวลานั้นเพศสัมพันธ์มีกรอบแคบๆอยู่ที่การมีเพศสัมพันธ์เพื่อการกำเนิดเท่านั้น ดังนั้น การมีเพศสัมพันธ์เพื่อจุดประสงค์อื่นๆ นับว่าเป็นเรื่องที่ผิดและบาป ไม่ว่าจะเป็นเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักของชายและหญิง การสำเร็จความใคร่ ความคิด

เรื่องรักเพศเดียวกันถูกกดทับอย่างมากเมื่อการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ไม่เพียงเป็นแค่บาปที่ต่อต้านธรรมชาติ (sin against nature) แต่มีสถานะเป็นอาชญากรรมต่อธรรมชาติ (crime against nature) (Kitzinger, 1987: 54) ถึงแม้ว่าอิทธิพลของอคติความเชื่อทางศาสนาที่มีต่อกลุ่มเกย์จะลดลงมาเรื่อยๆ ตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 19 แต่ปรากฏการณ์นี้ไม่ได้มีนัยยะว่า อคติดังกล่าวนี้ได้หายไปอย่างสิ้นเชิง ในปัจจุบันอคติทางเพศอันเกิดจากความเชื่อทางศาสนาก็ยังคงทำหน้าที่ในสังคม แม้ว่าจะมีบทบาทลดลงอย่างมากในปัจจุบัน

อย่างที่กล่าวไปแล้วข้างต้นว่า ข้อความในพระคัมภีร์นั้นเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน แต่ก็ใช่ว่ากลุ่มเกย์และผู้สนับสนุนจะอดทนต่ออคติที่เกิดขึ้น ในการตีความข้อความในพระคัมภีร์นั้น ได้เกิดข้อถกเถียงระหว่างกลุ่มสนับสนุนกลุ่มรักเพศเดียวกันและผู้ต่อต้านกลุ่มรักเพศเดียวกันอย่างมาก ในที่นี้จึงขอยกตัวอย่างข้อถกเถียงในการตีความพระคัมภีร์บางประการเพื่อแสดงให้เห็นความคิดเห็นของทั้งสองฝ่าย

Thou shalt not lie with mankind, as with womankind: it is abomination
(Leviticus 18:22).

จากข้อความข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่ามีปัญหาในการตีความอย่างมาก กลุ่มที่ต่อต้านเกย์ได้ตีความข้อความในพระคัมภีร์และให้ความเห็นว่าข้อความดังกล่าวนั้นชัดเจนและปรากฏขึ้นหลายแห่งในพระคัมภีร์ไบเบิล ตามความเห็นของกลุ่มต่อต้านเกย์นั้นพบว่า ผู้พูดประโยคดังกล่าวนี้คือพระเจ้าเป็นเจ้า และข้อความนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเพศสถานะแบบรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผิดในสายตาของพระเจ้าเป็นเจ้า กลุ่มเกย์หรือรักเพศเดียวกันเป็นมหาบาปอันมหันต์ ในขณะที่เดียวกันกลุ่มผู้สนับสนุนเกย์กลับให้การตีความที่แตกต่างออกไป กล่าวคือ ในความคิดเห็นของกลุ่มสนับสนุนเกย์นั้นข้อความดังกล่าวนี้เป็นการกล่าวห้ามการมีกิจกรรมทางเพศโดยรวม ซึ่งรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงมีประจำเดือน

หากย้อนกลับมาอ่านเรื่องราวในพระคัมภีร์ เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับประเด็นรักเพศเดียวกันปรากฏอยู่ในพันธสัญญาเดิม เรื่องราวของชาวเมืองโซดอม (Sodom) และโกโมราห์ (Gomorrhah) เป็นเรื่องราวที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการประณามและต่อต้านคนรักเพศเดียวกัน เรื่องราวของชาวเมืองทั้งสองเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นเจ้าที่ทรงตรัสกับอับราฮัมว่า พระองค์ทรงดำริที่จะทำลายเมืองทั้งสองนี้ เนื่องด้วยประชาชนในเมืองทั้งสองนั้นมีบาปหนัก ในขณะที่นั้นอับราฮัมได้ทักทวนพระองค์ โดยขอให้พระเจ้าเป็นเจ้าทรงไต่ตรองให้ดีกว่าลงมือทำลายเมืองทั้งสอง พระองค์จึงส่งเทวดาสององค์ไปยังเมืองโซดอมและได้พบกับโลท (Lot) ซึ่งเป็นญาติกับอับราฮัม โลทจึงได้เชิญ

เทวดาทั้งสองมาพักที่บ้านของเขา แต่ชาวเมืองนั้นรู้เรื่องราวของแขกผู้มาเยือนและเดินทางไปยังบ้านของโลทเพื่อนำตัวแขกทั้งสองมาหลับนอนกับพวกเขา โลทปฏิเสธแต่ก็ทนแรงด้านของชาวเมืองไม่ได้ ในที่สุดก็ฟังประตูบ้านโลทเข้ามาได้ เทวดาทั้งสองจึงสาปให้ชาวเมืองทุกคนนั้นตาบอด จากนั้นในวันรุ่งขึ้นโลทและครอบครัวก็หนีออกมาจากเมืองและสุดท้ายพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเมืองนี้ด้วยไฟ ทั้งเมืองและผู้คนต่างใหม่เป็นถ้ำถ้ำ เรื่องราวดังกล่าวนี้นำไปสู่การตีความว่าผลบาปที่ชาวเมืองได้กระทำลงไปนั้นเป็นเพราะแนวคิดรักเพศเดียวกันนั่นเอง เหตุการณ์ข้างต้นนี้มีความว่า

But before they lay down, the men of the city, even the men of Sodom, compassed the house round, both old and young, all the people from every quarter (Genesis 19:4).

And they called unto Lot, and said unto him, Where are the men which came in to thee this night? bring them out unto us, that we may know them (Genesis: 19:5).

And they smote the men that were at the door of the house with blindness, both small and great: so that they wearied themselves to find the door (Genesis: 19:11).

จากข้อความข้างต้นนั้นสามารถตีความได้ในสองลักษณะ กล่าวคือ ในมุมมองของกลุ่มต่อต้านกลุ่มรักเพศเดียวกัน ข้อความข้างต้นนั้นเป็นหลักฐานที่ชี้ชัดว่า การกระทำของชาวเมืองซึ่งก็คือกลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม เป็นตัวอย่างของการกระทำที่ก่อให้เกิดบาปมหาศาลในการตีความข้างต้นนี้เอง จึงทำให้เกิดคำว่า Sodomy ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ ในภาษาอังกฤษที่มีนัยยะของการประพฤตินอกรีตของกลุ่มรักเพศเดียวกันหรืออาจจะมียุทธศาสตร์ของการร่วมเพศทางเวจเมรคกันเอง ในทางตรงกันข้ามกลุ่มที่สนับสนุนกลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นก็ตอบโต้โดยเห็นต่างจากการตีความข้างต้น โดยกล่าวว่า จริงอยู่ที่การกระทำของเหล่าชาวเมืองโซดอมนั้นต่ำช้า แต่ความต่ำช้านั้นไม่ได้เกิดจากการดำรงเพศสถานะรักเพศเดียวกันอย่างที่เข้าใจกัน แต่เป็นการกระทำที่เกิดจากการข่มขืนเทวดาทั้งสอง

นอกจากนี้ในพระคัมภีร์เก่า (Old Testament) ก็มีข้อความที่ก่อให้เกิดการโต้เถียงในประเด็นรักเพศเดียวกัน เป็นข้อความที่กล่าวถึงคำพูดของเดวิดมหาราช (King David) ที่ว่า

"I grieve for you, Jonathan my brother; dear and delightful you were to me;
your love for me was wonderful, surpassing the love of women."

ในหมู่ผู้สนับสนุนกลุ่มรักเพศเดียวกัน ข้อความข้างต้นนี้เป็นข้อความที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เดวิดมหาราชนั้นเป็นผู้ดำรงเพศสถานะรักเพศเดียวกัน แต่พยายามแสวงหาตัวไว้เคียงสาและปกปิดเพศสถานะของตนไว้ ในขณะที่ กลุ่มต่อต้านเกย์นั้นกลับเห็นว่าคำกล่าวของเดวิดมหาราชนั้นแสดงให้เห็นถึงมิตรภาพระหว่างพี่น้องด้วยกัน

อย่างไรก็ดีการถกเถียงในประเด็นของพระคัมภีร์นั้นก็ยังคงดำเนินต่อไปและยังหาข้อสรุปไม่ได้ ในส่วนของอคติทางศาสนานั้นก็ยังส่งอิทธิพลให้แก่สมาชิกในสังคม และก่ออคติในการจกเกลียดชังกลุ่มรักเพศเดียวกัน จนเกิดโศกนาฏกรรมครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์เกย์อเมริกัน กล่าวคือ การฆาตกรรม แมททิว เชฟเพิร์ด (Matthew Sheppard) เกย์หนุ่มในเมืองลารามี่ (Laramie) มลรัฐไวโอมิง อันมาจากสาเหตุของการเกลียดชัง (hate crime) เหตุฆาตกรรมในครั้งนี้นับว่าเป็นเหตุการณ์ที่เข่าขวัญผู้คนในสังคมเป็นอย่างมาก ด้วยที่ว่าการตายของ เชฟเพิร์ด ด้วยการถูกซ้อมและชิงไว้กับรั้วฟาร์ม ปศุสัตว์จนตายนั้นนับว่าเป็นการกระทำที่อำมหิต เหตุการณ์ดังกล่าวยังคงเป็นที่จดจำในประวัติศาสตร์เกย์ให้เห็นถึงอคติของสังคมที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน เหตุการณ์ดังกล่าวได้ถูกนำมารังสรรค์เป็นบทละครชิ้นสำคัญของวงการละครอเมริกัน เรื่อง *ลารามี่ โปรเจกต์* (Laramie Project) อันเป็นผลงานการประพันธ์ของ มอยเซส คาฟมันน์ (Moisés Kaufmann) และได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ถึง 4 ครั้ง

นอกจากกรณีของ แมททิว เชฟเพิร์ด อีกตัวอย่างหนึ่งของการฆาตกรรมที่เกิดจากการเกลียดชังกลุ่มรักเพศเดียวกัน คือ เหตุฆาตกรรม ฮาร์วี มิลค์ (Harvey Milk) ในวันที่ 10 พฤศจิกายน ค.ศ. 1978 ณ ศาลาว่าการเมืองซานฟรานซิสโก เหตุการณ์ดังกล่าวนี้ นับว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญที่แสดงให้เห็นการเกลียดชังต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด มิลค์นั้นนับว่าเป็นบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์เกย์ที่ได้รับเลือกเข้าไปทำงานในองค์กรของรัฐในระดับผู้บริหารของย่านคาสโตร (Castro) เขาถูกยิงพร้อมกับนายกเทศมนตรีของเมืองซานฟรานซิสโกโดย แดน ไวท์ (Dan White) ผู้บริหารระดับสูงที่ทำงานในศาลาว่าการเมือง มูลเหตุของการฆาตกรรมนั้นเป็นผลมาจากการเกลียดชังกลุ่มรักเพศเดียวกัน อย่างไรก็ดี เหตุการณ์ในครั้งนี้นักกลับบานปลายและปลุกกระแสสำนึกของกลุ่มรักเพศเดียวกัน เมื่อศาลตัดสินให้ไวท์จำคุกเพียงสองปีและวินิจฉัยว่าเขากระทำการฆาตกรรมลงไปด้วยสาเหตุการกินอาหารขยะที่มีผลให้สภาวะจิตใจผิดปกติ (Mount, 1999: 33) ผลจากการตัดสินของศาลก่อให้เกิดอารมณ์โกรธแค้นของกลุ่มรักเพศเดียวกันจนเกิดเหตุการณ์บุกปิดล้อมและการปะทะกันอย่างรุนแรงระหว่างกลุ่มรักเพศเดียวกันกับเจ้าหน้าที่ตำรวจบริเวณลานหน้า

ศาลาว่าการเมือง การปะทะและเดินขบวนในครั้งนี้อยู่กันในเรื่อง คำคืนของการจลาจลไวท์ (White Night Riot) เช่นเดียวกับกรณีของแมทธิว เชฟเพิร์ด เหตุการณ์ดังกล่าวได้รับการจดจำและได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์เรื่อง *Milk* ในปี 2008 ด้วยผลงานการกำกับของ กัส แวนต์ แซงค์ (Gus Van Sant) และได้รับรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมในสาขาบทภาพยนตร์ยอดเยี่ยมและดารานำแสดงฝ่ายชาย เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2009

ถึงแม้ว่าอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันจะลดน้อยลงในปัจจุบัน ศาสนจักรก็ยังคงเป็นศัตรูที่เปิดเผยมากับกลุ่มรักเพศเดียวกัน ศาสนาจักรพยายามทุกวิถีทางไม่ให้กลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นได้รับสิทธิเยี่ยงผู้ดำรงตนในเพศสถานะแบบรักต่างเพศ ความสำเร็จของกลุ่มเกย์ในการแต่งงานอย่างถูกกฎหมายนั้นเป็นเสมือนการตอกย้ำความพ่ายแพ้ของศาสนาจักร ดังนั้นศาสนาจักรจึงทำทุกวิถีทางที่จะกีดกันกลุ่มรักเพศเดียวกัน ในต้นเดือน มกราคม ค.ศ. 2009 กลุ่มรักเพศเดียวกันในสหรัฐอเมริกา กล่าวว่า ศาสนจักรเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความล้มเหลวในประชามติ Proposition 8 ในการรับรองการแต่งงานของกลุ่มรักเพศเดียวกัน ด้วยการให้ข้อมูลที่ทำให้คนในชุมชนนั้นเข้าใจผิด นอกจากนี้ การออกมากล่าวสุนทรพจน์ปลายปีของสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 10 (Benedict X) ที่เกี่ยวกับปัญหาว่ามนุษย์ในโลกนี้จะอยู่รอดได้ในศตวรรษที่ 21 วิถีทางเดียวคือการดำรงตนอยู่ในกรอบของรักต่างเพศ ดังจะเห็นได้จากรายละเอียดที่สำนักข่าว BBC นำเสนอว่า

What is often expressed and signified with the word 'gender' leads to the human auto-emancipation from creation and from the Creator. The human being wants to make himself on his own and to decide always and exclusively by himself about what concerns him...."But, in so doing, the human being lives against the truth and against the Spirit creator. Rain forests deserve, yes, our protection but the human being - as a creature which contains a message that is not in contradiction with his freedom but is the condition of his freedom - does not deserve it less."

จากที่กล่าวมาข้างต้น อาจจะกล่าวได้ว่าอคติต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันที่สร้างขึ้นโดยศาสนาจักรนั้นส่งอิทธิพลในเชิงลบต่อการดำเนินชีวิตของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่เชื่อมั่นในศาสนาจักรอย่างสูง ศาสนาจักรและเกย์ก็ยังคงเป็นการต่อสู้ทางความคิดและอุดมคติที่แตกต่างกันและไม่มีทีท่าที่จะจบลงได้โดยง่าย

2.6.2 ความรุนแรงที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน

การสร้างขั้วต่างระหว่างแนวคิดรักต่างเพศและรักเพศเดียวกันผนวกกับอคติทางวัฒนธรรมไม่ว่าจะเป็นจากศาสนา การเมือง และสังคมมีผลอย่างยิ่งต่อการเกิดความรุนแรง ความเกลียดชังต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน เดวิด เอฟ ฮัลเปอร์ิน (David F. Halperin) ได้แสดงความคิดเห็นต่อความรุนแรงต่อคนรักเพศเดียวกันที่มีความสัมพันธ์กับแนวคิดการแบ่งขั้วของเพศสถานะว่า ลักษณะคู่ตรงกันข้ามระหว่างรักร่วมเพศและรักเพศเดียวกันเป็นผลมาจากวาทกรรมความกลัวคนรักเพศเดียวกัน (homophobic discourse) (Halperin, 1995: 55) ทั้งนี้ วาทกรรมความรังเกียจคนรักเพศเดียวกันแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนด้วยกรอบความคิดสองประการอันได้แก่ ความกลัวคนรักเพศเดียวกัน (homophobia) และ แนวคิดนิยมรักต่างเพศ (heterosexism)

ความกลัวคนรักเพศเดียวกัน (homophobia) คือ การแสดงให้เห็นถึงการกดขี่ อคติและความรุนแรงที่มีต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน แนวคิดเรื่องเพศเดียวกันนั้นปรากฏขึ้นมาครั้งแรกในช่วงปี 1960 โดยถูกมองว่าเป็นอาการทางจิตที่เกิดขึ้นในขณะนั้น จอร์จ ไวน์เบิร์ก (George Weinberg) ทำให้คำนี้เป็นที่รู้จักในสังคมผ่านหนังสือของเขาที่ชื่อ *Society and Healthy Homosexual* ไวน์เบิร์กได้อธิบายอาการของความกลัวคนรักเพศเดียวกันว่าเป็นอาการหวาดกลัวที่จะอยู่ใกล้กลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ดังนั้น ในขณะนั้นความกลัวคนรักเพศเดียวกันจึงมีฐานะเป็นอาการผิดปกติทางจิตและอคติอย่างรุนแรงที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน การวินิจฉัยความกลัวคนรักเพศเดียวกันในแง่ของอาการผิดปกติทางจิตนั้นส่งผลให้เกิดการละเลยและเพิกเฉยต่อการแก้ปัญหาที่เกิดจากกรอบและแนวคิดทางสังคม กล่าวคือ การกำหนดให้อาการความกลัวคนรักเพศเดียวกันให้อยู่ในกรอบของวาทกรรมทางการแพทย์และนิยามว่าเป็นอาการผิดปกติทางจิต ทำให้แนวคิดความกลัวคนรักเพศเดียวกันนั้นถูกมองว่าเป็นเรื่องของปัญหาส่วนบุคคลมากกว่าปัญหาของสังคม (Kitzinger, 1987: 388) ดังนั้นเมื่อเกิดความรุนแรงจากการเกลียดชังกลุ่มรักเพศเดียวกัน สังคมมักจะไม่เห็นความสำคัญและมองว่าเป็นปัญหาส่วนตัวของเหยื่ออคติดังกล่าว ปัญหาความรุนแรงที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันจึงไม่สามารถปรากฏในสื่อต่างๆ และผู้คนในสังคมนั้นไม่สามารถรับทราบถึงความรุนแรงชนิดนี้ ทั้งๆที่แท้จริงแล้วปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาในระดับสังคมที่ต้องได้รับการแก้ไข จากทัศนะของสังคมที่มองว่า การกำหนดความรุนแรงต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกันนั้นมักจะอยู่ในรูปของความรุนแรงที่เกิดขึ้นในระดับรูปธรรมหรือเห็นได้ชัดเจน กรอบที่จำกัดในการกำหนดลักษณะของความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับกลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นส่งผลให้เกิดการละเลยความรุนแรงลักษณะอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงที่กระทำต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันในเชิงโครงสร้างหรือวัฒนธรรม

ความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นยังสามารถนิยามได้อีกหนึ่งคำที่นอกเหนือจาก ความกลัวคนรักเพศเดียวกัน คำที่ว่านั้นคือ แนวคิดนิยมรักต่างเพศ (heterosexism) คำจำกัดความและกรอบความคิดของแนวคิดนิยมรักต่างเพศให้ความสำคัญกับวิธีปฏิบัติที่หลากหลายทั้งในเชิงภาษาหรือการกระทำในพื้นที่ต่างๆที่แสดงออกอย่างชัดเจน เช่นในการใช้คำพรุสวาท การลงมือทำร้ายร่างกาย โดยวิธีปฏิบัติดังกล่าวจะเกิดในทุกพื้นที่ของสังคมที่ตั้งอยู่บนความเชื่อของการแบ่งขั้วของรสนิยมทางเพศและพื้นที่นั้นจะต้องเชื่ออย่างมั่นคงในแนวคิดแบบรักต่างเพศ (Plummer, 1992: 19) ตามความหมายและแนวคิดของแนวคิดนิยมรักต่างเพศนั้นเปิดมุมมองให้เห็นมิติของการกดขี่ที่หลากหลาย ด้วยสาเหตุที่ว่าความคิดของความรุนแรงนั้นเป็นปฏิบัติการทางสังคมที่เกิดขึ้นทุกที่ ทุกรูปแบบ ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในเชิงของรูปธรรมที่เราสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน แต่เกิดขึ้นในเชิงของภาษา โครงสร้างและอุดมการณ์

อย่างไรก็ดี หากจะพิจารณาถึงกรอบความคิดและนิยามของความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน เรื่องเล่าในอัตชีวประวัติของนักประพันธ์ทั้งสามท่านที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ต่างแสดงให้เห็นถึงอคติดังกล่าว ทั้งในรูปแบบความรุนแรงต่อเรือนร่างที่เห็นได้อย่างชัดเจนในประสบการณ์การถูกจองจำของอาเร็นส์ รวมทั้งความรุนแรงในเชิง โครงสร้างที่เกิดขึ้นจากการกดทับของวาทกรรมทางสังคม ศาสนา การเมือง ซึ่งปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนตลอดทั้งเรื่องเล่าในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่ม

2.6.3 ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของชุมชนเกย์ในภูมิภาคต่างๆ

กลุ่มรักเพศเดียวกันหรือกลุ่มเกย์นั้นได้กระจายอยู่ในพื้นที่ทางวัฒนธรรมและภูมิศาสตร์ที่หลากหลาย ทั้งนี้ การก่อร่างของชุมชนเกย์ในแต่ละภูมิกานั้นมีนัยยะสำคัญที่บ่งบอกให้เห็นถึงตัวตนของเกย์และยังมีนัยยะการเคลื่อนไหวทางการเมืองและวัฒนธรรม อย่างไรก็ดี ชุมชนเกย์ในแต่ละพื้นที่นั้นย่อมมีลักษณะเฉพาะตัว กล่าวคือ ในแต่ละพื้นที่ที่ย่อมมีอคติที่แตกต่างกันไปตามประเด็นต่างๆที่แต่ละสังคมให้ความสำคัญ เช่น ประเด็นเรื่องการเมืองจะมีบทบาทมากในสังคมเกย์คิวบา แต่อาจจะไม่ได้เป็นประเด็นสำคัญเท่าเทียมกับในเม็กซิโก ในขณะที่ประเด็นเรื่องการก่อร่างชุมชนและการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างเป็นทางการเป็นประเด็นสำคัญในสังคมอเมริกัน แต่อาจจะไม่ได้รับการกล่าวถึงในระดับที่เท่าเทียมกันในสังคมลาตินอเมริกัน ความแตกต่างที่ปรากฏให้เห็นในแต่ละพื้นที่แสดงออกให้เห็นถึงความซับซ้อนในสังคมและชุมชนเกย์ในแต่ละพื้นที่และเป็นประเด็นการศึกษาที่ไม่สามารถละเลยได้ การศึกษาอัตชีวประวัติเกย์ทั้งสามเล่มจึงจำเป็นต้องเข้าใจถึงอคติของสังคมที่กระทำต่อเกย์ในแต่ละพื้นที่เพื่อให้เห็นถึงประเด็นทางสังคมในแต่ละพื้นที่ที่ส่งผลให้เกิดการสร้างตัวตนผ่านเรื่องเล่า

2.6.3.1 ชุมชนเกย์ในสหรัฐอเมริกา

ปรากฏการณ์ของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะกลุ่มเกย์นั้น ในช่วงก่อนและหลังสงครามโลกครั้งที่สองนับเป็นช่วงเวลาสำคัญอันเป็นปัจจัยในการก่อตั้งกลุ่มรักเพศเดียวกันอย่างเป็นทางการและเป็นรูปธรรมและในขณะเดียวกันก็นับว่าเป็นช่วงเวลาสำคัญที่แสดงให้เห็นทัศนคติของสังคมทั้งในแง่บวกและแง่ลบที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน ในช่วงภาวะก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง สภาพความเป็นอยู่ของกลุ่มรักเพศเดียวกัน โดยเฉพาะกลุ่มเกย์นั้นสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ (Miller, 2006: 210) ถึงแม้ว่า ในช่วงเวลาดังกล่าวจะเกิดอคติทางเพศ แต่ก็นับว่าไม่รุนแรงมาก เมื่อเทียบกับเหตุการณ์ในช่วงทศวรรษ 60

ในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง การก่อร่างของชุมชนเกย์ในเมืองใหญ่ของสหรัฐอเมริกาเป็นเหตุการณ์สำคัญในช่วงเวลานั้น ชุมชนชาวเกย์ในย่านเกรนิช วิลเลจ (Greenwich Village) และย่านฮาร์เล็ม (Harlem) ในมหานครนิวยอร์ก (New York) ซึ่งเกิดขึ้นมาตั้งแต่ในยุคต้นศตวรรษที่ 20 นั้น กลับนับว่าเป็นการแสดงออกให้เห็นตัวตนอย่างชัดเจนของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสหรัฐอเมริกา และในย่านชุมชนทั้งสองนี้เป็นเป้าหมายลอบทางวัฒนธรรมและการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของกลุ่มรักเพศเดียวกัน โดยเฉพาะกลุ่มเกย์ในเวลาต่อมา

สถานการณ์ของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสหรัฐอเมริกานั้นดูจะราบรื่น อาจจะกล่าวได้ว่ากลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นแสดงตัวตนให้สังคมเห็นและสังคมในขณะนั้นดูจะไม่ใส่ใจและไม่ตอบโต้การก่อร่างทางชุมชนรักเพศเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สองนับว่ามีนัยยะสำคัญมากต่อการก่อร่างชุมชนเกย์ โดยอาจจะเรียกได้ว่าเป็นตัวแปรสำคัญตัวแปรหนึ่งในประวัติศาสตร์ของกลุ่มรักร่วมเพศในสหรัฐอเมริกาก็ว่าได้ สงครามเป็นตัวขับเคลื่อนในการสร้างกลุ่มรักเพศเดียวกันทั้งกลุ่มเกย์และ เลสเบียน กล่าวคือ ผู้ดำรงเพศสถานะเกย์หรือเลสเบียนต่างถูกเกณฑ์เพื่อเข้าไปเป็นกำลังพลในการต่อสู้ในสงคราม การเข้ามาใช้ชีวิตร่วมกันในค่ายทหารนั้นก่อให้เกิดความสัมพันธ์กันในกลุ่มรักเพศเดียวกัน การได้พบเจอกับกลุ่มคนที่มีสถานะทางเพศที่คล้ายหรือเหมือนกันนั้นส่งผลให้เกิดการก่อร่างของชุมชนรักเพศเดียวกันภายในค่ายทหาร และเมื่อกลุ่มคนเหล่านี้ปลดประจำการก็จะมีบทบาทสำคัญในการก่อร่างชุมชนเกย์และเลสเบียนไปทั่วสหรัฐอเมริกา

ชุมชนในย่าน เกรนิช วิลเลจ ในมหานครนิวยอร์กนั้นมีลักษณะเฉพาะตัวและมีความเป็นตัวของตัวเองสูง ชุมชนดังกล่าวนี้ขึ้นชื่อว่าเป็นแหล่งปลูกฝังและก่อเกิดวัฒนธรรมและการนำเสนอ

ตัวตนของกลุ่มเกย์ นอกจากนี้ชุมชนเกรนิช ยังถือว่าเป็นแหล่งรวมผู้คนต่างที่ไม่แยแสต่อวัฒนธรรม กฎระเบียบและแบบแผนของสังคมนั้น ในเวลานั้น หากจะเรียกพื้นที่ดังกล่าวนี้ว่า เมืองของศิลปิน (artist town) ก็คงจะไม่ผิดนัก (Miller, 2006: 125) สภาพแวดล้อมที่ออบวลไปด้วยความคิดแหวกขนบเป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดเหล่าเกย์และกลุ่มรักเพศเดียวกันกลุ่มอื่นๆ ในเวลานั้นได้อย่างไม่ยากเย็นนัก การเข้ามาของกลุ่มเกย์ในชุมชนเกรนิชและศิลปะจะเชื่อมโยงกันอย่างน่าสนใจ ดังจะเห็นได้ว่าการนิยามว่า “มีศิลปะ” ในเวลานั้นจะเป็นการแสดงถึงรหัสทางสังคมที่แสดงให้เห็นนิยามของคำว่า รักเพศเดียวกัน (Miller, 2006: 125) ในเวลาเดียวกัน การปฏิบัติตัวที่เป็นปฏิปักษ์ต่อระเบียบแบบแผนของสังคมจึงทำให้ชุมชนเกรนิช ถูกมองในแง่ลบ ดังจะเห็นได้จาก คำบรรยายของกลุ่ม International Workers of the World สมาพันธ์แรงงานของอเมริกันที่สำคัญในขณะนั้นที่บรรยายภาพของชุมชนเกรนิช ไว้ว่า “It is bound on the North by Feminist Movement, on the East by Old Bohemia... on the South by the Artistic Temperament and on the West by the IWW” (Miller, 2006: 26) คำบรรยายข้างต้นนำเสนอภาพของชุมชนเกรนิชในฐานะเป็นแหล่งรวมแนวคิดที่ต่อต้านสังคมนั้นและกลุ่มคนชายขอบของสังคมในขณะนั้น ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดสตรีนิยมหรือแนวคิดแบบโบฮีเมียน

คำกล่าวข้างต้นผนวกกับแนวคิดแบบกบฏทางวัฒนธรรมในเวลานั้นทำให้ผู้คนจากสังคมนั้นโดยเฉพาะศาสนจักรลัทธิพิวริแทนมองชุมชนแห่งนี้ว่าเป็นสังคมนอกคอกและไม่มีความเป็นอเมริกันชน (Un-American) ศาสนจักรแบบพิวริแทนต่อต้านรูปแบบทางวัฒนธรรมและความคิดที่ผิดแผกออกไปจากแนวคิดของสังคมนั้น ภาพของเกรนิช วิลเลจ ถูกตอกย้ำว่าเป็นชุมชนของกลุ่มเกย์และศิลปิน ซึ่งภาพดังกล่าวนี้มักจะถูกนำเสนอในวัฒนธรรมอเมริกันผ่านสื่อสิ่งพิมพ์และภาพยนตร์ ยกตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์เรื่อง *Call Her Savage* ซึ่งนำเสนอภาพของเกรนิช วิลเลจนั้นเต็มไปด้วยคลับบาร์ ชายสองคนจูมมือเดินกันมาสวมหมวกแม่บ้าน ในมือถือที่ปิดฝุ่นขนนกและเริ่มร้องเพลงที่ว่า

If a sailor in pajamas I should see
I know he'll scare the life out of me
But on a great big battleship
We'd like to be
Working as chamber maid

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นถึงการตอกย้ำให้เห็นสภาพของชุมชนเกรนิชในฐานะของสังคมที่ ผิดปกติหรือเต็มไปด้วยผู้คนที่ไม่ใส่ใจในกระแสสังคม ภาพที่เห็นนี้ถูกถ่ายทอดออกไปในเชิงลบ เพื่อให้เห็นถึงความผิดแผกจากชุมชนอื่นๆ ในสังคมอเมริกัน

ชุมชนเกรนิชนับว่าเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของของกลุ่มเกย์และ กลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันในสหรัฐอเมริกา เหตุการณ์สำคัญที่เป็นชนวนสำคัญให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้ง ใหญ่ในเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันในสหรัฐอเมริกาคือ การจลาจลที่ บาร์ สโตนวอลล์ (Stonewall riot) บนถนนคริสโตเฟอร์ ไมล์ไกลจากถนนสายที่ 7 มากนัก เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ. 1969 เวลา 1.20 น. ตำรวจนิวยอร์กทั้งในและนอกเครื่องแบบได้ปิดล้อมบาร์สโตน วอลล์ (Stonewall) ซึ่งเป็นสถานที่สังสรรค์ของกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันในชุมชนนั้น บาร์แห่งนี้เป็นหนึ่งใน สถานบันเทิงสำคัญของเหล่ากลุ่มรักร่วมเพศเดียวกัน เป็นสถานที่พบปะแลกเปลี่ยนความเห็นและ ประกอบกิจกรรมบันเทิงต่างๆ มาร์ติน ดูเบอร์แมน (Martin Duberman) นักประวัติศาสตร์ที่ศึกษา วัฒนธรรมและชีวิตความเป็นอยู่ของเกย์ได้กล่าวถึงบาร์สโตนวอลล์แห่งนี้ว่า เป็นเหมือนดั่งไอเอชิส กลางทะเลทรายแห่งการกบฏทางเพศ (Miller, 2006: 335)

การปิดล้อมบาร์สโตนวอลล์ในครั้งนั้นสร้างความไม่พอใจต่อกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันในชุมชน เป็นอย่างมาก มีการจับกุมกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันภายในบาร์แห่งนี้เป็นจำนวน 13 คน ในคืนต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้กลับมาปิดล้อมบาร์สโตนวอลล์อีกครั้ง แต่ในคราวนี้เหตุสถานการณ์ได้ทวีความ รุนแรงมากขึ้น กลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันมาร่วมตัวกันหน้าบาร์ ด้านหน้าของบาร์แขวนแผ่นป้ายที่แสดง นัยของการเรียกร้องความเป็นธรรมและการต่อสู้ของกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันที่ว่า “THEY INVADED OUR RIGHT; LEGALIZE GAY BARS; SUPPORT GAY POWER” เหตุการณ์ในครั้งนี้เริ่มบาน ปลายจนกระทั่งเกิดการปะทะกันระหว่างตำรวจและกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกัน ตำรวจป้องกันตัวเองและ เข้าจับกุมด้วยกระบองเหล็ก ในขณะที่กลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันก็ตอบโต้ด้วยก้อนอิฐ ขวดเหล้า ฝาเบียร์ หรือแม้แต่เหรียญเซ็นต์ (Miller, 2006: 337) จากเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวเรียกร้อง ของเหล่ากลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันในสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ยังส่งผลให้เกิดกลุ่มเรียกร้องสิทธิและ ความเท่าเทียมของกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันขึ้น อาทิ กลุ่ม ACT UP หรือ กลุ่ม GAY LIBERATION FRONT ซึ่งเป็นกลุ่มที่เรียกร้องสิทธิให้กลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันที่ส่งพลังในช่วงหลังการเกิดเหตุจลาจล ที่สโตนวอลล์ กล่าวโดยสรุปเหตุการณ์จลาจลครั้งนี้ นับว่าเป็นจุดสำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียกร้องและ แสดงออกของกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกัน

อย่างไรก็ดีภาพของชุมชนเกรนิชนั้น แม้ว่าจะมีความสำคัญในแง่ของชุมชนและพื้นที่ที่ แสดงออกถึงวิถีทางวัฒนธรรมของชุมชนเกย์และเลสเบียนในสหรัฐอเมริกา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า

ว่าพื้นที่แห่งนี้จะมีอิทธิพลต่อสมาชิกของกลุ่มรักเพศเดียวกันในทุกภาคส่วนของสหรัฐอเมริกา กลุ่มรักเพศเดียวกันอาศัยอยู่ในชุมชนชนบท ห่างไกลจากมหานครนิวยอร์ก หรืออยู่ในพื้นที่ที่ที่ครอบงำโดยอคติที่มีต่อกลุ่มเกย์และเลสเบียน เช่นในเมืองซอลท์เลค มลรัฐยูทาห์ (Salt Lakes, Utah) ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของศาสนานิกายมอร์มอน (Mormon) นั้นไม่ได้รับอิทธิพลจากเหตุการณ์จลาจลที่บาร์สตอนวอลล์มากนัก ในอัตชีวประวัติของ พอล โมเน็ตต์ (Paul Monette) ภาพของเกรนิช วิลเลจ นั้นไม่มีบทบาทต่อเพศสถานะเกย์ของเขามากนัก การอาศัยอยู่ในเมืองเล็กๆ ที่ชื่อว่า แอนโดเวอร์ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Anne Dover, Massachusetts) ทำให้การรับรู้ถึงชื่อเสียงและการเกิดขึ้นของชุมชนเกรนิชในฐานะสวรรค์ของกลุ่มรักร่วมเพศนั้น จะเป็นเรื่องธรรมดาและไม่ได้มีผลกระทบในด้านจิตใจต่อโมเน็ตต์มากนัก ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของเขาที่ว่า

Still locked in a schoolmaster's fate, no Merlin powers to change my life, unaware that my rights had been won by the brave queens of Stonewall, all I would have to do was not exist below the waist, and the future was mine (Monette, 208).

นอกจากชุมชนเกรนิชแล้ว แหล่งบ่มเพาะวัฒนธรรมของเกย์อเมริกันอีกแห่งหนึ่งที่สำคัญคือ ฮาร์เล็ม (Harlem) ฮาร์เล็มตั้งอยู่ทางเหนือของเกาะแมนฮัตตันและนับว่าเป็นสถานที่อันเป็นแหล่งความเจริญของวัฒนธรรมของชาวผิวดำในอเมริกัน ไม่ว่าจะเป็ คนตรี และศิลปะ นอกจากนี้ในพื้นที่แห่งนี้ยังเปิดกว้างและยอมรับแนวคิดเรื่องรักเพศเดียวกันอย่างเสรีและมีสีสัน ฮาร์เล็มอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยความหลากหลายและยอมรับในทุกแนวความคิด ไม่ว่าจะเป็ในเรื่องของเชื้อชาติ แนวคิดเรื่องเพศสถานะ อีกทั้งยังอุดมไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีและศิลปะ ความเปิดกว้างและยอมรับความหลากหลายในเชิงเพศสถานะในฮาร์เล็มนั้นเห็นได้เด่นชัดจากนักร้องสาวผิวสี เบซซี สมิท (Bessie Smith) ที่บรรยายผู้คนในฮาร์เล็มไว้ในเพลง “Foolish Man Blues” ที่ว่า “A mannish actin' woman and a skippin' twistin' woman actin' man” (Miller, 2006: 137) จะเห็นได้ว่าในพื้นที่ดังกล่าวผู้คนสามารถเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศของตนได้อย่างเสรีสามารถแสดงท่าทางที่ผิดจากเพศสภาพได้ ไม่ว่าจะเป็ จากชายเป็นหญิงหรือ จากหญิงเป็นชาย อาจกล่าวได้ว่าเพศสถานะในฮาร์เล็มนั้นเป็สิ่งที่ไม่สำคัญและเปลี่ยนแปลงได้อยู่ตลอดเวลา (Miller, 2006: 140) แนวคิดของรักเพศเดียวกันในสังคมฮาร์เล็มจะเป็นเรื่องที่ไร้แก่นสาร ไม่สลักสำคัญแต่ก็เชื่อว่าในพื้นที่แห่งนี้จะไม่ปิดกั้นเพศสถานะแบบรักเพศเดียวกัน อย่างไรก็ดี การปิดกั้นแนวคิดรักเพศเดียวกันในฮาร์เล็มนั้นจะเป็นเพียงแค่การปิดกั้นที่เป็นไปตามกระแสสังคมและเกิดขึ้นเพียงชั่วคราว ไม่ได้มีความสำคัญในชุมชนนี้มากนัก ริชาร์ด บรูซ นูเจนท์ (Richard Bruce Nugent) นักประพันธ์และจิตรกรคนสำคัญในฮาร์เล็ม ได้กล่าวแสดงความเห็นว่า เมื่อครั้งที่เขาตีพิมพ์เรื่องราวการมีเพศสัมพันธ์ของเขา เขาถูกวิจารณ์อย่างรุนแรงแต่เพียงแค่วันหลังจากนั้นทุกคนก็

ลิม และเขาก็สามารถดำรงตนในชุมชนนี้ได้ต่อไปอย่างปกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น (Miller, 2006: 142)

การเกิดชุมชนเกย์ทั้งสองแห่งในนิวยอร์กนับว่าเป็นการจุดประกายทางวัฒนธรรมและแพร่ขยายชุมชนเกย์ไปทั่วสหรัฐอเมริกา เช่น ซาน ฟรานซิสโก (San Francisco) ลอสแอนเจลิส (Los Angeles) บอสตัน (Boston) เวอร์มอนท์ (Vermont) และ วอชิงตัน ดี ซี (Washington, D.C.) เมืองทั้งหมดที่กล่าวถึงในที่นี้ นับว่ามีบทบาทในการเคลื่อนไหวของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ช่วง 1970 จนกระทั่งปัจจุบัน

2.6.3.2 ชุมชนเกย์ในคิวบา

ในสังคมคิวบาการปกครองนับว่าเป็นประเด็นสำคัญและเข้ามามีส่วนที่เชื่อมโยงถึงอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันได้อย่างชัดเจน ในขณะที่ในพื้นที่ที่ปกครองในระบอบประชาธิปไตยนั้น กล่าวหาว่าเกย์เป็นเสมือนภัยระดับชาติ เทียบเท่ากับการคุกคามของลัทธิคอมมิวนิสต์ (Miller, 2006: 217-218) ในพื้นที่ของคอมมิวนิสต์เกย์ก็เชื่อว่าจะได้ยกระดับและรับการเชิดชู ในทางตรงกันข้าม ระบอบคอมมิวนิสต์กลับมองการปรากฏตัวของกลุ่มรักเพศเดียวกันในฐานะ “ชนชั้นกลางผู้เป็นภัยต่อระบอบสังคมนิยม” (Miller, 2006: 451) ในที่นี้ขอยกประเด็นอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันในคิวบา อันเป็นพื้นที่ที่มีอิทธิพลต่อตัวตนของอาเรน่าส ในอัตชีวประวัติเรื่อง *Before Night Falls* ซึ่งเป็นอัตชีวประวัติคัลคัสตราที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้

ประเด็นทางเพศและรัฐนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นในสังคมคิวบา เพศชายถูกเลือกให้เป็นเพศสถานะที่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงความเป็นชาติ ในขณะที่เพศสถานะอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเกย์ ต่างถูกกดขี่โดยอ้างความชอบธรรมของอุดมการณ์ความเป็นชาติ ในสังคมคิวบากลุ่มเกย์ถูกกดขี่อย่างรุนแรงในฐานะที่เป็นศัตรูซึ่งทำลายความเป็นชาย อันจะนำไปสู่การสั่นคลอนอุดมการณ์ของความเป็นชาติ

กลุ่มรักเพศเดียวกันในคิวบาเป็นเหยื่อของความรุนแรงและอคติในฐานะที่ถูกตราหน้าว่าเป็นกลุ่มต่อต้านสังคมนิยม เกย์รวมถึงกลุ่มรักเพศเดียวกันถูกจัดว่าเป็นกลุ่มที่อันตราย และคุกคามอุดมการณ์ความเป็นชาติของคิวบา ที่ปกครองโดยระบบคอมมิวนิสต์ ภายใต้การนำของฟีเดล คาสโตร (Fidel Castro) การมองว่ากลุ่มเกย์หรือรักเพศเดียวกันเป็นภัยคุกคามของรัฐนั้นสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน ดังคำกล่าวของ กิเยร์โม กาเบร์ร่า อินฟานเต (Guillermo Cabrera Infante) นักเขียนผู้ลี้ภัยชาวคิวบา กาเบร์ร่า อินฟานเต ได้กล่าวถึง “คำคืนในการล้อมจับกลุ่มภัยคุกคามต่อคิวบา หรือที่

เรียกว่า ค่ำคืนของ 3 พี (Night of Three Ps) ว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญในคิวบา เจ้าหน้าที่ตำรวจในขณะนั้นได้ทำการจับกุม กลุ่มรักเพศเดียวกัน (Pajaros)⁶ พร้อมทั้งโสเภณีทั้งชายและหญิง (Prostitute and Pimp) (Cabrera Infante, 1980 cited in Ocasio, 2002: 79) เหตุการณ์การล้อมจับมีแผนในการปฏิบัติใน 2 ลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มแรกที่ถูกจับกุมคือ กลุ่มคนที่ผู้คนรอบข้างกล่าวหาว่าทำกิจกรรมของกลุ่มรักเพศเดียวกัน การล้อมจับที่วุ่นวายนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของแผนการของคาสโตรที่จะขจัดกลุ่มรักเพศเดียวกันออกไปจากสังคม ส่วนกลุ่มที่สองของผู้ถูกจับกุมนั้น ถูกจับกุมโดยกลุ่มที่จับตามองพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่แทรกตัวลงไปในชุมชน เมื่อพบว่ามีผู้ที่มีแนวโน้มว่าจะนิยมในแนวความคิดรักเพศเดียวกันแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจจะเข้าไปจับกุมถึงในบ้านของผู้ต้องสงสัย แผนการดังกล่าวเป็นไปตามความต้องการของคาสโตร เขาเคยกล่าว กลุ่มรักเพศเดียวกันจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับศิลปะและการศึกษาอีกต่อไป คาสโตรอ้างว่า “เป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องนำเอาคุณธรรมมาสู่ประเทศ เพื่อสร้างคุณธรรมในการปฏิบัติให้เข้มแข็ง” (Franqui, 1981: 285, cited in Ocasio, 2002: 80) นอกจากการจับตามองของรัฐและการจับกุมแล้ว อีกวิธีหนึ่งที่ใช้ควบคุมกลุ่มรักเพศเดียวกันคือการรณรงค์แนวคิดเพื่อรักษาคุณธรรมของสังคม การรณรงค์ดังกล่าวนี้จะปฏิบัติการโดยกลุ่มผู้ได้รับมอบหมายให้จับตาดูพฤติกรรมของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นหลัก ในปี 1973 ได้มีการออกกฎหมายระบุว่า การดำรงเพศสถานะแบบรักเพศเดียวกันนั้นเป็นอาชญากรรมต่อการพัฒนาความสัมพันธ์ของสังคม โดยผู้ที่กระทำผิดตามข้อกำหนดนี้ จะได้รับโทษจำคุก 3-12 เดือน และต้องเปรียบเทียบปรับเป็นเงิน 100-300 ควอตัส (Quotas) หรือทั้งจำทั้งปรับ (Cabrera Infante, 1984: 8, cited in Ocasio, 2002: 87)

รัฐได้กดขี่กลุ่มรักเพศเดียวกัน โดยกล่าวหาว่าแนวคิดแบบรักเพศเดียวกันนั้นเป็นศัตรูของชาตินั้น ส่งผลอย่างมากต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันในขณะนั้น อย่างไรก็ตามในอัตชีวประวัติของอาเรสนั้นกลุ่มรักเพศเดียวกันที่นับว่ามีอิทธิพลในสังคมคิวบานั้นส่วนใหญ่อยู่ในชุมชนของนักประพันธ์ นักประพันธ์หลายคนของคิวบานั้นดำรงเพศสถานะเกย์และเลสเบียนกันทั้งในลักษณะเปิดเผยและปกปิด งานเขียนหลายต่อหลายเล่มแสดงออกให้เห็นถึงเนื้อหาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักเพศเดียวกันอย่างเปิดเผย นวนิยายเล่มสำคัญที่นับว่าเป็นตัวจุดชนวนปัญหาให้ทวีความรุนแรงขึ้นคือเรื่อง *Paradiso* ผลงานการประพันธ์ของ เลซามา ลิมา (Lezama Lima) นวนิยายเล่มดังกล่าวได้นำไปสู่การปิดกั้นพื้นที่ของกลุ่มรักเพศเดียวกันอย่างชัดเจน การประชุมคณะกรรมการการศึกษาและวัฒนธรรมของคิวบาในขณะนั้น เห็นว่า ตัวละครที่แสดงออกถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกันนั้น เป็นสิ่งที่น่าสมเพช และไม่ควรถูกกล่าวถึงในการปฏิวัติในคิวบา ดังจะเห็นได้จาก

⁶ Pajaros แปลว่า นก ในภาษาสเปน แต่ในที่นี้เป็นคำแสลงที่ใช้เรียก เกย์หรือกลุ่มรักเพศเดียวกัน

“In regard to homosexual deviations, their character was determined to be socially pathological. There remained, indisputable, the militant principle of rejecting and of not permitting in any form these manifestations or their propagation” (Congreso, 1971: 10, cited in Ocasio, 2002: 86).

รัฐได้จับกุมคนรักเพศเดียวกันและมีแนวความคิดที่จะสร้างค่ายแรงงานหรือสถานที่กักกันเพื่อ บำบัดผู้คนเหล่านี้จากพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน การล้อมจับกลุ่มเกย์เพื่อไปบำบัดและเปลี่ยนแปลง ในค่ายแรงงานหรือค่ายกักกันนั้นเป็นมาตรการสำคัญในการควบคุมกลุ่มเกย์ในสังคมคิวบา การตั้ง สถานที่ต่างๆเพื่อกักกันกลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นก่อสร้างขึ้นด้วยข้ออ้างของรัฐที่ว่าเพื่อเสริมสร้าง คุณธรรมให้แก่ประชาชน หนึ่งในบรรดาค่ายกักกันและแรงงานที่สำคัญคือค่ายทหาร UMAP (Militar para el Aumento de la Producción) อาเรน่าสได้บรรยายถึงการเกิดขึ้นของค่ายทหารแห่งนี้ ว่านับเป็นปฏิบัติการอย่างโหดเหี้ยมที่กระทำต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน โดยเขากล่าวเอาไว้ว่า

It was 1963, and the persecution of homosexual was getting worse. Many of Rafael Bolívar’s friends had already been sent to one of the UMAP [Military Units for Aid to Production] concentration camps, but I was not yet a confirmed homosexual. I had no sexual involvement with anybody and was very repressed [...] (Arenas, 2000: 69).

จากอคติและการกดขี่ของสังคมส่งผลให้กลุ่มรักเพศเดียวกันในคิวบา ไม่เพียงแต่กลุ่มนัก ประพันธ์ แต่ยังรวมถึงกลุ่มรักเพศเดียวกันที่ใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดาทั่วไปได้รับผลกระทบอย่าง มาก และต้องปกปิดและกดทับเพศสถานะของตนเพื่อความอยู่รอดในสังคมคิวบาในขณะนั้น ภาพ ของอคติได้รับการถ่ายทอดจากชาวต่างชาติที่ประสบกับอคติของสังคมที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน ในที่นี้ขอยกตัวอย่างคำกล่าวของ อัลเลน ยังก์ (Allen Young) นักเคลื่อนไหวเพื่อความเท่าเทียมชาว อเมริกา ที่มีโอกาสได้เข้าไปสัมผัสอคติจากรัฐที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันในช่วงนั้นว่า

In most cases, without the benefit of any sort of judicial process, individuals judged to be in need of rehabilitation because of their improper revolutionary attitudes were taken to camps, put to work, and offered indoctrination. The camps were set up to deal with every variety of “delinquency,” i.e. with people who did not go along with authorities in the matter of job assignment, place to work, style of clothing, and so on... The people carted off to UMAP included youths who show “too much concern” with their personal appearance (Long hair, colorful clothing, etc); they were said to be victim

of “la enfermedad (the disease) or of “cultural imperialism.” And homosexuals were high on the list of those requiring rehabilitation. Other victims were neighborhood people with “bad reputation” in the eyes of local block committees, which were euphemistically called Committee for the Defense of the Revolution (CDR) ... Homosexuals became their victims. Indeed, for gay people, and probably for dissidents and nonconformists of many stripes, the CDR’s became hated institution, a kind of secret backyard police (Young, 1981:22, cited in Ocasio, 2002: 85).

จากคำกล่าวของยังก์ในข้างต้น จะเห็นได้อย่างชัดเจนถึงการตรวจตราพฤติกรรมของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคมคิวบา การควบคุมและตรวจสอบของรัฐในประเด็นเรื่องรักเพศเดียวกันไม่ได้จำกัดอยู่ในพื้นที่และบทบาทของรัฐเท่านั้น แต่ได้แผ่ขยายเข้าไปในชุมชนและสังคมที่กลุ่มรักเพศเดียวกันอาศัยอยู่ นอกจากนี้จากคำกล่าวข้างต้น จะเห็นถึงการจำแนกลักษณะผิดปกติกที่กำหนดโดยรัฐ จะสังเกตเห็นได้ว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกับผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็น การไว้ผมยาว รักสวยรักงาม สวมใส่เสื้อผ้าหลากสีสัน นั้นถูกมองว่าเป็นกลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคมคิวบา ลักษณะการจำแนกดังกล่าวแสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะของการนิยามเกย์ในสังคมคิวบาที่แตกต่างจากประเทศอื่นๆ

การตีค่าและให้ความหมายกลุ่มเกย์ในสังคมคิวบานี้มีลักษณะที่พิเศษซึ่งแตกต่างจากการให้ค่าและความหมายในพื้นที่ของสหรัฐอเมริกาและยุโรป ลักษณะที่บ่งบอกถึงพฤติกรรมของกลุ่มรักเพศเดียวกันในคิวบารวมถึงกลุ่มประเทศลาตินอเมริกานั้นจะให้ความสำคัญกับพฤติกรรมและบทบาทในขณะมีความสัมพันธ์ทางเพศกล่าวคือ ผู้ที่เป็นผู้สอดใส่อวัยวะเพศนั้นไม่ถือว่าเป็นผู้เข้าข่ายการดำรงเพศสถานะแบบรักเพศเดียวกัน ในทางตรงกันข้ามผู้ที่ทำหน้าที่รับการสอดใส่นั้นถือว่าเป็นเข้าข่ายว่าเป็นกลุ่มรักเพศเดียวกัน นอกจากนี้ลักษณะความประพฤติที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้หญิงนั้นก็ป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการกำหนดกรอบและคุณลักษณะของกลุ่มรักร่วมเพศในคิวบา ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าของอาเรเนสที่ว่า

In Cuba gays were not confined to a specific area of a club or beach. Everybody mingled and there was no division that would place the homosexual in the defensive. This has been lost in more advanced societies, where the homosexual has had to become a sort of sexual recluse and separate himself from the supposedly nonhomosexual society, which undoubtedly also excludes him. Since such divisions did not exist in Cuba, the interesting aspect of homosexuality there was that you did not have to be a homosexual to have a relationship with a man; a man could have intercourse with another

man as an ordinary act. In the same way, a real gay who liked another gay could easily go out and live with him. But the gay who liked real macho men could also find one who wanted to live or be friend with him, without in any way interfering with the heterosexual life of that man. **It was not the norm for one queer to go to bed with another queer; “she” would look for a man to fuck “her” who would get pleasure as the homosexual being fucked** (Arenas, 2000: 105). (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

At the police station they asked me if I was a homosexual and I said yes; then they asked me if I was active or passive and I took the precaution if saying that I was passive. A friend of mine who said he played active role was not allowed to leave; he had told the truth, but the **Cuban government did not look upon those who took the active male role as real homosexuals**. They were walking in front of them to see if it was queer (Arenas, 2000: 281). (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

จากคำกล่าวของอาเรñasจะเห็นได้ว่าในสังคมคิวบานั้น กลุ่มรักเพศเดียวกันคือกลุ่มที่ต้องเป็นผู้มีความประพฤติแบบหญิง หรือผู้ที่สวมบทบาทเป็นผู้ถูกสอดใส่ในขณะที่มีเพศสัมพันธ์เท่านั้น ดังจะเห็นได้จาก การตรวจสอบของเจ้าหน้าที่รัฐว่าใครเป็นกลุ่มรักเพศเดียวกันด้วยท่าทางการเดิน ในทางตรงกันข้ามผู้ที่มิบทบาทเป็นผู้สอดใส่ไม่นับว่าเป็นผู้มีพฤติกรรมแบบรักเพศเดียวกัน การนิยามความเป็นเกย์ตามแบบของสังคมคิวบาส่งผลให้อาเรñasและเกย์คนอื่นๆที่มีพฤติกรรมตรงกับการนิยามดังกล่าวถูกระงับและกีดกันจากสังคม ในขณะที่ผู้ที่ขึ้นชื่อว่าเกย์ในพื้นที่วัฒนธรรมอื่นๆ แต่แสดงบทบาทของผู้ชายกลับสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

ความเป็นชายนั้นเป็นแก่นความคิดที่สังคมเชื่อมโยงกับความเป็นชาติในสังคมลาตินอเมริกัน ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่รัฐพยายามอย่างยิ่งในการกวาดล้างกลุ่มรักเพศเดียวกัน แนวความคิดดังกล่าวจึงได้รับการส่งเสริมจากตัวผู้นำ คือ คาสโตร เอง เขาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นของรักเพศเดียวกัน โดยกล่าวย้ำจุดยืนของเขาต่อประเด็นรักเพศเดียวกันว่า “He was building a new country, that he need strong man free of psychological flaws, who could not be blackmailed; the homosexual was bad example for young people” (Ocasio, 2002: 82). ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในดินแดนแห่งคอมมิวนิสต์อย่างในประเทศคิวบานั้น เกย์ได้รับการต่อต้านจากสังคมและการดำรงเพศสถานะเกย์ในนับว่าเป็นศัตรูต่อชาติ

ลักษณะของการรักเพศเดียวกันนั้นถูกนิยามโดยสังคมนว่าเป็นอุปสรรคต่อการปฏิรูปของ คิวบา ลักษณะของรักเพศเดียวกันนั้นถูกกดขี่อย่างรุนแรงในช่วงของการปฏิรูปประเทศคิวบาให้เป็นประเทศคอมมิวนิสต์อย่างเต็มรูปแบบ คาสโตรกล่าวถึงกลุ่มรักร่วมเพศในฐานะของผู้ที่ไม่จัดว่าเป็นสมาชิกของการปฏิวัติ ในการให้สัมภาษณ์แก่ ลี ล็อควูด (Lee Lockwood) นักหนังสือพิมพ์ชาวอเมริกันเพื่อตอบโต้คำวิจารณ์ของการจัดตั้งค่ายกักกันและคุกเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมแบบรักเพศเดียวกันว่า

Nothing prevents a homosexual from professing revolutionary ideology, and, consequently, exhibiting a correct political position. In case, he should not be considered politically negative. And yet, we would never come to believe that a homosexual could embody the conditions and requirements of conduct that would enable us to consider him a true Revolutionary, a true Communist militant. A deviation of that nature clashes with the concept we have to what a militant Communist should be (Miller, 2006: 458).

จากคำกล่าวข้างต้นคาสโตรเห็นว่าแนวคิดรักเพศเดียวกันเป็นแนวคิดที่ไม่สามารถนำไปสู่การปฏิวัติที่แท้จริง จากคำกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าคาสโตรยังคงมีแนวคิดที่ต่อต้านกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ว่าในสังคมนคิวบาในช่วงคาสโตรเรื่องอำนาจและกำลังดำเนินการปฏิรูปสังคมนคิวบาในขณะนั้น แนวคิดรักเพศเดียวกันเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อรัฐและสังคมนคิวบา กลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันต้องระวังตัวจากการถูกจ้องมองและควบคุมของรัฐ การกดทับดังกล่าวส่งผลกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันกลายเป็นเหยื่อและประสบกับความยากลำบากจากการถูกกักขังในค่ายกักกันหรือเรือนจำ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญในการนิยามคนรักเพศเดียวกันในสังคมนคิวบาจะให้ความสำคัญกับผู้มีความประพฤติที่คล้ายคลึงสตรีและมีบทบาทเป็นผู้ถูกสอดใส่ขณะมีเพศสัมพันธ์ การนิยามดังกล่าวนี้เป็นปัจจัยสำคัญของการกดทับกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันนั้นเชื่อมโยงกับอุดมการณ์ของรัฐ กล่าวคือ การปรากฏตัวของกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันเป็นการสั่นคลอนแนวคิดของความเป็นชาติของสังคมนคิวบา ความเป็นชาติในสังคมนคิวบานั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นชายอย่างแนบแน่น ดังนั้นเมื่อกลุ่มรักร่วมเพศเดียวกันได้สั่นคลอนแนวคิดของการเป็นชายด้วยพฤติกรรมคล้ายคลึงกับผู้หญิง แนวคิดรักเพศเดียวกันจึงถูกมองว่าเป็นภัยต่อแนวคิดความเป็นชาติไปในตัว

2.6.3.3 ชุมชนเกย์ในเม็กซิโก

แนวคิดรักเพศเดียวกันในสังคมเม็กซิกันมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับสภาพของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคมคิวบาเพียงบางส่วน กล่าวคือ กลุ่มรักเพศเดียวกันในเม็กซิโกนั้นถูกมองว่าเป็นเรื่องผิดปกติ เป็นเรื่องที่ประหลาดในสังคมเม็กซิกัน แต่กลุ่มรักเพศเดียวกันในเม็กซิโกไม่ได้ประสบกับเหตุการณ์อันรุนแรงเช่นในคิวบา อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ดังกล่าวไม่ได้มีนัยยะที่ว่าเกย์หรือคนรักเพศเดียวกันในสังคมเม็กซิกันจะสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข กลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคมเม็กซิกันต้องประสบกับอคติทางสังคมที่มีต่อพวกเขา ทั้งอคติที่แสดงออกอย่างเป็นทางการ เช่น การล้อมจับกุม กักขังในเรือนจำ รวมทั้งอคติที่แสดงออกผ่านอุดมการณ์แนวคิด เช่น การกดทับเกย์ของสังคมโดยอ้างแนวคิดความเป็นชายที่มีอิทธิพลอย่างมากในสังคมเม็กซิกัน

ย้อนกลับไปในอดีต แนวคิดแบบรักเพศเดียวกันในสายตาของชนพื้นเมือง โดยเฉพาะชนเผ่ามายา (Maya) ถือว่าเป็นเรื่องปกติ การมีเพศสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันนับว่าเป็นเพศสัมพันธ์อีกแบบหนึ่งที่ยอมรับได้และเป็นกิจกรรมทางเพศของสมาชิกในเผ่าที่เกิดขึ้นเสมอก่อนการแต่งงาน นอกจากนี้ในบางชนเผ่าเช่น อัซเท็ก (Aztec) กิจกรรมทางเพศแบบรักเพศเดียวกันถูกบรรจุในฐานะเป็นพิธีกรรมและความเชื่อโบราณของชนเผ่า อย่างไรก็ตาม เมื่อดินแดนในแถบลาตินอเมริกาถูกครอบครองโดยเจ้าอาณานิคมจากประเทศสเปน ความเชื่อและอคติที่มีต่อแนวคิดรักเพศเดียวกันเข้ามาพร้อมกับคนสเปน อคติที่มีต่อแนวคิดรักเพศเดียวกันเกิดขึ้นในสเปนโดยพระเจ้าเอินริเก ที่ 4 (Enrique IV)⁷ แห่งสเปน อคติดังกล่าวได้รับการเผยแพร่พร้อมกับการเข้ามาของเจ้าอาณานิคมเพื่อค้นหาดินแดนใหม่ (ดินแดนลาตินอเมริกาในปัจจุบัน) ของสเปน อคติที่มีต่อแนวคิดรักเพศเดียวกันเกิดและพัฒนามาจากความคิดความเชื่อทางศาสนา เช่นเรื่องราวของเมืองโซคอมที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น อคติต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันในขณะนั้นส่งผลให้เกิดความรุนแรงต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน กล่าวคือ คนรักเพศเดียวกันถูกลงโทษด้วยการเผาทั้งเป็น เพื่อขจัดจิตใจอันไร้คุณธรรม (Oncasio, 2009: 1)

เมื่อเม็กซิโกได้รับอิสรภาพจากเจ้าอาณานิคม แนวคิดแบบรักเพศเดียวกันนั้นเริ่มดีขึ้น การเผาทั้งเป็นเริ่มหมดไป อย่างไรก็ตาม ความรุนแรงในรูปแบบใหม่เข้ามาแทนที่ ในวันที่ 20 พฤศจิกายน

⁷ อคติที่มีต่อคนรักเพศเดียวกันในสเปนเริ่มต้นมาจากความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันของพระเจ้า เอ็นริเก ที่ 4 แห่ง กาสติล (Enrique IV of Castile) พระองค์ได้รับสมญานามว่า “พระราชอาสูร์สรวรรณาทางเพศ” ด้วยสาเหตุที่ว่าพระองค์ไม่โปรดที่จะร่วมหลับนอนกับพระมเหสีของพระองค์และไร้ซึ่งพระโอรสและธิดา และหลงใหลในบุรุษเพศ ในบั้นปลายชีวิตพระองค์ได้ถูกตัดสินประหารชีวิตในฐานะ โสเภณี (Puto) (Eisenberg, 1990: 389)

1901 เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ล้อมบาร์เกย์และเข้าจับกุมคนรักเพศเดียวกันจำนวน 40 คน ทั้งหมดถูกคุมขังในเรือนจำและถูกเกณฑ์เป็นแรงงานเพื่อสังคม หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าว กลุ่มรักเพศเดียวกันในเม็กซิโกถูกจับตามองอย่างเงิบๆ และสังคมพยายามกลบเกลื่อนตัวตนของกลุ่มรักเพศเดียวกันในประวัติศาสตร์ของเม็กซิโก จนกระทั่งเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเด็นในเรื่องรักเพศเดียวกันกลายเป็นประเด็นสำคัญอีกครั้ง เมื่อมีการจับกุมและปิดล้อมสถานบันเทิงของกลุ่มรักเพศเดียวกัน อย่างไรก็ตาม อยากรู้ว่าการปิดล้อมกลุ่มรักเพศเดียวกันในครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการก่อตัวขององค์กรเกย์และความหลากหลายทางเพศอื่นๆ ในเม็กซิโกในเวลาต่อมา

อย่างไรก็ดี ประเด็นในเรื่องรักเพศเดียวกันไม่ได้ถูกกล่าวถึงมากนักในสังคมเม็กซิกัน อาจกล่าวได้ว่าประเด็นในเรื่องรักเพศเดียวกันเป็นประเด็นต้องห้าม แนวคิดรักเพศเดียวกันถูกทำให้เงิบและมองไม่เห็น อาจเป็นไปได้ว่าสังคมเม็กซิโกพยายามทำให้ตัวตนของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันหายไปจากพื้นที่ของสังคม สาเหตุสำคัญของการหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงประเด็นรักเพศเดียวกันในสังคมเม็กซิโก คือ แนวคิดของความเป็นชาย เช่นเดียวกับสังคมคิวบา แนวคิดความเป็นชายในสังคมเม็กซิโกนั้นนับว่าเป็นแก่นแกนของสังคม สังคมลาตินอเมริกันอันรวมถึงสังคมเม็กซิกันให้ความสำคัญกับประเด็นในเรื่องของความเป็นชายอย่างมาก การปรากฏตัวของกลุ่มรักเพศเดียวกันเป็นปัจจัยหลักที่สั่นคลอนแนวคิดดังกล่าวที่มีอำนาจในการควบคุมสังคมมาเป็นเวลานาน แนวคิดความเป็นชายมักจะนำเสนอลักษณะหรือพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นชายตามความคาดหวังของสังคมที่เรียกว่า มาซิสม (machismo)

ความเป็นชายและแนวคิดแบบชายเป็นใหญ่หรือที่เรียกในสังคมลาตินอเมริกันว่า มาซิสม (machismo) ได้แผ่ฝังไปอยู่ในกรอบความคิดแบบลาตินอเมริกันและมีบทบาทสำคัญในการกำหนดบทบาททางเพศสถานะระหว่างชายและหญิงอย่างเห็นได้ชัด ลักษณะแบบมาโช (macho) นั้นนับว่าเป็นตัวกำหนดลักษณะการแสดงออกถึงความเป็นชายในสังคมลาตินอเมริกันที่ต้องมีคุณลักษณะของ อำนาจ (power) ความกล้าหาญ (courage) ความก้าวร้าว (aggressive) ความแข็งแกร่งทางร่างกาย (invulnerability) และการครอบงำ (dominance) คุณลักษณะดังกล่าวถูกจัดให้เป็นปัจจัยสำคัญในการแสดงออกต่อบทบาทของความเป็นชายแบบลาติน (Carrier, 1995: 4) ความเป็นชายนั้นกลายเป็นแก่นหลักของสังคมที่นำเสนอภาพแทนของสังคมเม็กซิกัน และลักษณะโดยรวมของบุรุษในสังคมลาตินและเม็กซิกัน เหตุการณ์หนึ่งที่สะท้อนให้เห็นความเป็นชายในสังคมเม็กซิกันคือการพุดคุยในเรื่องเพศเพื่อแสดงอำนาจของความเป็นชายคือความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวจึงจะเห็นได้จาก

Quickly dissatisfied with my performance, my grandfather grabbed the hoe away from me and beat me repeatedly with the metal end. Each time the blade made contact I felt I was being branded with a hot poker.

At the moment of the beating, all the other beatings came back to haunt me, as if the pain were stimulating memory (González, 2006: 74).

อย่างไรก็ดี จากกรอบความเป็นชายในสังคมเม็กซิกัน นิยามของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคมเม็กซิโกนั้นจะมีนัยยะที่แตกต่างจากสังคมตะวันตก เช่นเดียวกับการนิยามกลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคมคิวบา คนรักเพศเดียวกันในสังคมเม็กซิกันคือผู้ที่มีลักษณะและท่าทางคล้ายคลึงกับผู้หญิง และเป็นผู้ที่ถูกสอดใส่อวัยวะเพศขณะทำกิจกรรมทางเพศ กอนซาเลสได้อธิบายลักษณะนิสัยของเขาที่ผิดแผกไปตามกรอบของความเป็นชายในสังคมเม็กซิกันไว้ว่า

I wanted to be a girl because I wanted to do girl things: comb my long hair, sit on the back of the pickup truck and whisper secrets, and washed dishes and stick my tongue out at the boys when I caught glimpse of them playing ball through the window over the sink. All the boy activities just seemed like too much work (González, 2006: 90).

กอนซาเลสปรารถนาที่จะทำกิจกรรมของผู้หญิง เช่นการหวีผม นินทาแลกเปลี่ยนความลับอย่างผู้หญิงเม็กซิกันทั่วไป ทั้งนี้ความปรารถนาในนิตยดังกล่าวนี้ว่าผิดแผกจากกรอบของความเป็นชายโดยสิ้นเชิง

การอธิบายและนิยามความเป็นคนรักเพศเดียวกันในสังคมลาตินอเมริกันจะสะท้อนให้เห็นถึงการให้คุณค่ากับลักษณะของความเป็นชายเอาไว้อย่างชัดเจน กล่าวคือ กิจกรรมทางเพศและลักษณะท่าทางที่ผู้ชายพึงกระทำ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะนิสัยหรือท่าทาง และบทบาทของผู้สอดใส่อวัยวะเพศนั้น ได้รับการยอมรับในฐานะของความเป็นชาย ในขณะที่ในสังคมตะวันตก การนิยามนั้นจะอยู่ในกรอบของการมีเพศสัมพันธ์แบบเพศเดียวกัน โดยไม่นับบทบาทของแต่ละคนขณะทำกิจกรรมทางเพศมาพิจารณาในการนิยามคนรักเพศเดียวกัน

จากเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นของกลุ่มรักเพศเดียวกันในอดีตในแต่ละพื้นที่จะเห็นว่าจุดร่วมสำคัญที่มีอยู่ในกลุ่มรักเพศเดียวกันในทั้งสามพื้นที่และวัฒนธรรมที่กล่าวถึง คือ การเผชิญหน้าและทนทุกข์ทรมานจากอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน อคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันจึงกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นให้เกิดการบันทึกเล่าเรื่องราวของกลุ่มรักเพศเดียวกันในแต่ละวัฒนธรรม เมื่อตัวตน

ของกลุ่มรักเพศเดียวกัน ไม่ถูกกล่าวถึงในข้อเขียนทางประวัติศาสตร์ การเขียนงานและเล่าเรื่อง
ของตนเองผ่านรูปแบบงานประพันธ์อื่นๆ เช่น นวนิยาย กวีนิพนธ์ และอัตชีวประวัติของกลุ่มเกย์
หรือกลุ่มรักเพศเดียวกันจึงเป็นหนทางหนึ่งที่จะสะท้อนให้เห็นตัวตนและสภาพความเป็นอยู่ของ
กลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคม การเขียนถึงประสบการณ์ ความทรงจำ ความขมขื่นจากการกดทับของ
สังคมและการต่อสู้กับอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันเป็นเสมือนวิธีการที่ทำให้เสียงเงียบที่ถูกเก็บงำ
ได้ส่งเสียงสำเนียงให้สังคมกระแสหลักได้รับรู้ นอกจากนี้ งานเขียนยังเป็นกลวิธีในการสร้างตัวตน
ของกลุ่มรักเพศเดียวกันและเป็นวิธีการในการเข้าไปทบทวนและตีความอดีตเสียใหม่จากจุดยืนของ
กลุ่มรักเพศเดียวกันเอง สุดท้ายงานเขียนนั้นยังเป็นเสมือนเรื่องเล่าที่บอกเล่ากันต่อไปในชุมชนจาก
รุ่นสู่อีกรุ่น เป็นดั่งบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่สามารถสร้างชุมชนร่วมกันในแต่ละวัฒนธรรม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

การค้นหาตัวตนภายในอัตชีวประวัติ

อัตชีวประวัติเป็นรูปแบบการประพันธ์ที่นำเสนอให้เห็นช่วงชีวิตของผู้แต่งในอดีต การเล่าเรื่องราวในแต่ละช่วงชีวิตเป็นประเด็นสำคัญที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั่วไปและเป็นลักษณะที่สำคัญที่ที่บ่งบอกว่างานประพันธ์ชิ้นนี้มีลักษณะเป็นอัตชีวประวัติ อัตชีวประวัติมักจะนำเสนอให้เห็นการพัฒนาการของแต่ละช่วงชีวิต จากวัยเด็ก ไปสู่วัยผู้ใหญ่ จนกระทั่งถึงช่วงชีวิตที่ผู้แต่งนั้นได้เรียนรู้และตระหนักถึงการก้าวต่อไปในชีวิต ทั้งนี้ พัฒนาการของช่วงชีวิตที่ปรากฏในอัตชีวประวัติจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับจุดยืนของผู้แต่ง ในอัตชีวประวัติเกี่ยวร่วมสมัยก็เช่นกันผู้แต่งได้เล่าเรื่องราวในแต่ละช่วงชีวิตของตนจากวัยเยาว์ไปจนถึงการตระหนักรู้ว่าตนนั้นมีเพศสถานะแยก ตลอดจนเล่าเรื่องราวจากความทรงจำและประสบการณ์ชีวิตทั้งก่อนและหลังการเปิดเผยเพศสถานะรักเพศเดียวกันผ่านทางเรื่องเล่าหรือพื้นที่ทางภาษาให้สังคมได้รับรู้ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจุดประสงค์หลักของผู้แต่งอัตชีวประวัติเกี่ยวร่วมสมัยให้ความสำคัญในการนำเสนอเรื่องราวและพัฒนาการของชีวิตจนเปิดเผยตัวตนในฐานะแยก ภายใต้จุดประสงค์หลักที่มีร่วมกันนี้ได้ยังแสดงให้เห็นนัยของความแตกต่างของอัตชีวประวัติเกี่ยวในแต่ละเล่ม กล่าวคือ ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและพื้นที่ส่งผลให้เรื่องราวของการค้นหาตัวตนในแต่ละช่วงชีวิตนั้นย่อมแตกต่างกันไปด้วย ทั้งนี้อัตชีวประวัติทั้งสามเล่มที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์สามารถสะท้อนให้เห็นถึงการค้นหาตัวตนและพัฒนาการของการเป็นเกี่ยวในแต่ละวัฒนธรรม ที่หลากหลายและแตกต่างกันออกไปตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมที่ผู้แต่งแต่ละคนอาศัยอยู่

จากอัตชีวประวัติเกี่ยวคัดสรรทั้งสามเรื่องได้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นอิทธิพลจากครอบครัว ชุมชน คนรัก สถานที่ ที่ส่งผลกับการค้นหาตัวตนของนักเขียนเกี่ยวทั้งสาม อย่างไรก็ตามอิทธิพลอันหลากหลายที่เข้ามามีบทบาทต่อการค้นหาตัวตนเกี่ยวของนักเขียนทั้งสามนี้ยังแสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการเปิดเผยตัวตนของแต่ละคน อันเป็นลักษณะร่วมที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่ม แต่หากพิจารณาไปในรายละเอียดของอัตชีวประวัติแต่ละเล่มจะเห็นถึงความแตกต่างอันเกิดจากปัจจัยทางพื้นที่และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ความแตกต่างที่ว่านี้ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่สะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์เฉพาะในอัตชีวประวัติในแต่ละเล่ม รวมถึงความซับซ้อนและหลากหลายตัวตนเกี่ยวในแต่ละภูมิภาคอีกด้วย

3.1 การค้นหาตัวตนและอิทธิพลของครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมสถาบันแรกที่มีอิทธิพลในการอบรมและสั่งสอนสมาชิกในแต่ละครัวเรือน อิทธิพลของครอบครัวนับว่าเป็นประเด็นสำคัญที่พบในอัตชีวประวัติเกย์ที่คัดสรรมาในการศึกษาในครั้งนี้ ครอบครัวมีอิทธิพลอย่างสูงต่อช่วงชีวิตในวัยเด็กของนักเขียนทั้งสาม การค้นหาตัวตนในช่วงนี้จะเกิดขึ้นผ่านพัฒนาการของการตระหนักรู้ถึงความรู้สึกชอบ (preference) ที่จะพัฒนาไปสู่การค้นหาตัวตนของคนในที่สุด ในมุมมองของสังคมกระแสหลัก ครอบครัวถือว่าเป็นปัจจัยแรกในการบอกเล่าให้เห็นถึงความคาดหวังและจารีตที่สังคมกำหนด ความคาดหวังของสังคมมักยึดโยงกับกรอบความคิดแบบรักต่างเพศซึ่งจะนำไปสู่จุดประสงค์สำคัญคือ การผลิตสมาชิกของสังคมเพื่อความอยู่รอดของสังคม ความคาดหวังที่ยึดติดอยู่กับกรอบของแนวคิดรักต่างเพศนับว่าเป็นประเด็นปัญหาสำคัญของกลุ่มรักเพศเดียวกัน ในเรื่องเล่าของอัตชีวประวัติเกย์จึงมักจะนำเสนอให้เห็นถึงการกดทับของสังคมต่อช่วงชีวิตในวัยเด็กของคนรักเพศเดียวกัน เพื่อแสดงให้เห็นอคติของสังคมที่มีต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกันผ่านการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

3.1.1 “จากวันนั้นในห้องนอน” ใน *Becoming a Man*

โมเน็ตเริ่มต้นเล่าเรื่องราวของเขาด้วยช่วงเวลาในวัยเด็ก ในช่วงนี้ครอบครัวมีส่วนสำคัญอย่างมากในการหล่อหลอมตัวตนของโมเน็ต โมเน็ตอาศัยในเมืองที่เคร่งครัดศาสนาอย่าง แอนโดเวอร์ (Andover) ไมล์ไกลจากเมืองบอสตัน (Boston) ในมลรัฐแมสซาชูเซต (Massachusetts) และเกิด ครอบครัวของชาวอเมริกันที่ศรัทธาในคริสต์ศาสนาเป็นอย่างมาก แนวคิดเรื่องศาสนาเป็นแนวคิดแรกเริ่มที่ได้รับการปลูกฝังในครอบครัวโมเน็ต จากการอาศัยอยู่ในครอบครัวที่เคร่งครัดในศาสนาทำให้โมเน็ตเริ่มเล่าเรื่องราวของเขาด้วยกิจกรรมของครอบครัวที่ทำเป็นประจำนั้นคือการไปโบสถ์

That was at Andover Playhouse, two doors up from the Catholic Church, which was cheek by jowl with the Boston & Maine depot. The story were nothing happens takes place here for twenty years, in Andover Massachusetts, a country town then, now a suburb of Boston. Founded in 1644 by whey-faced Puritans, all of whom seem to have ancestors down to the present age, cheeks hollow from sucking pennies. The only thrill

they allowed themselves was the chafe of the woolen they wore, winter and summer (Monett, 2004: 6)

I almost never missed a Sunday all the way through sixth grade, and got confirmed besides. I like to think I was always a closet atheist, but for a while at least I went along with the others. I hadn't started having it out with Catholics yet, except for a small encounter with Maidie Lynch. (Monette, 2004: 13)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า โมนีโตอาศัยอยู่ในเมืองแอน โดเวอร์ ซึ่งเป็นเมืองที่นับว่าเป็นชานเมืองไม่ไกลจากบอสตันเท่าใดนัก โมนีโตบรรยายภาพเมืองเกิดของเขาว่าเป็นเมืองที่ความเชื่อทางศาสนาฝังแน่นอยู่ในรากเหง้าของเมือง นอกจากนี้ โมนีโตยังเกิดในครอบครัวที่เคร่งครัดในศาสนาเป็นอย่างมาก การเดินทางไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์แทบไม่ได้ขาดของเขานั้นสะท้อนให้เห็นความเชื่อในศาสนาของครอบครัว โมนีโตบอกเล่าว่าเขาเองคิดอยู่เสมอว่าตนนั้นเป็นเกย์นอกรีต ไม่คิดจะนับถือศาสนาใดแต่ อิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อประเด็นในเรื่องศาสนาส่งผลต่อความคิดและความเชื่อของเขา จนในที่สุดเขาก็เชื่อในศาสนาเช่นเดียวกับสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัว อาจกล่าวได้ว่า อิทธิพลของครอบครัวทำให้ความเชื่อทางศาสนากลายเป็นปัจจัยหลักที่มีบทบาทอย่างมากในการดำรงชีวิตของเขาในวัยเด็ก ความเชื่อทางศาสนาเป็นแนวคิดสำคัญที่ทำให้โมนีโตจำต้องปกปิดเพศสถานะของตนเองในฐานะเกย์

ในช่วงชีวิตวัยเด็ก โมนีโตเล่าเรื่องราวของการพบเจอหนุ่มน้อยลูกครึ่งอเมริกัน- อินเดีย นามว่า ไคท์ (Kite) อยู่เสมอ ความชอบพอและความปรารถนาในตัวของไคท์ได้พัฒนาไปสู่เหตุการณ์สำคัญในชีวิตของเขาคือ การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศกับเพื่อนของเขาเอง โมนีโตเล่าเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ว่า ไคท์และเขานั้นเกือบจะมีเพศสัมพันธ์ในป่า และจากเหตุการณ์ครั้งนั้นเอง เขาก็ค้นพบว่าเขานิยมการสัมผัสเรือนร่างและความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเอง โมนีโตได้เล่าเรื่องราวการสัมผัสกับเรือนร่างชายด้วยกันครั้งแรกของเขา เมื่อเขาอายุ เพียง 6 ปี เอาไว้ว่า

Kite was taking a leak in bushes. His eyes locked on mine, that superior patient smile again, and I was lost. The stream dribbled to drops, and he shook it, but didn't pull it back in his pants. Ducked instead through the broken window of the toolshed. I followed, shedding my A's like a chrysalis. He yanked my pants down, and we rubbed our two hard weenies together. Neither of us any bigger than the first joint if my little

finger, hairless and nothing to shoot. But I was hooked on pleasure from that day on
(Monette, 2004:22)

ความสนใจและปรารถนาในบุรุษเพศของโมนีตั้นได้ดำเนินต่อไปทั้งกับไคท์และกับเพื่อนๆในโรงเรียนของเขา แต่เหตุการณ์ครั้งสำคัญที่นับว่าเป็นจุดเปลี่ยนของโมนีตั้นจากความรื่นรมย์ทางเพศไปสู่อาการของความรู้สึกผิดและเกลียดชังตนเอง คือ การถูกจับได้ว่ามีความเพศสัมพันธ์ด้วยการใช้ปาก(Oral Sex) กับไคท์ โมนีตั้นยังคงจำเหตุการณ์นี้ได้ดีโดยโมนีตั้นเล่าถึงการสัมผัสเรือนร่างซึ่งกันและกันของเขาและไคท์ โดยเปิดประตูทิ้งไว้ จนกระทั่งแม่ของเขามาพบว่าลูกชายนอนของเธอนอนเปลือยเปล่านั้นกับเด็กผู้ชายอีกคนหนึ่ง

When Kite announced he had a boner, we unzipped our flies and wagged our weenies, snickering. No big deal. I had enough self-control not to break out the *Kama Sutra* with parents in earshot. But I left the light off and the door open.

“What’re you boys doing?”

The scald of my mother’s querulous voice seared the dwindling day with judgment. In an instant our two flies were zipped, and I swung around and said, “Nothing.” She stood there silent, making me squirm, but neither of us spoke an other word.

In the next two days, the squirm became a way of life, as I filled up every silence in the household with bright chatter. My mother and I avoided being alone together, but I could feel the edge of her preoccupation. My nervous happy-talk was a frantic attempt to make an unspoken deal, that we both forget the whole thing. Was she torturing me by letting me swing by my own grinning rope? Did she even remotely understand that her damning silence was turning sex into something strangely private, just between her and me? (Monette, 2004: 28) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

จากเหตุการณ์ดังกล่าว ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแม่และโมนีตั้นอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ดังจะเห็นได้จาก หลังจากนั้นโมนีตั้นพยายามทำตัวว่าเร่ร่อนและหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า

กับแม่ของเขา การกระทำดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกหวาดกลัวที่จะตอบคำถามของแม่อย่างเห็นได้ชัด

ตัวอย่างการวิเคราะห์ในข้างต้นจะเห็นได้ว่า ชีวิตในวัยเยาว์และครอบครัวเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เขาเริ่มรับรู้และทำความเข้าใจในเพศสถานะของตนเอง ในที่นี้จะเห็นว่าโมเน็ตได้เรียนรู้ว่าเขานั้นปรารถนาในเพศเดียวกัน ในขณะที่เขาก็ตระหนักรู้ถึงความผิดปกติในเพศสถานะของตัวเองอย่างชัดเจน ความกลัวที่จะเผชิญหน้ากับแม่และกลัวที่จะตอบคำถามถึงความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเขากับไคท์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าปัจจัยทางครอบครัวของโมเน็ตเป็นตัวละครสำคัญในการสร้างความตระหนักรู้ว่าสิ่งที่เขาได้ทำลงไปในวันนั้นเป็นสิ่งที่ผิดปกติในสังคม

ครอบครัวยังมีส่วนสำคัญในการหล่อหลอมแนวความคิดของความเป็นอเมริกันให้โมเน็ตได้รับรู้ผ่านการดำรงอยู่ของตัวครอบครัว ลักษณะของครอบครัวที่โมเน็ตอาศัยอยู่นั้นมีลักษณะที่เป็นไปตามแบบอเมริกันชนอย่างชัดเจน กล่าวคือ มีพ่อเป็นหัวหน้าครอบครัว แม่เป็นผู้ดูแลบ้าน มีลูกๆ อยู่ในปกครองของพ่อและแม่ รูปแบบครอบครัวส่งผลต่อการเรียนรู้แก่โมเน็ตถึงลักษณะครอบครัวตามแบบอเมริกันต้องเป็นครอบครัวตามแบบแนวคิดรักต่างเพศ นอกจากนี้ในอิทธิพลของครอบครัวก็ยังสอดแทรกความคิดความเชื่อทางศาสนาตามที่สังคมอเมริกันยึดมั่นไว้อย่างเคร่งครัด

หากนำกรอบของการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตนผ่านกระบวนการ 3s อิทธิพลของครอบครัวในอัตชีวประวัติเรื่องนี้เป็นนำเสนอการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานจากการกดทับ (suffer) ของสังคมต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน แม่ของโมเน็ตเป็นเสมือนตัวแทนของสถาบันครอบครัวที่ส่งสัญญาณให้เห็นถึงความผิดปกติในพฤติกรรมของโมเน็ต หากวิเคราะห์ในท่าทางและพฤติกรรมของแม่ในขณะที่เห็นเหตุการณ์การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างโมเน็ตและไคท์ จะเห็นได้ว่า กริยาน้ำเสียงและท่าทาง (The scald of my mother's querulous voice...) นั้นแสดงออกให้เห็นถึงความกังวลใจ ปฏิกิริยาของแม่ทำให้โมเน็ตรู้สึกอับอายและละอายแก่ใจในการกระทำของเขา (...making me squirm...) อาจกล่าวได้ว่าท่าทางและน้ำเสียงของแม่นับว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกให้โมเน็ตเห็นถึงความผิดปกติทางเพศสถานะและเป็นสัญญาณในการตักเตือนให้เห็นถึงความผิดปกติของโมเน็ตแสดงในระดับของครอบครัว ความละอายแก่ใจ (squirm) เป็นความรู้สึกที่เกิดจากการกดทับของสังคม เพื่อให้โมเน็ตได้ตระหนักถึงความผิดปกติและเกิดความพยายามที่จะปรับเปลี่ยนเพศสถานะของตนจากเพศสถานะแบบรักเพศเดียวกันไปเป็นเพศสถานะแบบรักต่างเพศตามที่สังคมยอมรับ

3.1.2 “จากผู้ชายกลายเป็นเกย์” ใน *Before Night Falls*

อิทธิพลของครอบครัวในเรื่องเล่าของอาเรณัสมีบทบาทสำคัญในการค้นหาตัวตนเกย์ของเขาอย่างมาก อาเรณัสได้เริ่มต้นเล่าเรื่องราวในชีวิตของเขาด้วยการเล่าถึงครอบครัวของเขาในชนบทที่ครอบครัวกลายมาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เขาได้เรียนรู้อัตลักษณ์ทางเพศ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าในสังคมชนบทของคิวบานั้นครอบครัวเป็นแก่นกลางสำคัญของสังคม แต่สำหรับอาเรณัสแล้วอิทธิพลของครอบครัวในพื้นที่ชนบทนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เขาได้รับทราบถึงความต้องการทางเพศและอัตลักษณ์เกย์ที่เขาครอบครองอยู่ อาเรณัสเริ่มต้นเล่าเรื่องราวโดยบอกเล่าถึงลักษณะของครอบครัวที่เขาอาศัยอยู่ด้วย ที่ว่า

My grandparents' home was full of their very pregnant daughters or crying kids like me. The world of my childhood was filled with abandoned women, the only man in that house was my grandfather. My grandfather had been a Don Juan, but now he was a bald, old man. He did not talk with God as my grandmother did; he talked to himself. Sometimes he would look up to the heavens and swear. (Arenas, 2000: 4)

จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าอาเรณัสเติบโตมาด้วยสภาพแวดล้อมที่ร่ายล้อมไปด้วยญาติที่เป็นผู้หญิง และบรรดาลูกพี่ลูกน้องที่อาศัยอยู่ในชายคาเดียวกัน สิ่งหนึ่งที่เรารับรู้ได้คือ ผู้ใหญ่ในบ้านและเป็นหัวหน้าครอบครัวคือปู่ของเขา จากอิทธิพลของครอบครัวทำให้อาเรณัสได้เรียนรู้อัตลักษณ์ทางเพศของตัวเองทั้งจากประสบการณ์ที่เข้าได้สัมผัสและมองเห็น การดำเนินชีวิตในครอบครัวที่ร่ายล้อมด้วยสตรีและบุรุษเพศอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้อาเรณัสตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างเพศสถานะและส่งผลให้เขาได้เรียนรู้ลักษณะนิสัยอันเป็นแบบแผนที่แตกต่างกันในแต่ละเพศสถานะ เช่น ผู้หญิงต้องทำงานบ้าน ผู้ชายในครอบครัวของเขา เช่น ปู่ ต้องมีลักษณะเจ้าชู้ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัวจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่เรียนรู้และค้นหาตัวตนของอาเรณัสในฐานะเกย์

ครอบครัวเป็นปัจจัยส่งเสริมและคอยย้ำอัตลักษณ์เกย์ของอาเรณัส ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่อาเรณัสแอบดูปู่ของเขาอาบน้ำและการเห็นเครื่องเพศที่ใหญ่โต ประสบการณ์ดังกล่าวทำให้เขาหมกมุ่นจนเก็บเรื่องราวเอาไปฝันว่าแม่ของเขาถูกปู่ข่มขืนและถูกสอดใส่อวัยวะเพศด้วยเครื่องเพศที่ใหญ่โต อาเรณัสเล่าว่าความรู้สึกแรกที่เห็นในฝันเขาอยากจะช่วยแม่ของเขาแต่อีกใจหนึ่งก็ไม่แน่ใจว่า ตนรู้สึกอิจฉาแม่ที่ได้สัมผัสกับเครื่องเพศของปู่หรือไม่ อาเรณัสได้เล่าถึงเหตุการณ์ดังกล่าวไว้ว่า

Behind the well, I saw my grandfather; he was bathing naked, dumping buckets of water over his head. When all of sudden my grandfather turned, I realized how huge his testicles were: I had never seen anything like it. He had a prominent penis but his testicles were exceptionally large and hairy. I went back home without the water; the sight of my naked grandfather had disturbed me. For a long time afterward I watched over my mother; in my imagination I saw her being possessed by him, and him raping her with his big penis and huge testicles. I want to do something to help her but could not. In all honesty, I didn't know whether I was jealous because of my mother or because of my grandfather. Perhaps it was a multiple jealousy. (Arenas, 2000: 13)

จากประสบการณ์ทางเพศในความฝันครั้งนี้ได้ตอกย้ำให้เห็นถึงอัตลักษณ์เพศที่เขาดำรงอยู่ อย่างไรก็ตามก็ดีจากประสบการณ์ทางเพศจากการรับรู้ทางสายตาได้พัฒนาไปสู่ประสบการณ์ทางเพศทางร่างกาย ครอบครัวก็ยังคงเป็นปัจจัยในการส่งเสริมและตอกย้ำให้อาเรนัสนั้นเชื่อมั่นในการดำรงอยู่ในเพศสถานะเพศ อาเรนัสได้เล่าเหตุการณ์ที่เขาไม่รู้ที่ลูกน้องมีความสัมพันธ์ทางเพศครั้งแรกเอาไว้ว่า

My first sexual intercourse (though incomplete) with a person was not with any of those boys but with my Dulce María, my cousin, the one who also ate dirt like me.

My cousin and I played doctor behind the bed and, because of some strange medical procedure I can't remember, we always ended up naked and embracing each other. (Arenas: 2000: 11)

อาเรนัสได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เขาได้มีเพศสัมพันธ์กับลูกพี่ลูกน้องของเขาไว้ว่า ขณะที่เขากับคูเซ่ มารีอา (Dulce María) เล่นเป็นคุณหมอกับคนไข้ ด้วยการรักษาแบบประหลาดตามที่เขาและคูเซ่จินตนาการได้ คูเซ่และเขามักจะจบการเล่นด้วยร่างกายที่เปลือยเปล่าและนอนกอดกัน จากเหตุการณ์ทั้งหมดข้างต้น จะเห็นว่า สมาชิกในครอบครัวมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการเรียนรู้ประสบการณ์ทางเพศ ความปรารถนาของตนและหล่อหลอมอัตลักษณ์ทางเพศของเขาในฐานะเกย์คิวบา

อย่างไรก็ดี อีกสิ่งหนึ่งที่อาเรนัสได้รับการหล่อหลอมจากครอบครัวคือความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ ยายของเขา นับว่าเป็นสมาชิกสำคัญที่เป็นเชื่อในความเชื่อโบราณ ความเชื่อดังกล่าวนี้

ได้รับการถ่ายทอดสืบต่อกันมารุ่นต่อรุ่นจนมาถึงรุ่นของอาเรเนส เขาก็ได้ซึมซับความเชื่อที่ว่านี้ เขาไปด้วย ลักษณะของความเชื่อโบราณนี้อีกนัยยะหนึ่งเป็นเสมือนการประกอบสร้างให้เห็นถึงตัวตนของอาเรเนสที่เชื่อมโยงถึงอัตลักษณ์ของชาวลาตินอเมริกันหรืออัตลักษณ์ทางเชื้อชาติที่ปรากฏในพื้นที่ลาตินอเมริกัน

ประเด็นในเรื่องชาติพันธุ์เป็นลักษณะเฉพาะสำคัญที่มักพบได้ในงานเขียนของชนกลุ่มน้อยหรือคนชายขอบต่างๆ ที่อยู่ในพื้นที่และวัฒนธรรมของของโลกที่สาม ประเด็นในเรื่องชาติพันธุ์มีความสำคัญในฐานะแสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะตัวของกลุ่มคนในโลกที่สาม ในแง่หนึ่งการกล่าวถึงประเด็นในเรื่องชาติพันธุ์แสดงให้เห็นมิติอันหลากหลายของกลุ่มคนชายขอบที่กลุ่มคนโลกที่หนึ่งมักจะให้การละเลยและพยายามใช้แนวความคิดแบบกระแสหลักมาวิเคราะห์ ทั้งนี้กรอบความคิดแบบตะวันตกนั้นมีข้อจำกัดและไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ให้เห็นถึงความหลากหลายของกลุ่มคนในพื้นที่ทางวัฒนธรรมต่างๆ ที่แตกต่างจากโลกที่หนึ่ง จากกรอบแนวคิดดังกล่าวในอัตชีวประวัติเกียรติยศที่มาจากโลกที่สามจึงให้ความสำคัญในเรื่องของชาติพันธุ์เพื่อแสดงออกให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะตัวของเกียรติยศในโลกที่สาม ดังนั้น อัตชีวประวัติของอาเรเนส อาเรเนสจึงได้บอกเล่าเรื่องราวของครอบครัวที่ประกอบสร้างให้เห็นถึงตัวตนในเชิงชาติพันธุ์ ทั้งนี้ การเล่าเรื่องราวที่แสดงให้เห็นชาติพันธุ์ของตนนั้นได้ดำเนินควบคู่ไปกับการเล่าเรื่องราวทางเพศ เรื่องเล่าทั้งสองนี้แสดงให้เห็นถึงตัวตนอันซับซ้อนในเชิงของเพศสถานะและชาติพันธุ์ กล่าวคือ การเล่าเรื่องที่ดำเนินควบคู่กันไปในี่นำเสนอให้เห็นการประกอบสร้างตัวตนของอาเรเนส ในฐานะเกียรติยศและคนตัวบารมีนั่นเอง

จะเห็นได้ว่าอาเรเนสได้เล่าเรื่องราวของการค้นพบตัวตนทางเพศสถานะที่ได้รับอิทธิพลจากคนในบ้านควบคู่กับเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับกิจกรรมและความเชื่อ โบราณที่ครอบครัวของเขายึดถือ อาเรเนสเล่าเรื่องเมื่อตอนที่เขาและแม่เดินทางไป โบสถ์แห่งวิญญูณ ที่ว่า

The following day my mother and I went to Arcadio Reyes's temple, and while the most powerful mediums in the séance, directed by Arcadio, were circling around us to deliver us from evil spirits, I felt terribly scared. I thought that one of my eleven aunts, would fall to the ground, possessed by a spirit, and that right then and there before the whole town, this spirit would reveal all that Orlando and I had done in the bush (Arenas, 2000: 12)

อิทธิพลของครอบครัวมีส่วนสำคัญอย่างมากในการหล่อหลอมอัตลักษณ์ของอาเรเนส ดังที่กล่าวไปแล้วถึงความสำคัญของการเล่าเรื่องความเชื่อที่เกี่ยวเนื่องกับชาติพันธุ์จะเห็นได้ว่า อัตลักษณ์ที่ได้รับการประกอบสร้างจากเรื่องเล่าอันเกี่ยวกับครอบครัวได้ส่งเสริมตัวตนทางเพศของอาเรเนสในฐานะเกย์ และในขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงรากเหง้าความเชื่อของชาวลาตินอเมริกัน และสะท้อนให้เห็นอัตลักษณ์ทางเชื้อชาติของอาเรเนสในขณะเดียวกันด้วย นอกจากนี้จากตัวบทที่ยกมาข้างต้นยังแสดงว่าอาเรเนสได้ตระหนักรู้ถึงความผิดปกติทางเพศสถานะของตน อาเรเนสเล่าเหตุการณ์ที่บรรยายถึงป่าของอาเรเนสที่เป็นร่างทรง โดยกล่าวว่าเขานั้นกลัวว่าร่างทรงนั้นจะเปิดเผยเรื่องราวที่เขาและโธมัส โดเพื่อนชายที่โรงเรียนของเขาได้ทำกิจกรรมทางเพศร่วมกันในพุ่มไม้ (... this spirit would reveal all that Orlando and I had done in the bush.) ความหวาดกลัวของอาเรเนสได้บอกแสดงให้เห็นถึงการตระหนักรู้และค้นพบอัตลักษณ์เกย์ของเขา คำกล่าวของอาเรเนสแสดงให้เห็นว่าอาเรเนสนั้นรับรู้และค้นพบว่าอัตลักษณ์เกย์ที่เขาคำรงอยู่นี้เป็นอัตลักษณ์ที่ผิดแผกไปจากสังคม ถึงแม้ว่าอาเรเนสจะรับรู้ถึงความผิดแผกของอัตลักษณ์เกย์ของตนในสังคม อาเรเนสก็ไม่ได้พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์ของตนให้เป็นไปตามที่สังคมต้องการ ช่วงชีวิตในวัยเด็กของอาเรเนสเป็นช่วงเวลาที่เขาารู้สึกได้ถึงอิสระ ไร้รอยรั้วไปด้วยธรรมชาติ อาเรเนสได้กล่าวเอาไว้ในอัตชีวประวัติของเขาว่า ในวัยเด็กการมีตัวตนของเขานั้นไม่จำเป็นต้องปรับเปลี่ยน เขาเป็นอย่างไรที่เขาอยากจะเป็น โดยไม่มีใครมาสนใจหรือคัดค้าน อาเรเนสได้กล่าวไว้ถึงเหตุการณ์ที่ว่านี้เอาไว้ในอัตชีวประวัติของเขาว่า

I think the splendor of my childhood was unique because it was absolute poverty but also absolute freedom; put in the open, surrounded by trees, animals, apparitions, and people who were indifferent toward me. My existence was not even justified, ... (Arenas, 2000: 5)

อิทธิพลของครอบครัวมีบทบาทอย่างมากในช่วงชีวิตวัยเยาว์ของอาเรเนส อีกทั้งยังหล่อหลอมอัตลักษณ์ของเขาในฐานะเกย์และคนคิวบาไปพร้อมกัน นอกจากนี้ อิทธิพลของครอบครัวในเรื่องเล่าของอาเรเนสยังนำเสนอให้เห็นกระบวนการในการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตนเกย์ได้ในระดับของความทุกข์ทรมานจากการกดทับของสังคม (suffer) อย่างไรก็ตาม การกดทับที่ว่านี้ถูกนำเสนอให้เห็นผ่านกรอบความเชื่อท้องถิ่นหรือตำนาน ซึ่งจะแตกต่างไปจากการกดทับที่เกิดขึ้นในอัตชีวประวัติของโมเน็ตซึ่งเกิดขึ้นจากอิทธิพลของครอบครัวอย่างชัดเจน ดังนั้น อาจจะกล่าวได้ว่า อิทธิพลของครอบครัวในอัตชีวประวัติอาเรเนสนั้น ตัวครอบครัวของเขานั้นไม่ได้ส่งสัญญาณโดยตรงว่าตัวตนเกย์ของเขานั้นผิดแผกไปจากสังคม ในทางตรงกันข้ามครอบครัวกลับเป็นตัวส่งเสริมและตอกย้ำให้เห็นถึงการค้นพบอัตลักษณ์เกย์ของอาเรเนส แนวคิดของชาติพันธุ์ที่นำเสนอ

ผ่านความเชื่อทางถิ่นกลับเป็นปัจจัยที่ทำให้เราหันตระหนักถึงความผิดปกติของเพศสถานะเกย์ของตน อาจกล่าวได้ว่าใน สาเหตุที่ความเชื่อท้องถิ่นกลายมาเป็นปัจจัยในการกดทับอัตลักษณ์เกย์นั้นอาจเป็นเพราะภูมิหลังทางสังคมของคิวบาที่ยึดโยงกับสังคมที่ชายเป็นใหญ่และกรอบความเป็นชายชาติรีแบบสุดโต่ง (Macho)

3.2.3 “พ่อจ๋า หนูอยากเป็นเกย์” ใน *Butterfly Boy*

อิทธิพลครอบครัวนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการหล่อหลอมตัวตนของกอนซาเลสและเป็นสถาบันที่ทำให้กอนซาเลสได้เรียนรู้กรอบของสังคมที่เต็มไปด้วยอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศในสังคมนลาตินอเมริกัน การปฏิสัมพันธ์กับครอบครัวในอัตชีวประวัติของกอนซาเลสนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่แสดงให้เห็นอัตลักษณ์อันหลากหลายของกอนซาเลสในฐานะเกย์เม็กซิกัน-อเมริกัน

กอนซาเลสเริ่มเล่าเรื่องในครอบครัวของเขาโดยบอกเล่าถึงลักษณะของครอบครัวของเขา โดยกอนซาเลสเล่าถึงสภาพครอบครัวที่ไม่สามารถแสดงออกถึงความรักด้วยการสัมผัสหรือกอดหรือแม้แต่จับมือกัน ลักษณะครอบครัวในลักษณะดังกล่าวได้สะท้อนภาพของครอบครัวที่ยึดมั่นในความเป็นชายอย่างเห็นได้เด่นชัด กอนซาเลสเล่าถึงครอบครัวของเขาที่ยึดโยงกับความเป็นชายตามกรอบสังคมแบบเม็กซิกัน ไว้ว่า

In our family we have never been good at expressing affection when we're sober, and there's never any physical contact – not a handshake, not a hug – and I have never seen anyone offer a kiss, except for my mother, who's been dead for over eight years. (González, 2006: 8)

ลักษณะของการปฏิสัมพันธ์ที่มีข้อจำกัดในการแสดงออกซึ่งความรักนั้นเป็นหนึ่งในลักษณะอันไม่พึงปฏิบัติตามกรอบความเป็นชายในสังคมนลาตินอเมริกัน กล่าวคือ การแสดงออกถึงอารมณ์รักใคร่หรืออ่อนไหวนั้นเป็นเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงกระทำในสังคมของชายชาติรีในลาตินอเมริกัน ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นนัยยะของความอ่อนแอ อย่างไรก็ตาม กอนซาเลสได้บรรยายถึงพฤติกรรมของปู่ของเขาที่ถือว่าตนนั้นเป็นหัวหน้าครอบครัวและต้องแสดงออกให้เห็นถึงอำนาจของความเป็นชาย ให้คนในครอบครัวนั้นเกรงกลัว กอนซาเลสได้บรรยายถึงลักษณะนิสัยของปู่ไว้ดังนี้

My grandfather was the man with all the confidence and the **money to back it up**. My father's was the loudest voice at the table, but my grandfather's was the voice with the fury of a pickaxe. He knew how to chip a person's confidence down to the size of a quarry pebble. (González, 2006: 57) (เน้นข้อความโดยผู้เขียน)

จากคำบรรยายของกอนซาเลสแสดงให้เห็นถึงอำนาจของความเป็นชายที่สืบทอดและลดหลั่นกันมา จากรุ่นสู่รุ่น กอนซาเลสเล่าเรื่องเปรียบเทียบลักษณะนิสัยของพ่อและปู่ที่แสดงออกมาในครอบครัว การแสดงออกถึงอำนาจเช่นการแผดเสียงออกมานั้นมีนัยยะที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นชายอันเป็น แก่นแกนหลักในสังคมลาตินอเมริกันและเม็กซิโก ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า อัตลักษณ์ของกอนซาเลสในช่วงวัยเด็กนั้นแวดล้อมด้วยวาทกรรมของความเป็นชายที่กอนซาเลสนั้นรอรับช่วงต่อจากปู่และพ่อของเขา กอนซาเลสได้เรียนรู้ลักษณะของความเป็นชายและตระหนักถึงความแปลกแยกของอัตลักษณ์เกย์ของเขาอย่างเห็นได้เด่นชัด กอนซาเลสเล่าเรื่องราวของเขาว่าในวัยเด็กของเขา หากเลือกได้เขาอยากเลือกที่จะทำครัว ยืนอยู่หน้าเตา ทอดโดนัทแสนอร่อย กอนซาเลสบอกเล่าความรู้สึกที่ว่านี่ในอดีตชีวิตของเขาว่า “In the back of my mind I secretly wanted to stand next to her behind the stove, frying those delicious homemade donuts on the skillet.” (González, 2006: 89) ความปรารถนาที่จะได้ทำครัวจะเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับความเห็นของปู่และพ่อของเขา ด้วยสาเหตุที่ว่าความปรารถนาของกอนซาเลสนั้นก็เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงกระทำตามกรอบของความเป็นชาย นอกจากนี้ความสัมพันธ์อันตึงเครียดระหว่างเขากับแม่ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้กอนซาเลสนั้นเลือกและอยากจะเป็นให้เหมือนแม่ของเขา แม่สำหรับกอนซาเลสนั้นเป็นผู้ที่ยึดโยงอดีตอันแสนสุขของกอนซาเลส ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกที่กอนซาเลสจะต้องเก็บกดความปรารถนานี้ไว้ในใจและเริ่มเรียนรู้ถึงสภาวะการแปลกแยกของอัตลักษณ์เกย์ในครอบครัว ครอบครัวได้แสดงให้เห็นถึงความแปลกแยกและพิศมัยของเพศสถานะเกย์ของเขา กอนซาเลสเล่าว่าครั้งหนึ่งลูกพี่ลูกน้องของคำบอกว่าเขาเป็นเกย์หรือคนรักเพศเดียวกัน เพราะว่าเขานั้นชอบร้องเพลงเสียงสูงเหมือนผู้หญิง ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าของกอนซาเลสที่ว่า “According to my cousin I sounded like a maricón, a sissy. I could only imagine what my father thought when I hit those high, shrilly notes.” (González, 2006: 90)

อย่างไรก็ตามนอกจากคำบรรยายข้างต้นจะสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นชายที่เข้ามามีบทบาทในครอบครัวโดยเป็นตัวหล่อหลอมและสร้างการเรียนรู้ให้แก่กอนซาเลส คำบรรยายข้างต้นยังแสดงให้เห็นถึงสภาวะทางเศรษฐกิจและชนชั้นของครอบครัวกอนซาเลส จะเห็นว่าลักษณะของความเป็นชายที่แสดงออกมานั้นเกิดควบคู่กับสภาพเศรษฐกิจอย่างเห็นได้ชัด ตัวอย่างที่แสดงออก

ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของความเป็นชายกับชนชั้นทางเศรษฐกิจนั้นคือ เหตุการณ์การทะเลาะกันระหว่างแม่ของกอนซาเลสและปู่ ของเขา กอนซาเลสได้เล่าถึงเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ว่า

My grandfather, who acted the role of the patriarch with relentless authority, was the main culprit. He had been beating my grandmother, had been beating the grandchildren, and had been threatening to beat his daughter-in-law as well. Much of his anger had to do with the relief **paychecks** my mother and my aunt had been guarding jealously. My grandfather wanted to control the **finances exclusively**, and he wanted everyone to hand over the **funds to him**. After my mother returned from the post office one afternoon, he made his demands clearly known. My mother clutched her fists to her chest, tightly clasping the envelope, and refused to comply. (González, 2006: 74) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

กอนซาเลสบรรยายความรุนแรงที่เกิดในครอบครัว เหตุการณ์ที่ปู่ทุบตีสมาชิกในบ้านและความพยายามในการควบคุมการเงินภายในบ้าน จากเหตุการณ์ข้างต้นจะเห็นถึงการตอบโต้อำนาจของความเป็นชายด้วยการใช้สภาพเศรษฐกิจที่เหนือกว่ามาเป็นตัวต่อรอง จะเห็นได้ว่าการแสดงอำนาจของความเป็นชายถูกนำเสนอออกมาในรูปแบบของความรุนแรง แต่ภายใต้ความรุนแรงนี้ได้แสดงให้เห็นบทบาทของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่เข้ามากำกับกับความเป็นชายในสังคมเม็กซิกันรวมถึงครอบครัวของกอนซาเลส กล่าวคือ อำนาจของความเป็นชายจะสามารถแสดงออกได้ผ่านปัจจัยทางเศรษฐกิจหรือเงินเป็นหลัก ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ความเป็นชายในครอบครัวของกอนซาเลสนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงแรงกดดันของกรอบความเป็นชายตามแบบที่สังคมต้องการแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางชนชั้นอันยึดโยงกับสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวของเขาด้วย ปัจจัยทางการเงินนับว่าเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้ครอบครัวของกอนซาเลสต้องอพยพข้ามพรมแดนไปสู่ดินแดนอเมริกา เมื่อการเงินกลายเป็นปัจจัยสำคัญในครอบครัว หัวหน้าครอบครัวอย่างปู่ของกอนซาเลสจึงพยายามอย่างยิ่งที่จะเข้าไปจัดการและควบคุมอำนาจทางการเงินในบ้านเพื่อคงไว้ซึ่งความเป็นชายและอำนาจตามกรอบของสังคมเม็กซิกัน ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงชนชั้นของครอบครัวกอนซาเลสที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือ คำกล่าวของกอนซาเลสที่ว่า

My family came to settle in the southern California desert, in the town appropriately named Thermal in the predominantly Mexican Coachella Valley 130 miles south of Los Angeles and 95 miles north of Mexicali and the international border.

I was born into a culture of work. Since the age of the Bracero Program of the 1940s, the state of Michoacán has been the number one exporter of Mexican farm labor to the United States.

Our extended family was a necessary for socioeconomic livelihood, not a romanticized notion of togetherness and unity; by sticking together there was less of a chance of going hungry. (González, 2006: 55)

กอนซาเลสเล่าว่าเขาเกิดในวัฒนธรรมการใช้แรงงาน ครอบครัวยุคของเขาจึงเป็นครอบครัวขยายที่ต้องพึ่งพากันในด้านการเงินอย่างแท้จริง ไม่ได้มีนโยบายที่แสดงให้เห็นถึงการอยู่รวมกันเพื่อความมั่นคงอันหนึ่งอันเดียวกัน จากคำกล่าวของกอนซาเลสจะเห็นได้ว่า สถานะภาพของครอบครัวของเขานั้นอยู่ในชนชั้นแรงงานที่ต้องเข้ามาเลี้ยงชีพในสหรัฐอเมริกา การปฏิสัมพันธ์กับครอบครัวในลักษณะดังกล่าวส่งผลให้กอนซาเลสได้เรียนรู้สภาพครอบครัวของตนและรู้ถึงสถานะภาพทางชนชั้นในฐานะชาวเม็กซิกันชนชั้นล่างที่เขามาทำงานในสหรัฐอเมริกานั้นเอง

นอกจากนี้อิทธิพลของครอบครัวของกอนซาเลสยังแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของตนที่ยึดโยงกับอัตลักษณ์ในเชิงชาติพันธุ์อย่างสูงที่เห็นได้อย่างเด่นชัดคือ การเล่าเรื่องตำนานของครอบครัวที่ชายวิญญูณให้กับชาตานอันเป็นเหตุให้ครอบครัวของเขาต้องประสบกับความทุกข์ทรมานจากความยากไร้มาหลายชั่วอายุคน ดังจะเห็นได้จาก

In the family legends, there is one that has always been used to explain the poverty of los Carrillo, my paternal grandmother's branch of the family tree. ... I start mapping out the generation, this tale involves in my grand -mother's great-uncle, my great-great-great-uncle, who is simply referred to as tío Dementrio. And his famous exchange with el Diablo, satan himself, most likely took place in the twentieth century, perhaps in the midst of Mexican Revolution, somewhere in the untamed mountains near Nahuatzen, Michoacan, where my grand-mother's family continues to maintain its root (González, 2006: 67)

กอนซาเลสได้เล่าเรื่องบรรพบุรุษที่รับฟังต่อมาจากป้าของเขา เป็นเรื่องราวของบรรพบุรุษของเขานาม ติโอ เดเมนทริโอ (tío Dementrio) ที่ชายวิญญูณให้กับชาตานจนเป็นเหตุให้ครอบครัวของเขาต้องประสบกับความยากจนมาหลายชั่วอายุคน เรื่องเล่าและตำนานของครอบครัวกอนซาเลส

แสดงให้เห็นถึงรากเหง้าที่แสดงออกให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางเชื้อชาติ คือ อัตลักษณ์ของเม็กซิกันที่ยังคงเชื่ออยู่ในตำนานและเรื่องเล่า ลักษณะการเล่าเรื่องความเชื่อในตำนานและไสยศาสตร์สามารถพบเห็นได้ในอัตชีวประวัติของอาเรเนสในเรื่องคนทรงและแม่มดเช่นกัน ดังที่กล่าวไปแล้วในข้างต้นว่า การเล่าเรื่องของตำนานและความเชื่อนั้นสามารถสะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์และชาติพันธุ์ของผู้แต่งในสังคมกระแสรอง เช่นเดียวกับอาเรเนส กอนซาเลสเลือกที่จะเล่าเรื่องราวความเชื่อในครอบครัวและสังคมเม็กซิกันเพื่อแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ที่มีบทบาทในการหล่อหลอมตัวตนของเขาในฐานะของชาวเม็กซิกัน ทั้งนี้ เรื่องเล่าที่นำเสนอให้เห็นถึงมิติทางชาติพันธุ์นั้นก็นำเสนอควบคู่ไปกับมิติในเชิงเพศสถานะเพื่อแสดงให้เห็นถึงการประกอบสร้างตัวตนของผู้แต่ง ตัวตนของผู้แต่งที่นำเสนอผ่านเรื่องเล่าในอัตชีวประวัตินี้แสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนของอัตลักษณ์ของเกย์และชาวเม็กซิกันของผู้แต่ง

อย่างไรก็ดีลักษณะอีกประการที่ปรากฏออกมาผ่านเรื่องเล่าเกี่ยวกับครอบครัวคือ ลักษณะความสำคัญของพ่อและลูกซึ่งนับว่าเป็นประเด็นที่น่าสนใจในอัตชีวประวัติของกอนซาเลส การปฏิสัมพันธ์กับครอบครัว โดยให้ความสำคัญกับพ่อ เป็นปมปัญหาสำคัญที่แสดงออกให้เห็นแทบตลอดทั้งเรื่อง กอนซาเลสเล่าถึงความรู้สึกที่มีต่อพ่อในเชิงที่อาจจะเรียกได้ว่า “ทั้งรักทั้งเกลียด” ในตอนต้นของอัตชีวประวัติ กอนซาเลสได้บรรยายความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพ่อเมื่อเจอกันครั้งแรกหลังจากเขาไปใช้ชีวิตอยู่ในริเวอร์ไซด์ (Riverside) ความรู้สึกทั้งรักทั้งเกลียดนั้นเกิดจากความผูกพันและสายใยของพ่อและกอนซาเลสที่ถึงแม้ว่าจะไม่ลงรอยกันแต่สายใยระหว่างพ่อและลูกก็เป็นสิ่งที่กอนซาเลสไม่อาจตัดขาดออกจากกันได้ กอนซาเลสบอกเล่าความรู้สึกที่มีต่อพ่อและแม่ของเขาเอาไว้ที่น่าสนใจว่า “Apá, I have called my father since I was a child. My mother was Mami. I lost both. One to the death, one to fear. I have forgiven only one.” (González, 2006: 24) กอนซาเลสรู้สึกเกลียดชังและยากที่จะให้อภัยพ่อของตนเอง เขาหวาดกลัวการที่พ่อทิ้งเขาไปมีหญิงคนอื่น หลังจากที่เขาตาย ความโศกเศร้าและหวาดกลัวนี้เป็นสิ่งที่กอนซาเลสบอกตัวเองเสมอว่าจะให้อภัยสิ่งที่พ่อกระทำลงไปไม่ได้ กอนซาเลสได้บอกเล่าความรู้สึกเมื่อตอนที่เขารับรู้ว่าพ่อทิ้งเขาไปว่า

I recall the evening my grandmother told my brother and me over dinner that our father had abandoned us. Less than a year after my mother's death, my father had moved out of the house while we were away at school. He had gone off to marry a woman with three sons of her own. She was carrying his child. As she revealed the last piece of information, I dropped the spoon on the plate and flung myself across the room in a fit of spasms and tears.

(González, 2006: 105)

กอนซาเลสบรรยายความรู้สึกจากการถูกทิ้งไว้ว่า ขณะที่ป้าของเขาเข้ามาบอกว่าพ่อได้ทิ้งกอนซาเลสและน้องชายไปแล้ว พ่อไปมีภรรยาใหม่และมีลูกกับเธอ หลังจากป้าพูดจบเขาวิ่งเขาไปในห้องและร้องไห้อย่างหนัก

ความรู้สึกแรกเมื่อกอนซาเลสได้พบพ่อหลังจากไม่พบกันมานาน จึงออกมาในลักษณะของความหวาดกลัว ดังจะเห็นได้จาก คำกล่าวของกอนซาเลสที่ว่า “When my father passes by, my body stiffens.” (González, 2006: 13) กอนซาเลสรู้สึกตัวแข็งทื่อเมื่อเจอพ่อของเขา อย่างไรก็ตามก็ดี ถึงแม้ว่าเขาจะรู้สึกเกลียดชังเพียงใด กอนซาเลสก็อดไม่ได้ที่จะโยยหาความรักจากพ่อ

When I begin to sniffle, a thin tear making its way weakly down my cheek, my father awakes with a start and pushes his body against mine before quickly falling asleep again. I can't tell if this is an accidental shove, or if it's his way of telling me to stop, that the other passengers on the bus might hear me crying in the dark. I shift my body toward the warm metal of the bus, my knee pressed painfully against the armrest, away from my father. (González, 2006: 36)

กอนซาเลสบอกเล่าเหตุการณ์ขณะเดินทางไปยังเม็กซิโกกับพ่อ ขณะนั่งรถเข็นให้และรู้สึกถึงแรงเบียดของพ่อ ในขณะที่นั้นเขาต้องพยายามอย่างสูงที่ต้องเบี่ยงตัวให้ห่างออกจากพ่อ ทั้งที่จริงแล้ว กอนซาเลสคิดว่านี่อาจจะเป็นวิธีการปลอบใจของพ่อก็เป็นได้ ความสัมพันธ์ระหว่างระหว่างพ่อและกอนซาเลสอยู่ในสถานะที่แสดงออกไม่ได้ทั้งคู่ กอนซาเลสได้บอกว่าเขาสามารถทำได้ทุกอย่างให้พ่อเขาพอใจ กอนซาเลสกล่าวเอาไว้ว่า “I didn't want to please woman. I only wanted to please one man – my father.” (González, 2006: 88) พ่อเป็นบุคคลเดียวที่กอนซาเลสเป็นห่วงและทำทุกอย่างให้พ่อมีความสุข อย่างไรก็ตามก็ดีจากความคิดที่พ่อของเขาได้ก่อไว้ ทำให้กอนซาเลสนั้นไม่สามารถแสดงความรักออกมาได้อย่างเปิดเผย เช่นเดียวกับพ่อของเขาที่ไม่อาจแสดงออกถึงความรักได้อย่างเปิดเผยได้ ด้วยเหตุผลของการต้องปฏิบัติตามกรอบของพ่อและสามัคคีตามแนวความคิดความเป็นชาย

จะเห็นได้ว่าครอบครัวในอดีตชีวิตประวัติกองกอนซาเลสจึงมีความสำคัญอย่างมากในการเรียนรู้ตัวตนและประกอบสร้าง อัตลักษณ์ทางเพศ อัตลักษณ์ทางเชื้อชาติและอัตลักษณ์ทางชนชั้นของกอนซาเลส ครอบครัวเป็นปัจจัยที่แสดงให้เห็นถึงการกดทับและส่งสารให้กอนซาเลสรับรู้ว่าเป็น

เพศสถานะเกย์ของตนผิดแผกไปจากกรอบของสังคมที่ให้ความสำคัญแก่ความเป็นชาย ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าที่บรรยายความปรารถนาของเขาที่จะประพาศตัวเยี่ยงสตรี เช่น การทำกับข้าวเข้าครัว ความปรารถนาของเขานี้แตกต่างจากกรอบของกรอบความเป็นชายอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้น เพศสถานะเกย์ของกอนซาเลสจึงถูกจับตามองจากกรอบครัวและตอกย้ำให้กอนซาเลสรับรู้ว่าเป็นเพศสถานะเกย์ของเขาแปลกแยกไปจากสังคม ลักษณะการส่งสารหรือตกเดือนของครอบครัวมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับอิทธิพลของครอบครัวในอัตชีวประวัติของโมนีต แต่กอนซาเลสก็ไม่ได้พยายามที่จะปรับเปลี่ยนเพศสถานะของตนเช่นเดียวกับ โมนีต ตรงกันข้ามกอนซาเลสยื่นกรานที่ดำรงเพศสถานะเกย์ต่อไปเช่นเดียวกับอาเรนัส ทั้งนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว อาทิ ความสัมพันธ์กับพ่อและปู่ที่ไม่ค่อยราบรื่น อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้กอนซาเลสยื่นกรานในการดำรงเพศสถานะเกย์ อย่างไรก็ตาม หากจะกล่าววิเคราะห์ด้วยกรอบของการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยสถานะอิทธิพลของครอบครัวในเรื่องเล่าของกอนซาเลสยังนำเสนอให้เห็นถึงขั้นตอนของความทุกข์จากการกดทับของสังคม (suffer) อันเป็นขั้นตอนแรกในกระบวนการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตน

อย่างไรก็ดี เรื่องเล่าเกี่ยวกับครอบครัวของกอนซาเลสมีลักษณะเฉพาะที่นำเสนอให้เห็นมิติทางชาติพันธุ์และชนชั้น ทั้งนี้ปัจจัยทั้งสองนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่แสดงให้อัตลักษณ์ที่ซับซ้อนและหลากหลายของกอนซาเลส กล่าวคือ เรื่องเล่าที่เกี่ยวกับครอบครัวของกอนซาเลสนอกจากทำหน้าที่เป็นเบ้าหลอมของอัตลักษณ์ทั้งในเชิงเพศสถานะ อันได้แก่ เพศสถานะแบบรักต่างเพศ/รักเพศเดียวกัน ยังทำหน้าที่นำเสนอให้เห็นมิติทางชาติพันธุ์ในฐานะชนชาวเม็กซิกันที่ยังเชื่อในตำนานต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องเล่านี้ยังนำเสนอให้เห็นถึงมิติทางชนชั้นของกอนซาเลส ในฐานะสมาชิกของครอบครัวผู้ใช้แรงงานที่ยากจน

จะเห็นได้ว่าอิทธิพลของครอบครัวที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่มต่างนำเสนอให้เห็นถึงสภาวะการกดทับของสังคมที่มีต่อผู้แต่งทั้งสาม หากใช้กรอบของกระบวนการการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตนมาพิจารณาอาจจะกล่าวได้ว่าทั้งอิทธิพลของครอบครัวที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั้งสามเรื่องเป็นขั้นตอนของการเล่าเรื่องการกดทับของสังคมซึ่งเป็นเพียงขั้นตอนแรกๆของกระบวนการในการเปิดเผยตัวตน อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาถึงรายละเอียดจะเห็นว่าเรื่องเล่าที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของครอบครัวในอัตชีวประวัติทั้งสามมีทั้งความคล้ายคลึงและแตกต่างกัน กล่าวคือ ในอัตชีวประวัติของโมนีต ครอบครัวแสดงบทบาทอย่างชัดเจนในการส่งสารให้เขาได้รับรู้ถึงความผิดปกติและแปลกแยกของเพศสถานะเกย์ ลักษณะดังกล่าวก็เกิดขึ้นเช่นเดียวกันในอัตชีวประวัติของกอนซาเลส สมาชิกในครอบครัว เช่น แม่ของโมนีต พ่อ ปู่ และพี่น้องของกอนซาเลส ต่างมีบทบาทในการทำให้เขาทั้งสองรับรู้ถึงความผิดปกติในการดำรงเพศสถานะเกย์ ในขณะที่ สมาชิกครอบครัวในอัตชีวประวัติของอาเรนัสไม่ได้มีบทบาทโดยตรงที่ทำให้อาเรนัส

ตระหนักถึงความผิดปกติ ตรงกันข้ามกลับเป็นตัวส่งเสริมและตอกย้ำเพศสถานะเกย์ของเขา ความคิดความเชื่อที่ถ่องถึนในครอบครัวของอาเรนัสกลับเป็นปัจจัยในการนำเสนอให้อาเรนัสได้ตระหนักถึงความผิดปกติในการดำรงเพศสถานะเกย์ ในประเด็นนี้อาจจะกล่าวได้ว่าสมาชิกในครอบครัวของอาเรนัส เช่น ปู่ และลูกพี่ลูกน้องของเขา ได้ส่งเสริมให้เกิดการค้นหาตัวตนของเขาในระดับหนึ่ง ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าอิทธิพลของครอบครัวในอัตชีวประวัติของกอนซาเลสแสดงให้เห็นถึงขั้นในการเปิดเผยตัวตนถึงสองขั้นตอน ได้แก่ การบอกเล่าความทุกข์ทรมานจากการกดทับของสังคมและการส่งเสริมค้นหาตัวตน ในขณะที่อัตชีวประวัติของโมเน็ตและกอนซาเลสนำเสนอให้เห็นถึงกระบวนการในการกดทับของสังคมผ่านอิทธิพลในครอบครัวของเขาทั้งสองกลับนำเสนอให้เห็นเพียงขั้นตอนของการบอกเล่าความทุกข์อันเกิดอคติของสังคมอันเป็นขั้นตอนแรกๆ ของกระบวนการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยเพศสถานะ

ประเด็นในเรื่องครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการประกอบสร้างตัวตนของนักเขียนทั้งสามท่าน นับว่ามีทั้งความเหมือนและแตกต่างกัน เรื่องเล่าที่นำเสนอให้เห็นถึงอิทธิพลของครอบครัวในอัตชีวประวัติทั้งสามมีความคล้ายคลึงกัน ถึงแม้ว่าวิธีการที่แสดงออกให้เห็นในการกดทับจะมีรายละเอียดปลีกย่อยต่างกันออกไปอย่างที่กล่าวไปแล้วในข้างต้น แต่ก็อาจกล่าวได้ว่าอิทธิพลของครอบครัวที่ปรากฏอยู่ตัวบทคัดสรรทั้งสามเรื่องนี้มีจุดร่วมที่เหมือนกันในการนำเสนอประเด็นกดทับของสังคม กล่าวคือ อิทธิพลของครอบครัวได้หล่อหลอมตัวตนในเชิงเพศสถานะในรูปแบบของการกดทับผ่านการส่งสารของสมาชิกในครอบครัวและความเชื่อที่ถ่องถึน อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจนในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่มคือ การนำเสนอให้เห็นมิติทางชาติพันธุ์และชนชั้น ในอัตชีวประวัติของกอนซาเลสและอาเรนัสเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับชาติพันธุ์เป็นประเด็นที่ทั้งสองกล่าวถึงเรื่องเล่าเกี่ยวกับครอบครัว ในขณะที่อัตชีวประวัติของโมเน็ตนั้น ไม่ได้นำเสนอให้เห็นมิติของชาติพันธุ์ในเรื่องเล่าของเขาอย่างชัดเจนนัก จริงอยู่ที่ครอบครัวของโมเน็ตสะท้อนให้เห็นถึงครอบครัวตามแนวคิดแบบอเมริกัน แต่ความเป็นอเมริกันในเรื่องเล่าของโมเน็ตก็เป็นเพียงประเด็นรองที่สอดแทรกมาในเรื่องเล่าของเขาโมเน็ตไม่ได้กล่าวถึงประเด็นในเรื่องชาติพันธุ์ในเรื่องเล่าอย่างชัดเจนเมื่อเปรียบเทียบกับอัตชีวประวัติของอาเรนัสและกอนซาเลส ความแตกต่างดังกล่าวนี้เป็นผลมาจากการจัดวางตัวตนของผู้แต่งทั้งสามในชั่วของคนที่โลกที่หนึ่งและโลกที่สาม การนำเสนอให้เห็นมิติของชาติพันธุ์ในอัตชีวประวัติของอาเรนัสและกอนซาเลสในมุมมองตามแนวคิดตะวันตกอาจมองว่าเป็นการนำเสนอให้เห็นถึงชาติพันธุ์อันหลากหลาย เป็นเรื่องเล่าที่นำเสนอมาจากแหล่งวัฒนธรรมในพื้นที่นั้นๆ โดยตรง อย่างไรก็ตาม มุมมองดังกล่าวนี้เป็นการชี้ให้เห็นถึงความคับแคบของความกำหนดความต่างไว้ในรูปแบบที่ตายตัว จริงๆ แล้วสาเหตุในการเล่าเรื่องที่ชี้ให้เห็นถึงมิติชาติพันธุ์ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวตนกับครอบครัวและชุมชนของผู้

แต่ง (ชุตินา ประภาสวุฒิสาร, 2551: 5) ในขณะที่แนวคิดโลกที่หนึ่งนั้นให้ความสำคัญกับตัวตนในฐานะปัจเจกชนอย่างสูง ชุมชนและสถานที่นั้นเป็นเพียงบริบทที่รายล้อมที่ไม่ได้รับความสำคัญ

อย่างไรก็ดี การแบ่งประเภทอัตชีวประวัติทั้งสามจากการแบ่งขั้วระหว่างโลกที่หนึ่งและโลกที่สามก็ไม่ได้หมายความว่าอัตชีวประวัติในแต่ละขั้วนั้นจะมีลักษณะที่ตายตัวและเหมือนกัน อัตชีวประวัติของอาเรนัสและกอนซาเลสแสดงให้เห็นถึงความต่างของอัตชีวประวัติในโลกที่สามได้ จะเห็นได้ว่าเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับอิทธิพลของครอบครัวในอัตชีวประวัติทั้งสองเล่มต่างก็เล่าให้เห็นถึงมิติทางชาติพันธุ์ แต่อัตชีวประวัติของกอนซาเลสนั้นได้บอกเล่าเรื่องราวเพื่อให้เห็นแง่มุมในด้านชนชั้นด้วย ซึ่งประเด็นดังกล่าวไม่ได้กล่าวถึงมากนักในอัตชีวประวัติของอาเรนัส มิติทางชนชั้นที่ปรากฏในงานอัตชีวประวัติของกอนซาเลสแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมและพื้นที่ภายในลาตินอเมริกัน กล่าวคือ ผู้คนที่ใช้ชีวิตในพื้นที่ของเม็กซิกันที่อยู่ติดกับพรมแดนสหรัฐอเมริกาเป็นชาวเม็กซิกันที่มีรายได้ต่ำ ปัจจัยทางเศรษฐกิจเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตของผู้คนในพื้นที่บริเวณนั้น ในขณะที่ในคิวบาเรื่องของชนชั้นทางเศรษฐกิจถูกละเลยและไม่ถูกตั้งคำถามด้วยเหตุผลทางการเมือง กล่าวคือ ระบบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ในเชิงอุดมการณ์ให้คุณค่าแก่ผู้คนอย่างเท่าเทียมกัน นอกจากนี้ปัจจัยทางเศรษฐกิจนั้นก็ไม่ได้มีบทบาทสำคัญในอัตชีวประวัติของอาเรนัสเท่าใดนัก เนื่องจากจุดประสงค์หลักในการเล่าเรื่องของเขาคือการนำเสนอให้เห็นการอคติที่เกิดขึ้นในระดับสังคมและรัฐ

เรื่องเล่าที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของครอบครัวที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่มชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของครอบครัว กล่าวคือ อิทธิพลของครอบครัวมีบทบาทในการค้นหาตัวตนและประกอบสร้างตัวตนของนักเขียนทั้งสาม ครอบครัวเป็นเสมือนด่านแรกที่จะส่งสารให้เห็นถึงความแปลกแยกของเพศสถานะเกย์ อย่างไรก็ตามนอกเหนือจากมิติทางเพศสถานะ อิทธิพลของครอบครัวยังส่งผลให้เห็นมิติทางชาติพันธุ์และชนชั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอัตชีวประวัติของเกย์ในลาตินอเมริกัน หากพิจารณาในกรอบของการนำเสนอเรื่องเล่าของการเปิดเผยตัวตนอิทธิพลของครอบครัวส่วนใหญ่ก็ยังสอดคล้องกับกระบวนการในการเปิดเผยตัวตนในขั้นตอนที่หนึ่งที่ว่าด้วยการเล่าเรื่องเพื่อแสดงให้เห็นกดทับของสังคม อย่างไรก็ตาม อิทธิพลของครอบครัวก็ยังสามารถนำเสนอให้เห็นขั้นตอนที่สองของกระบวนการเล่าเรื่องที่เปิดเผยตัวตนที่ว่าด้วย เรื่องเล่าที่ชี้ให้เห็นสำรวจเพื่อค้นหาตัวตน ดังจะเห็นได้จากอิทธิพลของครอบครัวที่ปรากฏในอัตชีวประวัติของอาเรนัส

3.2 การค้นหาตัวตนและอิทธิพลของชุมชน

ชุมชนเป็นปัจจัยหนึ่งที่กำหนดและให้ค่าความประพฤติว่าสิ่งใดถูกหรือผิด อิทธิพลของชุมชนจะช่วยให้รับรู้ถึงกรอบความคิดของสังคมโดยรวมและตระหนักว่าสิ่งใดถูกหรือผิดตามจารีตประเพณีหรือค่านิยม ชุมชนในที่นี้หมายถึงรวมถึง ผู้คนในสังคม สถาบันการศึกษา ศาสนาและรัฐ การเข้าไปปฏิสัมพันธ์กับชุมชนนั้นย่อมส่งผลต่อการค้นหาตัวตนของแต่ละคน หากตัวตนหรืออัตลักษณ์ของแต่ละบุคคลนั้นเป็นที่ยอมรับและเป็นไปตามความคาดหวังของสังคมก็นับว่าเป็นเรื่องง่ายต่อการดำเนินชีวิตในสังคมนั้นๆ ทั้งนี้อัตลักษณ์ทางเพศที่สังคมปรารถนาและยอมรับนั้นเป็นอัตลักษณ์แบบรักต่างเพศ ดังนั้น อัตลักษณ์ที่ผิดแผกไปจากสังคม เช่น อัตลักษณ์เกย์ย่อมได้รับผลกระทบอย่างมาก ชุมชนจะพยายามทำทุกวิถีทางที่จะทำให้ดำรงอัตลักษณ์เกย์นั้นรู้สึกถึงความผิดแผก แปลกแยก โดยหวังผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ให้เป็นที่สังคมต้องการ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าอิทธิพลของชุมชนมีบทบาทสำคัญให้การบ่มเพาะความคิดของแต่ละบุคคลให้เป็นที่สังคมกำหนด ในกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ชุมชนมีอิทธิพลอย่างยิ่งในในการสร้างความรู้สึกแปลกแยกในสังคมให้กับคนรักเพศเดียวกัน อัตชีวประวัติทั้งสามเรื่องที่น่ามาวิเคราะห์ชี้ให้เห็นถึงความพยายามของชุมชนในการปลูกฝังความคิดแบบรักต่างเพศและความรู้สึกผิด แปลกแยกในการดำรงเพศสถานะแบบรักเพศเดียวกัน

3.2.1 “สงครามระหว่างความละเอียดและความปรารถนา” ใน *Becoming a Man*

ชุมชนนับว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการค้นหาตัวตนของโมนีตในฐานะเกย์ กล่าวคือชุมชนเป็นตัวละครสำคัญที่ทำให้โมนีตได้ตระหนักว่าเพศสถานะของเขาไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม อิทธิพลของชุมชนเริ่มมีบทบาทในการค้นหาและประกอบสร้างตัวตนของโมนีต เมื่อเขาก้าวเข้าสู่สถานบันการศึกษา โรงเรียนและมหาวิทยาลัยเป็นสถานที่ที่จะสื่อให้เห็นถึงสารที่สังคมต้องการบอกแก่สมาชิกในสังคม ในพื้นที่ที่โมนีตนั้นอาศัยอยู่ขณะนั้น สารหลักที่โมนีตได้รับการปลูกฝังและรับทราบจากชุมชนคือการปฏิเสธเพศสถานะเกย์ โมนีตนั้นตระหนักถึงความผิดแผกของความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกัน ในสังคมเช่นในโรงเรียน โมนีตได้เรียนรู้ว่าสังคมได้เชิดชูความเป็นชายและปฏิเสธอัตลักษณ์เกย์ที่เขาครอบครองอยู่ เหตุการณ์ในโรงเรียนที่เหล่านักเรียนชายต่างพูดคุยขบถล้อกันเรื่องเพศและสตรีกลายมาเป็นสิ่งที่โมนีตต้องคล้อยตามและเสแสร้งว่าเขาในในเรื่องราวเหล่านั้นเพื่อจะได้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ

“This guy’s fucking a girl named Snow, and he leaves the bathtub running.”

Ronnie Carew regaled us boys as we waited out turn at the jigsaw. It was fifth-period shop, and we were cutting out leaf-shaped nut trays. “Gut downstairs bangs on the ceiling and yells, ‘Hey asshole, we got three inches of water down here!’ ‘Oh yeah? Says the other guy, ‘Well, I got you beat then, ‘cause I’m six inches in Snow.’ ”

จะเห็นได้ว่าเหตุการณ์ข้างต้นเขาจึงจำเป็นต้องปกปิดเพศสถานะของเขาเพื่อความอยู่รอดของเขาเอง การอาศัยอยู่ในชุมชนที่ยึดติดกับแนวคิดรักต่างเพศทำให้โมนีต้องปกปิดตัวตนของตนเองเอาไว้อย่างมิดชิด ในเมื่อสภาพแวดล้อมรอบตัวของโมนีต่อบอวลไปด้วยแนวคิดความเป็นชาย ดังนั้นโมนีจึงเลือกที่จะเสแสร้งไปตามความต้องการของสังคม กล่าวคือ แสดงออกให้เห็นถึงความเป็นชายตามที่สังคมนั้นต้องการ โมนีเล่าเรื่องราวในการเสแสร้งครั้งแรกของเขาในหมู่เพื่อนฝูงของเขาในชั้นเรียน ที่ว่า

I had to pretend I understood. The slightest hint of naiveté, and I could find myself lapping spit off the wall. O was already starting to be more open with girls than boys, but not too much, not so anyone like Vinnie would notice. The gulf, after all, was widening, as surely as the girls split off to Home while the guys did Shop (Monette, 2004: 38). (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

จะเห็นได้ว่าเหตุการณ์ข้างต้นที่กล่าวมานั้นเป็นการทำให้โมนีคนนั้นได้ตระหนักรู้ว่าเพศสถานะเกย์ไม่เป็นที่ยอมรับต่อสังคมอย่างชัดเจน ดังนั้น เขาจึงจำเป็นต้องปกปิดเพศสถานะของเขาเพื่อความอยู่รอดของเขาเอง การอาศัยอยู่ในชุมชนที่ยึดติดกับแนวคิดรักต่างเพศทำให้โมนีต้องปกปิดตัวตนของตนเองเอาไว้อย่างมิดชิด ในเมื่อสภาพแวดล้อมรอบตัวของโมนีต่อบอวลไปด้วยแนวคิดความเป็นชาย ดังนั้น โมนีจึงเลือกที่จะเสแสร้งไปตามความต้องการของสังคม กล่าวคือ แสดงออกให้เห็นถึงความเป็นชายตามที่สังคมนั้นต้องการ โมนีพยายามอย่างยิ่งที่จะทำตัวให้เหมือนกับชายชาวอเมริกันทั่วไป การเสแสร้งทำเป็นเข้าใจในเรื่องตลกทางเพศที่เพื่อนของเขาเล่าเป็นเหมือนวิธีการหนึ่งที่จะปกปิดเพศสถานะเกย์ของเขาได้ อย่างไรก็ตามการปกปิดดังกล่าวส่งผลให้เกิดการกดทับ อัตลักษณ์เกย์ของโมนีต่ออย่างเห็นได้ชัด โมนีบอกเล่าความรู้สึกของการปกปิดตนเองว่า การเสแสร้งหรือปิดบังตัวตนส่งผลให้เกิดความรู้สึกไร้ตัวตน ไร้เรื่อร่าง ความรู้สึกของโมนีเกิดจากความแปลกแยกในสังคมของความเป็นชาย เขา รู้สึกว่าการเรียนรู้และก้าวเขาสู่ความเป็นชายจากวัยเด็กคู่ผู้ใหญ่ในชีวิตของเขานั้นช่างผิดแผกจากสังคมส่วนใหญ่ โมนีได้บอกเล่าความรู้สึกของการไร้ตัวตนและเรื่อร่างเอาไว้

The two ways in which **I was bodiless** – a dweeb at sports, and closed off to the male bond of sexual misinformation – somehow reinforced each other, **leaving me almost plastic, at war with my physical self.** I stubbed my toes and slammed my fingers in doors. No finesse, no body English. **Already there were boys at school advancing through the portals of manhood – muscling up, shaving already, even sporting hair *down* there, though this was only speculation till the first shower of seventh-grade gym.** (Monette, 2004: 38) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าอคติที่ของสังคมและการเสแสร้งว่าตนเป็นชายตามแบบที่สังคมกำหนดส่งผลให้เกิดความรู้สึกถึงการไร้เรื่อร่าง ความปรารถนาในเพศเดียวกันและการไร้ความสามารถทางกีฬาอันเป็นหนึ่งในพฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นถึงความเป็นชายส่งผลต่อความรู้สึกของโมนีอย่างมาก เมื่อเขาศึกษาอยู่ในระดับ 7 ของโรงเรียน โมนีได้เปรียบตนเองกับเพื่อนนักเรียนของเขาซึ่งแสดงออกให้เห็นถึงความเป็นชายทางสรีระต่างๆ เช่นการมีกล้ามเนื้อ การมีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศซึ่งในขณะนั้นเขาไม่มีสรีระอย่างที่เพื่อนๆมี การเปรียบเทียบที่ว่านี้ส่งผลอย่างยิ่งให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างตัวเขาและสังคมรอบด้านอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าจะรู้ดีว่า การเสแสร้งว่าเป็นชายไม่เป็นผลดีต่อชีวิตของเขาเลยแม้แต่น้อย แต่โมนีก็ยังคิดฝันที่จะอยู่ในสังคมด้วยการเสแสร้งต่อไปและพยายามปฏิเสธตัวตนของตนเอง ดังจะเห็นได้จาก เรื่องเล่าของโมนีที่ว่า

I should have been finding a boy of my own instead of talking to Cilla Fitzgerald about which one of her many suitors for the Junior Prom she ought to accept. **That was the most sinister aspect of my courtier's self-denial:** the sizing up of the straight men for mating dance I had no part in. (Monette, 2004: 44) (Emphasis mine)

โมนีรู้ตัวทุกครั้งว่าเขาเสแสร้งแกล้งทำเป็นผู้ชายแท้ จากเหตุการณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า โมนีพยายามปฏิเสธตัวตนด้วยการแสวงหามซิลล่า (Cilla) เพื่อนหญิงในโรงเรียนถึงคู่เต้นรำของเธอในงานเลี้ยงจบการศึกษา ทั้งที่เขารู้้อยู่แล้วว่าเขาคงต้องการที่จะพาเพื่อนชายของเขาออกไปเต้นรำในงาน แต่สิ่งที่เขาคิดเป็นสิ่งที่ไปไม่ได้ในสังคมขณะนั้น จากการเสแสร้งจึงนำไปสู่การปฏิเสธตัวตนและการตระหนักถึงการไร้ตัวตนในสังคม สุดท้ายก็นำไปสู่ความกลัวที่จะเปิดเผยเพศสถานะเกย์ออกมาให้สังคมได้เห็น การดำเนินชีวิตในสังคมที่ยึดโยงกับความเป็นชายและการเสแสร้งว่าตนเอง

เป็นชายนับว่าเป็นการเปิดโอกาสให้โมนีต์ได้ใกล้ชิดกับบุรุษเพศอย่างที่เขาปรารถนา ดังนั้น โมนีต์จึงหวาดกลัวว่าอัตลักษณ์เกย์ของเขาจะถูกเปิดเผยออกให้เห็น อย่างไรก็ตามการเสแสร้งดังกล่าว นี้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งโมนีต์ได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยเยล (Yale) ณ ที่นั่นเอง เขาได้เรียนรู้ที่จะทำตัวเป็นชายตามแบบที่สังคมในรั้วมหาวิทยาลัยต้องการ กล่าวคือ การดื่มจัดเพื่อแสดงให้เห็นถึงความ เป็นชายและการเสแสร้งว่าชอบพอนิสตรี โดยหวังว่าจะขจัดตัวตนของเกย์ออกไป ดังจะเห็นได้จาก เรื่องเล่าของโมนีต์ที่ว่า

I realize college provides a classic ground for reinvention of self, but self had nothing to do with this. **The very opposite: all I wanted to be was the two of them, burying every trace of Paul Monette.** (Monette, 2004: 106) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

But then everyone at Yale seemed to drink too much, almost as a badge of honor. Holding your liquor was the mark of a man, but not holding it wasn't such a crime either; it proved a man was still a boy at heart, prone to mischief. I don't know how much I drank myself, a great deal more than I needed, but a small Puritan caution kept me from trying to keep up with Cody, in that at least. Otherwise I was like a mirror of his every word and gesture, increasingly trying to encourage him as his doubts about being an artist made him ever more savagely cynical. (Monette, 2004: 132) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นถึงความตั้งใจของโมนีต์ที่พยายามจะขจัดอัตลักษณ์เกย์ออกไปจากชีวิตของเขา โมนีต์เพียรพยายามทำตามกรอบของความเป็นชายเพื่อให้ตนเองเป็นชายอย่างสมบูรณ์ ไม่ที่จะเป็นการดื่มสุราเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเป็นชาย หรือการแสร้งทำที่ว่าพึงพอใจในผู้หญิง การกระทำดังกล่าวของโมนีต์นับว่าประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าเขาจะสวมรอยความเป็นชายได้อย่างแนบเนียนจนเป็นที่ยอมรับในสังคมว่าเขานั้นเป็นชายชาตรีคนหนึ่ง

อย่างไรก็ดี การเสแสร้งดังกล่าวส่งผลให้ความปรารถนาที่ถูกกดทับพร้อมที่จะปะทุออกมาตลอดเวลา กล่าวคือ ยิ่งกดทับตัวตนหรือความปรารถนาเท่าใด ความปรารถนาก็ยิ่งแสดงออกมามากเท่านั้น ลักษณะดังกล่าวนี้จะเกิดควบคู่ไปกับความรู้สึกผิดกับการระเบิดของความปรารถนา อาจกล่าวได้ว่าความปรารถนาเป็นเสมือนตัวตนภายในของเขาในฐานะเกย์ที่ต้องต่อสู้กับความรู้สึกผิดที่เกิดจากอิทธิพลของชุมชน การปะทุของความปรารถนาและความรู้สึกผิดปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าของโมนีต์ตลอดจนกระทั่งเขาตระหนักถึงความไร้ค่าและเปล่าประโยชน์ในการเก็บกดตัวตนและ

เปิดเผยตัวตนอย่างภาคภูมิใจที่สุดในที่นี้ขอยกเหตุการณ์ในเรื่องเล่าที่แสดงให้เห็นถึงการปะทะ
ของความปรารถนาและความรู้สึกผิดเพื่อแสดงให้เห็นการค้นหาตัวตนของโมนีต

เหตุการณ์ที่เห็นได้สำคัญแสดงให้เห็นถึงการต่อสู้กันระหว่างความปรารถนาและความรู้สึก
ผิดที่เด่นชัดมากคือ เหตุการณ์เมื่อโมนีตได้รับทุนการศึกษาเพื่อเดินทางไปยังยุโรป ในประเทศ
อังกฤษ โมนีตได้พบกับราชานาวีคนหนึ่งและทั้งคู่ก็พึงพอใจซึ่งกันและกันจนลงเอยด้วยการมี
เพศสัมพันธ์ โมนีตบรรยายจากมีเพศสัมพันธ์กับราชานาวีหนุ่มที่เต็มไปด้วยอารมณ์ของความ
ปรารถนาที่เร่าร้อน ดังจะเห็นได้จาก

We stripped to our shorts and folded our clothes on our separate chairs, I too shy
to watch him. We lay down side by side, and the moment he grazed my thigh I was on
him like a rash. **Kissing for the every first time, so hungry I frightened myself.** (*Monette, 2004: 143*) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

Patiently he maneuvered us into sixty-nine, a position I hadn't even
conceptualized before, so stunted was my erotic imagination. He was very big, and he
snarled and roared softly when I sucked him, teaching me in an instant what an animal a
man could be. When he came in my mouth, it was like a tidal surge in a sea cave, so
forceful that the cum streamed out of my nose. When I bucked and shot myself, hearing
him greedily drink and swallow, I knew I had tasted life at last – and wouldn't end up
sobbing in a wheelchair after all.

**I wanted to cry for joy but played it much suaver, not breaking the spell of
the Ivy pledge.** He fell asleep in my arms, wrapped about his sailor's shoulders, tracing
his lats with my fingertips and drinking deep the seawater stink of us. Thinking I
wouldn't sleep all night because I wanted to play it over and over in my head. But I
must've nodded off, for I woke up in the dark to find him biting at my neck, hungry all
over again. Hey, I was game if he was. Now that I'd entered the carnal arena, man to
man, sleep was for sissies. (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

Except he wanted to fuck me. He rolled me on top of him, sitting me up so I
straddled his crotch, his horse dick poised in the crack of my ass, the clench of my virgin

pucker. I started to balk, bells of panic in my brain, but he found that sexy and gripped my wrists. "I'll go in real easy," he murmured. "Just let go." (Monette, 2004: 144)

โมนีทเล่าเหตุการณ์ที่เขามีเพศสัมพันธ์และอารมณ์ไคร่อย่างเห็นได้ชัดเจน ดังจะเห็นได้จากความรู้สึกที่เขาระบายออกมา เช่น รู้สึกอยากจะระเบิดเสียงร้องไห้ด้วยความรื่นรมย์อย่างถึงที่สุด การบรรยายจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของเขาในครั้งนี้ นับว่าเป็นการบรรยายที่เปิดเผยและเผยให้เห็นอารมณ์ไคร่และความปรารถนาที่ถูกกดทับอยู่ตลอดเวลาได้อย่างชัดเจนและแจ่มแจ้ง ในขณะที่อารมณ์แห่งความเกษมสันต์เข้าครอบงำโมนีท ในอีกด้านหนึ่ง โมนีทกลับรู้สึกถึงความละอายแก่ใจที่ตนนั้นได้เสียความบริสุทธิ์และมีเพศสัมพันธ์กับราชานาวิหนุ่มคนนี้ เขาได้บรรยายความรู้สึกอีกด้านหนึ่งเอาไว้ว่า การมีเพศสัมพันธ์ครั้งนี้เปรียบเสมือนความล้มเหลวของความพยายามทั้งหมดที่จะเป็นผู้ชายของเขา โมนีทรู้สึกโกรธและเกลียดชังตัวเองที่แสดงบทบาทเป็นผู้ถูกสอดใส่ไว้ด้วยเพศ ดังจะเห็นได้จาก คำกล่าวอันแสดงถึงโทษของเขาที่ว่า "Hating myself for acceding to the woman's role, when what I had been so desperate for was to prove I was a man." (Monette, 2004: 144) โมนีทเล่าถึงความเกลียดชังที่ตนไม่สามารถยับยั้งความปรารถนาของตนและจบลงที่เขาสวมบทบาทเป็นผู้หญิง ทั้งที่พยายามอย่างยิ่งที่จะพิสูจน์ว่าเขานั้นเป็นชายชาติวีร

อย่างไรก็ดี การต่อสู้กันระหว่างความปรารถนาและความละอายแก่ใจไม่ได้จบลงด้วยชัยชนะของความละอายแก่ใจ ถึงแม้ว่าโมนีทจะหันหลังให้กับความปรารถนาและหนีออกมาจากการมีเพศสัมพันธ์ด้วยความโกรธเกลียดตนเอง สุดท้ายเขาก็พ่ายแพ้ต่อความปรารถนาต่อเพศเดียวกัน ดังจะเห็นได้จาก เรื่องเล่าของโมนีทที่บอกเล่าถึงเหตุการณ์เมื่อตอนที่เขาหนีออกมาจากราชานาวิหนุ่มและมุ่งหน้าตรงไปยังบ้านของตนด้วยความละอาย แต่เมื่อโมนีทบรรยายเหตุการณ์ขณะลงไปทำธุระในห้องน้ำ เขากลับพบว่าตนเองสำเร็จความไคร่ในห้องน้ำ เหตุการณ์ในตอนนั้นก็กลับแสดงให้เห็นถึงชัยชนะของความปรารถนาที่มีเหนือต่อความละอายแก่ใจของเขานั้นเอง โมนีทได้เล่าถึงเหตุการณ์นี้อย่างละเอียด ความว่า

My breath didn't stop heaving till we were nearly there. My whole body was clammy with sweat, and I was doubled over with cramps. My mind utterly blank. When I stepped of in Cambridge I looked the same as ever, I dare say, a trifle ruffled perhaps. I walked home to the porter's thatched cottage and prayed that I'd get upstairs without any of them seeing me.

Until the cramps were so bad, I excused myself and wobbled downstairs to the common loo. I sat on the can, and a great slug of him cum exploded out of me. **I stared between my legs at the water, the milky swirl of life. And felt a kind of emptiness and shame deeper than anything I'd ever known.** As if I'd aborted the dream of my own manhood, or coughed at the wrong moment and missed the line in the play that would have made everything right. But that's probably more than you want to know. (Monette, 2004: 145) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

อย่างไรก็ดี โมนีตไม่ได้ยอมจำนนต่อความปรารถนาของเขาเพื่อนำเสนออัตลักษณ์เกย์ให้สังคมได้เห็น ในทางตรงกันข้ามเขากลับดันทุรังที่จะเสแสร้งและหลอกตนเองว่าตนเป็นชายชาตรี ด้วยวิธีการ มีความสัมพันธ์กับผู้หญิง เหตุการณ์ความขัดแย้งในตัวเองข้างต้นนี้ ปรากฏให้เห็นอยู่ตลอดทั้งเรื่องโดยโมนีตจะบรรยายถึงอารมณ์ปรารถนาและความละเอียดสลับกันไปมาอยู่ตลอดเวลา ในช่วงชีวิตที่โมนีตดำรงอาชีพครู ขั้วของความขัดแย้งดังกล่าวก็ปรากฏให้เห็นอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้มีบริบทที่แตกต่างกัน ในครั้งนี้ เขาได้สำเร็จการศึกษาออกมาเป็นครูในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งที่รับเฉพาะนักเรียนชาย อาชีพความเป็นครูดูเหมือนจะทำให้โมนีตควบคุมตนเองและปฏิบัติตนไปตามกรอบของสังคมและความเป็นชายอย่างที่เขาต้องการ แต่สุดท้ายเขาก็กลับแพ้พ่ายต่อความปรารถนาของตนอีกครั้งแม้ว่าในครั้งนี้เขาจะไม่ได้เป็นฝ่ายเริ่มความสัมพันธ์ก็ตาม แต่ในฐานะของครูเขาก็กับยอมโอนอ่อนต่อแรงกระตุ้นทางเพศของอีกฝ่าย โมนีตได้ตั้งคำถามกับตนเองว่า “It didn't *feel* sexual, but what did I really know about the displacements and disguises of desire?” (Monette, 2004: 193) โมนีตสงสัยต่อปฏิกิริยาของเขาต่อเกรท (Greg) นักเรียนหนุ่มของเขา และพรับอกกับตนเองว่าการตอบสนองต่อแรงกระตุ้นทางเพศของเกรทเป็นเพียงอาการตอบสนองความปรารถนาของเขาเท่านั้นเอง ไม่ได้เกิดขึ้นจากความรู้สึกทางเพศของเขามีต่อเกรท โมนีตเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกรทมากระตุ้นอารมณ์ทางเพศจนในที่สุดเขาก็ยอมศิโรราบให้แก่ความปรารถนาของตนไว้ว่า

But that wasn't really the issue, appearance's sake. The question was, did I want it? Tell him you don't want it, I prodded myself. Moving to the bed and shaking his shoulder again, bristling with offended propriety, lips pursed like a schoolmarm. “Get up,” I said, “you have to leave.” And again he raised the dare: pulling down the waist of his shorts so his dick sprang free, pumping it now in plain sight. “Greg, stop it.” I tried not to look – tried to stay offended. His eyes were still shut, as if for him it wasn't even

happening. I bent down to heave him bodily off the bed, ready to call in the colonels. He gripped the back of my neck, started to pull me down.

Until that second I'd been certain I was resisting, fare and temptation both. But denial is compulsion's middle name. It required no further force to bring me down. I bent and took him in my mouth. I'd come a long way to taste the sweat of this damnation, and knew, the moment I took the dare, that we'd never get out of this alive. He groaned and bucked his hips to drive in deeper. Behind the gritted teeth of the passion I heard the ripple of laughter, so one of us must have been having fun. Must've been Greg, for I was too busy feeding on sin and death to play.... The pretense of sleep soon fell away, but the encounters passed in wordless silence..... We didn't do any fucking, neither of us wanting to take it – a nod to the bullheaded macho of Sutton Hill, where a real man would rather die than submit. (Monette, 2004: 196) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

จากเหตุการณ์ข้างต้นจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า โมนีเตพยายามอย่างเต็มที่ในการต่อต้านแรงกระตุ้นทางเพศจากนักเรียนของเขา แต่ไม่ว่าจะพยายามมากเท่าใดความปรารถนาของเขาก็สามารถเอาชนะความละอายแก่ใจของเขาทุกครั้ง โมนีเตรู้้อยู่แก่ใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่เขาต้องขจัดขึ้นให้ถึงที่สุด แต่สุดท้ายเขาก็ยอมจำนนต่อความปรารถนาของเขา รูปแบบของการขจัดขึ้นต่อความปรารถนาที่ลงท้ายด้วยความละอายแก่ใจก็ปรากฏอยู่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอังกฤษและโรงเรียนที่เขาสอน ดังจะเห็นได้จาก คำบรรยายของโมนีเตต่อเหตุการณ์ดังกล่าว โมนีเตกล่าวว่า เขารู้สึกละอายแก่ใจเป็นที่สุดต่อเหตุการณ์ครั้งนี้และความละอายแก่ใจนั้นก็ได้ตามมาหลอกหลอนเขาตลอดเวลาจนกระทั่งเขาลาออกจากการเป็นครู โมนีเตเล่าถึงเหตุการณ์นี้ไว้ ความว่า

If I am particular about the fact of being seduced – putting it all on him, the will and the dare and then the control – it doesn't mean I didn't feel the guilt. I racked myself with self-loathing, first to last, **a shame that pursued me like the Furies from school till I finally bailed out of teaching entirely.** (Monette, 2004: 196) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

หลังจากนั้น โมนีเตได้เบนเข็มไปสู่หนทางของศิลปิน ชีวิตของโมนีเตในช่วงนี้นับว่าเป็นช่วงชีวิตที่เขาารู้สึกถึงอิสรภาพ ด้วยเหตุเพราะว่าการเป็นนักเขียนเป็นความใฝ่ฝันของเขาเมื่อยังเด็ก

เขามักจะเขียนงานประพันธ์ต่างๆ และอ่านวรรณกรรมชิ้นเอกของโลกมากมาย อย่างไรก็ตาม การดำรงอาชีพเป็นนักเขียนหรือกวีนั้นก็ไม่ได้ทำให้ความขัดแย้งภายในใจของเขาหมดไป โมนีตต์ยังรู้สึกว่าคุณต้องปกปิดเพศสถานะของคุณต่อไปและหวังว่าจะกลายมาเป็นชายชาติรักอย่างที่สังคมต้องการให้ได้ในสักวันหนึ่ง งานเขียนกลายมาเป็นเครื่องมือควบคุมอารมณ์ความรู้สึกและความปรารถนาทางเพศที่มีต่อผู้ชายของเขา โมนีตต์หวังว่างานเขียนจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิง เขากล่าวเอาไว้ในอัตชีวประวัติของเขาอย่างมุ่งมั่นว่า งานเขียนนั้นเป็นเครื่องมือในการทดเทิดความคิดปกติของเขา และนำไปสู่หนทางแห่งความสัมพันธ์กับผู้หญิง ซึ่งจริงๆ แล้วเขาก็เรียนรู้เทคนิคและวิธีการในการเข้าหาผู้หญิงมาในสมัยยังเรียนหนังสืออยู่ คำกล่าวของคำนี้ปรากฏอยู่ในอัตชีวประวัติของโมนีตต์ที่ว่า

And, having given up the search for the laughing man, convinced I could sublimate my deviance into verse, the sort of relationship that drew me most was the “feeling” sort with women....A refinement of the courtier dance I’d been waltzing since junior high, with an existential spin of what’s it-all-about that echoed my long walks on the beach with Star. I was a master of the life sign, and I knew that women responded to it. (Monette, 2004:212)

อย่างไรก็ดี ความคิดที่จะนำงานเขียนมาแทนที่อารมณ์ความปรารถนาจะไม่เป็นดังที่โมนีตต์คาดการณ์เอาไว้ ความปรารถนาในเพศชายได้ระเบิดขึ้นอีกครั้ง ถึงแม้ว่าครั้งนี้จะไม่มีเหตุการณ์หรือเพศสัมพันธ์เข้ามาเกี่ยวข้องแต่โมนีตต์ก็ไม่อาจยอมจำนนต่อความละอายแก่ใจได้ ในครั้งนี้โมนีตต์ได้สารภาพว่าถึงแม้ว่าเขาจะหยุดความสัมพันธ์ทางเพศและจดจ่ออยู่กับงานเขียนแต่สุดท้ายเขาก็ไม่อาจต้านทานแรงปรารถนาในใจได้ บางครั้งตอนเที่ยงคืน เขาต้องไปยังร้านขายหนังสือไปเพื่อปลดปล่อยอารมณ์ความปรารถนาของเขา โมนีตต์ได้เล่าถึงเหตุการณ์นี้ในอัตชีวประวัติของเขาว่า

And how successful was my commitment to a life without the pleasures of the flesh? For those first two years in Boston the eclipse was nearly total. Sometimes after midnight, wired from writing dickless verse, I’d drive the twenty-five minutes into downtown and browse the one dirty bookstore I knew. Its queer cornucopia didn’t represent much of an advance erotically from the under-the-counter stuff I used to buy in New Haven. But now at least I’d half-cruise the other skulking patrons, older men in thence coats from the suburbs, who seemed as lost as I. (Monette, 2004: 217)

จะเห็นได้ว่าในทุกๆ เหตุการณ์ ไม่ว่าจะเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับชายแปลกหน้า กับ นักเรียน หรือ แม้แต่การไปยังร้านหนังสือไป โมนีตรู้สึกละเอียดใจในตัวเองอยู่ตลอดเวลา ในครั้งนี้ก็เช่นกัน โมนีตรู้สึกถึงความละเอียดใจเมื่อเข้าไปอยู่ในร้านหนังสือ เขารู้สึกว่าเหมือน โคนซาปแข่งให้ใช้ชีวิตอย่างหลบซ่อนต้องปิดบังเพศสถานะของตนอย่างนี้ไปตลอด หลังจากต้องอยู่กับความขัดแย้งในตัวเองมาเป็นเวลานาน โมนีตรเริ่มตระหนักได้ถึงวิถีทางอันจะนำไปสู่การปลดปล่อยเขาออกจากพันธนาการของสังคม วิถีทางนั้นคือ การเปิดเผยเพศสถานะของตนเอง การเปิดเผยของโมนีตนั้นเป็นไปในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป เขาเริ่มรู้สึกถึงตัวตนที่แท้จริงของเขาจากการมีเพื่อนและเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนเกย์ การมีเพื่อนเกย์เป็นวิถีทางหนึ่งทีกระตุ้นให้เกิดการเปิดเผยตัวตนขึ้น โมนีตได้เล่าถึงความรู้สึกที่ได้มีเพื่อนที่เป็นเกย์เอาไว้ว่า

Cesar and I never laughed our way into bed. I knew he was queer and could see he knew the same about me, who usually ran at the first suspicion on either side. Yet I wouldn't let us talk about it – my choice definitely, not his, just as it was my decision not to let our friendship flower into love. Cesar would've gone that way in a minute, but staunchly kept his feeling to himself, permitting me to define how far we would go. Not far enough, not soon enough. **But at least I had a gay friend now, even if it dared not speak its name out loud.** (Monette, 2004: 216) (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

การบอกเล่าเรื่องราวของเพื่อนเกย์ทำให้โมนีตได้หันกลับมาขออนุญาตตนเองและตั้งคำถามว่าแล้วเหตุใดเขาจึงไม่อาจเปิดเผยเพศสถานะให้สังคมได้รับรู้เช่นเพื่อนของเขา โมนีตเริ่มรู้สึกว่า การอาศัยอยู่ในโลกของความลอกหลวงนั้นเป็นสิ่งที่ไร้สาระ เป็นความทุกข์ทรมานที่เขาเป็นผู้เลือก ดังนั้นผู้เดียวที่ปลดปล่อยเขาออกจากความทุกข์ทรมานนี้ได้คือ ตัวเขาเอง ดังนั้นเขาจึงตระหนักได้และเริ่มเปิดเผยเพศสถานะของตนเองให้สังคมได้รับรู้เมื่ออายุ 27 ปี โมนีตได้บอกเล่าช่วงเวลาที่เขาต้องทุกข์ทรมานอยู่ในการปกปิดตัวเองมาเป็นเวลานานไว้ว่า

At twenty-seven I thought I was uniquely fucked-up for having choked so long in the closet. But my belated journey through the minefields of the bedroom gave me abundant proof that the fear of connection and openness crossed all borders – men and women, gays and straight. And just getting into bed with somebody wasn't the magic solution, because people could hide their terrors in pure technique – depersonalizing so completely the body embraced that they felt nothing at all.

Anyway, after so many years of being a chameleon, I was nothing if not accommodating. (Monette, 2004: 253)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าโมนีตเรียนรู้และเข้าใจในการที่จะเปิดเผยตัวตน เปิดเผยเพศสถานะให้สังคมได้รับรู้ เขากล่าวว่าการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงหรือสร้างท่าว่าตนเป็นชายไม่ได้เป็นทางออกที่ถูกเสมอไป เขาได้ใช้ชีวิตเยี่ยงกิ่งก้านที่ตรงพรางตัวเองอยู่ตลอดเวลาไม่นานพอแล้ว ถึงเวลาที่เขาจะได้ใช้ชีวิตของเขาเองในฐานะเกย์

การค้นหาลักษณะทางเพศสถานะเกย์และอิทธิพลของชุมชนในอัตชีวประวัติของโมนีต แสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการเรียนรู้ถึงเพศสถานะของตนและกรอบของสังคมที่มีต่อแนวความคิดของความรักเพศเดียวกัน เมื่อสังคมไม่ยอมรับการมีตัวตนและสร้างอคติต่อกลุ่มเกย์สิ่งทีโมนีตเลือกในขณะนั้นคือ การปฏิเสธตัวตนและพยายามอย่างยิ่งในการที่จะเป็นผู้ชายตามแบบที่สังคมต้องการ การเสแสร้งแกล้งทำเพื่อเก็บกดความปรารถนาเป็นกลวิธีที่นำไปเพื่อความอยู่รอดในสังคมในสังคม แต่การกดทับความปรารถนาไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะกระทำ ดังนั้น ในชีวิตโมนีตจึงเกิดความขัดแย้งในใจเสมอ ความขัดแย้งดังกล่าวเป็นการต่อสู้กันภายในจิตใจระหว่างความปรารถนาที่แสดงออกให้เห็นถึงเพศสถานะเกย์และความละเอียดอ่อนใจอันเป็นผลผลิตจากกรอบของสังคม เหตุการณ์ต่างในชีวิตของเขาหลายต่อหลายเหตุการณ์ที่กล่าวมาแล้วในข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเป็นที่ยังพยายามปกปิดหรือกดทับความปรารถนาเท่าใด ความปรารถนาก็ยิ่งปะทุออกมามากยิ่งขึ้น สุดท้ายแล้ว ในตอนท้ายโมนีตได้เรียนรู้และตระหนักถึงความเปล่าประโยชน์ที่จะต้องปกปิดตัวตนหรือความพยายามที่จะเป็นผู้ชายตามแบบที่สังคมต้องการ เขาได้เปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์อเมริกันคนหนึ่งอันแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นปัจเจกชนที่ไม่ขึ้นอยู่กับกรอบตามแบบที่สังคมวางไว้

หากจะพิจารณาถึงปัจจัยในการประกอบสร้างตัวตนอันหลากหลาย อิทธิพลของชุมชนมีบทบาทอย่างยิ่งในการประกอบสร้างตัวตนของโมนีตในฐานะเกย์อเมริกันคนหนึ่ง ความสัมพันธ์กับชุมชนของโมนีตทำให้เขาได้รับการตอกย้ำถึงความสำคัญของการเป็นอเมริกันชน สถาบันการศึกษาได้บ่มเพาะหนุ่มสาวและเอื้อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์แบบรักต่างเพศในรั้วมหาวิทยาลัย สังคมและชุมชนได้นำเสนอความรักและเพศสัมพันธ์แบบรักต่างเพศเท่านั้น ในขณะที่อิทธิพลของชุมชนแสดงให้เห็นถึงการปลูกฝังแนวคิดและอคติต่อรักเพศเดียวกันอย่างชัดเจน โมนีตก็ได้ค้นหาและเรียนรู้ว่าอัตลักษณ์ทางเพศของเขาเองจากอคติที่มีต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน กล่าวคือ โมนีตได้เรียนรู้วิถีจัดการและปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของเขาออกมา การจัดการและปลดปล่อย

ออกมาให้เห็นในแง่หนึ่งก็เป็นเสมือนการนำเสนอตัวตนออกไปให้เห็น เป็นเสมือนการเรียนรู้ และทบทวนอัตลักษณ์ทางเพศที่ตนครอบครองอยู่ให้อยู่รอดได้ในสังคม

จากบทวิเคราะห์ข้างต้นจะเห็นว่า อิทธิพลของชุมชนนั้นสอดคล้องกับกระบวนการในการเปิดเผยตัวตนของคนรักเพศเดียวกันในขั้นตอนของการนำเสนอให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานจากอคติที่กดทับตัวตนเกย์ (suffer) จะเห็นได้ว่าความรู้สึกละเอียดอ่อนที่เกิดขึ้นกับโมเน็ทเป็นผลผลิตของการปลุกฝังอคติที่มีต่อเกย์ในสังคม ความละเอียดอ่อนของโมเน็ทไม่ได้เกิดขึ้นมาทันทีจากความสัมพันธ์ของโมเน็ทและสังคม หากแต่พัฒนามาจากอิทธิพลของครอบครัว อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาอิทธิพลของชุมชนที่มีต่อการค้นหาตัวตนของโมเน็ทนับว่าอิทธิพลของชุมชนนั้นชี้ให้เห็นภาพของอคติที่มีต่อเกย์ในสังคมอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าอิทธิพลของชุมชนจะแสดงให้เห็นถึงการกดทับของสังคม แต่ในชุมชนเองก็เป็นตัวส่งเสริมให้เกิดการค้นหาและเปิดเผยเพศสถานะเกย์ด้วยเช่นกัน ในท่ามกลางอคติต่างๆ ที่ส่งผลให้โมเน็ทต้องปรับตัวและปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์เกย์ของตนเพื่อความอยู่รอดในสังคม ชุมชนก็เปิดเผยให้เห็นบุคคลหรือกลุ่มคนที่ดำรงเพศสถานะเกย์อย่างเปิดเผยในสังคม การค้นพบบุคคลเหล่านี้นับว่าเป็นปัจจัยที่เอื้อให้เกิดการเปิดเผยเพศสถานะเกย์ในที่สุด ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า อิทธิพลของชุมชนมีบทบาททั้งในเชิงกดทับอันก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานจากการเสแสร้ง (suffer) และส่งเสริมต่อการค้นหาอัตลักษณ์เกย์ของโมเน็ท (surpass)

3.2.2 “เมื่อเกย์เป็นศัตรูของชาติ” ใน *Before Night Falls*

ในอัตชีวประวัติของอาเรนัสจะเห็นได้ว่าอาเรนัสเข้ามามีส่วนร่วมกับชุมชนในขณะที่ตนนั้นยังอาศัยอยู่กับครอบครัว เหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลต่อการค้นหาตัวตนของอาเรนัสคือ การได้ประสบพบเห็นเหล่าชายหนุ่มเปลือยเปล่าในแม่น้ำในพิธีกรรมทางศาสนา อาเรนัสได้เล่าประสบการณ์และความรู้สึกของเขาเมื่อเห็นหนุ่มชายฉกรรจ์เปลือยเปล่าอยู่ในแม่น้ำ เขาบรรยายความรู้สึกดังกล่าวไว้ว่า

To see all those naked bodies, all those exposed genitals were a revelation to me: I realized, without a doubt, that I liked men. I enjoyed seeing them come out of the water, run among the trees, climb the rock, and jump. I loved to see their bodies dripping wet, their penises shining. The young men were carefree, cavorting in the water, coming out again, and jumping into a stream. I was only six years old, but I watched them

spellbound, in ecstasy before the glorious mystery of beauty. The following day I discovered another “mystery”: masturbation. (Arenas, 2000: 8)

อาเรนัสเล่าเหตุการณ์ครั้งแรกที่เขาเห็นผู้ชายกำลังเปลือยเปล่าอยู่ในแม่น้ำว่า ทันทีที่เขาเห็นชายเหล่านี้เขาก็รู้สึกได้ทันทีว่าเขานั้นชอบผู้ชาย เขารู้สึกอึดใจที่เห็นชายเหล่านั้นเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน เขาชอบที่จะเห็นเรือนร่างและเครื่องเพศ ของชายฉกรรจ์ที่อาบไปด้วยหยดน้ำดูเป็นประกาย อาเรนัสกล่าวว่า ความรู้สึกชอบในเรือนร่างผู้ชายเกิดขึ้นเมื่อเขาอายุเพียง 6 ปี เท่านั้น หลังจากนั้นเขาก็เรียนรู้ที่จะสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองเป็นครั้งแรก อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ของอาเรนัสกับสังคมเกิดขึ้นอย่างชัดเจนเมื่อเขาเดินทางเข้าไปศึกษาต่อในเมืองหลวงของคิวบาหรือกรุงฮาวานา (Havana) สถาบันการศึกษาทำให้อาเรนัสได้รับรู้อคติทางสังคมที่มีต่อคนเพศเดียวกัน อาเรนัสได้กล่าวเอาไว้ในอัตชีวประวัติของเขาในตอนชื่อว่า “Student” ถึงการรับรู้อคติและปฏิกิริยาของเขาในขณะนั้นไว้ว่า

In those days I endured all the prejudices typical of macho society fired up by the Revolution. In that school overflowing with virile militancy there seem to be no place for homosexuality, which, even then, severely punished by expulsion and even jail. (Arenas, 2000: 48)

การเข้ามาในสถานบันการศึกษาของรัฐทำให้อาเรนัสได้เรียนรู้สถานะภาพของตนเองในสังคม ในฐานะของผู้ผิดปกติ และผู้ที่จำเป็นต้องได้รับการลงโทษจากรัฐด้วยการจองจำ สถานะภาพของอาเรนัสนั้นได้รับการตอกย้ำมากยิ่งขึ้นจากคำกล่าวของอาจารย์ที่โรงเรียนของคำที่ตอกย้ำให้เห็นว่า คำนั้นมีสถานะภาพเป็น “faggot” คำกล่าวของอาจารย์ที่ว่า “Look, Reinaldo, you are a faggot. Do you know what a faggot is? It’s a man who likes other men. A faggot, that’s what you are.” (Arenas, 2000: 35) นี่เป็นเหมือนการส่งสารของสังคมและตอกย้ำให้อาเรนัสรับรู้ว่าคุณลักษณะที่ผิดปกติไปจากผู้ชายทั่วไป

อย่างไรก็ดี แม้ว่าชุมชนและรัฐจะพยายามบอกกล่าวให้เห็นถึงความเบี่ยงเบนทางเพศของกลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคม หรือแม้กระทั่งการมองว่ากลุ่มรักเพศเดียวกันในสังคมเป็นภัยต่อการปฏิรูปประเทศคิวบา แต่ก็ยังมีอีกชุมชนหนึ่งที่หล่อหลอมความคิดและอุดมการณ์การต่อสู้ของอาเรนัส ชุมชนที่ว่านี้คือชุมชนของนักเขียนในคิวบา การปฏิสัมพันธ์กับชุมชนนักเขียนและกวีในคิวบานั้นเป็นเหมือนโรงเรียนที่สอนให้เห็นความไม่ยุติธรรมของสังคม ความชั่วร้ายของระบอบคอมมิวนิสต์ในคิวบา อาเรนัสเริ่มเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชุมชนนักเขียนหรือศิลปินชาวคิวบาเมื่อเขา

ได้ส่งงานเขียนของเขาเข้าประกวด อาเรเนสได้รู้จักนักเขียนและผู้มีอิทธิพลในวงการวรรณกรรม และวัฒนธรรมคิวบา อาเรเนสได้อ่านผลงานชิ้นเอกของนักเขียนคิวบามากมายและตระหนักว่าผู้คนเหล่านี้ล้วนมีความคิดต่อต้านรัฐด้วยกันแทบจะทั้งหมด อาเรเลสได้เล่าถึงงานเขียนของ เวอร์จิลีโอ ปิเนรา (Virgilio Piñera) ว่า

At the time they were all against the government for Fidel Castro and the tyranny he had imposed; they wanted to leave country but they either had too many children or were not able for other reasons. (Arenas, 2000: 73)

จะเห็นได้ว่าแนวคิดของกลุ่มกวีและนักเขียนในยุคนั้นมุ่งเน้นการต่อต้านรัฐบาลเป็นหลัก สถานที่สำคัญของชุมชนนักเขียนและกวีคือ ห้องสมุดแห่งชาติคิวบา อาเรเนสได้ระบุว่าผู้คนในชุมชนนี้ส่วนใหญ่ล้วนเป็นคนรักเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็น เวอร์จิลีโอ ปิเนรา (Virgilio Piñera) มาริยา เทเรซา (María Teresa) ผู้อำนวยการห้องสมุดแห่งชาติ เลซามา ลิมา (Lezama Lima) เมื่อรัฐบาลเข้าเพิ่มมาตรการในการควบคุมกลุ่มรักเพศเดียวกัน กลุ่มนักเขียนซึ่งเป็นที่หมายหัวจากรัฐนั้นจึงต้องระวังตัวมากขึ้น จนในที่สุดห้องสมุดแห่งชาติของคิวบาก็ถูกรัฐบาลจัดการควบคุมอย่างเข้มงวด ด้วยข้อกล่าวหาที่ว่า ห้องสมุดแห่งนี้เป็นแหล่งมั่วสุมของอุดมการณ์ที่ขัดต่อความมั่นคงของรัฐ เหตุการณ์ดังกล่าวนี้อาเรเนสได้บันทึกไว้ในอัตชีวประวัติของเขาว่า “It was said that the National Library was the center of ideological corruption” (Arenas, 2000: 74)

อย่างไรก็ดีจากความใกล้ชิดกับนักเขียนชั้นนำในคิวบาและความสามารถของอาเรเนสในเชิงการประพันธ์ พัฒนาการของอาเรเนสอันเกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับชุมชนมีบทบาทต่อแนวคิดของอาเรเนส กล่าวคือ แนวคิดในการต่อสู้กับความไม่ยุติธรรม อคติของรัฐนั้นเริ่มก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว อาเรเนสประกาศจุดยืนและยืนหยัดที่จะต่อสู้กับระบอบการปกครองของรัฐที่ลิดรอนสิทธิของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันในคิวบา อาเรเนสไม่ได้ลุกขึ้นมาต่อสู้ด้วยกำลังแต่เขาใช้งานเขียนเป็นเครื่องมือในการต่อต้านของรัฐ อาเรเนสเล่าว่าเขาได้เริ่มเขียนงานประพันธ์ของตนเองเรื่อง *Singing from the Well* และ *Hallucination* ซึ่งเป็นนวนิยายที่อิงกับชีวิตของเขาในวัยเด็ก หลังจากได้พบปะกับชุมชนนักเขียนในคิวบา การได้พูดคุยนับได้ว่าเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการประพันธ์งานเขียนของเขา ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของอาเรเนสว่า เขาได้รับแรงบันดาลใจอย่างมากจากการพบปะกับ เลซามา ลิมา จนต้องรีบกลับไปเขียนงานต่อที่บ้านของเขา ดังจะเห็นได้จาก “After talking with him with him I would go home and sit down at my typewriter to write because it was impossible to listen to that man without being inspired.” (Arenas, 2000: 83) กลุ่มนักเขียนชาวคิวบามีบทบาทอย่างมาต่องานเขียนของเขาในช่วงเวลาต่อมา ยกตัวอย่างเช่นในนวนิยายเรื่อง *Farewell to the Sea*:

The Novel of Cuba และ *The Doorman* นวนิยายทั้งสองเล่มสะท้อนให้เห็นภาพของสังคมคิวบา ภายใต้การปกครองของฟีเดล คัสโตร อีกทั้งในนวนิยายทั้งสองได้นำเสนอให้เห็นตัวละครเกย์อีกด้วย

จะเห็นได้ว่าอิทธิพลของชุมชนมีผลต่อช่วงชีวิตของอาเรเนส ชุมชนและรัฐได้ประกอบสร้างตัวตนของอาเรเนสในสองรูปแบบ กล่าวคือ อาเรเนสในฐานะเกย์ผู้ผิดปกติ และอาเรเนสในฐานะเกย์นักประพันธ์ผู้ต่อต้านรัฐ ในประเด็นแรกอาจจะกล่าวได้ว่า สังคมได้พยายามบอกกล่าวและควบคุมการปรากฏตัวของกลุ่มรักเพศเดียวกันและสร้างอคติต่างๆ เพื่อสร้างภาพในเชิงลบแก่กลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ลักษณะดังกล่าวนี้มีความคล้ายคลึงกับอัตชีวประวัติของโมนีต์ ในเชิงของการสร้างกรอบวาทกรรมมาทำลายและสร้างภาพลบแก่คนรักเพศเดียวกัน อัตชีวประวัติของทั้งสองจึงเป็นไปในลักษณะผิดปกติ ประหลาด ตามกรอบของสังคม อย่างไรก็ตาม ในอัตชีวประวัติของอาเรเนสจริงอยู่ที่อคติหรือกรอบของสังคมนั้นได้ทวีความรุนแรงขึ้นกว่าสังคมของโมนีต์ในสหรัฐอเมริกาอย่างมาก กล่าวคือ อคติที่มีต่อคนรักเพศเดียวกันนั้นถูกจำกัดและควบคุมด้วยวาทกรรมของรัฐตามระบอบคอมมิวนิสต์ ดังนั้นการดำรงเพศสถานะเกย์นอกจากจะถูกมองว่าเป็นสิ่งประหลาดแล้วยังถูกกล่าวว่าเป็นอุดมการณ์และแนวคิดที่เป็นอันตรายต่อรัฐด้วย อย่างไรก็ตาม ในขณะเดียวกันอิทธิพลของชุมชนก็ส่งผลให้เกิดการค้นหายุทธศาสตร์ของอาเรเนสในฐานะเกย์นักประพันธ์ผู้ต่อต้านรัฐ จากการพบปะและเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนนักเขียนอาเรเนสได้ค้นพบว่าเขาไม่ได้โดดเดี่ยวอยู่ในสังคมและเริ่มปรับเปลี่ยนแนวคิดจากการโอนอ่อนให้กับรัฐ มาเป็นต่อสู้กับอคติที่รัฐได้กระทำต่อเขา

เช่นเดียวกับอัตชีวประวัติของโมนีต์ อิทธิพลของชุมชนที่ปรากฏในอัตชีวประวัติของอาเรเนสมีความสอดคล้องกับกระบวนการเล่าเรื่องเพื่อการเปิดเผยเพศสถานะในขั้นตอนที่หนึ่งและสอง กล่าวคือ ขั้นตอนการเล่าเรื่องเพื่อแสดงให้เห็นถึงชีวิตของอาเรเนสที่ต้องทุกข์ทรมานจากการกดทับของสังคม (suffer) ขั้นตอนในการค้นหาอัตลักษณ์และส่งเสริมให้เปิดเผยตัวตน (surpass) จะเห็นได้ว่าในพื้นที่ของคิวบาชุมชนพยายามปลูกฝังและสร้างอคติให้แก่คนในชาติว่าเพศสถานะเกย์นั้นเป็นเรื่องผิดปกติและมีบทลงโทษทางกฎหมายแก่คนรักเพศเดียวกันอย่างชัดเจนและเป็นระบบ ดังนั้น เพศสถานะเกย์ในคิวบาไม่ได้เป็นเพียงการสร้างอคติทางสังคมต่อเกย์เท่านั้น แต่ทวีความรุนแรงในฐานะศัตรูของชาติที่รัฐต้องควบคุมและลงโทษ ในขณะเดียวกันชุมชนก็ยังเปิดให้เห็นมิติอีกด้านหนึ่งที่ทำให้อาเรเนสได้ค้นพบตัวตนและสามารถเปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์ได้ในที่สุด ชุมชนนักเขียนเกย์เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้อาเรเนสเปิดเผยตัวตนของเขาออกมา อาจกล่าวได้ว่า อิทธิพลของชุมชนในอัตชีวประวัติของอาเรเนสชี้ให้เห็นกระบวนการในการเปิดเผยตัวตนที่แสดงออกมาทั้งในเชิงกดทับและส่งเสริมอัตลักษณ์เกย์ของอาเรเนสนั่นเอง

3.2.3 “ฉันรักเธอ ฉันเกลียดเธอ...ผู้ชาย” ใน *Butterfly Boy*

อิทธิพลของชุมชนนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สร้างเสริมการเรียนรู้และเข้าใจตนเองมากขึ้น ในอัตชีวประวัติของกอนซาเลส ชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้และเป็นปัจจัยในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของกอนซาเลส ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ในเรื่องเพศสถานะและอคติต่อกลุ่มคนเพศเดียวกัน และความเหลื่อมล้ำกันทางเชื้อชาติ

กอนซาเลสได้รับรู้กรอบและแนวคิดของสังคมที่แสดงออกให้เห็นถึงอคติทางเพศที่กอนซาเลสสวมอยู่อย่างเห็นได้ชัด การที่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งและเริ่มความสัมพันธ์กับชุมชนทำให้กอนซาเลสเห็นและทบทวนตัวเองว่าแปลกแยกยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จาก คำกล่าวของกอนซาเลส เมื่อพ่อและเพื่อนของพ่อไปสังสรรค์กัน กอนซาเลสได้อธิบายเหตุการณ์ที่ว่านี้ว่า

My father and his beer buddies stand outside in dirty clothing, sipping out cans in paper bags. When the night catches up to them nobody bothers to turn on the light. The bodies darken and their voices get louder until someone's wife sends a child to call his father home, breaking up the party until the next time. No one will know exactly how much has been consumed until the following morning when the sun shines in the discarded containers scattered on the yard. (González, 2006: 104)

กอนซาเลสบรรยายลักษณะของผู้ชายตามจากประสบการณ์ที่เขาพบเห็น ในที่นี้คือพ่อและเพื่อนของพ่อ จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมของชายเหล่านี้แสดงออกให้เห็นถึงความเป็นชาย การดื่มเหล้าการพูดคุยเสียงดังจนตึกดั้น การเรียนรู้ประสบการณ์จากชุมชนทำให้กอนซาเลสยังตระหนักถึงความแปลกแยกในอัตลักษณ์แก่ของตนเอง อย่างไรก็ตามก็ดีชุมชนไม่ได้สร้างการเรียนรู้ในประเด็นของอคติเท่าที่นั้น กอนซาเลสยังได้เห็นอีกแง่มุมหนึ่งในประเด็นเรื่องเพศสถานะจากการเขาไปพบปะพูดคุยกับเพื่อนฝูงในโรงเรียน กอนซาเลสได้เล่าเรื่องราวของเพื่อนเขาคนหนึ่งซึ่งชื่อว่า คาร์ลอส (Carlos) คาร์ลอสนั้นเป็นเพื่อนที่แสดงกริยาแบบผู้หญิง ผู้หญิงดังจะเห็นได้จาก

I confirmed the truth to this statement when I attended his twelfth birthday party later that year. There was Carlos in all his glory with a red construction paper crown on his head that no matter how you looked at it resemble a tiara. Carlos and his mother hugged frequently and giggled like girls. (González, 2006: 96)

กอนซาเลสบรรยายภาพของคาร์ลอสขณะไปงานวันเกิดครบ 12 ปีของคาร์ลอสว่า คาร์ลอสแต่ตัวด้วยชุดสีแดงดูโดดเด่น บนหัวมีมงกุฎเพชรและหัวเราะคิกคักอย่างที่คุณหญิงทำโดยทางครอบครัวของคาร์ลอสก็ไม่ได้ห้ามปรามพฤติกรรมดังกล่าว การพบคาร์ลอสทำให้กอนซาเลสตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้อยากจะเป็นแบบคาร์ลอส เขาเพียงแค่ชอบพอและมีความปรารถนากับชายทำนั้น กอนซาเลสไม่ต้องการจะเป็นผู้หญิงหรือแสดงออกอย่างแจ่มแจ้งอย่างที่คาร์ลอสเป็น กอนซาเลสกล่าวเอาไว้ถึงพฤติกรรมของคาร์ลอสไว้ว่า “the idea of watching him play Carla well into the night did not appeal to me.” (González, 2006: 97)

นอกจากการปฏิสัมพันธ์กับชุมชนผ่านทางเพื่อนแล้ว การปฏิสัมพันธ์ในชุมชนผ่านทางสื่อก็ส่งผลให้กอนซาเลสได้เรียนรู้และทบทวนอัตลักษณ์ทางเพศของตนด้วยเช่นกัน กอนซาเลสได้บรรยายภาพของนักร้องเม็กซิกันนามว่า ลิเบอร์เรซ (Liberace) ลิเบอร์เรซกลายเป็นแบบอย่างให้แก่กอนซาเลสในเวลานั้น เขาชื่นชอบพฤติกรรม การแต่งตัว และเสียงร้อง เขาได้เรียนรู้ลักษณะท่าทางจากนักร้องผู้นี้อย่างมาก และการชื่นชอบในตัวลิเบอร์เรซนี้เองที่ทำให้เป็นหนึ่งในปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการเปิดเผยตัวตนและไม่สนใจกับสภาพสังคมในขณะนั้น กอนซาเลสบอกเล่าลักษณะและการเรียนรู้จากนักร้องต้นแบบที่เขาชื่นชอบ เขาบรรยายว่าเขาอยากจะเป็นแบบลิเบอร์เรซ ได้สวมชุดขนนกและทำให้ผู้คนที่มาดูหลงใหลและชื่นชมในตัวเขา สำหรับกอนซาเลสแล้วลิเบอร์เรซเป็นเสมือนผู้ที่ทำให้เขาเรียนรู้ถึงการแสดงออกให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางเพศ กอนซาเลสได้กล่าวถึงลิเบอร์เรซในอัตชีวประวัติของเขาว่า

An added bonus was that we could pole fun at Liberace’s antics I watched in admiration, envisioning myself swallowed in fur, thrusting my diamond-heavy fingers at the studio audience... (González, 2006: 146)

Everything I had learned to be and not to be, to accept and to deny, was finally derailed in the mid-1980s when Liberace began to attract suspicious attention. To me, Liberace had it all. (González, 2006: 152)

ถึงแม้ว่ากอนซาเลสจะมีประสบการณ์และการเรียนรู้ถึงความแปลกแยกทางเพศสถานะ แต่การได้รับรู้ถึงกลุ่มคนที่มิเพศสถานะก็เหมือนกับเขานับว่าเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้เขากลับที่จะแสดงตัวตนของเขาออกมาให้สังคมได้รับรู้ กอนซาเลสได้บอกเล่าเรื่องราวของเขาในวัยเยาว์ซึ่งเป็นช่วงที่เขาได้เรียนรู้และประสบกับเหตุการณ์อันเลวร้ายในฐานะของคนที่ต้องการอยู่นอกกรอบของสังคมอย่างเปิดเผย การตั้งคำถามและบอกเล่านี้เป็นกลวิธีหนึ่งที่กอนซาเลสพยายามสร้าง

ตัวตนและรูปลักษณะใหม่ของตนเองในฐานะเกย์เม็กซิกัน ดังจะเห็นได้จากการเริ่มสร้างตัวตน เกย์จากการบอกเล่าประสบการณ์ในการอยู่นอกกรอบและท้าทายแนวคิดความเป็นชายของสังคม เขาเล่าถึงเหตุการณ์ในวัยเยาว์และบอกเล่าว่าในวัยเด็กกิจกรรมที่น่าสนใจสำหรับเขาในฐานะเกย์นั้น ไม่เคยปรากฏในความทรงจำของเขา กอนซาเลสได้บรรยายถึงกิจกรรมที่เด็กชายส่วนใหญ่ในสังคม ทำปฏิบัติ สำหรับกอนซาเลสการเก็บตัวเงียบและไม่ไปทำกิจกรรมเช่น การขี่จักรยาน เล่าเรื่องตลก ลามก อย่างที่เด็กชายส่วนใหญ่มักทำกัน กอนซาเลสบอกเล่าความเห็นของเขาในอัตชีวประวัติที่ว่า

These were few choice activities for me during the suffocating evenings. Although I had eight cousins (all but two were male) and a brother to play with, I preferred to keep to myself. The boys were gruff and rowdy and spent too many hours exchanging dirty jokes. Riding bikes with them meant parking at the ravine to talk about tits and pussy. (González, 2006: 58)

จะเห็นได้ว่าในวัยเด็กนั้นเขาเติบโตมากับแนวคิดความเป็นชาย ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย ที่สังคมจะมีพื้นที่ให้กับเขาในฐานะผู้คิดแปลกไปจากกรอบของสังคม อย่างไรก็ตามแม้ว่าพื้นที่ทาง สังคมจะไม่เปิดโอกาสให้กับเขา กอนซาเลสก็สามารถหาทางออกให้กับตัวเองในช่วงเริ่มต้น คือการ ใช้จ่ายเงินจากการ ดังจะเห็นได้จาก

Having no playthings in the house had its benefits. We learned to employ our imaginations, becoming resourceful on the back porch, with overlooked a wild desert landscape: in the palo verde tree we saw a jungle gym, in the mesquite brush, camouflage for hide-and-seek, and in the find sand, an abundance of a key ingredient in mud play. (González, 2006: 73)

การไม่นิยมในสังคมของผู้ชายและรสนิยมที่แตกต่าง กล่าวคือการใส่ใจในสิ่งที่สตรีพึงกระทำ เช่น การทำครัว ดังจะเห็นได้จาก In the back of my mind I secretly wanted to stand next to her behind the stove, frying those delicious homemade donuts on the skillet. (González, 2006: 89) หรือการ นิยมชมชอบในการร้องเพลงและมีพรสวรรค์ที่ทำให้ร้องเพลงเสียงสูงได้เหมือนผู้หญิง ดังจากเห็น ได้จาก I could only imagine what my father thought when I hit those high, shrilly notes. (González, 2006: 90) ด้วยรสนิยมที่แตกต่างนี้ทำให้การดำรงชีวิตในฐานะเด็กชายคนหนึ่งถูกนิยาม ตัวตนจากสังคมขึ้นมาใหม่ในฐานะ “เกย์” จากสังคมภายนอก ดังจะเห็นได้จาก According to my cousin I sounded like a maricón, a sissy (González, 2006: 90) การถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นเกย์

นับว่าเป็นการกระทำที่รุนแรงและน่าอับอายในสังคมลาตินอเมริกัน แต่สิ่งเดียวที่กอนซาเลสบอกเล่าออกมา นั้นไม่เป็นเพียงความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นกับตนเองเท่านั้น แต่ความน่าอายนั้นส่งผลถึงครอบครัวเขาด้วยดังจะเห็นได้จาก I knew why, and it shamed me to think I embarrassed my father with that feminine voice (González, 2006: 90) อย่างไรก็ตาม กอนซาเลสในวัยเด็กก็ไม่สามารถหยุดความปรารถนาที่จะคลุกคลีกับความเป็นหญิงได้ เขายังถล่ำลิกและเริ่มไม่ใส่ใจกับสิ่งรอบข้างแต่ให้ความสำคัญกับความปรารถนาของตนเอง การกระทำที่ว่านี้อาจจะมองได้ว่าเป็นการตอกย้ำจุดยืนของความปรารถนาและการต่อต้านกับระบบระเบียบของสังคม ดังจะเห็นได้จากการที่กอนซาเลสหันมาแต่งหน้าและสวมบทบาทเยี่ยงสตรีต่อหน้ากระจกที่บ้านของเขา และบอกกับตนเอง ในขณะที่เลียนแบบคาราในโทรทัศน์ว่า “ช่างดูเซ็กซี่เหลือเกิน” ดังจะเห็นจากคำบอกเล่าของกอนซาเลสที่ว่า

Each afternoon while my brother lost himself among the neighborhood streets on his dirt bike, I practiced dabbing rouge on my cheeks in slow and delicate circles just as I had seen my mother apply it to her own soft skin. I pushed her roll-on deodorant against my chest, spotting my T-shirt with strong traces of perfume. I powdered my bare underarms and neck. I would have worn the bra, but I couldn't figure it out, so I simply flung it across the room a few time, quickly rushing over to press my nose into the cups. The panties were too big so I stuck my hand through one of the leg openings and stretched the material over my shoulders. The panties would slip down and I'd pretend my bare shoulder had become exposed. “So sexy,” I'd declare. (González, 2006: 92)

อย่างไรก็ดี ชุมชนนอกจากจะเป็นปัจจัยในการเรียนรู้และประกอบสร้างเพศสถานะของกอนซาเลสแล้วตัวชุมชนเองยังทำให้กอนซาเลสได้ตระหนักถึงความแตกต่างของอัตลักษณ์ทางเชื้อชาติ อคติและความไม่เท่าเทียมกันทางเชื้อชาติ กอนซาเลสได้ตระหนักถึงความแตกต่างทางเชื้อชาติของตนเมื่อเข้าได้รับการศึกษาในโรงเรียนในเม็กซิโก ทั้งๆที่เขานั้นก็นับว่าเป็นคนเม็กซิกันคนหนึ่งที่มีรากเหง้าในดินแดนเม็กซิกัน กอนซาเลสนั้นก็ถูกจัดประเภทให้เป็นนักเรียนต่างชาติ กอนซาเลสได้เล่าถึงเหตุการณ์ในโรงเรียน โดยกล่าวถึงผู้อำนวยการโรงเรียนที่มีอคติและจัดวางนักเรียนเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่าง โดยแบ่งเป็น นักเรียนเม็กซิกัน และนักเรียนต่างชาติ เช่น นักเรียนจากชนพื้นเมืองต่างๆ กอนซาเลสได้บอกเล่าเหตุการณ์ตอนนี้ไว้ว่า

The director may have been impressed by our presence at his school, but not the other kids. We had only been away from México a few years and already we were considered foreigners – gringos, pochos, gavachos – Americanos. (González, 2006: 123)

จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นถึงการเรียนรู้อัตลักษณ์ทางเชื้อชาติและความแตกต่างด้านชนชั้นในพื้นที่ของดินแดนเม็กซิกัน การปฏิสัมพันธ์กับชุมชนที่ต่างพื้นที่ออกไป เช่นในพื้นที่อเมริกันทำให้ได้เรียนรู้อัตลักษณ์ทางเชื้อชาติจากอีกมุมมองและดินแดนหนึ่ง กอนซาเลสได้บอกเล่าเรื่องราวขณะที่เข้าได้รับการศึกษาในโรงเรียนในดินแดนอเมริกัน กอนซาเลสบรรยายถึงความรู้สึกแปลกแยกและแตกต่างในชั้นเรียนที่เต็มไปด้วยนักเรียนผิวขาว กอนซาเลสได้บอกเล่าถึงเหตุการณ์นี้ในอัตชีวประวัติของเขาไว้ว่า

By the time I was a senior in high school I had quietly crept up to the college prep and honors classes where most of the students were white. All of the brown kids were crammed together in the basic and intermediate classes. And though none of the brown kids were my friends, I felt more alone and alienated with the white students. Among them I had lost my invisibility, my only defense outside of my home. (González, 2006: 204)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการปฏิสัมพันธ์กับชุมชนนั้นเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของกอนซาเลสที่หลากหลาย ทั้งอัตลักษณ์ทางเพศและอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ ในที่นี้จะเห็นได้ว่าชุมชนนั้นเป็นตัวละครสำคัญต่อการพัฒนาช่วงชีวิตของเกย์ของกอนซาเลส กล่าวคือ ชุมชนเป็นทั้งปัจจัยที่ตอกย้ำและกดทับความแตกต่าง ดังจะเห็นได้จาก ความรู้สึกแปลกแยกจากสังคมในเชิงอัตลักษณ์ทางเพศและชาติพันธุ์ ในขณะที่เดียวกันก็เป็นตัวส่งเสริมในการประกอบสร้างตัวตนเกย์ของกอนซาเลสด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากเรียนรู้ที่จะชื่นชอบและเลียนแบบลิเบอร์เรซ นักร้องผู้ดำรงเพศสถานะเกย์ในเม็กซิโก

จะเห็นได้ว่าอิทธิพลของชุมชนในอัตชีวประวัติของกอนซาเลสมีความคลาคลั่งในอัตชีวประวัติของโมเน็ตและอาเร็นส กล่าวคือ อิทธิพลของชุมชนชี้ให้เห็นกระบวนการในการเปิดเผยตัวตนทั้งในแง่ของการต่อต้านและส่งเสริมอัตลักษณ์เกย์ กล่าวคือ ชุมชนแสดงให้เห็นถึงการกดทับและตอกย้ำให้เห็นว่าการดำรงเพศสถานะเกย์ของกอนซาเลสนั้นผิดปกติและแปลกแยกในสังคม ภาพของพ่อและผู้ชายเมื่อเปรียบเทียบกับความปรารถนาและตัวตนเกย์ของกอนซาเลสยังตอกย้ำความแปลกแยกของเพศสถานะเกย์ในสังคม อย่างไรก็ตาม ไรก็ดีกอนซาเลสก็ไม่ได้ยินยอมที่จะ

ปฏิบัติตามกรอบของสังคม ในขณะที่ชุมชนกดดันตัวตนของกอนซาเลสโดยหวังให้เกิดการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ให้เป็นไปตามความต้องการของสังคม ชุมชนก็นำเสนอให้เห็นภาพชุมชนของคนรักเพศเดียวกันให้แก่กอนซาเลส ลิเบอร์ตีและและคาร์ลอสกลับเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งเสริมให้กอนซาเลสค้นหาตัวตนและเปิดเผยออกมา ทั้งนี้กอนซาเลสยังได้ทบทวนและเลือกสรรอัตลักษณ์แก่ให้เป็นไปตามความต้องการของเขาด้วย ดังจะเห็นได้จากกอนซาเลสปฏิเสธที่จะเป็นอย่างคาร์ลอส แต่เลือกลิเบอร์ตีเป็นต้นแบบของเขาในการแสดงให้เห็นอัตลักษณ์ของเขา ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าหากพิจารณาอิทธิพลของชุมชนในอัตชีวประวัติของกอนซาเลสกับกระบวนการเปิดเผยตัวตนในเรื่องเล่า อิทธิพลของชุมชนได้นำเสนอให้เห็นขั้นตอนของความทุกข์ทรมานจากการกดทับของสังคมและส่งเสริมให้เกิดการค้นหาและเปิดเผยตัวตนไปพร้อมๆกัน

อย่างไรก็ดี อิทธิพลของชุมชนที่แสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะที่ปรากฏในอัตชีวประวัติของกอนซาเลสคือ การนำเสนอให้เห็นมิติทางชาติพันธุ์ ด้วยการดำเนินชีวิตอยู่ในสหรัฐอเมริกาในพื้นที่ที่เต็มไปด้วยผู้อพยพชาวเม็กซิกันและหลากหลายเชื้อชาติ การเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างในผิวสีและชาติพันธุ์ต่างๆ อิทธิพลของชุมชนทำให้กอนซาเลสตระหนักถึงความแตกต่างทางชาติพันธุ์ของตนที่ต่างไปจากชาวอเมริกัน ความแตกต่างทางชาติพันธุ์ในพื้นที่ยังสะท้อนให้เห็นอคติที่มีต่อผู้อพยพผิวสี เหตุการณ์ที่เพื่อนนักเรียนคิดว่ากอนซาเลสเป็นลูกของการโรง เพียงเพราะว่าเป็นชาวเม็กซิโกเหมือนกันสะท้อนให้เห็นถึงอคติที่ว่านี้ได้อย่างชัดเจน ในประเด็นนี้จะเห็นว่าอิทธิพลของชุมชนนั้นย่อมมีลักษณะที่แตกต่างและหลากหลายกันไปขึ้นอยู่กับปัจจัยในเรื่องพื้นที่และวัฒนธรรม

จะเห็นได้ว่า อิทธิพลของชุมชนในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่มนั้นมีความเหมือนกันในแง่ของการนำเสนอช่วงชีวิตที่ต้องทนทุกข์จากการกดทับของสังคม สังคมได้แสดงให้เห็นถึงอคติและนำเสนอให้เห็นถึงความผิดปกติและความแปลกแยกของอัตลักษณ์ในสังคม ทั้งนี้จุดประสงค์ในการนำเสนอให้เห็นถึงความแปลกแยกของเพศสถานะก็เพื่อจะให้นักเขียนทั้งสามปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์แก่ของตนให้เป็นไปตามกรอบของแนวคิดรักต่างเพศที่สังคมยอมรับ แต่ในขณะเดียวกันอิทธิพลของสังคมก็ชี้ให้เห็นกลุ่มคนรักเพศเดียวกันในสังคมให้นักเขียนทั้งสามได้เห็น การเข้าไปคลุกคลีและสัมพันธ์กับกลุ่มคนหรือชุมชนคนรักเพศเดียวกันเป็นปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดการค้นหาและเปิดเผยเพศสถานะของตน ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าอิทธิพลของชุมชนในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่มนี้เป็นทั้งตัวต่อต้านและส่งเสริมให้เกิดการค้นหาและเปิดเผยเพศสถานะแก่ไปพร้อมกัน

3.3 การค้นหาตัวตนและอิทธิพลของความรัก

ความสัมพันธ์กับความรักมีอิทธิพลสำคัญในการนำเสนอให้เห็นถึงการค้นหาตัวตนของนักเขียนทั้งสาม คนรักสามารถนำเสนอให้การดำเนินชีวิตอย่างเปิดเผยในฐานะเกย์คนหนึ่งในสังคมได้อย่างเสรี ความสัมพันธ์กับรักยังสะท้อนให้เห็นการขึ้นกรานและยึดหยัดในฐานะเกย์โดยไม่สนใจและโอนอ่อนต่อกฎเกณฑ์และความคาดหวังของสังคม อัตชีวประวัติทั้งสามเล่มนำเสนอมิติของความสัมพันธ์ระหว่างนักเขียนทั้งสามกับความรักที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกันไป

3.3.1 “ถึง โรเจอร์ที่รัก” ใน *Becoming a Man*

อิทธิพลของความรักในอัตชีวประวัติของโมนีตนับว่ามีนัยยะสำคัญในการนำเสนอให้เห็นการดำรงเพศสถานะเกย์อย่างเปิดเผยของเขา โมนีตได้พบกับโรเจอร์ (Roger) คนรักของเขาในตอนที่เขาไปใช้ชีวิตอยู่ในบอสตัน โมนีตเล่าเหตุการณ์เมื่อเขาพบเจอโรเจอร์ขณะที่ไปหาเพื่อนเกย์ของเขาชื่อ รูดี (Rudy) ใ้รู้ว่าช่วงเวลาที่เขาและโรเจอร์ทักทายกันนั้นเป็นเหมือนการทักทายชีวิตที่เหลืออยู่ของเขา โมนีตบรรยายเหตุการณ์ดังกล่าวไว้ในอัตชีวประวัติของเขาว่า

That sort of proximity, the poet's map of Boston, made all of us apprentice types feel like larger figure in diorama. I strolled into Rudy's place, my herder's has cocked rakishly, ready to do Byronic thing, a poet if not a lover. And there was Roger, Smiling quietly while Richard and I exchange florid greetings, waiting his turn as I met Rudy and Rudy's boyfriend Craig. Roger Horwitz, Paul Monette. Say hello to the rest of your life. (Monette, 2006: 276)

การแนะนำตัวซึ่งกันและกันของโมนีตและโรเจอร์ซึ่งโมนีตบรรยายว่าเป็นการทักทาย “ชีวิตที่เหลืออยู่” ของโมนีตมีนัยยะแสดงถึงช่วงชีวิตหลังจากเปิดเผยเพศสถานะเกย์ คนรักของโมนีตจึงแสดงให้เห็นถึงการแสดงออกให้เห็นถึงอัตลักษณ์เกย์ที่เปิดเผยให้สังคมได้รับรู้ การตัดสินใจที่จะใช้ชีวิตอยู่กับชายคนรักเป็นเสมือนการยืนยันอัตลักษณ์เกย์ของตนไปปริยายและเป็นการแสดงให้เห็นถึงจุดสิ้นสุดของการค้นหาอัตลักษณ์ของตนเอง

หากจะวิเคราะห์อิทธิพลของความรักที่มีบทบาทต่อการค้นหาตัวตนของโมนีตด้วยกรอบของการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยเพศสถานะอาจกล่าวได้ว่าอิทธิพลของความรักมีนัยยะแสดงให้เห็นการอยู่รอดในสังคมในฐานะเกย์คนหนึ่ง ลักษณะดังกล่าวนี้สอดคล้องขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการเปิดเผย

ตัวตนซึ่งเป็นขั้นตอนของการแสดงให้เห็นถึงการเล่าเรื่องชีวิตที่อยู่รอดปลอดภัยในฐานะเกย์ (survive) นั้นเอง

3.3.2 “ถึง...คนเฝ้าประตูที่รัก” ใน *Before Night Falls*

อาเรเนสได้กล่าวถึงเรื่องราวของคนรักในตอนท้ายเรื่องของอัตชีวประวัติของเขา เขาได้กล่าวถึงเรื่องราวของลาซารอ (Lázaro) ลาซารอนับว่าเป็นคนรักคนสำคัญของอาเรเนส เขาเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในนิวยอร์กกับอาเรเนส อาเรเนสได้บรรยายให้เห็นถึงช่วงเวลาที่มีความสุขของเขาทั้งสองไว้ว่า

Lázaro and I now live in the euphoria of the snow and of the great city that never sleep: everything one could possibly want was available, day and night; all the fruit we had longed for in Cuba, much of it from the tropical countries, could be purchased in the midst of snowfall. It was really a dream come true in a constant celebration. (Arenas, 2000: 297)

อาเรเนสบอกเล่าให้เห็นถึงความสุขและความรู้สึกตื่นเต้นที่ได้ประสบพบเจอและเรียนรู้สิ่งใหม่ในสหรัฐอเมริกาเคียงข้างไปกับลาซารอ อิทธิพลของคนรักในอัตชีวประวัติของอาเรเนสนับว่าดอกขำอัตลักษณ์เกย์ที่เขาดำรงอยู่ตั้งแต่ในคิวบา นอกจากนี้คนรักของอาเรเนสยังมีลักษณะที่แสดงให้เห็นถึงขั้นตอนของการนำเสนอให้เห็นถึงการอยู่รอดในสังคมของอาเรเนสในฐานะเกย์ ดังนั้นคนรักในอัตชีวประวัติของอาเรเนสจึงมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับอิทธิพลของคนรักในอัตชีวประวัติของโมเน็ต กล่าวคือ คนรักนำเสนอให้เห็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตนอันแสดงออกให้เห็นถึงเรื่องเล่าของการอยู่รอดของเกย์ในสังคม อย่างไรก็ตาม อิทธิพลของคนรักในอัตชีวประวัติของอาเรเนสยังมีลักษณะเฉพาะที่แสดงให้เห็นลักษณะที่แตกต่างไปจากอัตชีวประวัติของโมเน็ต คนรักอาเรเนสมีบทบาทในสะท้อนภาพความทรงจำในอดีต ลาซารอเป็นเหมือนตัวเชื่อมที่ทำให้เขาถึงชีวิตในคิวบา In exile Lázaro has been only link to my past, the only witness to my past life in Cuba; with him I have always had the feeling of being able to return to that ir retrievable world (Arenas, 2000: 308)

ลักษณะอีกประการหนึ่งซึ่งแตกต่างไปจากอัตชีวประวัติของโมเน็ตคือ รูปแบบความสัมพันธ์ของอาเรเนสกับคนรัก สำหรับโมเน็ตนั้น โรเจอร์เปรียบเหมือนคู่ชีวิตที่เขาได้ใช้ชีวิตอยู่

จนชีวิตจะหาไม่ แต่สำหรับอาเรเนส ความสัมพันธ์กับลาซาโรได้พัฒนาจากคนรักไปเป็นความรักแบบพี่น้อง อาเรเนสได้กล่าวถึงความสัมพันธ์กับลาซาโร ไว้ว่า

Visiting Lázaro at that lobby of his building, I picked up most of my ideas for my novel *The Doorman* , which , of course is dedicated to Lázaro. Many year ago, rather than friends we had become more like brothers. If at times I feel sorry about abandoning this world, it is because I know the loneliness in which I will leave this brother who, between insanity and genius, has never stopped being a boy, though he is thirty-two years old. (Areanas, 2000: 309)

ความรู้สึกของอาเรเนสที่มีต่อลาซาโรนั้นเปลี่ยนแปลงไปจากคนรักไปสู่ความเป็นพี่น้อง อย่างไรก็ตาม อาเรเนสก็ยังรู้สึกถึงความรักความผูกพันที่มีต่อลาซาโร และได้ประพันธ์หนังสือเรื่อง *Doorman* ซึ่งอ้างอิงจากชีวิตของลาซาโร การเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์จากคนรักไปยังพี่น้องนับว่าเป็นลักษณะที่ไม่พบเห็นในอัตชีวประวัติของโมเน็ตหรือกอนซาเลส ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าอัตชีวประวัติของอาริลนำมุมมองนั้นให้เห็นถึงช่วงชีวิตของเขากับการฝ่าฟันอุปสรรคและอคติต่างๆที่มีต่อเขาในฐานะเกย์ในคิวบาเป็นสำคัญ ดังนั้น มิติและอิทธิพลของคนรักในอัตชีวประวัติจึงถูกกล่าวถึงเพียงเล็กน้อย และรูปแบบของความรักของเขายังจบลงด้วยความสัมพันธ์ในแบบพี่น้องซึ่งแตกต่างโดยสิ้นเชิงกับอัตชีวประวัติของโมเน็ตและกอนซาเลส

อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่ารูปแบบของความสัมพันธ์กับคนรักในอัตชีวประวัติจะแตกต่างไปจากอัตชีวประวัติของโมเน็ต แต่หากพิจารณาในมุมมองของการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตน อิทธิพลของคนรักในอัตชีวประวัติของอาเรเนสก็ยังคงมีบทบาทในการสะท้อนให้เห็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการเปิดเผยตัวตน ที่ว่าด้วยการเล่าเรื่องเพื่อแสดงให้เห็นถึงการอยู่รอดในสังคมเกย์ เช่นเดียวกันกับอิทธิพลของคนรักในอัตชีวประวัติของโมเน็ต

3.3.3 “รอยจูบของผีเสื้อ” ใน *Butterfly Boy*

อิทธิพลของคนรักในอัตชีวประวัติของกอนซาเลสนับว่าเป็นประเด็นสำคัญในการนำเสนอเรื่องเล่าของเขา กอนซาเลสเปิดเรื่องของอัตชีวประวัติของตนด้วยการบอกเล่าเรื่องราวของ “ผีเสื้อ” ซึ่งเป็นรอยจูบที่ประทับอยู่บนลำคอของกอนซาเลส

Butterflies, my lover calls it, the art he places on my neck. He locks his lips on each shoulder blade and sucks the skin, leaving deep red, almost purple hickeys that he says resemble wings. One butterfly on the left side and one on the right, and then he works his way down to the middle of the spine: a trail of love bites. He perfects his craft over months, after that first accidental mark on a vodka and crystal meth night.... My lover gives me butterflies on those sheet-twisting nights of sex and sweat. I learn to bear, and even welcome, the pain of his mouth. Each time his lips take hold of my skin I squirm beneath him, resisting the urge to push away my flesh tightens and tingles. My eyes close and I clench my teeth. I tell myself this is the man who loves me, who has taught me the intimacy of his body and his bed without condition, who has put an end to my loneliness. I will never leave him. (González, 2006: 3)

เรื่องเล่าของรอยจูบในตอนคนเรื่องเป็นเสมือนการยืนยันอัตลักษณ์เกย์ของตนให้ผู้อ่านได้รับรู้ กล่าวคือ กอนซาเลสบรรยายที่มาของรอยจูบด้วยการนำเสนอภาพของการมีเพศสัมพันธ์กับชายคนรักของเขา กอนซาเลสเล่าเรื่องของการจูบที่เต็มไปด้วยอารมณ์ใคร่ เรื่องเล่าดังกล่าวตอกย้ำให้เห็นถึงอัตลักษณ์เกย์ที่เขาได้ดำรงอยู่ในสังคมหลังจากฝ่าฟันอคติต่างๆของสังคมและยืนหยัดในอัตลักษณ์เกย์ของตน

อย่างไรก็ดี คนรักในอดีตชีวิตประวัติของกอนซาเลสยังเป็นตัวเชื่อมระหว่างอดีตและปัจจุบัน ในช่วงชีวิตของกอนซาเลส กล่าวคือ คนรักเป็นเสมือนสะพานที่นำไปสู่ห้วงความคิดและจินตนาถึงอดีตของเขา รอยจูบที่เขาได้รับเกิดขึ้นมาจากความเจ็บปวด แต่กอนซาเลสก็ยินยอมและพึงใจที่จะรับรู้ถึงความเจ็บปวดดังกล่าว ความเจ็บจากรอยจูบได้ที่คนรักของกอนซาเลสมอบให้เปรียบเสมือนความเจ็บปวดของช่วงเวลาในวัยเด็ก ช่วงเวลาที่เขาต้องตกเป็นเหยื่อของอคติที่มีต่อเกย์ในสังคมเม็กซิกัน ทั้งๆที่รู้ว่าอดีตที่ผ่านมาเป็นเรื่องราวอันแสนเจ็บปวด กอนซาเลสก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงช่วงเวลาในขณะนั้น กอนซาเลสได้บอกเล่าเรื่องราวขณะที่คนรักได้ประทับรอยจูบและบทบาทของคนรักในฐานะเป็นตัวเชื่อมโยงช่วงชีวิตในอดีตและปัจจุบันของเขา เอาไว้ว่า

My lover gives me butterflies on those sheet-twisting nights of sex and sweat. I learn to bear, and even welcome, the pain of his mouth. Each time his lips take hold of my skin I squirm beneath him, resisting the urge to push away my flesh tightens and tingles. My eyes close and I clench my teeth. I tell myself this is the man who loves me, who has taught me the intimacy of his body and his bed without condition, who has put

an end to my loneliness. I will never leave him...“I just gave you another butterfly,” he says. And I know then we are meant for each other because his gift matches my fantasy tattoo: I want a path of monarchs spiraling out of the base of my back and spreading open like a tornado, the insects growing in size that as they flutter up towards my shoulders. Monarchs, I tell him, remind me of home and of my family. (González, 2006: 3)

บทบาทของความรักในฐานะเป็นตัวเชื่อมโยงให้เห็นถึงช่วงชีวิตในอดีตในอดีตชีวิตประวัติของกอนซาเลส คล้ายคลึงกับบทบาทของความรักในอดีตชีวิตประวัติ จะเห็นได้ว่าความรักในอดีตชีวิตประวัติทั้งสองทำหน้าที่เชื่อมโยงให้เห็นถึงอดีตของเขาทั้งสอง สาเหตุที่ความรักในอดีตชีวิตประวัติทั้งสองมีความคล้ายคลึงกันในฐานะตัวเชื่อมโยงไปสู่อดีตอาจเป็นเพราะทั้งอาร์เนสและกอนซาเลสเป็นเกย์ที่ต้องออกมาจากสังคมและพื้นที่บ้านเกิดของตน จะเห็นได้ว่าทั้งสองต่างอพยพมาสู่อเมริกาเพื่อหลีกเลี่ยงอิทธิพลที่กระทำต่อกลุ่มเกย์ในประเทศบ้านเกิด การดำเนินชีวิตในฐานะเกย์ในพื้นที่ที่แตกต่างกับพื้นที่บ้านเกิดและมีคนรักเกย์แสดงให้เห็นถึงการเปรียบเทียบอย่างชัดเจนในบ้านเกิดและสังคมที่จากมา และพื้นที่ใหม่ที่ทั้งสองได้เริ่มต้นชีวิตในฐานะเกย์อย่างเต็มตัว กิจกรรมต่างๆที่กระทำกับคนรักจึงเป็นเสมือนตัวเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่าง ดังนั้น คนรักจึงมีบทบาทสำคัญในการระลึกถึงอดีตที่ปะปนไปด้วยความเจ็บปวดและการโหยหาอดีตและรากเหง้าของตน

หากพิจารณาในกรอบของการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตน เรื่องเล่าของกอนซาเลสที่บรรยายถึงคนรักก็แสดงให้เห็นถึงขั้นตอนการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงการอยู่รอดในสังคมในฐานะเกย์ ทั้งนี้ขั้นตอนที่ว่านับว่าเป็นหนึ่งในสามขั้นตอนในกระบวนการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตนอันประกอบด้วย ขั้นตอนที่ว่าด้วยชีวิตที่ต้องทุกข์ทรมานจากการกดทับของสังคม (suffer) ขั้นตอนที่ว่าด้วยเรื่องเล่าของการผ่านพ้นอุปสรรคและอคติทางเพศ (surpass) และขั้นตอนที่ว่าด้วยเรื่องเล่าของการอยู่รอดในสังคมในฐานะเกย์ (survive)

กล่าวโดยสรุปแล้ว คนรักนั้นมีอิทธิพลในการค้นหาตัวตนเกย์ของนักประพันธ์ทั้งสามในฐานะผู้เติมเต็มชีวิตของเกย์ เรื่องราวของความรักในอดีตชีวิตประวัติทั้งสามเล่มต่างแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์เกย์ของนักประพันธ์ทั้งสามที่เปิดเผยให้สังคมได้รับรู้อย่างชัดเจน อาจกล่าวได้ว่าคนรักเป็นปัจจัยที่แสดงให้เห็นถึงการดำเนินชีวิตในฐานะเกย์และความสามารถในการอยู่รอดในสังคม ทั้งนี้ลักษณะดังกล่าวนี้สอดคล้องกับกระบวนการในการเปิดเผยตัวตนในขั้นตอนที่สุดท้ายที่ว่าด้วยการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นภาวะของการอยู่รอดในสังคมในฐานะเกย์อย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าคนรักในอดีตชีวิตประวัติทั้งสามจะมีบทบาทในการนำเสนอให้เห็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการ

เปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์ แต่ลักษณะและรูปแบบความสัมพันธ์กับคนรักในอัตชีวประวัติทั้งสามก็มีลักษณะเฉพาะตนซึ่งแตกต่างกันไป ในประเด็นในเรื่องของลักษณะความสัมพันธ์จะเห็นว่าความสัมพันธ์กับคนรักในอัตชีวประวัติของอาเรนัสจะมีรูปแบบที่แตกต่างไปจากอัตชีวประวัติของกอนซาเลสและโมเน็ต กล่าวคือ รูปแบบความสัมพันธ์กับคนรักในอัตชีวประวัติของอาเรนัสได้พัฒนาสู่ความสัมพันธ์ในรูปแบบความเป็นพี่น้อง ในประเด็นความแตกต่างดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ารูปแบบของความสัมพันธ์กับคนรักไม่จำเป็นต้องมีลักษณะที่ตายตัว แต่สามารถมีรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งนี้ความหลากหลายดังกล่าวนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้แต่ละคน นอกจากคนรักจะนำเสนอให้เห็นถึงขั้นตอนในกระบวนการเปิดเผยตัวตนแล้ว คนรักยังเป็นปัจจัยที่เชื่อมโยงถึงช่วงชีวิตในอดีตของนักประพันธ์เกย์ในพื้นที่ลาตินอเมริกัน ทั้งนี้บทบาทของคนรักในฐานะตัวเชื่อมโยงไปยังช่วงชีวิตในอดีตเป็นลักษณะเฉพาะที่ปรากฏในเกย์พื้นที่ลาตินอเมริกันและบทบาทดังกล่าวก็ไม่ปรากฏในพื้นที่ของเกย์อเมริกัน อาจกล่าวได้ว่า อิทธิพลของคนรักมีบทบาทสำคัญในการค้นหาตัวตนของเกย์ที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั้งสาม เรื่องเล่าเกี่ยวกับคนรักเป็นปัจจัยที่ยืนยันและตอกย้ำให้เห็นถึงการอยู่รอดของอัตลักษณ์เกย์ในสังคมนั่นเอง

3.4 การค้นหาตัวตนผ่านการเดินทางและสถานที่

สถานที่นับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สามารถนำเสนอให้เห็นมิติและแง่มุมของอัตลักษณ์ที่แตกต่างต่างกันไป ความแตกต่างทางพื้นที่ย่อมส่งผลให้เกิดความแตกต่างของอัตลักษณ์ สถานที่แต่ละแห่งย่อมมีเรื่องเล่า ประวัติความเป็นมาที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำและชุมชนที่แตกต่างออกไป พื้นที่ ดังนั้นสถานที่จึงเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดอารมณ์ความรู้สึก ความรัก ความผูกพันของผู้ที่อยู่ในพื้นที่นั้นๆ (ชุตินา ประภาสวุฒิสาร, 2550 : 167) อีกทั้งส่งผลต่อการค้นหาตัวตนที่มีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามความหลากหลายของพื้นที่ในเชิงภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม ในอัตชีวประวัติเกย์ทั้งสามเล่ม พื้นที่ที่เป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบสร้างและค้นหาตัวตนของผู้แต่งในฐานะเกย์ ทั้งนี้พื้นที่ในอัตชีวประวัติของนักประพันธ์ทั้งสามคนต่างมีนัยยะที่แสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงที่อัตชีวประวัติทั้งสามมีร่วมกันและความแตกต่างที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะตัวของอัตชีวประวัติแต่ละเล่มในมิติทางพื้นที่

3.4.1 “จากชนบท สู่ เมืองใหญ่” ใน *Becoming a Man*

ในอัตชีวประวัติของโมเน็ต มิติทางพื้นที่และการเดินทางที่ปรากฏในเรื่องเล่าไม่ได้รับความสำคัญมากเท่าใดนัก จากอิทธิพลของครอบครัวและชุมชนที่มีบทบาทต่อการค้นหาตัวตนของ

โมเน็ตจะเห็นได้ว่าโมเน็ตบอกเล่าการเดินทางของเขาซึ่งสอดคล้องการช่วงชีวิตของเขาจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ โมเน็ตเล่าในตอนต้นว่าเขาเกิดและอาศัยอยู่ในเมืองแอนโดเวอร์ ชานเมืองของรัฐแมสซาชูเซต แต่โมเน็ตไม่ได้เล่ารายละเอียดของตัวเมือง ประวัติความเป็นมาของตัวเมืองมากนัก จากนั้นโมเน็ตได้เล่าเรื่องราวขณะที่เขาเดินทางไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยเยล (Yale) ในเมืองนิว ฮาเวน (New Haven) มลรัฐคอนเนตทิกัน เช่นเดียวกับเมืองแอนโดเวอร์ โมเน็ตไม่ได้กล่าวถึงมิติทางพื้นที่มากนัก หลังจากจบการศึกษาโมเน็ตเริ่มทำงานเป็นครูในโรงเรียนเอกชนในเมืองเล็กย่านชานเมือง จนกระทั่งเขาย้ายไปเมืองบอสตันเพื่อจะเป็นนักประพันธ์เต็มตัว จะเห็นได้ว่ามิติทางพื้นที่ในอัตชีวประวัติของโมเน็ตมีบทบาทเป็นเพียงฉากในเรื่องเล่าของเขาเท่านั้น

ถึงแม้ว่า โมเน็ตไม่ได้กล่าวถึงหรือให้ความสำคัญในการเดินทางและมิติทางพื้นที่มากนัก แต่จะเห็นได้ว่าปัจจัยในเรื่องพื้นที่มีผลและส่งผลต่อการค้นหาและเรียนรู้ตัวตนของโมเน็ตในฐานะเกย์อเมริกันคนหนึ่ง มิติทางพื้นที่ในเรื่องเล่าของโมเน็ตอาจจะแบ่งได้เป็นสองส่วนคือพื้นที่ชนบทและพื้นที่เมือง พื้นที่ในชนบท เช่น เมืองแอนโดเวอร์ หรือเมือง ซึ่งเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยเยลเป็นพื้นที่สำคัญในนำเสนอให้เห็นอคติของสังคมที่มีต่อเกย์ อาจจะกล่าวได้ว่าพื้นที่ในชนบทปิดโอกาสให้โมเน็ตได้แสดงออกถึงตัวตนของเขาในฐานะเกย์ และยังคงอย่าให้เห็นถึงสภาวะความผิดปกติของการดำรงเพศสถานะเกย์อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในครอบครัวและมหาวิทยาลัยดังที่กล่าวมาแล้วในบทวิเคราะห์ข้างต้น จะเห็นได้ว่าพื้นที่ชนบทเป็นพื้นที่ที่อยู่ในกรอบและวาทกรรมของสังคม จะเห็นได้ว่าสถานที่ทั้งสามถูกเชื่อมโยงเข้ากับสถาบันของสังคม ไม่ว่าจะเป็น ครอบครัว สถาบันการศึกษา ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่โมเน็ตจะบรรยายให้เห็นถึงอคติของสังคมและวิธีการที่เข้าต้องเสแสร้งเพื่อความอยู่รอดในสังคม หากจะพิจารณาในกรอบของการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตนจะเห็นได้ว่าพื้นที่ในชนบทสอดคล้องกับขั้นแรกของการเล่าเรื่อง กล่าวคือ มิติของพื้นที่มีส่วนในการนำเสนอให้เห็นถึงอคติและการกดขี่ของสังคมที่กระทำต่อตัวโมเน็ต ตรงกันข้ามกับพื้นที่เมือง โมเน็ตได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนเกย์ในเมืองใหญ่เช่นบอสตัน อาจจะกล่าวได้ว่าพื้นที่เมืองเป็นพื้นที่ที่ยอมรับและก่อให้เกิดความหลากหลายในด้านต่างๆ รวมถึงความหลากหลายทางเพศด้วย ดังนั้นจึงอาจจะกล่าวได้ว่าพื้นที่เมืองเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผลักดันให้โมเน็ตก้าวข้ามอคติและกล้าที่จะเปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์ ลักษณะของการก้าวข้ามไปอคติและยืนยันในตัวตนเกย์สอดคล้องกับขั้นตอนของการฟื้นฟูอคติเพื่อยืนยันตัวตนในตัวตนเกย์ในกระบวนการเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยตัวตน

อาจจะกล่าวได้ว่าพื้นที่ในอัตชีวประวัติของโมเน็ตแสดงให้เห็นมิติทางพื้นที่ที่แตกต่างกันระหว่างพื้นที่ชนบทและพื้นที่เมือง กล่าวคือ พื้นที่ชนบทเป็นพื้นที่ที่อุดมไปด้วยอคติที่มีต่อเกย์และ

เป็นพื้นที่ที่ไม่เปิดโอกาสให้แสดงตัวตนแก่ของโมเน็ต ในขณะที่พื้นที่เมืองกลับเป็นพื้นที่เปิดและยอมรับความแตกต่างและหลากหลายมากกว่าพื้นที่ชนบท

3.4.2 “จากมูมมีดในคิวบา สู่วัฒนคติอเมริกา” ใน *Before Night Falls*

ในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ ประเด็นในเรื่องการปฏิสัมพันธ์กับพื้นที่ส่งผลสำคัญต่อการนิยามตัวตนของผู้แต่งได้อย่างน่าสนใจ พื้นที่ในเรื่องเล่าชิ้นนี้ถูกจัดแบ่งออกเป็นสองลักษณะอย่างชัดเจนคือ พื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทเช่นเดียวกับอัตชีวประวัติของโมเน็ต จากเรื่องเล่าของอาเรน่าส จะเห็นได้ว่าอาเรน่าสให้ความสำคัญอย่างมากกับพื้นที่ชนบทที่เขาใช้ชีวิตในวัยเด็ก พื้นที่ที่เต็มไปด้วยธรรมชาตินับว่าเป็นพื้นที่หล่อหลอมตัวตนของเขา ในท่ามกลางธรรมชาตินั้นตัวตนอาเรน่าสเต็มเปรียบไปด้วยอิสรภาพ ความปรารถนาและอารมณ์ทางเพศของอาเรน่าสสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ ความปรารถนาที่แสดงออกมานี้ล้วนเกี่ยวข้องกับเชื่อมโยงกับสรรพสิ่งในธรรมชาติ ดังจะเห็นได้จาก

My sexual activity was all with animals. First there were the hens, then the goats and the sows, and after all I had grown up some more, the mares. To fuck a mare was generally a collective operation. All of us boys would get up on a rock to be at the right height for the animal, and we would savor that pleasure: it was a warm hole and, to us, without end. (Arenas, 2000: 10)

It involved all of nature, including trees. I would carve out a hole in a soft-stemmed tree, like papaya, and stick my penis into it. It was a great fun to fuck a tree. My cousin also did it, with melons, pumpkins, and sour sops. But one of my cousins, Xavier, confided that his greatest pleasure was to fuck a rooster. One morning the rooster was found dead; I think it was not as a result of the size of my cousin's penis, which was really quite small I think the rooster died of shame from getting fucked when normally he was the one to fuck all the hens in the yard.

Anyway, one must remember that life in the country is lived close to nature and, therefore, to sexuality.

In the country, sexual energy generally overcomes all prejudices, repressions, and punishment. That force, the force of nature, dominates.

In the country I think, it is a rare man who has not had sexual relations with another man. Physical desire overpowers whatever feelings of machismo our fathers take upon themselves to install in us. (Arenas, 2000: 19)

จากข้อความที่ยกมาข้างต้นจะเห็นถึงกิจกรรมทางเพศที่อาเรเนสได้กระทำขณะอยู่ในพื้นที่ของธรรมชาติ ในพื้นที่ของธรรมชาติกิจกรรมทางเพศไม่สามารถถูกจำกัดจากกรอบของสังคม ดังนั้นกิจกรรมทางเพศในพื้นที่นี้จึงมีลักษณะเปิดกว้าง อาเรเนสเล่าเรื่องราวที่เขาทำกิจกรรมทางเพศกับสัตว์นานาชนิด การดำเนินชีวิตอยู่ในธรรมชาติสำหรับอาเรเนสหมายถึงการเข้าไปใกล้กิจกรรมในเรื่องของเพศ นอกจากนี้อาริสยังกล่าวอย่างน่าสนใจว่า พื้นที่ทางธรรมชาติเป็นพื้นที่ที่ปราศจากอคติ การกดขี่ หรือการลงโทษ ดังนั้นในท่ามกลางธรรมชาติการมีเพศสัมพันธ์กับชายด้วยกันจึงเป็นเรื่องปกติ

นอกจากนี้ บ้านในชนบทยังเป็นปัจจัยในการสร้างอัตลักษณ์ของการเป็นศิลปินให้แก่อาเรเนสอย่างเห็นได้ชัด เขากล่าวไว้ในเรื่องเล่าของเขาว่า “I think my childhood was the most creative time of my life; it was a world of pure creativity.” (Arenas, 2000: 6) ความคิดสร้างสรรค์นับว่าเป็นผลผลิตสำคัญที่อาเรเนสได้มาจากธรรมชาติ กล่าวคือ อิสระภาพในการแสดงออกถึงความปรารถนาผนวกกับการขาดความอบอุ่นจากครอบครัวเป็นปัจจัยที่ประกอบสร้างให้เห็นถึงอัตลักษณ์ศิลปินที่อยู่ในตัวของเขา

ธรรมชาติสำหรับอาเรเนสเป็นเหมือนสรวงสวรรค์ เป็นสถานที่ที่เป็นเบ้าหลอมของตัวตนและความเชื่อพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อเขา ถึงแม้ว่า อาเรเนสจะนิยมและชมชอบในพื้นที่ธรรมชาติ แต่เรื่องเล่าของเขานั้นดูกลับกัน กล่าวคือ จริงอยู่ว่าธรรมชาตินับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการหล่อหลอมอัตลักษณ์ของเขาทั้งในฐานะเกย์และศิลปิน แต่ก็ใช่ว่าการอยู่ในท่ามกลางธรรมชาตินั้นจะราบรื่นมีความสุขอยู่ตลอดช่วงชีวิตในวัยเด็ก ในท่ามกลางธรรมชาติอาเรเนสก็มีประสบการณ์ชีวิตที่น่ารังเกียจ เขาเล่าว่าเขาถูกทอดทิ้งจากพ่อและต้องอาศัยอยู่กับแม่ ตาและยายของเขา

แม้ว่าอาเรเนสจะบอกเล่าถึงความดีงามของพื้นที่ธรรมชาติ เพียงใด ธรรมชาติอันน่าอภิรมย์ของอาเรเนสก็ยังคงอวลไปด้วยกลิ่นอายของการควบคุมของสังคม ในประเด็นนี้จะเห็นได้จาก เรื่องเล่าของอาเรเนสที่เล่าเรื่องราวของประสบการณ์ทางเพศในแบบรักเพศเดียวกันครั้งแรกของเขา หลังจากเสร็จกิจแล้ว แทนที่จะเกิดอารมณ์ความรู้สึกเกษมอิ่มเอมใจ เขากลับรู้สึกละอายแก่ใจที่ได้ประสบการณ์ครั้งนั้น ดังจะเห็นได้จาก “When it all over, I felt completely guilty but not entirely

satisfied.” (Arenas, 2000: 12) ความรู้สึกละเอียดอ่อนแก่นี้ว่าเป็นผลผลิตของกระบวนการทางสังคมและไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในท่ามกลางพื้นที่ธรรมชาติอย่างแท้จริง

ความลึกลับและความขัดแย้งกันในเรื่องเล่าของอาเรเนสเอง อาจจะพิจารณาได้ว่า พัฒนาการของช่วงชีวิตและอัตลักษณ์เกย์ในเชิงเพศสถานะอันเกิดจากการหล่อหลอมโดยปัจจัยทางพื้นที่ธรรมชาติแต่ในขณะเดียวกัน อัตลักษณ์ดังกล่าวก็เริ่มรับรู้สภาวะที่ถูกกดทับจากกรอบของสังคม อัตลักษณ์ของอาเรเนสเริ่มเปลี่ยนแปลงไปตามพื้นที่ที่แปรเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน เรื่องเล่าของอาเรเนสเริ่มทวีความเข้มข้นขึ้น ในแง่ของการเผชิญหน้ากับอคติต่อเพศสถานะเกย์เมื่ออาเรเนสเล่าประสบการณ์เมื่อเขาจากความเป็นชนบทเข้าสู่ความเป็นเมือง โฮกูน (Holguín) เป็นพื้นที่เมืองพื้นที่แรกที่ในเรื่องเล่าของอาเรเนส การย้ายจากชนบทไปสู่เมืองนับว่าเป็นเรื่องเลวร้ายสำหรับตัวอาเรเนสเอง และเป็นการเคลื่อนตัวเข้าใกล้สู่การกดทับของความเป็นชายมากขึ้นเรื่อยๆ ดังจะเห็นได้จากการบรรยายภาพเมืองโฮกูนของอาเรเนสที่ว่า

Holguín had a totally macho atmosphere which my family stared and in which they raised me. Nevertheless, my love life at thirteen was somewhat ambiguous. I fell in love with Carlos, a kid from the factory, with whom I had a lot in common; we even looked alike. (Arenas, 2000: 35).

ภาพของเมืองโฮกูนตามคำกล่าวของอาเรเนสนั้นเป็นไปด้วยกลิ่นอายของความเป็นชายซึ่งแตกต่างจากพื้นที่ทางชนบทที่อาเรเนสเคยอาศัยอยู่อย่างสิ้นเชิง แต่ถึงแม้จะอยู่ในพื้นที่ที่แตกต่างออกไป อาเรเนสก็ยังคงดำรงตัวตนของความเป็นเกย์ไว้

เรื่องเล่าของอาเรเนสดำเนินต่อไปจากโฮกูนไปสู่ฮาวานา (Havana) เมืองหลวงของคิวบา ฮาวานาเป็นพื้นที่สำคัญที่เขาต้องเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจของเขา คือ อำนาจรัฐและความเป็นชายชาตรี ณ ที่แห่งนี้ อาเรเนสบอกเล่าเรื่องราวการต่อสู้อย่างดุเดือดระหว่างอำนาจและความปรารถนาของเขาตลอดเวลา ฮาวานาสำหรับอาเรเนสเป็นพื้นที่ที่ครอบงำโดยความเป็นชายและอำนาจรัฐที่จัดการควบคุมเรือนร่างและความปรารถนาของผู้คนเอาไว้ผ่านทางสถาบันทาง สังคมเช่น โรงเรียน รวมไปถึงสถานที่สาธารณะ การควบคุมและจำกัดแนวคิดแบบรักต่างเพศทำให้ผู้คนต่างแสดงตัวตนของตนว่าเป็นชายชาตรีโดยแท้ ในขณะที่เดียวกันก็เก็บซ่อนความรู้สึกทางเพศที่มีต่อเพศเดียวกัน การกระทำดังกล่าวจึงนำไปสู่การแสดงเพื่อสวมบทบาทเพศสถานะตามแบบที่สังคมต้องการ เพื่อความอยู่รอดในสังคมนี้ ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของอาเรเนสที่ว่า “Some of the professors, if not the majority, had sexual encounters with their students; there was one, Juan,

who had relations with close to a hundred students.” (Arenas, 2000: 50) อารเนสได้บอกเล่าการปกปิดเพศสถานะของบรรดาอาจารย์ในโรงเรียนที่มักทำตัวเป็นชายชาติตรี แต่ลับหลังก็กลับมีเพศสัมพันธ์กับนักเรียนของตน การสวมบทบาทของบุรุษเพศของอารเนสในเมืองฮาวานาก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งถึงการปกปิดเพศสถานะเมื่ออยู่ในพื้นที่เมือง อารเนสได้บอกเล่าการมีแฟนสาวที่ชื่อ มาร์เลน่า (Marlene) ต่อหน้าเธออารเนสแสดงให้เธอเห็นว่าเขาเป็นชายชาติตรี ความรักของทั้งคู่อยู่ในรูปแบบของความรักในอุดมคติที่ไม่มีเรื่องเพศสัมพันธ์มาเกี่ยวข้อง อารเนสได้บรรยายถึงเหตุการณ์นี้ไว้ว่า

By then I had two girlfriends: Irene, whom I had known before entering the school, and Marlene, who was now generally considered my steady girlfriend. They took turns coming to the school on Sundays, which were visiting days. I was very “macho” then, or tried to be, although sometimes I had platonic relationships which included tests of strength, simulated wrestling matches, and horseplay. (Arenas, 2000: 52)

พื้นที่เมืองจะเป็นพื้นที่แห่งการควบคุมและครอบงำไปด้วยอำนาจปกติ ในประเด็นดังกล่าวนี้จะแตกต่างจากประวัติศาสตร์ของการปรากฏขึ้นของกลุ่มเกย์ในตะวันตกเช่นที่ปรากฏในอัตชีวประวัติของโมเน็ต กล่าวคือ พื้นที่เมืองส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ที่เปิดโอกาสและส่งเสริมให้เกิดการต่อต้านของความเป็นอื่น เกย์ในเมืองใหญ่คือเกย์ที่อิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมเป็นสำคัญ

ปัจจัยในเรื่องของพื้นที่ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลต่อการประกอบสร้างตัวตนของอารเนสไม่เพียงแค่มุมมองจากพื้นที่ชนบทไปสู่พื้นที่เมือง แต่ยังนำเสนอแง่มุมจากพื้นที่คิวบาไปสู่พื้นที่ของสหรัฐอเมริกาและจากพื้นที่ทางความคิดแบบคอมมิวนิสต์ ไปสู่ดินแดนเห็นประชาธิปไตยและเสรีภาพ ปัจจัยในเรื่องพื้นที่ในระดับข้ามพรมแดนมีบทบาทและความสำคัญเมื่ออารเนสได้หลบหนีออกมาจากคิวบาและใช้ชีวิตส่วนใหญ่ของตนในสหรัฐอเมริกาในฐานะผู้ลี้ภัยทางการเมือง การหาลี้ภัยมายังสหรัฐอเมริกาไม่ได้หมายความว่าอารเนสจะได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในดินแดนแห่งนี้ อารเนสได้กล่าวเอาไว้ว่าเขาได้เตรียมใจที่จะเผชิญหน้ากับแนวคิดใหม่ อารเนสได้กล่าวให้ถึงการเปรียบเทียบแนวคิดแบบคอมมิวนิสต์และทุนนิยมเอาไว้ที่น่าสนใจว่า

None of this surprised me: I already knew that the capitalists system was also sordid and money-hungry. In one of my first statements after leaving Cuba I had declared that “the difference between the communists and capitalists systems is that, although both

give you a kick in the ass, in the communist system you have to applaud, while in the capitalist system you can scream. And I came here to scream.” (Arenas, 2000: 288)

แนวคิดทุนนิยมสำหรับอาเรเนสเป็นแนวคิดที่ไม่ต่างอะไรไปจากคอมมิวนิสต์มากนัก กล่าวคือ ความกระหายในเม็ดเงิน การแสวงหา หน้าไหว้หลังหลอก ดังนั้นการเดินทางมายังสหรัฐอเมริกา นั้นอาจจะกล่าวได้ว่าไม่ได้ทำให้อาเรเนสมีความสุขสัก สงครามระหว่างตัวเขาและแนวคิด คอมมิวนิสต์ ความขี้ขลาด การหน้าไหว้หลังหลอกนั้นยังไม่จบสิ้นแม้ว่าอาเรเนสจะออกมาจากคิวบา แล้วก็ตาม อาเรเนสได้กล่าวในอัตชีวประวัติของเขาไว้ว่า สงครามของเขายังไม่สิ้นสุดแม้ว่าจะ ออกมาจากคิวบาแล้วก็ตาม ดังจะเห็นได้จาก “Evidently, the war against the communist, hypocrites, and cowards had not ended just because I was out of Cuba.” (Arenas, 2000: 289)

ปัจจัยของพื้นที่ระหว่างสองประเทศยังส่งผลในทางกลับกันต่อแนวคิดของอาเรเนสในเรื่อง ของพื้นที่เมืองและชนบท กล่าวคือ จากเรื่องเล่าของอาเรเนส ในคิวบาพื้นที่ของชนบทเป็นพื้นที่ของ การสร้างสรรค์เป็นเหมือนสวรรค์ของอาเรเนส ในขณะที่พื้นที่เมืองเป็นเหมือนพื้นที่ของสนามรบที่อาเรเนสต้องต่อสู้กับแนวคิดคอมมิวนิสต์ของรัฐ ในทางตรงกันข้าม เมื่ออาเรเนสลี้ภัยมายังใน ดินแดนของสหรัฐอเมริกา อาเรเนสเริ่มรู้สึกท้อแท้ที่ของความเป็นเมืองกลับเป็นพื้นที่ที่อาเรเนสรู้สึก สดชื่นและเป็นอิสระมากกว่าพื้นที่ชนบท ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของเขาที่ว่า “I knew I could not live in Miami.” (Arenas, 2000: 292)

เมืองไมอามีในขณะนั้นเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยผู้ลี้ภัย อาเรเนสกล่าวว่าไมอามีในขณะนั้น เป็นสถานที่ที่ขาดแคลนซึ่งจินตนาการ ไมอามีเป็นสถานที่ที่ไม่สามารถรังสรรค์งานเขียนอันเป็น ศิลปะได้ อีกทั้งยังเป็นดินแดนที่ไร้ซึ่งความฝัน อาเรเนสไม่มีความสุขที่จะอาศัยอยู่ในเมืองนี้ อย่างไร ก็ดี ทุกอย่างเริ่มเปลี่ยนไปเมื่ออาเรเนสได้เดินทางไปยังมหานครนิวยอร์ก อาเรเนสได้บรรยายภาพ ของเมทโงด้วยความปลอดภัย นวัตกรรมสำหรับอาเรเนสเป็นเหมือนสถานที่ที่ทำให้เขามีชีวิตชีวา เหมือนเกิดใหม่ อาเรเนสได้บรรยายลักษณะของเมืองนิวยอร์กเอาไว้ว่า

The exile is the person who, having lost a loved one, keeps searching for the face he loves in every new face and, forever deceiving himself, think he has found it. I thought I had found that in New York, when I arrived here in 1980. The city took me into its fold. I felt as if I had arrived in the glorified Havana, with great sidewalks, fabulous theaters, a transportation system that worked marvelously, street that were really lively, and all kind of people who spoke many different languages: I did not feel like a stranger

in New York. That very first night, I started walking around city; it seemed to me that in another incarnation, in another life, I had lived in the city. (Arenas, 2000: 294-294)

จากข้อความข้างต้น อาเรñasบรรยายภาพนิวยอร์กว่าเป็นพื้นที่ที่คนพลัดถิ่นอย่างเขา ผู้ที่สูญเสียและต้องจากคนที่รักมา รู้สึกว่าได้พบกับสิ่งที่ตนรักอีกครั้ง อาเรñasบรรยายภาพนิวยอร์กว่าเป็นเหมือนเมืองฮาวานาตอนรุ่งเรือง (Glorified Havana) นิวยอร์กเป็นพื้นที่ที่มีทางเดินเท้า มีโรงละครชั้นยอด ระบบการขนส่งที่สะดวกสบาย ถนนหนทางที่ดูมีชีวิตชีวา ผู้คนที่พูดกันหลากหลายภาษาอันเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เขาไม่รู้สึกว่าตนเป็นคนแปลกหน้า อาเรñasเล่าว่า การได้เดินเล่นบนถนนหนทางยามค่ำคืนในนิวยอร์กสำหรับเขาแล้ว เมื่อกับการเกิดใหม่อีกครั้ง

อย่างไรก็ดี ในภาพรวมพื้นที่ในอเมริกันยังมีนัยยะสำคัญและประกอบสร้างตัวตนของอาเรñasในฐานะของเกย์ผู้ลี้ภัยด้วย การต้องจากบ้านเกิดและเร่ร่อนในฐานะคนลี้ภัยมาสู่ต่างแดนนับว่าเป็นสภาวะที่กดขี่ ให้ความรู้สึกที่ล่องลอย และไร้ซึ่งที่พึ่งพิง อาเรñasได้บรรยายความรู้สึกกว้างเปล่าล่องลอยไว้ในอัตชีวประวัติของเขาที่ว่า

Now, needless to say, after ten years, I have realized that an exile has no place anywhere, because there is no place, because the place where we started to dream, where we discovered the natural world around us, read our first book, loved for the first time, is always the world of our dreams. (Arenas, 2000: 292)

พื้นที่ในอัตชีวประวัติเล่มนี้ได้ก้าวข้ามพรมแดนของความไปจริงไปสู่พรมแดนของจินตนาการ กล่าวคือ การเคลื่อนที่ของพื้นที่ในเชิงภูมิศาสตร์ไปสู่พื้นที่ในความฝันหรือจินตนาการ จากเรื่องเล่าของอาเรñas เขาไปจากพื้นที่ชนบทอันเป็นที่รัก ไปสู่พื้นที่เมืองอันเป็นที่ที่เขาต้องต่อสู้กับอุดมการณ์ของรัฐ การหลบหนีจากคิวบาไปยังสหรัฐอเมริกาอันจะเป็นหนทางที่จะหลุดพ้นจากวังวนของอคติได้ แต่อาเรñasก็คิด พื้นที่ของความฝันทั้งดีและร้ายจะเป็นพื้นที่เดียวที่อาเรñasรู้สึกได้ถึงการหลุดพ้นจากกรอบของสังคม เป็นพื้นที่ที่ภายในจิตใจของเขาที่บันทึกเรื่องราวประสบการณ์ความทรงจำที่หอมหวานและขมขื่นของเขา เป็นพื้นที่ที่นับว่าเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนเขา ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของเขาในช่วงท้ายของอัตชีวประวัติ ที่ว่า

Dream and nightmare have been an important part of my life. I always went to bed like someone ready for a long trip: books, pills, glasses of water, clocks, a light,

pencils, notebook. To go to bed and switch off the light has been for me to submit to a totally unknown world, full of delicious as well as sinister promises. (Arenas, 2000: 311)

จากข้อความข้างต้น อารเนสได้บอกเล่าความรู้สึกของตนถึงพื้นที่ทางของความฝันซึ่งมีทั้งดีและร้าย นั้นมีส่วนหนึ่งที่สำคัญในชีวิตเขา อาจจะกล่าวได้ว่าความพยายามในการหลีกเลี่ยงมาสู่ดินแดนไม่ก็ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของอารเนสในฐานะเกย์ พื้นที่ในความฝันในแง่หนึ่งอาจจะวิเคราะห์ได้ว่าเป็นพื้นที่ของจินตนาการซึ่งเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ที่แสดงออกมา ผ่านงานเขียน

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ว่าเรื่องเล่า สถานที่ และ อัตลักษณ์ในอัตชีวประวัติชิ้นนี้มีความเชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่น การเล่าเรื่องราวของพื้นที่ที่เป็นตัวประกอบสร้างและชี้ให้เห็นถึงลักษณะอันหลากหลายที่อารเนสต้องปรับเปลี่ยน จัดการ เพื่อผลประโยชน์ทางความเป็นอยู่ การอยู่รอด ในขณะที่เดียวกันปัจจัยด้านพื้นที่ ยังนำเสนอให้เห็นถึงอำนาจของสังคมที่อุดมไปด้วยอคติ ที่เข้ามาครอบงำ ควบคุม ตัวตนหรืออัตลักษณ์ของเขาเหล่านั้นด้วย

3.4.3 “กลับสู่บ้าน พื้นที่กึ่งกลาง” ใน *Butterfly Boy*

อัตชีวประวัติของกอนซาเลสได้บอกเล่าเรื่องราวของเขาเองในอดีตตั้งแต่อดีตเมื่อครั้งยังเป็นวัยเยาว์ ผ่านเรื่องราวการเดินทางกลับไปยังดินแดนบ้านเกิดของมารดาของเขา เรื่องเล่าทั้งสองที่ซ้อนทับกันมีเนื้อหาสำคัญที่บอกเล่าช่วงชีวิตของผู้แต่ง ในฐานะผู้ที่อยู่และดำรงชีวิตอยู่ในพื้นที่กึ่งกลางของพรหมแดน การดำเนินชีวิตอยู่บนระหว่างพื้นที่กึ่งกลางนั้นนับว่าเป็นปัจจัยหลักที่ส่งอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตและการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของผู้แต่ง อย่างไรก็ตาม การอยู่ในพื้นที่กึ่งกลางนั้นมิได้จำกัดอยู่ในกรอบของพรหมแดนในทางภูมิศาสตร์เท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงกรอบในด้านของวัฒนธรรม เชื้อชาติ ชนชั้น รวมถึงเพศสถานะ

การอยู่ในพื้นที่ระหว่างกลางของเพศสถานะ วัฒนธรรมและภูมิศาสตร์ ส่งผลอย่างมากต่อการนิยามตัวตนของกอนซาเลส ความซับซ้อนและการเหลื่อมล้ำดังกล่าวทำให้การสร้างอัตลักษณ์ของกอนซาเลสนั้นมีลักษณะที่ต้องพิจารณามุมมองของขั้วทั้งสอง ไม่สามารถละทิ้งและยึดติดกับขั้วใดขั้วหนึ่งได้ เนื่องจากแต่ละบริบททางวัฒนธรรมนั้นต่างเป็นตัวหลอมหล่ออัตลักษณ์ของกอนซาเลส ดังนั้นจึงอาจจะกล่าวได้ว่าการสร้างอัตลักษณ์ของผู้แต่งนั้นอยู่ในสถานะที่อยู่ระหว่างกึ่งกลาง (In-between Identity)

พื้นที่กึ่งกลางเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของกอนซาเลส ในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของกอนซาเลสเป็นผลมาจากพื้นที่ที่หลากหลายซึ่งส่งผลไปยังอัตลักษณ์ของเขาที่หลากหลายด้วยเช่น การประกอบสร้างตัวตนโดยใช้เรื่องเล่าของการเดินทางเป็นกลวิธีที่กอนซาเลสเลือกใช้เพื่อให้เห็นอัตลักษณ์ของเขาที่ในฐานะ เกย์-อเมริกัน-เม็กซิกัน การเดินทางในที่นี้เป็นการเดินทางกลับไปยังบ้านเกิดของมารดาและเป็นเสมือนการเดินทางที่ย้อนกลับไปสู่ออดีต หากพิจารณาในการเดินทางนี้เป็นเสมือนการโหยหาอดีตโดยใช้ความทรงจำเป็นตัวเชื่อมโยง ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของเขาที่ว่า *Butterflies, my lover calls it, the art he places on my neck.* (González, 2006: 3) กอนซาเลสใช้สัญลักษณ์ของผีเสื้อซึ่งมีความหมายแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางเพศของเขาในฐานะเกย์ เนื่องจากในวัฒนธรรมเม็กซิกัน คำว่าผีเสื้อนั้นมีนัยยะแฝงอันหมายถึง คนรักเพศเดียวกันหรือเกย์

สถานที่นับว่าเป็นประเด็นสำคัญในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ อย่างไรก็ดี เรื่องเล่าของกอนซาเลสแสดงให้เห็นว่ามุมมองและตำแหน่งแห่งที่รวมถึงตัวตนของผู้แตงนั้นถือว่าเป็นสิ่งที่เลื่อนไหลได้โดยขึ้นอยู่กับบริบทและความต้องการวิพากษ์วิจารณ์ของผู้แตงที่จะเลือกว่าจะกำหนดให้ตนเองอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ใดที่หนึ่งเพื่อจะทำให้ความคิดเห็นของตนสามารถส่งเสียงผ่านออกมาได้โดยไม่ถูกกลบเกลื่อนหรือลบเลือนจากสังคมจากทั้งสองฝั่ง การนิยามตัวตนของกอนซาเลสที่ปรากฏในเรื่องเล่าเป็นไปในสองลักษณะที่สำคัญ กล่าวคือ การนิยามอัตลักษณ์ในเชิงชาติพันธุ์ ในที่นี้หมายถึงอัตลักษณ์ในฐานะของชนชาวเม็กซิกัน ประการที่สองคือการนิยามในเชิงกฎหมายอันมาจากการกำเนิดที่เชื่อมโยงกับพื้นที่ กล่าวคือ กอนซาเลสในฐานะชนชาวอเมริกัน โดยกำเนิด อย่างไรก็ดี การนิยามตัวตนทั้งสองลักษณะนี้อยู่ภายใต้กรอบของการนิยามในเชิงเพศสถานะเกย์ของเขา กอนซาเลสได้บอกเล่าตัวตนของเขาในฐานะชาวอเมริกันคนหนึ่งผู้เกิดในดินแดนอเมริกัน ดังจะเห็นได้จาก *And the right they turned, arriving in Bakersfield, California, where I was born on July 18, 1970, and where my brother, Alexandro, was born almost two years later, on March 27, 1972.* (González, 2006: 45) การเป็นพลเมืองอเมริกันนับว่าเป็นอัตลักษณ์ที่เกิดขึ้นในแง่ของกฎหมายเป็นอัตลักษณ์ที่กอนซาเลสนั้นได้มาโดยกำเนิดและเกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ การเกิดในแผ่นดินอเมริกันในความคิดของชาวเม็กซิกันคุณจะเป็นการรับรองถึงความเป็นอยู่ที่ดีในอนาคต ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของกอนซาเลสที่พูดถึงแม่ของเขาที่ว่า *she only wanted to make sure that her child was born a U.S. citizen.* (González, 2006: 45) อย่างไรก็ดี ดูเหมือนว่ากอนซาเลสจะให้ความสำคัญกับอัตลักษณ์ในเชิงชาติพันธุ์เป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าของเขาส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับการเดินทางกลับไปยังเม็กซิโกเพื่อไปยังซาคาปู (Zakapu) เมืองบ้านเกิดของพ่อและที่จบชีวิตของแม่ เป็นสำคัญ นอกจากนี้ คำกล่าวของกอนซาเลสเกี่ยวกับดินแดนใน

สหรัฐอเมริกาว่าเป็น “a birthplace I had no memory of.” (González, 2006: 52) ก็ยังคงยกย่องถึงความสำคัญของดินแดนเม็กซิโกที่มีผลต่อการประกอบสร้างตัวตนของเธอ

เรื่องเล่าการเดินทางกอนซาเลสเริ่มเดินทางจาก ริเวอร์ไซด์ (Riverside) พื้นที่ลึกลงไปในเขตเมืองทางตอนใต้ของรัฐแคลิฟอร์เนีย ในที่นี้เองที่อัตลักษณ์ของกอนซาเลสในฐานะความเป็นเกย์ได้ประกอบสร้างขึ้นและความปรารถนาของเธอในเรื่องการมีกิจกรรมทางเพศก็ได้เติมเต็มอย่างเต็มที่ด้วยเรื่องเล่าระหว่างการเดินทางมีเพศสัมพันธ์กับคู่รักดังที่ปรากฏในตอนต้นของอัตชีวประวัติเล่มนี้ กอนซาเลสเดินทางลงมาตอนใต้จนกระทั่งถึงเมือง อินดิโอ (Indio) เมืองพรหมแดนระหว่างสหรัฐอเมริกาและเม็กซิกัน ณ ที่แห่งนี้เราจะเห็นถึงการนิยามตัวตนของกอนซาเลสในพื้นที่ที่ต่างกันระหว่างสองพื้นฐาน ดังจะเห็นได้จาก

In Riverside I'm a college sophomore majoring in the humanities and on one know I'm involved with an older man who makes love to me as fiercely as he angers me. In Indio I'm the son and grandson of farm workers who have never hugged me, but whom I miss terribly, especially when I need to run away from the man who tells me that he loves me, he loves me. (González, 2006: 8)

จากข้อความข้างต้น กอนซาเลสบอกเล่าอัตลักษณ์ของเธอที่เปลี่ยนแปลงไปตามพื้นที่ กล่าวคือ ในอเมริกาเขามีสถานะเป็นนักศึกษาผู้มีเพศสัมพันธ์กับชายสูงวัย แต่ในเม็กซิโกเป็นกอนซาเลสมีสถานะเป็นลูกชายและหลานชายในครอบครัวชาวไร่ จะเห็นว่าการนิยามตัวตนของกอนซาเลสนั้นเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง จากอัตลักษณ์ของนักศึกษาเกย์คนหนึ่งแปรเปลี่ยนไปเป็นในฐานะหลานชายของคณานไนไร่ โดยพื้นที่ดังกล่าวนี้แสดงออกมาผ่านความทรงจำในอดีตที่เขาโหยหา แม้ว่าอดีตที่วุ่นวายจะขึ้นขมแต่เขาก็ยังคงหวนคำนึงถึงอยู่เสมอ การเดินทางของกอนซาเลสเริ่มมีนัยยะที่ซับซ้อนขึ้นไปจากการเดินทางเดินปกติ กล่าวคือ เป็นการเดินทางที่ย้อนกลับไปยังอดีตผ่านเรื่องเล่าในอดีตของกอนซาเลสและในขณะเดียวกันเรื่องเล่าของการเดินทางที่เกิดขึ้นจริงก็ได้ถูกบอกเล่าในแนวคู่ขนานกันไป อัตลักษณ์ของกอนซาเลสเกิดการเปลี่ยนแปลงไปอีกครั้ง เมื่อเขาและเพื่อนนั้นเขาเดินทางข้ามพรมแดนมายังประเทศเม็กซิโก ดังจะเห็นได้จาก Later, as my cab pulls into the Fred Young Farm Labor Camp off Van Buren Avenue, my mind switches completely to Spanish and the stress begins to build inside me. (González, 2006: 12) จากข้อความข้างต้นจะเห็นว่าพื้นที่และสิ่งแวดล้อมส่งผลต่อการนิยามตัวตนของกอนซาเลส การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยสิ่งคุ้นเคยในอดีตทำให้ความคิดและตัวตนของเธออิงแอบกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตแบบเม็กซิกันมากยิ่งขึ้น ในขณะที่เดียวกันการเข้ามาสู่ดินแดนบ้านเกิดนี้ก็ยังคงส่งผลให้เกิดความรู้สึกกลัวอันเกิดจาก

ความทรงจำอันโหดร้ายในอดีตของเขานี้กลับมามีอีกครั้ง ภาพชีวิตความเป็นอยู่ของเขาในวัยเด็ก มีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงเมื่อพิจารณาถึงการอยู่ในพื้นที่ทั้งสองประเทศ ก่อนชาเลสให้ภาพของ เอล คัมโป (El Campo) ในสหรัฐอเมริกาว่าเป็นสถานที่เต็มไปด้วยการดิ้นรน การอยู่กันอย่างแออัด ยัดเหยียด และสภาพแวดล้อมที่น่าหดหู่ ดังจะเห็นได้จาก

But this was home, this government-subsidized cinderblock apartment of the Fred Young Farm Labor Camp, commonly referred to as “el campo.” In the 1970s it was an idyllic community since the housing was new, the lawns were fresh with watered grass, the trees were pruned to matching cookie-cutter proportions, and the walls were as white and clean as canvases, and the rows of front doors alternated colors between red and blue – a patriotic display for a neighborhood of Mexican farmworkers. By the time my family moved there in the early 1980s, “el campo” had gained a reputation as a thriving nest for thieves, drug dealers, drug addicts, and gangs....The apartments were also infested with cockroaches. One of the first suggestions my grandmother made when we moved in was to make sure the roaches crawled out of the cereal before we poured in the milk....In the late 1980s a wall was constructed that divided the land between “el campo” and a large, barren lot that had always been used as a meeting place by the young people showing off their customized cars. (González, 2006: 129)

ก่อนชาเลสเล่าถึงสภาพของ เอล คัมโป มีสภาพเหมือนสลัมและเต็มไปด้วยปัญหาต่าง เขาบอกว่า ในตอนแรก เอล คัมโป เป็นสถานที่ที่น่าพักอาศัย แต่ต่อมาก็กลับแปรสภาพไปเป็นสถานที่ที่น่าหดหู่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของความเป็นชาย และเต็มไปด้วยคนงานเม็กซิกัน นอกจากสภาพอันน่าหดหู่แล้ว เอล คัมโปยังเป็นทีที่ก่อนชาเลสได้เรียนรู้ที่จะอยู่รอดในสังคมแบบรักต่างเพศด้วยการกดทับอัตลักษณ์ของตนในฐานะเกย์เอาไว้ แต่ในขณะที่เดียวกันเรื่องเล่าของก่อนชาเลส ที่บอกเล่าเรื่องราวในเอล คัมโปนี้ยังแสดงออกให้เห็นความกดทับของพื้นที่ในเชิงเพศสถานะ กล่าวคือ การกดทับและควบคุมคนในสังคมอย่างเคร่งครัด

ในทางตรงกันข้ามพื้นที่ในเม็กซิโก เช่นเมืองซาคาปูก็นับว่าเป็นพื้นที่สำคัญที่ในการประกอบสร้างตัวตนของก่อนชาเลส ก่อนชาเลสกล่าวไว้ว่า “This house was my world. My world was Zacapu – the place of my father’s birth.” (González, 48) สภาพแวดล้อมของซาคาปูนับว่าเป็นสถานที่ที่ก่อนชาเลสนั้นเก็บความทรงจำที่ดีในช่วงชีวิตวัยเยาว์ในเม็กซิโก เขาบรรยายภาพของซาคาปูไว้ดังนี้

In Zacapu we also had the beauty of the surrounding mountains and not far off the enchanting Lago de Pátzcuaro, where Janitzio salutes from the center with its giant statue of José María Moleros y Pavón, the other famous Mexican priest who led the independence movement after the execution of Miguel Hidalgo y Costilla. The name of our town comes from Nahuatl Word for rock, but the area was actually lush with the lumber-producing pino, encino, madroño, and to a lesser extent, tocu and capiz tree. The greenery was ripe with apple, capulín, membrillo, zapote, and avocado trees. In the field, corn and coffee were abundant. Much later I learned that the farmers were replacing the old crops on the fertile hills with the more profitable marijuana planted by the acres. And nearby was Anguanguero, the famous monarch butterfly sanctuary, where the fiery invasions took place in an early spring. We'd walk around wearing butterflies like appliqués on our clothing, and when they fluttered by the dozens so close to the ground, I'd run through the sea of them, disappearing behind the bursts of light coming through their wings. I have never come across such intensity of breath and beauty since, and when I see a monarch picture in a magazine or television screen I'm swept back into the strange but comforting intimacy of their winking paradise. (González, 2006: 48)

ภาพของซาคาปูสำหรับกอนซาเลสเป็นเหมือนดังภาพของดวงสวรรค์ที่เขามีความสุขทุกครั้งที่ได้ระลึกถึง ในขณะที่เดียวกันพื้นที่แห่งนี้ก็อุดมไปด้วยความทรงจำที่โหดร้ายระคนไปกับความทรงจำอันหอมหวานของกอนซาเลส ในเมืองนี้เองกอนซาเลสเห็นว่าเป็นเมืองแห่งอิสรเสรีภาพที่เขาจะเริ่มต้นในการนิยามตนเองเสียใหม่ ดังนั้น การกลับมาซึ่งเมืองนี้เป็นเสมือนการเชื่อมโยงอดีตเข้ากับช่วงเวลาในปัจจุบันซึ่งเป็นเสมือนการเริ่มต้นนิยามอัตลักษณ์ของตนผ่านสถานที่ที่เขาเรียกว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการประกอบขึ้นมาเป็นอัตลักษณ์ของกอนซาเลสเอง เขาเล่าบรรยายเรื่องราวของแม่ที่มีต่อเขาในฐานะเกย์คนหนึ่งไว้อย่างน่าสนใจว่า

I piece together this woman, trying to figure out if she would have approved of me as a gay son. In Mexico the homosexual has many names: joto, puto, marica, maricon, margarita and my favorite, *mariposa*, an allusion to feminine fluttering of eyelashes. To my mather, I was simply, *mijo*, My son. (González, 2006: 184)

จากข้อความข้างต้นกอนซาเลสกล่าวว่าในเม็กซิโกมีคำที่เรียกคนรักร่วมเพศมากมาย เช่น joto, puto, marica, maricon, margarita หรือ mariposa แต่คำพวกนี้กลับไม่มีความหมายใดๆ เลยกับแม่ของเขา กอนซาเลสกล่าวว่าสำหรับแม่เขานั้นเป็นเพียงแค่ว่า ลูกชายของแม่คนหนึ่งเท่านั้น

อาจจะกล่าวได้ว่าซาคาปูเป็นพื้นที่เปิดที่ให้ออกาสในการนิยามตัวตนกอนซาเลสเองเสียใหม่ ในพื้นที่แห่งนี้อันเป็นดินแดนที่เกิดของพ่อและที่ดับชีวิตของแม่ กอนซาเลสได้นิยามตัวเองในฐานะของลูกชายสุดที่รักของแม่ สายสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกในอดีตที่เชื่อมโยงในพื้นที่ที่เรียกได้ว่าเป็น “บ้าน” ของกอนซาเลสนั้นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของแนวคิดรักต่างเพศและรักเพศเดียวกัน คงเหลือไว้แต่เพียงความเป็นลูกชายในครอบครัวที่เขารักเท่านั้นเอง

ลักษณะของการวางตัวตนอยู่ในระหว่างกึ่งกลางของทั้งสองวัฒนธรรมนั้นสอดคล้องกับแนวคิดพื้นที่ระหว่างพรมแดน (Borderland) ของ กอเรีย อันซาดูอา (Gloria E. Anzaldúa) ผู้ที่เรียกตัวเองว่า นักสตรีนิยมลาตินอเมริกันผู้ชอบแต่งตัวเป็นชาย, กวีรักเพศเดียวกันชาวเท็กซัส, นักเขียนและนักวัฒนธรรมศึกษา (“chicana dyke-feminist, tejana patlache poet, writer, and cultural theorist”) อันซาดูอาได้นำเสนอแนวคิดของผู้ที่อยู่ระหว่างกึ่งกลางของพรมแดนของขั้วที่ต่างกัน โดยไม่ได้ยึดโยงในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งระหว่างพรมแดน (either...or) โดยอานซาดูอาเห็นว่าพรมแดนดังกล่าวไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะในกรอบของภูมิศาสตร์ หากแต่ยังรวมถึงพรมแดนที่อยู่กึ่งกลางระหว่างพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งของอันซาดูอา ก็คือ พื้นที่ระหว่างพรมแดนนี้จริงอยู่ว่าเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายและความยากเข็ญ แต่ในขณะเดียวกันพื้นที่ดังกล่าวนั้นก็เปิดโอกาสให้เกิดการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นมาได้ (Anzadua, 1987: 6-13)

จากเรื่องเล่าของการเดินทางและภาพในอดีตของกอนซาเลสผ่านพื้นที่ต่างๆที่อยู่ในปริมาตรของทั้งสองดินแดน คือ อเมริกาและเม็กซิโก อาจจะกล่าวได้ว่าลักษณะของผู้เขียนที่อยู่ระหว่างกึ่งกลางของพรมแดนทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมของผู้แต่งที่บอกเล่าเรื่องราวของเขาในอัตชีวประวัติเรื่อง *Butterfly Boy* นั้นนับว่าเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงลักษณะของความสลับซับซ้อนในหลากหลายประเด็น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเชื้อชาติ เพศสถานะ วัฒนธรรม ในที่นี้ผู้แต่งบอกเล่าเรื่องราวของตนผ่านเรื่องเล่าที่ผูกโยงกันไปมาระหว่างตัวตนในอดีตที่แตกต่างกันออกไปตามบริบทของพื้นที่และเวลาและมุมมองปัจจุบันในขณะที่ผู้แต่งกำลังเล่าเรื่อง การสลับไปมาระหว่างอดีตกับมุมมองปัจจุบันนั้นนับว่าเป็นกลวิธีที่แสดงให้เห็นถึงตัวตนของผู้แต่งในฐานะที่เลื่อนไหลไปมาในพื้นที่ของทั้งสองฝั่ง โดยขณะเล่าเรื่องนั้นผู้แต่งได้บอกเล่าเรื่องราวและนำเสนอให้เห็นถึงลักษณะของทั้งสองวัฒนธรรมที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

จากการวิเคราะห์อิทธิพลในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ชุมชน คนรักและสถานที่ใน
 อตชีวประวัติทั้ง 3 เรื่อง จะเห็นได้ว่าเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับช่วงชีวิตเก็ยนั้นมีลักษณะแตกต่างกันไป
 ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมในแต่ละพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม อิทธิพลในด้านต่างๆนับว่าเป็น
 ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ ค้นหาและการประกอบสร้างอัตลักษณ์ทั้งทางด้านเพศสถานะ เชื้อ
 ชาติ ชนชั้น ของผู้แต่งแต่ละคน อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างทางพื้นที่และวัฒนธรรมได้ส่งผลต่อ
 อิทธิพลด้านต่างๆ ที่สำคัญต่อการค้นหาและประกอบสร้างตัวตนของนักประพันธ์ทั้งสาม ทั้งนี้
 ความแตกต่างทางพื้นที่และวัฒนธรรมยังนำเสนอให้เห็นความเหมือนและแตกต่างกันของอิทธิพล
 ด้านต่างๆในอตชีวประวัติทั้งสามเล่ม ดังจะเห็นได้จากการวิเคราะห์ในข้างต้นที่ว่า อิทธิพล
 ครอบครัวนับว่ามีอิทธิพลต่อการค้นหาตัวตนของนักประพันธ์ทั้งสามท่านทั้งในเชิงที่กดทับ แต่ใน
 ขณะเดียวกันเรื่องเล่าเกี่ยวกับครอบครัวก็ยังนำเสนอให้เห็นมิติทางชาติพันธุ์ในอตชีวประวัติของเก็ย
 ลาตินอเมริกัน ซึ่งไม่พบในอตชีวประวัติของเก็ยผิวขาวใน โลกที่หนึ่งเช่นในอตชีวประวัติของโม
 เน็ต ส่วนอิทธิพลของชุมชนที่ปรากฏในอตชีวประวัติทั้งสองก็นำเสนอให้เห็นการค้นหาทั้งในเชิง
 กดทับและสนับสนุน ทั้งยังนำเสนอให้เห็นมิติทางชนชั้นในอตชีวประวัติของกอนซาเลส อิทธิพล
 จากชุมชนที่เสนอให้เห็นมุมมองทางชนชั้น ไม่พบในอตชีวประวัติอีกสองเล่ม ในบทวิเคราะห์เรื่อง
 อิทธิพลของคนรักก็ตอกย้ำให้เห็นความเหมือนและแตกต่าง กล่าวคือ คนรักของกอนซาเลสและ
 โมเน็ตดำรงอยู่ในกรอบของความรักและความเส่นหา ตรงกันข้ามกับความรักที่มีต่อคนรักของ
 อาเรนัสที่ตั้งมั่นในกรอบของความเป็นพี่น้อง นอกจากนี้เรื่องอิทธิพลของคนรักยังมีบทบาทใน
 ฐานะปัจจัยที่เชื่อมโยงประสบการณ์จากอดีต ทั้งนี้ลักษณะดังกล่าวนี้ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนใน
 อตชีวประวัติของกอนซาเลสและอาเรนัส ในขณะที่คนรักของ โมเน็ตนั้นทำหน้าที่เพียงนำเสนอให้
 เห็นการดำเนินชีวิตหลังจากเปิดเผยตัวตนในฐานะเก็ย

อตชีวประวัติทั้งสามเล่มนั้นได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของช่วงชีวิตที่นำเสนอผ่าน
 ช่วงเวลา (Development through time) กล่าวคือ การนำเสนอพัฒนาการผ่านช่วงชีวิตจากวัยเด็ก จน
 กระทั่งเปิดเผยตัวตนหรือบรรลุจุดประสงค์ในการแต่งของผู้ประพันธ์ ลักษณะการบอกเล่าผ่านเวลา
 จะมุ่งนำเสนอการเปลี่ยนแปลง และการประกอบสร้างและค้นหาตัวตนที่มีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป
 ใดๆก็ดีลักษณะของเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลครอบครัวและชุมชนก็มีข้อจำกัดในการ
 นำเสนอพัฒนาการของช่วงชีวิตของกลุ่มคนโลกที่สาม กล่าวคือ ในเก็ยโลกที่สามเช่น อตชีวประวัติ
 ของกอนซาเลสและอาเรนัส การเล่าเรื่องผ่านเวลาไม่สามารถนำเสนออัตลักษณ์หรือพัฒนาการที่
 ชับซ้อนออกมาได้ ดังนั้นในอตชีวประวัติของอาเรนัสและกอนซาเลสจะเห็นถึงการปฏิสัมพันธ์อีก
 ลักษณะหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในอตชีวประวัติทั้งสองเล่ม การเล่าเรื่องพัฒนาการผ่านสถานที่
 (development through space) เป็นวิธีการหนึ่งที่น่าสนใจนำเสนอให้เห็นกอนซาเลสและอาเรนัสได้

แสดงออกให้เห็น ในช่วงชีวิตของคนชายขอบ หรือ คนพลัดถิ่น การเดินทางนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่หล่อหลอมตัวตนให้เห็นว่าตัวตนของคนพลัดถิ่นนั้นเลื่อนไหลและอิงแอบอยู่ที่พื้นที่และสถานที่ที่ผู้ประพันธ์ได้ประสบมา นอกจากนี้ การเล่าพัฒนาการช่วงชีวิตผ่านเวลายังสามารถนำเสนอความซับซ้อนของอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์หรือชนชั้นได้อย่างชัดเจน ตัวอย่างที่เห็นได้เด่นชัดคือ อัตชีวประวัติของกอนซาเลส กล่าวคือ ด้วยความแตกต่างทางด้านพื้นที่ที่จะสะท้อนให้เห็นอัตลักษณ์ที่อิงแอบในพื้นที่นั้น เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะ ในแต่ละพื้นที่นั้นย่อมต้องมีเรื่องเล่าและประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน ดังนั้น การเล่าพัฒนาการผ่านพื้นที่จึงสามารถอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ในแต่ละพื้นที่ได้อย่างดีเยี่ยม

อิทธิพลด้านต่างที่กล่าวมาทั้งในด้าน ครอบครัว ชุมชน คนรัก และพื้นที่ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการเปิดเผยตัวตนในฐานะเกย์ในแต่ละขั้นตอนไม่ว่าจะเป็นกระบวนการในการเล่าเรื่องราวของความทุกข์ทรมานจากการกดขี่จากอคติ เรื่องเล่าที่บอกเล่าการผ่านพ้นอคตินั้น และเรื่องเล่าที่บอกเล่าการอยู่รอดในสังคมในฐานะเกย์ ทั้งนี้ด้วยความแตกต่างทางพื้นที่และความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั้งสามจึงส่งผลอิทธิพลในด้านๆ สอดคล้องกับกระบวนการการเปิดเผยตัวตนในลักษณะที่หลากหลาย ดังจะเห็นได้จากการวิเคราะห์ข้างต้น เช่น อิทธิพลของชุมชนไม่จำเป็นจะต้องนำเสนอในแง่มุมของการกดขี่เท่านั้นแต่สามารถนำเสนอเรื่องเล่าในการสนับสนุนให้นักประพันธ์สามารถผ่านพ้นอคติของสังคมได้เป็นต้น

อย่างไรก็ดี จากการศึกษาพัฒนาการในอัตชีวประวัติทั้งสาม จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าอัตลักษณ์ของผู้ประพันธ์นั้นเกิดจากการประกอบสร้างจากสังคม การตระหนักรู้ว่าตนนั้นแปลกแยก การสร้างแนวคิดรักเพศเดียวกันว่าเป็นเรื่องผิดปกตินั้นเป็นผลมาจากการสร้างของสังคมแทบทั้งสิ้น นอกจากนี้การเรื่องเล่าของผู้แต่งได้สร้างนิยามและอัตลักษณ์ของผู้แต่งอันหลากหลาย กล่าวคือ เรื่องเล่าในอัตชีวประวัติทั้งสามทำหน้าที่ประกอบสร้างอัตลักษณ์ทางเกย์ที่ทับซ้อนกับอัตลักษณ์อื่น ไม่ว่าจะเป็นอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ ชนชั้น จากเรื่องเล่าเกี่ยวกับพัฒนาการของช่วงชีวิตในอัตชีวประวัติทั้งสาม จะเห็นได้ถึงหน้าที่ของเรื่องเล่าในการประกอบสร้างอัตลักษณ์เกย์ของผู้แต่งได้อย่างดี เรื่องเล่าทำหน้าที่บ่งบอกให้เห็นถึงอคติและข้อห้ามของสังคมและประกอบสร้างตัวตนของผู้แต่งในแต่ละช่วงเวลาและบทบาทที่สวม กล่าวคือ อัตลักษณ์ของผู้แต่งนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามกรอบของเวลา สถานที่ และกรอบทางวัฒนธรรม, เชื้อชาติ และชนชั้น

อัตชีวประวัติเกย์: การวิพากษ์แนวคิดของสังคม

อัตชีวประวัติเกย์ไม่เพียงแต่บอกเล่าถึงพัฒนาการของช่วงชีวิตเกย์ในเรื่องเล่า พัฒนาการในแต่ละช่วงชีวิตของเกย์มีลักษณะเฉพาะที่แสดงออกให้เห็นถึงประสบการณ์ การฝ่าฟันอุปสรรคจากอคติของสังคมนั้นที่มีต่อกลุ่มเกย์ในแต่ละพื้นที่และวัฒนธรรม อัตชีวประวัติเกย์กลายเป็นพื้นที่ของกลุ่มเกย์หรือรักเพศเดียวกันในการตอบโต้กับอคติที่มีต่อพวกเขา นอกจากนี้ อัตชีวประวัติเกย์ยังเป็นเสมือนการถกเถียงโอกาสและพื้นที่ทางภาษาเพื่อโต้กลับอคติหรือการกดขี่จากสังคมนั้นๆ ชุติมา ประภาสวุฒิสารกล่าวเอาไว้ถึงประเด็นการต่อต้านอำนาจของสังคมนั้นๆ การโต้กลับของกลุ่มชายขอบต่ออำนาจของรัฐนั้นไม่สามารถทำได้อย่างเปิดเผย แต่จำต้องอาศัยวิธีการในแบบแอบซ่อน แนวคิดของชุติมานั้นสอดคล้องกับแนวคิดของ มิเชล เดอ เซร์โต (Michel de Certeau) ที่เรียกว่า กลยุทธ์ (tactic) ซึ่งเป็นวิถีทางของผู้มีอำนาจน้อยในการตอบโต้กับผู้ที่มีอำนาจโดยอาศัยจังหวะของเวลา การถกเถียงโอกาส แทนที่วิธีการตอบโต้แบบเปิดเผย (ชุติมา ประภาสวุฒิสาร, 2551: 124)

จากแนวคิดการสร้างตัวตนผ่านพื้นที่ทางภาษา จะเห็นได้ว่าแนวคิดนี้ให้ความสำคัญต่อการเล่าเรื่องราวของกลุ่มรักเพศเดียวกันหรือกลุ่มเกย์ในอัตชีวประวัติ การสร้างตัวตนเกย์ผ่านเรื่องเล่า นับว่าเป็นหนทางหนึ่งในการก่อร่าง (embodiment) ตัวตนของผู้แต่งผ่านพื้นที่ของภาษาและในขณะเดียวกันเรื่องเล่าของกลุ่มเกย์ก็ใช้พื้นที่ของภาษานี้ในการทบทวนอดีตและตีความหรือให้ค่านิยามอดีตเสียใหม่ตามจุดยืนของผู้แต่ง (Marcus, 1998: 283)

แต่เดิมนั้นเรื่องราวของเพศเป็นเรื่องราวที่ถูกมองว่าเป็นเรื่องส่วนตัว เป็นเรื่องที่ต้องปกปิด และมักถูกจำกัดขอบเขตการแสดงออกในพื้นที่ภายในห้องนอนหรือพื้นที่เฉพาะเพียงเท่านั้น อย่างไรก็ตามการที่ความคิดดังกล่าวได้เปลี่ยนไปหลังจากที่มีการสืบค้นเรื่องราวทางเพศในประวัติศาสตร์อันเผยให้เห็นถึงโฉมหน้าของเพศที่กลายเป็นเครื่องมือในการควบคุมสมาชิกในสังคมนั้นๆ มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) นักประวัติศาสตร์ชาวฝรั่งเศสนับว่าเป็นบุคคลสำคัญต่อแนวทางการศึกษาเรื่องเพศสถานะ โดยทำการสืบค้นข้อมูลทางประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะประเด็นรักร่วมเพศซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็นกรอบการศึกษาที่เรียกว่า “ควีรี่ศึกษา” (Queer Studies)⁸

⁸ การแปลหรือถอดความ “ควีรี่ศึกษา” (Queer Studies) ในวงการการศึกษาไทยนั้นยังเป็นปัญหาที่ยังคงถกเถียงกัน มีหลายความเห็นกล่าวว่าควรใช้คำว่า “ลัทธิเพศศึกษา” ซึ่งให้นัยยะถึงความท้าทายทางการเมือง เหมือนอย่างที่นักวิชาการตะวันตกใช้ คำว่า Queer ซึ่งแปลความหมายตรงตัวว่าแปลกหรือประหลาด แต่

ฟูโกต์ให้ความสนใจต่อตำแหน่งแห่งที่ของมนุษย์ซึ่งถูกจัดวางโดยบริบททางประวัติศาสตร์ในลักษณะของผู้กระทำ (subject) และผู้ถูกกระทำ (object) อาจจะกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าฟูโกต์พยายามตั้งคำถามกับรูปแบบของเหตุผลและตีแผ่ลักษณะการจัดวางของมนุษย์ในแบบผู้กระทำ/ผู้ถูกกระทำ (subject/object) ในสังคมผ่านกรอบวาทกรรมอันเกี่ยวเนื่องกับแนวคิดของความรู้อันน่าอึ้ง อันได้แก่ ชั่วความทรงจำต่างๆ อันประกอบไปด้วยลักษณะทางชีวภาพ เศรษฐกิจ ภาษา สุขภาพ การประทุติและเพศหรือการมีเพศสัมพันธ์ เป็นอาทิ กล่าวคือ ฟูโกต์พยายามเชื่อมโยงประเด็นเรื่องของอำนาจกับเพศสถานะ อำนาจที่เข้าไปควบคุมเพศสถานะไม่ได้ปรากฏอยู่ในรูปของการกดขี่ (repression) อำนาจตามแนวคิดของฟูโกต์เป็นการแสดงให้เห็นการควบคุมที่ไม่แสดงผ่านการลงโทษให้เห็นอย่างแจ่มแจ้ง แต่อำนาจนั้นจะควบคุมปัจเจกผ่านทางรูปแบบที่หลากหลายและสร้างความรู้สึปกดขี่ให้แก่ตัวปัจเจก โดยที่ตัวปัจเจกเองไม่รู้สึกรู้ว่าถูกควบคุมอยู่ การควบคุมในลักษณะดังกล่าวนี้จะไม่นับการลงโทษด้วยเครื่องมือแต่ใช้รัฐและเครื่องมือของรัฐ อำนาจสำหรับฟูโกต์ไม่ได้มีไว้ครอบครองแต่มีไว้ใช้ และเป็นเรื่องของการผลิตและสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตาม อำนาจของสังคมกระแสหลักเป็นอำนาจที่สามารถต่อต้านขัดขืนได้ อย่างที่กล่าวแล้วในข้างต้น อาจจะดูเหมือนว่าอำนาจมีลักษณะละเอียดอ่อนและยากจะต่อต้าน หากแต่ความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจและการขัดขืนนั้นย่อมดำเนินไปควบคู่กัน การต่อต้านอำนาจที่มีต่อแนวคิดรักเพศเดียวกันนั้นดำเนินไปในลักษณะของการนำชั่วความทรงจำที่พยายามนิยามกรอบความคิดแบบรักเพศเดียวกันในเชิงลบ โดยนำมาปรับเปลี่ยนและนำชั่วความทรงจำที่ต่อต้านแนวคิดแบบรักเพศเดียวกันเองนั้นมาโต้กลับอำนาจของสังคมกระแสหลัก อาจจะกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า ตัวอำนาจในแง่หนึ่งพยายามยกฐานะของตนเอง แต่ในขณะที่เดียวกันตัวอำนาจเองก็ทำให้สิ่งที่ถูกหลงลืมหรือถูกทำให้หมองไม่เห็นหรือซ่อนเร้นไว้ไม่ได้ได้รับความสนใจกลายมาเป็นสิ่งที่เห็นได้และเปิดเผย หากจะมองเรื่องราวของอำนาจในเชิงของการเล่าเรื่อง เรื่องเล่ามีบทบาทในการรองรับอำนาจเพื่อให้เป็นที่ยอมรับและเห็นได้ง่าย ในขณะที่เดียวกันก็กลบเกลื่อนและลบเลือนเรื่องเล่าอื่นๆ ความตั้งใจของการอ้างถึงเรื่องเล่าที่ถูกกลบเกลื่อนทำให้เรื่องเล่าที่ถูกปกปิดหรือที่มองไม่เห็นมาเป็นสิ่งที่เห็นได้นั่นเอง

จากอัตชีวประวัติทั้งสามเล่มที่ใช้ในการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่า นอกจากผู้เขียนจะบอกเล่าเรื่องราวของตนเองในช่วงเวลาต่างๆ เพื่อประกอบสร้างตัวตนในฐานะเกย์ผ่านเรื่องเล่าแล้ว ผู้แต่งทั้งสามยังฉวยโอกาสในพื้นที่ของภาษาในการวิพากษ์และตีความแนวคิดของสังคมเสียใหม่จากมุมมองของตนเอง กล่าวคือ ในอัตชีวประวัติทั้งสามชิ้นนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการตอบโต้กับอคติหรือ

อำนาจในประเด็นต่างๆ ไม่ว่าจะประเด็นในเรื่องความเป็นชาย ชนชั้น เชื้อชาติ พื้นที่ หรือ แม้แต่ประเด็นในเรื่องของการปกครอง ทั้งนี้ประเด็นในการ โจมตีของในอัตชีวประวัติเกย์จะ แตกต่างกันไปตามจุดยืนหรือความรุนแรงของอคติที่มีต่อเกย์ในแต่ละพื้นที่

4.1 การวิพากษ์แนวคิดความเป็นชาย

ความเป็นชายนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีมักจะพูดถึงในประเด็นการต่อสู้หรือตอบโต้กันระหว่างกลุ่มรักเพศเดียวกันและกลุ่มรักต่างเพศอันเป็นตัวแทนความคิดของสังคมกระแสหลัก ในงานอัตชีวประวัติทั้งสามเล่มที่ใช้ในการศึกษาก็เช่นกัน เรื่องราวของความเป็นชายเข้ามาเป็นประเด็นที่สำคัญประเด็นหนึ่งที่ส่งผลต่อการนิยามตัวตนของผู้แต่ง ในวัฒนธรรมหรือพื้นที่ส่วนใหญ่ ประเด็นเรื่องรักเพศเดียวกันมักจะต้องเผชิญหน้ากับแนวคิดของความเป็นชายเสมอ อาจจะ เป็นเพราะว่าการปรากฏตัวของคนรักเพศเดียวกันได้ท้าทายและแสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนของความเป็นชาย ในบางวัฒนธรรมความเป็นชายไม่เพียงจะยึดโยงอยู่กับกรอบของวาทกรรมทางสังคม เช่น ศาสนา ครอบครัวเท่านั้น หากแต่ยึดโยงไปถึงวาทกรรมในระดับของรัฐ เช่น วาทกรรมของความเป็นชาติ ดังจะเห็นได้ในอัตชีวประวัติเรื่อง *Before Night Falls* ของอาเรนัส เมื่อความเป็นชายพยายามกดทับกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน กลุ่มรักเพศเดียวกันก็ไม่ได้ยอมจำนนต่อการกดขี่ที่ได้รับ ตรงกันข้ามกลุ่มรักเพศเดียวกันได้ต่อรองหรือตอบโต้ความเป็นชายอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม พื้นที่ที่เอื้อ ในการต่อรองหรือตอบโต้แนวคิดความเป็นชายจะเป็นพื้นที่ของภาษา ดังนั้นในอัตชีวประวัติเกย์ นอกจากจะบอกเล่าเรื่องราวเพื่อประกอบสร้างตัวตนแล้วยังแสดงให้เห็นถึงการต่อรองหรือต่อต้านแนวคิดความเป็นชายอย่างเห็นได้ชัด

4.1.1 การวิพากษ์ความเป็นชายในอัตชีวประวัติเรื่อง *Becoming a Man*

ความเป็นชายในสังคมอเมริกันนับว่าเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่เชื่อมโยงกับวาทกรรมทาง ศาสนาและโยงไปสู่วาทกรรมของความฝันแบบอเมริกัน (American Dream) ที่ว่าด้วยการมี ครอบครัว การสร้างเนื้อสร้างตัวด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง และความสำเร็จที่ได้มาด้วย ผลตอบแทนคือเงินและชื่อเสียง ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของเจมส์ ทัสโล อัดัมส์ (James Taslo Adams) ในหนังสือ *Epic of America* ที่ว่า

"The American Dream is "that dream of a land in which life should be better and richer and fuller for everyone, with opportunity for each according to ability or achievement. [...] It is not a dream of motor cars and high wages merely, but a dream of social order in which each man and each woman shall be able to attain to the fullest stature of which they are innately capable, and be recognized by others for what they are, regardless of the fortuitous circumstances of birth or position."⁹

นอกจากนี้แนวคิดดังกล่าวจะให้ความสำคัญกับเพศชายในการขับเคลื่อนแนวคิดของความเป็นอเมริกันให้ดำเนินไปสู่เป้าหมายตามที่สังคมสร้างไว้ หากศึกษาวรรณกรรมอเมริกัน จะเห็นได้ว่าตัวละครที่แสดงออกและขับเคลื่อนแนวคิดความเป็นอเมริกันมักเป็นตัวละครเพศชายแทบทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น แกตส์บี้ (Gatsby) ในเรื่อง *The Great Gatsby* ผลงานของนักประพันธ์เอกชาวอเมริกัน เอฟ สก็อต ฟิตส์เจอร์โรลด์ (F. Scott Fitzgerald) หรือเบนจามิน แฟรงคลิน (Benjamin Franklin) มหาบุรุษชาวอเมริกัน เจ้าของงานประพันธ์เรื่อง *The Autobiography* ผลงานประพันธ์ชิ้นนี้ทำให้แฟรงคลินได้รับการยกย่องว่าเป็นแบบอย่างของบุคคลที่มีความพยายามจนประสบความสำเร็จตามแบบอเมริกันชน จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าเพศชายมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการนำเสนอภาพของความเป็นอเมริกัน นอกจากนี้ ในเชิงสังคมเพศชายในอเมริกาก็มีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้นำครอบครัวจากแนวความคิดข้างต้น การดำรงเพศสถานะเกย์จึงเป็นเรื่องที่ขัดต่อภาพของแนวคิดความเป็นอเมริกันและเป็นเรื่องต้องห้ามไปโดยปริยาย กล่าวคือ แนวคิดแบบรักเพศเดียวกันนั้นถูกตั้งธงว่าเป็นศัตรูต่อแนวคิดทางศาสนาและแนวคิดของความเป็นอเมริกัน

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เรื่องเล่าในอัตชีวประวัติของโมเน็ตชิ้นนี้เต็มไปด้วยการปกปิดและกดทับซ่อนเร้นตัวตนและเพศสถานะของตนเองที่เป็นไปอย่างแนบเนียนและมิดชิดดังตัวอย่างที่กล่าวไปแล้วในประเด็นเรื่องพัฒนาการของช่วงชีวิตโมเน็ต จากการวิเคราะห์ในบทที่ 3 แสดงให้เห็นว่าโมเน็ตต้องเล่นไปตามกระแสของสังคม โดยสร้างทำว่าตนนั้นเป็นชายเต็มตัวเพื่อความอยู่รอดในสังคม โดยบทบาทที่โมเน็ตต้องแสดงออกมานั้นต้องแสดงออกให้เห็นถึงความเป็นชายชาติริตามแบบอเมริกัน ดังจะเห็นได้จากการลักษณะของการเสแสร้งแก้งทำของโมเน็ตในสังคมว่าตนเป็นชายแท้ ลักษณะของความเป็นชายทำให้โมเน็ตตระหนักได้ว่าตัวตนของเขานั้นแตกต่างจากสิ่งที่สังคมคาดหวัง ดังนั้น กระบวนการในการซ่อนเร้นและแสดงบทบาทของความเป็นชายตามแบบที่สังคมกำหนดเป็นสิ่งจำเป็นในการใช้ชีวิตของโมเน็ต

⁹อ้างอิงใน <http://international.loc.gov/learn/lessons/97/dream/thedream.html>

การซ่อนเร้นเพื่อหลบฝังตัวตนของเขา เริ่มจากการสร้างทำเป็นมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงตามแบบอย่างที่คุณชายส่วนใหญ่พึงกระทำ อย่างไรก็ตาม การสร้างทำเป็นชายสำหรับโมนีตเป็นเสมือนการโกหกทั้งต่อตนเองและผู้อื่น แต่เขาก็จำเป็นต้องเสแสร้งแกล้งทำเพื่อให้ขึ้นชื่อว่าเป็นชายตามที่สังคมคาดหวัง โมนีตกล่าวถึงการอาศัยอยู่ในการเสแสร้งไว้ว่าเป็นดังเสมือนการเล่นละคร

All day and all night long it had felt like a movie. I liked it being a movie, and the way I seemed to watch myself go through the motions of a twenty-four-hour romance. A movie I could take my grandmother to, unlike my night of carnal overload in Soho (Monette, 2004: 152).

จากข้อความข้างต้นจะเห็นว่า โมนีตได้กล่าวถึงช่วงเวลาที่เขาต้องเสแสร้งว่าเป็นชายแท้ เขาเล่าว่าการเสแสร้งในชีวิตของเขาเป็นเหมือนการอยู่ในโลกของภาพยนตร์ที่ไม่มีสิ่งใดเป็นเรื่องจริง ทุกอย่างที่เขาทำเป็นเหมือนการแสดง

ลักษณะการเก็บกดตัวตนเอาไว้ภายใต้ชื่อของความเป็นชายเป็นไปในลักษณะที่อาจกล่าวได้ว่า ยิ่งเก็บกดมากเท่าไร ตัวตนหรือความปรารถนาภายในก็รอวันที่จะระเบิดออกมาในไม่ช้า โมนีตพยายามจัดการและควบคุมการปะทุของตัวตนหรืออัตลักษณ์ เมื่อรู้ว่าการปิดบังหรือเสแสร้งเป็นหนทางที่ไม่มีวันประสบความสำเร็จได้ การจัดการและต่อรองกับแนวคิดความเป็นชายจึงเกิดขึ้น ในการจัดการต่อรองกับอำนาจจากความเป็นชายนั้น โมนีตเลือกใช้วิธีที่จะแสดงบทบาทและนำเสนออัตลักษณ์แก่เขาผ่านตัวละครที่เขาสวมบทบาท ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าของโมนีตที่เล่าเรื่องราวตอนที่เขาต้องรับบทในการแสดงละครของโรงเรียนที่ว่า

They gave me the part of a stowaway, a foppish prig called Jonathan Swope von Krohn. The crew of macho sailors takes an instant loathing toward the intruder, teasing his fussy manners and finally prodding him with a harpoon to walk the plank. By then I thought of myself as a serious actor, and thus learned my lines word perfect, working up a portrait of insufferable effiteness. ... The more we rehearsed, the more I understood that they wanted me to play John Krohn himself, and that the strutting boys in pirate clothes were lynching this homo because he gave them the creeps. I felt horribly

uncomfortable now, but trapped as well, too wimpy to raise an objection or walk away. It was bad enough the director kept pushing me to mince more, an act too close to my deepest fear, but the brutal identification with an actual boy was dismaying in the extreme. (Monette, 2004: 98)... All around were groans of sneering distaste, as the *Pequot's* crew took my measure. I bowed as rehearsed to Ahab. But when I said my name, I grabbed for the Irish brogue, mangling every syllable and saving John Krohn by the skin of his teeth.

And that is how I felt the place – gay in every respect except my dick, thrown to the sharks by my classmates. But with one tiny victory on my side. For once in my life, pushed to the wall, no matter how much I was no one myself, I'd moved to take the bullet for a brother (Monette, 2004: 100).

จากคำกล่าวข้างต้น โมนีตเล่าถึงเหตุการณ์ที่เขาต้องสวมบทบาทในการแสดงละครของโรงเรียน โมนีตได้รับบทบาทเป็น จอห์น โครห์น โดยให้โมนีตแสดงบทบาทโดยใส่ท่าทางแบบผู้หญิงลงไปในการแสดง โมนีตรู้สึกดีที่แสดงในบทบาทนี้ เขาได้แสดงท่าทางของความเป็นหญิงอย่างที่เขาอยากทำ โมนีตยังเล่าอีกว่าเขาจะดีหรือร้ายเป็นพิเศษต่อการสวมบทบาทครั้งนี้ ในตอนแรกเพื่อนวางแผนให้โมนีตบอกชื่อของโครห์นเพื่อแกล้งโครห์นตัวจริง แต่สุดท้ายโมนีตก็กลับกล่าวชื่อของตัวเอง การแสดงครั้งนี้เขา รู้สึกได้ถึงชัยชนะในการปลดปล่อยตัวตนของเขาออกมาในการแสดงเป็นอย่างมาก

จากเรื่องเล่าของ โมนีตข้างต้น จะเห็นได้ว่าในพื้นที่ของจินตนาการเฉกเช่นบทละครที่ โมนีตเล่นนั้น เป็นพื้นที่ที่เขาสามารถแสดงให้เห็นถึงตัวตนในฐานะเกย์ของเขาได้ดีที่สุด นอกจากนี้พื้นที่ดังกล่าวยังเป็นเสมือนพื้นที่ที่ผู้คนให้การยอมรับในการแสดงบทบาทเกย์ของเขา ด้วยเหตุผลที่ว่าสิ่งที่แสดงออกมานั้นเป็นเพียงเรื่องสมมติโดยหาว่าไม่ว่าสิ่งที่ผู้ชมได้เห็นนั้นคือตัวตนที่แท้จริงของโมนีตจริง ความคิดและพื้นที่ในจินตนาการนั้นยังถูกนำเสนอออกมาในรูปแบบของงานเขียน กล่าวคือ วิธีหนึ่งที่โมนีตสามารถปลดปล่อยตัวตนหรืออัตลักษณ์ของตนเองให้เห็นก็ผ่านทางพื้นที่ของภาษา ดังจะเห็นได้จากในช่วงเวลาต่อมา อาชีพที่โมนีตปรารถนานั้นคือการเป็นกวีหรือนักประพันธ์ โมนีตมองว่าการเขียนเป็นเสมือนการแสดงและประกอบสร้างตัวตนของเขา เขาได้กล่าวเอาไว้ถึงความรู้สึกเสียดายและเสียใจต่อการใช้เวลาในสภาวะจากการกดทับจากสังคมและปฏิเสธรัตลักษณ์ของตนเอง โมนีตเล่าว่า การเขียนนั้นจำเป็นต้องเขียนในสิ่งที่ตนได้ประสบมา แต่สำหรับเขาแล้ว เขารู้วิธีเขียนถึงชีวิตในวันข้างหน้า ไม่ใช่ชีวิตที่ผ่านมาในอดีต เขาตระหนักถึง

การปกปิดตัวตนในอดีต ว่าเหมือนหน้ากระดาษที่ว่างเปล่าของงานเขียน หากจะลงมือเขียนถึงช่วงชีวิตที่ผ่านมาของเขาคงจะเป็นเรื่องยากเพราะชีวิตที่ผ่านมาไม่มีอะไรให้บันทึกออกมา เป็นเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น

Write what you know, as the first rule has it in Fiction I. But frankly I only knew what life to be, not what it was. I knew the blank page of life in the closet, and no way would I ever write about that. But I was free to experiment at will, since no one in Nice was looking over my shoulder (Monette, 2004: 150).

อย่างไรก็ดี อาชีพศิลปินที่ปรากฏในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ยังมีนัยยะในการนำเสนอตัวตนของผู้แต่ง กล่าวคือ การสวมบทบาทหรือเลือกที่จะดำรงอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่งในสังคมอเมริกันนั้น มักจะถูกติดเชื่อมโยงกับชนชั้นและกรอบของสังคม โมนีตกล่าวไว้ในเรื่องเล่าของเขาว่า สิ่งที่เขาอยากจะเป็นคือการเป็นทั้งนักประพันธ์และเป็นทั้งเกย์ไปพร้อมๆกัน ดังจะเห็นได้จาก “I think I would have gladly given up being a writer if I could’ve been queer out loud. Not that it had to be either/or. But another eight years would go by before I understood I could have it both ways: queer *and* a writer” (Monette, 2004: 158). สถานะของอาชีพศิลปินและเพศสถานะเกย์เป็นสิ่งที่ถูกมองว่าเป็นแนวความคิดที่แตกต่างออกไปจากสังคมนะสหัสหลัก ศิลปินมักถูกติดกับความเชื่อแบบชนชั้นกลางอเมริกันที่ให้ค่าและความหมายที่ไม่ต่างอะไรจากการให้ความหมายของเพศสถานะเกย์ กล่าวคือ ทั้งคู่ถูกมองว่าเป็นอาชีพและเพศสถานะที่อยู่ชายขอบของสังคมและมักจะถูกเหมารวมว่าเป็นอาชีพของพวกกรีกเพศเดียวกัน ดังที่กล่าวมาแล้วในข้างต้นถึงความคิดของการเป็นศิลปินในสังคมอเมริกันในสมัยนั้น ศิลปินถูกเหมารวมและให้คำนิยามในคำจำกัดความของพวกเขา “ฮิปปี” หรือ “ชิปซี”

นอกจากนี้ประเด็นทางศาสนาก็นับว่าเป็นวาทกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดอคติต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันและสนับสนุนความเป็นชายในสังคมอเมริกัน จะเห็นได้ว่าความรู้สึกละอายเป็นสิ่งที่สามารถพบเห็นได้ตลอดทั้งเรื่องในเรื่องเล่าของโมนีต การแสดงออกในความรู้สึกอายนั้นอิงแอบอยู่กับความเชื่อทางศาสนาและวัตรปฏิบัติที่เคร่งครัดของโมนีตเอง ศาสนากับสังคมอเมริกันนั้นเรียกได้ว่ามีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด การศึกษาบทบาทของศาสนาจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการค้นหาความหมายของความเป็นอเมริกัน นีล แคมป์เบลล์ (Neil Campbell) ได้เสนอความเห็นที่สอดคล้องกับความสัมพันธ์ของศาสนาและความเป็นอเมริกันไว้ว่า “The role played by religious thought and practice is of immense importance to full understanding of American life.”

(Campbell, 2006: 106) ดังนั้นจึงอาจจะกล่าวได้ว่า ศาสนานับว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของชาวอเมริกัน

เรื่องเล่าของโมเน็ตในแง่หนึ่งได้สะท้อนความเป็นอเมริกันที่เชื่อมโยงกับศาสนา หากพิจารณาอย่างละเอียด ดินแดนที่เรียกว่าดินแดนแห่งเสรีภาพและให้โอกาสกับทุกผู้ทุกคนไม่ว่าจะชนชาติใดนั้นดูเหมือนว่าจะเป็นดินแดนที่เคร่งครัดไปด้วยความเชื่อทางศาสนา ความคิดดังกล่าวนี้ได้รับการสนับสนุนจากนักทฤษฎีขบวนการว่า อเล็กซิส เดอ ต็อกเกอวิล (Alexis de Tocqueville) ที่กล่าวไว้ว่า “There is no country in the world where Christian religion retains a greater influence over the souls of man than in America” (de Tocqueville, 2006: 233). โมเน็ตได้แสดงความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อทางศาสนาและความเป็นอเมริกันไว้ว่า

The religious dimension to the story of America, where good and evil exist alongside each other, has been a pervasive theme in country, giving it a powerful resonance beyond the history of specific churches and often endowing its language with special meaning and force. From this perspective, religious imagery and behavior have had an important part to play in disagreements over how American identity should be defined, and who should be involved in process (Monette, 2004: 107).

อาจจะกล่าวได้ว่า การฝังรากของความเชื่อทางศาสนาอันเป็นผลจากการใช้ชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เชื่อมั่นในคำสอนของศาสนาทำให้โมเน็ตในวัยเด็กนั้นได้รับรู้แนวคิดของศาสนาและรู้สึกละเอียดอ่อนใจต่อความคิดและความปรารถนาที่มีต่อเพศชายตลอดเวลา ประสบการณ์ทางเพศของโมเน็ตได้เชื่อมโยงไปสู่ความละเอียดอ่อนใจซึ่งเป็นเสมือนทุกลมหายใจเข้าออกของเขา โมเน็ตนั้นได้แต่ภาวนาและสัญญากับตนเองว่าจะไม่ให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นและขอให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้านั้นให้อภัยแก่เขา ดังจะเห็นได้จาก

So I told myself I would give it up, even prayed at night for it to be taken away, not knowing that “it” was love. *Forgive me for what I did with Kite, and don't let it happen again* (Monette, 2004: 29).

ความละเอียดอ่อนใจที่ก่อกวนความปรารถนาเป็นเสมือนอำนาจที่อยู่ควบคู่กันเสมอ ลักษณะดังกล่าวนี้เป็นเสมือนลักษณะการควบคุมของสังคมโดยผ่านสถาบันทางศาสนา อำนาจทางสังคมดังกล่าวนี้

สอดคล้องกับแนวคิดของฟูโกต์ในประเด็นของการยกเอาเรื่องเพศมาเป็นเครื่องมือในการควบคุมสังคมและเรือนร่างของมนุษย์ หากจะพิจารณาในเรื่องรูปแบบของการควบคุมนั้น ความละเอียดใจและความปรารถนาในเรื่องเล่าของโมเน็ตสอดคล้องกับแนวคิดของอำนาจและการต่อต้าน อำนาจและการต่อต้านนั้นเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ในแบบทวิลักษณ์ กล่าวคือ อำนาจซึ่งในที่นี้หมายถึงอำนาจที่แสดงออกผ่านความเชื่อทางศาสนาได้เข้าไปครอบงำเรือนร่างและความคิดของโมเน็ตเอง อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่สำคัญในที่นี้คือ ไม่มีความสัมพันธ์ใดที่ไม่มีการต่อต้าน ในกรณีของโมเน็ตนั้นอำนาจในการกดทับและควบคุมเรือนร่างของโมเน็ต ให้อยู่ในกรอบของสังคมสังคมนิยมพยายามหล่อหลอมให้โมเน็ตเกิดความละเอียดใจในทุกๆครั้งที่โมเน็ตมีความปรารถนาทางเพศแบบรักเพศเดียว แต่สุดท้ายอำนาจของสังคมที่กระทำให้แก่โมเน็ตก็ถูกต่อต้านและแทนที่ด้วยความปรารถนาทางร่างกายและแรงขับทางเพศของโมเน็ตอยู่เสมอ

อย่างไรก็ดี ในกรอบของการเล่าเรื่อง เรื่องเล่าของความละเอียดใจและความปรารถนาที่ปรากฏในอัตชีวประวัติของโมเน็ตยังเปิดโอกาสให้โมเน็ตได้วิพากษ์วิจารณ์ศาสนาได้อย่างเต็มที่ การวิพากษ์ของโมเน็ตนั้นรุนแรงและนำเสนอให้เห็นอคติของศาสนาจักรที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันได้อย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จาก

The Bible is still the only dirty book I've ever read, at least in its current incarnation as a weapon of the homophobes. Bible scholarship keeps trying to catch up, proving that all the hatred of gay is just stupid translation, though the snake-oil preachers don't want to hear it. But perhaps I'm just as stuck as they are – with the acquired prejudices of Grandpa Joe, to whom the Irish and their priests were a subhuman species (Monette, 2004: 246).

โมเน็ตวิพากษ์ศาสนาอย่างถึงพริกถึงขิงและแสดงให้เห็นถึงอคติของศาสนา จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นการวิพากษ์ศาสนาในประเด็นของเกย์ จากความคิดของโมเน็ตนั้นเห็นว่าไบเบิลนั้นเปรียบเสมือนอาวุธของพวกเกลียดชังหรือหวาดกลัวกลุ่มรักร่วมเพศ ดังนั้นสำหรับเขาแล้วคัมภีร์ไบเบิลนั้นนับว่าเป็นหนังสือที่สกปรกเล่มหนึ่งที่เขาเคยอ่าน

หากจะกล่าวโดยสรุป เรื่องเล่าของโมเน็ตที่บอกเล่าเรื่องราวในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับศาสนานับว่าเป็นประเด็นสำคัญในการหล่อหลอมให้เห็นอัตลักษณ์ของผู้เขียนในสองลักษณะ กล่าวคือ ในช่วงแรก อัตลักษณ์ของเขาถูกประกอบสร้างให้อยู่ภายใต้กรอบของสังคมและพิธีศรัทธาตัวตนหรือเพศสถานะเกย์ ตามความต้องการของสังคมกระแสหลัก อัตลักษณ์ที่ได้จากการบอกเล่านี้

จึงถูกนำเสนอในรูปแบบเกย์ที่ยังไม่เปิดเผยเพศสถานะเกย์ ในขณะที่เดียวกัน การเล่าเรื่องของ ความละเอียดอ่อนเกิดจากศาสนานั้นก็สอดแทรกไปด้วยเรื่องเล่าที่วิพากษ์วิจารณ์ศาสนาจากมุมมอง ของผู้แต่ง ดังนั้น อาจจะกล่าวได้ว่าเรื่องเล่าในส่วนนี้ได้นำเสนออัตลักษณ์ของโมนีตในฐานะเกย์ที่ เปิดเผยตัวตนแล้ว แล้วใช้ประโยชน์จากอัตลักษณ์ของเกย์ที่เปิดเผยตัวมาวิพากษ์ศาสนาในฐานะ ของผู้ตกเป็นเหยื่อของสังคมกระแสหลักนั่นเอง

อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าการดำรงเพศสถานะเกย์จะถูกมองว่าเป็นขบถต่อกรอบของสังคมที่ เชื่อมโยงกับวาทกรรมความเป็นชายและศาสนา โมนีตก็ได้ใช้พื้นที่ทางภาษาผ่านทางเรื่องเล่าของ เขาตอบโต้แนวความคิดดังกล่าวทั้งในแง่ของวิพากษ์วิจารณ์กรอบของความเป็นชายและอคติต่อ สังคมที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันหรือกลุ่มเกย์ โมนีตเชื่อว่าการตัดสินใจและให้ค่าความเป็นมนุษย์ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางด้านเพศสถานะหรืออาชีพแต่อย่างใด ดังจะเห็นได้จากคำกล่าว ของเขาที่วิพากษ์อคติของสังคมไว้อย่างน่าสนใจว่า “Talking it out loud, we might have come to see that being different was about something more than just our dicks.” (Monette, 2004: 81) โมนีตเห็นว่า ความแตกต่างทางเพศสถานะเป็นเรื่องใหญ่อย่างยิ่งต่อสังคมที่พยายามควบคุมตัวตน ที่แตกต่าง แต่ความแตกต่างที่วุ่นสำหรับโมนีตไม่ใช่ประเด็นสำคัญในการตัดสินใจหรือให้ค่าความ เป็นคน จากข้อความข้างต้นอาจจะกล่าวได้ว่า โมนีตพยายามตั้งคำถามถึงความสมเหตุสมผลในการ อ้างความแตกต่างทางเพศสถานะของสังคมมาจำกัดขอบเขตและกดทับผู้คนที่แตกต่างไปจากสังคม โมนีตเห็นว่า การจัดการแบ่งแยกเพศสถานะที่อ้างอิงตามสรีระทางเพศเป็นการกดทับอัตลักษณ์เกย์ และยังนับว่าเป็นความคิดที่คับแคบ ดังนั้น โมนีตจึงได้ใช้พื้นที่ในเรื่องเล่าในการประกอบสร้าง ตัวตนและให้คำนิยามต่อความเป็นชายเสียใหม่ เรื่องเล่าในที่นี้เป็นเสมือนการเปิดโอกาสให้เกิดการ ประกอบสร้างและกลับไปตีความหรือให้นิยามใหม่แก่เรื่องราวในอดีตและความเป็นชายเสียใหม่ ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของเขาที่ว่า

Well, yes and no. it's true **I became a new man**, with a vengeance, diving into the tribe and crowing my freedom and rhapsodizing my bond with Roger. But the baggage of the past wouldn't go away. I didn't understand how much of a struggle intimacy would be, that when things got tough, I'd shut down. Long after I thought I'd mastered putting *love* and *fuck* in the same sentence, that wild oats I hadn't sowed at twenty came back to mock me (Monette, 2004: 174).

จากข้อความข้างต้น โมนีตได้บอกกับตัวเองว่า ณ เวลานี้เขาได้เติบโตกลายเป็น “ผู้ชาย” คนใหม่ ผู้ชายในแบบที่เขาและแฟนของเขา โรเจอร์ เชื่อมโยงถึงกันได้ ความหมายของผู้ชายที่ให้นัยยะของความรักและความใคร่ในเวลาเดียวกัน

ความเป็นชายในความหมายของโมนีตไม่ใช่รูปแบบความหมายตามแบบที่สังคมกำหนดไว้ ดังจะเห็นได้จาก “...our sex life is pretty “normal” now, whatever that means.” (Monette, 2004: 260) “... I want to *be* the man who has me.” (Monette, 2004: 264) ความหมายของความเป็นชายถูกแปรเปลี่ยนไปให้เกิดนิยามใหม่ตามมุมมองของโมนีต โดยเฉพาะ ความเป็นชายสำหรับโมนีตได้บรรจุแนวคิดของแนวคิดรักเพศเดียวกันเอาไว้ เขามองว่ากลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นก็นับว่าเป็นอีกลักษณะของความเป็นชายนิยามใหม่ของความเป็นชายจึงได้เปิดรับและรองรับเพศสถานะเกย์ และเปิดรับเพศสถานะอื่นๆ รวมทั้งเห็นว่าเพศสถานะทั้งหมดล้วนเป็นผลผลิตที่เกิดจากธรรมชาติ เป็นความหมายที่ไม่แบ่งแยกความแตกต่างระหว่างแนวคิดรักเพศเดียวกันและรักต่างเพศ ดังนั้นความหมายใหม่ของความเป็นชายจึงได้รวมอัตลักษณ์ของความเป็นเกย์สอดแทรกและผสมผสานลงไปด้วยอย่างลงตัว

ดังนั้น อาจจะกล่าวโดยสรุปได้ว่า การวิพากษ์และตอบโต้อำนาจของวาทกรรมความเป็นชายในเรื่องเล่าในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ส่งผลให้เกิดการประกอบสร้างอัตลักษณ์เกย์อเมริกัน กล่าวคือการนำเสนอให้เห็นปัญหา รวมถึงอคติต่างๆ ของวาทกรรมความเป็นชายในแบบขนบสะท้อนให้เห็นจุดอ่อนของวาทกรรมดังกล่าว ดังนั้น โมนีตจึงใช้โอกาสและพื้นที่ทางภาษานี้นำเสนอรูปแบบและนิยามของความเป็นชายแบบใหม่ตามมุมมองของโมนีตเอง แนวคิดความเป็นชายนี้เป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสและพื้นที่ใหม่ให้กับเกย์ในสังคมอเมริกันเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่อย่างภาคภูมิใจและเปิดเผยในสังคม เช่นเดียวกับ โมนีตที่ได้เปิดเผยตัวตนและดำรงชีวิตในฐานะเกย์อเมริกันได้อย่างเสรีและปกติสุข

4.1.2 การวิพากษ์ความเป็นชายในอัตชีวประวัติเรื่อง *Butterfly Boy*

ในอัตชีวประวัติของกอนซาเลส กอนซาเลสได้บอกเล่าเรื่องราวของการกดทับของความเป็นชายในสังคมเม็กซิกัน การดำรงเพศสถานะเกย์ในสังคมลาตินอเมริกานั้นนับว่าเป็นเรื่องที่รุนแรงและผิดต่อขนบสังคมลาตินอเมริกันอย่างมาก ผู้ที่ยืนยันและเปิดเผยตัวต่อสังคมอย่างโจ่งแจ้งนั้นมักจะประสบปัญหาหามาภายในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมนั้นๆ สังคมเม็กซิกันก็นับว่าเป็นหนึ่งในสังคมลาตินอเมริกันที่ยึดติดกับแนวคิดแบบชายเป็นใหญ่เป็นแกนกลางของสังคมและพยายามผลัก

ไสและนิยามความหมายของลักษณะของเพศสถานะเกย์ ในแง่มุมมองของความหลากหลาย แปลก
แยก เป็นอื่น และแตกต่างไปจากสังคมโดยรวม นอกจากนี้จะผลักไสเพศสถานะเกย์ในฐานะของ
ความเป็นอื่นของสังคมแล้วนั้น ความเป็นเกย์ยังเป็นเสมือนแนวคิดที่คอยหลอกหลอนและ
สั่นคลอนความเชื่อความคิดแบบชายเป็นใหญ่ ดังนั้น ผู้ที่ดำรงเพศสถานะเกย์น้อยคนนักจะเปิดเผย
เพศสถานะของตนออกมาได้โดยง่าย

ด้วยกรอบความเชื่อและแก่นกลางทางสังคมลาตินอเมริกันที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็น
ชายอย่างแนบแน่น ผู้ดำรงเพศสถานะเกย์ในสังคมลาตินจึงเป็นเสมือนเป้าของการ โจมตีของสังคม
แต่ก็ใช่ว่าการลุกขึ้นมาประกาศอัตลักษณ์เกย์ในพื้นที่ของสังคมลาตินอเมริกันนั้นจะเป็นเรื่องที่
หมดหนทาง การบอกเล่าเรื่องราวของเกย์ในสังคมลาตินอเมริกันนับว่าเป็นหนทางหนึ่งในการตอบ
โต้อำนาจของความเป็นชาย ดังนั้น การเขียนเล่าเรื่องราวของเกย์เม็กซิกัน ในอัตชีวประวัติเรื่อง
Butterfly Boy จึงนับว่าเป็นหนทางหนึ่งในการลุกขึ้นมาบอกเล่าเรื่องของเกย์เม็กซิกันให้เห็นอีก
แง่มุมมองที่ต่างกันไปของความเป็นชายที่ครอบงำสังคมเม็กซิกันอยู่ ในขณะเดียวกันอัตชีวประวัติ
ชิ้นนี้ยังเป็นกลวิธีในการสร้างอัตลักษณ์เกย์ของผู้เขียนผ่านพื้นที่ทางภาษา เป็นการแสดงให้เห็น
ถึงอัตลักษณ์เกย์เม็กซิกันได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ในตัวบทชิ้นนี้จะเห็นได้ว่าภาพของความเป็น
ชายนั้นได้รับการบอกเล่าในแง่มุมมองที่หลากหลาย ไม่ใช่ภาพเหมารวมของความเป็นชายอย่างที่เข้าใจ
กันในกลุ่มคนภายนอก กอนซาเลสบอกเล่าความเป็นชายในฐานะที่ตนเองก็เป็นหนึ่งในผลผลิตจาก
วาทกรรมความเป็นชายที่เกิดขึ้นในสังคมเม็กซิกันและในฐานะของเกย์เม็กซิกันผู้ต่อต้าน
แนวความคิดความเป็นชายในเวลาเดียวกัน

การตั้งกฎเกณฑ์ของสังคมมีจุดมุ่งหมายให้สมาชิกยอมรับและปฏิบัติตามความต้องการของ
สังคม โดยผู้ที่ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดนั้นจะได้รับรางวัลตอบแทนเป็นการยอมรับเข้ามาเป็น
สมาชิกในสังคมนั้นเอง อย่างไรก็ตาม การคาดหวังของสังคมจะเป็นเพียงแค่อุดมคติ สมาชิกทุกคน
ไม่ได้ยอมรับกฎดังกล่าวนี้หากสิ่งที่สมาชิกแสดงออกมาเป็นเพียงแค่ “การแสดงสวมบทบาท
ออกมา” (perform) ให้สังคมยอมรับเท่านั้น ในประเด็นดังกล่าวนี้ กอนซาเลสได้บอกเล่าเรื่องให้
เห็นถึงลักษณะของความไม่สอดคล้องกันกับพฤติกรรมที่ชายชาวเม็กซิกันนั้นพึงปฏิบัติ สิ่งที่เห็นได้
ชัดเจนจากการวิพากษ์ประเด็นความคิดของความเป็นชายสามารถพบเห็นได้จากประสบการณ์ของ
เขาที่ได้พบเจอผู้ชายที่ขึ้นชื่อว่าเป็นชายชาตรีตามแบบเม็กซิกัน ซึ่งดูภายนอกนั้นอาจจะมองว่า
สมชายชาตรี แต่จิตใจและพฤติกรรมที่แสดงออกมา เช่น การมีเพศสัมพันธ์กับผู้แต่งจะขัดแย้งกับ
แนวคิดเรื่องความเป็นชายที่แต่ละคนยึดถือโดยสิ้นเชิง

ลักษณะสำคัญที่เห็นได้ชัดเจนคือการเล่าประสบการณ์ทางเพศของกอนซาเลสที่มีกับชายที่เขาพบเจอในชีวิตประจำวันที่ว่า

They went to church on Sunday, drank beer, and eyed the teenage girls in gym short. They appreciated a good woman-on-woman porno. They showed me photographs of their fiancées and sent me wedding invitations. They were strong and loved to fuck big breasted women. They were macho. I was their own personal Liberace who whispered tunes in their ears they could never admit to have heard. It didn't matter that I was fat or thin, just available. They desired me just the same.

"I wish you could stay with me forever," one of the men once said to me in bed, right before the phone rang. He picked up the receiver. "Cariño! How I miss you. How are the kids?" I never felt more invisible than on that mattress, under those heavy sheets that smelled of someone else's nights (González, 2006: 152).

จากข้อความข้างต้น กอนซาเลสได้เล่าถึงผู้ชายที่เขามีเพศสัมพันธ์ด้วย ชายเหล่านั้น บางคนเป็นสมาชิกทางสังคมที่ปฏิบัติตามค่านิยมของสังคมและความเป็นชายอย่างเคร่งครัด เช่น การเข้าโบสถ์ การมีคูครองและครอบครัว เรื่องเล่าของกอนซาเลสข้างต้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ความกำกวมของการวางตัวตนของตนอยู่บนแนวคิดของความเป็นชายนั้นถูกตั้งคำถามและโดนสั่นคลอนจากเรื่องเล่าผ่านประสบการณ์ของกอนซาเลส นอกจากนี้ตัวอย่างข้างต้นก็เป็นเพียงแค่หนึ่งตัวอย่างจากตัวอย่างมากมายที่เห็นได้จากเรื่องเล่าของกอนซาเลสซึ่งตอกย้ำแนวคิดของการตั้งและวางกฎเกณฑ์ของสังคมว่าเป็นเพียงแค่อุดมคติที่หลายต่อหลายคนในสังคมนั้นไม่สามารถเติมเต็มความต้องการของสังคมได้ อย่างไรก็ตามการแสดงออกในเชิงกามารมณ์ระหว่างชายด้วยกันที่มีต่อกันเป็นเพียงแค่ระดับเริ่มแรกของการต่อต้านของสมาชิกในสังคม การกระทำที่นับว่าเป็นการกระทำที่แฝงฝังไปด้วยความกดดันและกดทับจากความเป็นชายนั้นคือการข่มขืนของชายด้วยกันเอง ในเรื่องเล่าของกอนซาเลสนั้นเขาได้เล่าเรื่องราวของแฟนหนุ่มของเขาที่ถูกพ่อเลี้ยงนั้นข่มขืน (González, 2006: 101) และเขานั้นก็เกือบจะตกเป็นเหยื่อของการข่มขืนจากพ่อบังเกิดเกล้าของเขาเองเช่นกัน ดังจะเห็นได้จาก

Suddenly, he swung around and dropped on top of me (González), pinning my head down with his forehead. His body balanced on his arms. When he smiled his teeth also radiated their whiteness. My breathing quickened and I was embarrassed to be

feeling an erection. He lowered his body closer to mine, and his belly came into contact with my arousal. But I couldn't move. I tried to pry him off me but he wouldn't let me, so I simply succumbed, waiting to find out, wanting to experience what he'd do next. And then, just as unexpectedly, he jumped off and disappeared into the bedroom again, leaving me flushed and confused about what had just happened between us on the living room floor. The next day, he was gone (González, 2006: 106).

จากคำกล่าวข้างต้น กอนซาเลสเล่าเรื่องราวของแฟนหนุ่มที่โดนพ่อบังเกิดเกล้าข่มขืนรวมถึงเหตุการณ์ที่พ่อของเขาเกือบจะข่มขืนเขาในคำคืนหนึ่ง ขณะที่พ่อของเขาเมากลับบ้านมา เรื่องเล่าของกอนซาเลสแสดงให้เห็นถึงการต่อต้านกรอบความเป็นชายทั้งทางตรงและทางอ้อม ชายอีกคนหนึ่งที่ถูกเป็นเหยื่อของวาทกรรมความเป็นชายก็คือ พ่อของกอนซาเลสเอง ลักษณะนิสัยของพ่อในอัตชีวประวัติเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าถูกกดทับโดยอำนาจของผู้เป็นพ่ออีกทอดหนึ่ง ดังนั้นจึงอาจมองได้ว่าพ่อของกอนซาเลสก็เป็นหนึ่งในชายเม็กซิกันที่ถูกเป็นเหยื่อของวาทกรรมความเป็นชาย โดยที่เขาไม่อยากจะรับมันต่อจากพ่อของเขาอีกทอดหนึ่ง ดังจะเห็นได้จากคำบรรยายให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของพ่อที่ไม่ได้มีลักษณะนิสัยที่ถอดแบบมาจากลักษณะและรูปแบบความเป็นชายในสังคมลาติน กอนซาเลสบอกเล่าเรื่องราวในอัตชีวประวัติว่า “My father didn't necessarily subscribe to the stereotypical sexist notions of the Mexican male ...” (González, 2006: 25) รูปแบบการใช้ในฐานะชายเม็กซิกันของพ่อของกอนซาเลสที่จะหลีกเลี่ยงอำนาจแนวความคิดแบบสุดโต่งของวาทกรรมความเป็นชาย จะเห็นได้ว่ากอนซาเลสอธิบายนิสัยของพ่อ โดยหากดูอย่างผิวเผินก็ไม่น่าจะแตกต่างจากชายชาติชาวเม็กซิกันเท่าใดนัก แต่ปัจจัยหนึ่งที่นับว่าเป็นสิ่งที่ทำให้พ่อของกอนซาเลสแตกต่างจากชายทั่วไปคือ ความเห็นอกเห็นใจและให้ความเคารพในตัวภรรยาหรือแม่ของกอนซาเลส

จากเรื่องเล่าของกอนซาเลสที่ยกมาข้างต้น จึงอาจจะกล่าวได้ว่ากอนซาเลสได้เปิดเผยให้เห็นมุมมองที่ถูกซ่อนเร้นไว้จากสังคมและบอกเล่าให้เห็นถึงความต้องการของสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมที่แท้จริงแล้วก็ได้ไม่ได้ต้องการอยู่ในกรอบของสังคมและหนึ่งในนั้นก็คือตัวเขาเอง เขาได้บอกเล่าเรื่องราวของเขาในวัยเยาว์ซึ่งเป็นช่วงที่เขาได้เรียนรู้และประสบกับเหตุการณ์อันเลวร้ายในฐานะของคนที่ต้องการอยู่นอกกรอบของสังคมอย่างเปิดเผย การตั้งคำถามและบอกเล่านั้นเป็นกลวิธีหนึ่งที่กอนซาเลสพยายามสร้างตัวตนและรูปลักษณ์ใหม่ของตนเองในฐานะเกย์เม็กซิกัน

เรื่องเล่าในการเปิดเผยตัวตนของกอนซาเลส เช่นการชื่นชมกิจกรรมของผู้หญิงหรือการแปลกแยกจากความเป็นชายก็นับว่าเป็นการตอกกลับแนวคิดของความเป็นชายอย่างดี การปฏิเสธแนวคิดความเป็นชายของกอนซาเลสก็นำไปสู่การบอกเล่าประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับประเด็น

การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายด้วยกันเอง การเล่าเรื่องชายรักชายในสังคมเม็กซิกันนั้นในแง่หนึ่งเปรียบเสมือนการตบหน้าแนวคิดความเป็นชายในสังคมเม็กซิกัน กอนซาเลสเล่าประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของเขาอย่างตรงไปตรงมา บอกเล่าทุกขั้นตอนในช่วงเวลาดังกล่าวโดยเขาคิดว่าประสบการณ์ของเขากับชายเหล่านั้นเป็นเรื่องธรรมดาและไม่ได้เป็นเรื่องน่าอับอายแต่อย่างใด ดังจะเห็นได้จาก

During my first sexual experience with a grown man, I never felt any sense of shame.

...

What I did see clearly was the foreman driving up the dusty avenue to pick me up as he had promised. But he didn't let me climb into the truck before embracing me first. Not a single word was spoken as he undid my shirt and my pants. I didn't object to his mouth running down my chest and bitter down on my nipples. I ejaculated as soon as he entered me, both of us pressed against the seat of the truck. The smell of layers of sulfur and sweat that had permeated the seat covering made me nauseous, so I held my breath until he came. We got into the truck and drove back to the crew. The stickiness between my ass cheeks and the scent of my own shit bothered me and excited me for the rest of the afternoon. And though I wanted this encounter to happen again, the grape harvest came to a close without him coming around to even look at me again (González, 2006: 143).

กอนซาเลสได้บอกเล่าถึงความรู้สึกที่ได้ทำกิจกรรมทางเพศกับผู้ชาย เขาเห็นว่าทุกครั้งที่เขาปฏิบัติกิจ เขาไม่รู้สึกลังใจถึงความอับอายแต่อย่างใด กอนซาเลสบอกเล่ากิจกรรมทางเพศกับคนงานให้เห็นถึงขั้นตอนอย่างละเอียด โดยกิจกรรมเหล่านี้ทำให้เขาตื่นเต้นและรอโอกาสที่จะทำอีกครั้งหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม กอนซาเลสตระหนักดีว่าการขจัดแนวคิดความเป็นชายออกไปนั้นก็ไม่สามารถเป็นไปได้เช่นกัน ดังนั้นกลวิธีหนึ่งที่เขานำมาใช้ในการบอกเล่าเรื่องราวและตีความแนวคิดความเป็นชายเสียใหม่ ด้วยมุมมองความคิดของเขาเองในฐานะเกย์เม็กซิกัน-อเมริกัน การตีความนิยามความหมายของกอนซาเลสจะเน้นถึงการนำเสนอมุมมองให้เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ในหมู่ชายด้วยกันเองนั้นเป็นธรรมชาติและไม่ได้เป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้แต่อย่างใด ในทางตรงกันข้ามการมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะดังกล่าวนี้ก็ไม่ได้ต่างกับลักษณะของการติดต่อสัมผัสกันซึ่งเป็นเรื่อง

ธรรมดาเท่านั้น นอกจากนี้ความรู้สึกดังกล่าวยังเป็นความรู้สึกถึงอำนาจทุกครั้งที่ได้มีเพศสัมพันธ์กับชาย ประเด็นที่ว่านี้จะเห็นได้จากคำกล่าวของกอนซาเลสที่ว่า

Sex with another man seemed so natural to me, the contact so necessary. Certainly the pleasure was rewarding, but so was the transgression – the only time I felt in control, even as I let the men do with me what they wanted, with whatever force (González, 2006: 144).

ความเป็นชายตามมุมมองกอนซาเลส คือ การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน กอนซาเลสกล่าวว่า พฤติกรรมดังกล่าวสำหรับเขาเป็นเรื่องธรรมชาติและแสดงให้เห็นถึงอำนาจในตัวทุกครั้งที่ทำให้กิจกรรมทางเพศกับชายด้วยกัน การนิยามความหมายของความเป็นชายเสียใหม่สำหรับกอนซาเลส เปิดโอกาสให้เกิดพื้นที่ในการนิยามตัวตนของชายชาวเม็กซิกันเสียใหม่ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า การยอมรับเพศสถานะเกย์นั้นอีกนัยหนึ่งก็เป็นการเปิดพื้นที่และทางเลือกใหม่ๆ ให้กับชายที่นิยามตัวเองว่าเป็นเกย์หรือเพศสถานะอื่นๆ ที่ไม่เข้าพวกกับเพศสถานะแบบชายชาตรีตามแบบเม็กซิกัน อาจกล่าวได้ว่ากอนซาเลสได้เปิดพื้นที่ใหม่และสร้างแนวคิดความเป็นชายขึ้นมาใหม่ เป็นแนวคิดที่ยืดหยุ่นและไม่ยึดติดกับกรอบความเป็นชายแบบขนบที่มักยึดติดกับแนวคิดทางเพศสถานะที่อิงแอบอยู่กับสรีระทางเพศ แนวคิดความเป็นชายของกอนซาเลสนำเสนอแนวคิดความเป็นชายที่ไม่ได้ยึดติดกับแนวคิดชายชาตรีและเกย์สาว (neither macho nor maricon) ตัวอย่างดังกล่าวนี้จะเห็นได้จาก

Besides, romantic relationships between men were impossibility if you weren't really a homosexual. Gerardo never said he was gay, and neither did any of the men I had been sleeping with. And for the longest time I doubted that I was gay myself because this identity was never talked about by any of us or even recognized in the secrecy of the dark bedrooms (González, 2006: 144).

คำกล่าวของกอนซาเลสในข้างต้น ที่แสดงให้เห็นถึงการนิยามตัวตนของชายที่เขามีเพศสัมพันธ์ด้วยนั้นแตกต่างกันออกไป บางคนก็ยอมรับในเพศสถานะเกย์ บางคนก็ปฏิเสธเพศสถานะเกย์ คำกล่าวของกอนซาเลสได้แสดงให้เห็นปัญหาของแนวคิดความเป็นชายในสังคมเม็กซิกันที่ลักษณะเหมารวม ซึ่งละเลยความหลากหลายที่เกิดขึ้นภายในแนวคิดความเป็นชายเอง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่าแนวคิดของความเป็นชายนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบสร้างตัวตนของกอนซาเลส อีกทั้งยังเป็นประเด็นสำคัญที่กอนซาเลสกล่าวถึงทั้งในเชิงวิพากษ์และวิจารณ์ต่อวาทกรรมดังกล่าวที่ปรากฏให้เห็นตลอดทั้งเรื่อง โดยวิพากษ์ให้เห็นถึงจุดอ่อนของวาทกรรมที่นิยามตัวเองว่าเป็นกระแสหลักและเป็นแนวความคิดที่ทุกคนพึงปฏิบัติ รวมทั้งเผยให้เห็นถึงการต่อต้านของสมาชิกในสังคมต่อแนวคิดความเป็นชาย นอกจากนี้ความเป็นชายยังส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้แต่งกับพ่อให้เป็นไปในลักษณะที่แฝงฝังไปด้วยความหวาดกลัวจากอำนาจของความเป็นชายที่ส่งผ่านมายังพ่อของผู้แต่งเอง อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้มีลักษณะที่ซับซ้อนและคละเคล้าไปด้วยอารมณ์ของความหวังไขที่ถูกกดทับด้วยความเป็นชายและยากที่จะแสดงออกมาให้เห็น จากการเปิดเผยให้เห็นจุดอ่อนและปัญหาของแนวคิดความเป็นชาย ผู้แต่งจึงได้ใช้โอกาสและพื้นที่ทางภาษาผ่านงานเขียนของผู้แต่งเองในการวิพากษ์และตีความเพื่อให้ความหมายแก่ความเป็นชายเสียใหม่ตามแนวความคิดเห็นของผู้แต่ง กล่าวโดยสรุปคือการบอกเล่าประสบการณ์ของผู้แต่งนับว่าเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างตัวตนของผู้แต่งเอง โดยอาศัยประสบการณ์ ความทรงจำและอำนาจในการบอกเล่าผ่านพื้นที่ของภาษาในการสร้างตัวตนของผู้แต่งเอง

4.1.3 การวิพากษ์ความเป็นชายในอัตชีวประวัติเรื่อง *Before Night Falls*

ในอัตชีวประวัติของอาเรนต์ส วาทกรรมความเป็นชายชาตินั้นเป็นปัจจัยสำคัญในการนิยามรัฐของสังคมนิวกวา ดังนั้นการดำรงเพศสถานะ การถูกกดขี่ของรัฐต่อเพศสถานะเกย์ที่ผู้ประพันธ์ดำรงสถานะอยู่นั้น เป็นเสมือนการกดทับไม่ให้ตัวตนของความเป็นเกย์เผยออกมา การกดทับอัตลักษณ์เกย์นั้นมีเหตุผลเชื่อมโยงในแง่ของวาทกรรมการสร้างชาติของนิวกวาที่อิงแอบอยู่กับแนวคิดของความเป็นชาย แต่ยิ่งเกิดการกดขี่และควบคุมเท่าใด ความปรารถนาและกลิ่นอายของผู้นิยมรักเพศเดียวกันก็ยิ่งอบอวลอยู่ไม่จางหาย อัตชีวประวัติเล่มนี้เป็นเสมือนการก่อร่างตัวตนผ่านพื้นที่ของภาษาคืองานประพันธ์หรืองานเขียนที่พยายามรื้อสร้างกรอบความคิดเรื่องเพศในแนวดั้งเดิม โดยเฉพาะการเชิดชูวาทกรรมแบบรักต่างเพศ

อัตชีวประวัติของอาเรนต์สเรื่อง *Before Night Falls* สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความเป็นชาติได้อย่างชัดเจน เรื่องราวของอาเรนต์สนั้นเต็มไปด้วยเรื่องราวของการกดขี่ซึ่งรัฐกระทำต่อกลุ่มเกย์โดยมุ่งโจมตีเพศสถานะที่ได้รับการนิยามว่า “ผิดแผก” นี้ เรื่องราวของกลุ่มเกย์ในนิวกวาถูกนำเสนอออกมาเป็นหนึ่งในประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนพยายามบอกเล่าในอัตชีวประวัติเล่มนี้ เกย์รวมถึงกลุ่มรักเพศเดียวกันถูกจัดว่าเป็นกลุ่มที่อันตราย และคุกคามอุดมการณ์ความเป็นชาติของนิวกวา ที่ปกครองโดยระบบคอมมิวนิสต์ภายใต้การนำของคาสโตร

รักต่างเพศในวาทกรรมการสร้างชาติจึงอาจเรียกได้ว่าเป็นแก่นแกนหลักในการนำเสนอให้เห็นถึงแนวคิดความเป็นชาติในแต่ละพื้นที่นั่นเอง การมุ่งให้ความสำคัญเฉพาะลักษณะของรักต่างเพศนั้น ทำให้กรอบความสัมพันธ์อื่น เช่น ความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันถูกละเลย การละเลยที่จะกล่าวถึงความสัมพันธ์นอกกรอบของสังคม เช่น ความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันนั้นสามารถสะท้อนให้เห็นนัยยะที่แฝงไปด้วยความเกลียดชัง และความกลัวต่อความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกัน โจแอน ไนเจล (Joanne Nigel) ได้นำเสนอความเห็นในหนังสือของเธอที่ชื่อว่า *Race, Ethnicity and Sexuality* ซึ่งสอดคล้องกับอคติดังกล่าวไว้ว่า

Further standard for national conduct that reflects masculinized heteronormativity tend also to be **homophobic, and thus are intolerant of sexual diversity, particularly homosexual** (Nigel, 2003 160). (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

การมองว่ากลุ่มเกย์หรือรักเพศเดียวกันเป็นภัยคุกคามของรัฐนั้นสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของอาเรเนสที่ว่า “I realized that being a “faggot” in Cuba was one of the worst disasters that could ever happen to anyone.” (Arenas, 2000: 48) คำกล่าวข้างต้นตอกย้ำให้เห็นถึงการคุกคามของรัฐต่อกลุ่มเกย์คิวบา ด้วยเหตุผลเพียงแต่พวกเขาเหล่านั้นเป็นสมาชิกของกลุ่มรักเพศเดียวกันซึ่งถือว่าเป็นสิ่งต้องห้าม ความเป็นชาตินั้นมักจะอยู่เคียงคู่กับความเป็นชายอย่างแนบแน่น ทั้งนี้ความเป็นหญิงมีคุณค่าเป็นเพียงแค่เครื่องมือในการสร้างชาติขึ้นมา วาทกรรมการสร้างชาติส่วนใหญ่จะนำเสนอให้เห็นถึงการปะทะกันระหว่างความเป็นชายและความเป็นหญิง ซึ่งมีนัยยะเฉพาะความสัมพันธ์ในกรอบของรักต่างเพศ การให้ความสำคัญเฉพาะลักษณะของรักต่างเพศทำให้กรอบความสัมพันธ์อื่น เช่น ความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันถูกละเลย การละเลยที่จะกล่าวถึงความสัมพันธ์นอกกรอบของสังคม เช่น ความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันนั้นสามารถสะท้อนให้เห็นนัยยะที่แฝงไปด้วยความเกลียดชัง และความกลัวต่อความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกัน

อัตชีวประวัติ เรื่อง *Before night Falls* เป็นตัวบทที่สามารถนำเสนอความสัมพันธ์ในแง่ของการปะทะระหว่างเพศกับความเป็นชาติในกรอบความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกัน อย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า วาทกรรมความเป็นชาตินั้นให้ความสำคัญกับความเป็นชาย ในคิวบาก็เช่นกัน ความเป็นชาติของคิวบานับว่าผูกติดกับความเป็นชายอย่างแนบแน่น ความคิดในเรื่องของ machismo นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการสร้างชาติของคิวบา ความเป็นชายถือว่าเป็นแก่นหลักในการนำเสนอความเป็นชาติ ไม่จำเพาะแค่ในคิวบาเท่านั้นแต่ยังมีอิทธิพลต่อประเทศในลาตินอเมริกา

ส่วนใหญ่อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของอาเรนาสที่แสดงให้เห็นถึงอคติต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันในแนวคิดของคาสโตร ผู้หญิงและคนรักเพศเดียวกันถูกนิยามว่าเป็นตัวถ่วงการปฏิรูปประเทศ

The Castro regime, in other words, regards women along with homosexual, as inferior being. “Macho” man could have several women and it was seen as a sign of virility (Arenas, 2000: 156).

ความมั่นคงของความเป็นชาติส่งผลกระทบต่อสตรีในลาตินอเมริกาและการกดขี่นั้นยังมีทำที่รุนแรงอย่างมากต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเนื่องมาจากกลุ่มรักเพศเดียวกันนั้นดำรงเพศวิถีที่บ่งบอกถึงความเป็นชาย การที่กลุ่มรักเพศเดียวกันประพฤติดังที่กล่าวไปจากกรอบที่สังคมกำหนดถือเป็นการทำทลายต่อแนวคิดความเป็นชาติอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ดี ลักษณะของความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันของคิวบานั้นมีลักษณะที่แตกต่างไปจากกรอบความคิดแบบตะวันตกอย่างชัดเจน กล่าวคือ ลักษณะของความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันในคิวบาถูกกำหนดเฉพาะผู้ที่ดำรงสถานะในแบบ “รับ” หรือแสดงออกให้เห็นความเป็นหญิงออกมาอย่างเห็นได้ชัด ในประเด็นดังกล่าวนี้จะได้เห็นจากคำอธิบายของอาเรนาสที่ว่าเกย์ในคิวบาคือผู้ที่ถูกสอดใส่อวัยวะเพศเท่านั้น

I think many of the young men who were at the school on scholarships were homosexual who played the male role. In their view, fucking other youth did not make them queer, **queer were the ones who got fucked** (Arenas, 2000: 51). (เน้นข้อความโดยผู้วิจัย)

จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าในสังคมคิวบา คนรักเพศเดียวกันที่สวมบทบาทความเป็นหญิงเท่านั้นที่สังคมถือว่าผิดแยกออกไปจากกรอบของสังคม คนรักเพศเดียวกันที่สวมบทบาทความเป็นชายสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข

อย่างไรก็ดี ลักษณะของการรักเพศเดียวกันถูกนิยามโดยสังคมว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจต่อการปฏิรูปของคิวบา ลักษณะของรักเพศเดียวกันนั้นถูกกดขี่อย่างรุนแรงในช่วงของการปฏิรูปประเทศ คิวบาให้เป็นประเทศคอมมิวนิสต์อย่างเต็มรูปแบบ การแสดงออกให้เห็นถึงลักษณะของความเป็นเกย์ย่อมเสี่ยงต่อการถูกจับกุมและโดนทำโทษด้วยกฎหมายที่ตั้งอยู่บนอคติต่อกลุ่มรักร่วมเพศ รัฐได้

จัดสรรพื้นที่กักกันกลุ่มรักเพศเดียวกันในคิบบาเพื่อลงโทษที่เรียก เอล มอร์โร (El Morro) สถานที่แห่งนี้มีลักษณะเป็นเกาะที่กักขังอาชญากรร้ายแรง และรวมถึงผู้ที่เป็กลุ่มรักเพศเดียวกันในเอล มอร์โรนั้น กลุ่มรักเพศเดียวกันถูกควบคุมและกระทำเยี่ยงสัตว์ป่า ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของอาเรนัสที่ว่า

Homosexuals were confined to the two worst wards of El Morro: these wards were below ground at the lowest level, and water seeped into the cells at high tide. It was a sweltering place without a bathroom. Gays were not treated like human beings, they were treated like beasts (Arenas, 2000: 180).

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าประเด็นทางเพศและความเป็นชาตินั้นมีความสำคัญกันอย่างแนบแน่น เพศชายถูกเลือกให้เป็นเพศสถานะที่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงความเป็นชาติ ในขณะที่เพศสถานะอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเกย์ ต่างถูกกดขี่โดยอ้างความชอบธรรมของอุดมการณ์ความเป็นชาติ ในสังคมคิบบากลุ่มเกย์ถูกกดขี่อย่างรุนแรงในฐานะที่เป็นศัตรูซึ่งทำลายความเป็นชายอันจะนำไปสู่การสันคลอนอุดมการณ์ของความเป็นชาติ อย่างไรก็ตาม ลักษณะของกลุ่มเกย์หรือรักเพศเดียวกันในสังคมคิบบากำหนดไว้เฉพาะกลุ่มที่ดำรงเพศสถานะและบทบาทแบบผู้รับ รวมถึงการแสดงออกให้เห็นถึงความเป็นหญิงในสรีระแห่งความเป็นชาย

อย่างไรก็ดีเรื่องเล่าของอาเรนัสไม่ได้เพิกเฉยและยอมรับการกดทับจากวาทกรรมความเป็นชาติอยู่ฝ่ายเดียว เรื่องเล่าของอาเรนัสยังเปิดโอกาสให้เขาได้โต้ตอบการกดทับจากอคติจากสังคมผ่านทางพื้นที่ของภาษา การเล่าเรื่องเพศเป็นวิธีการของอาเรนัสในการตอบโต้กับกระแสวาทกรรมชาติ ความเป็นชายชาติรี เรื่องเล่าของอาเรนัสจะเปิดเผยให้เห็นถึงจุดอ่อนของวาทกรรมที่อ้างตัวว่าเป็นวาทกรรมที่ได้รับการรองรับจากคนส่วนใหญ่ในสังคม ภาพการแสดงออกทางเพศของเหล่าชายชาติรีที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันหรือกลุ่มเกย์อย่างที่เขาเป็นนั้น ดังจะเห็นได้จากคำบรรยายของอาเรนัสที่กล่าวว่าในสังคมคิบบาหลายต่อหลายคนได้แสดงออกถึงความปรารถนาต่อชายด้วยกัน อาเรนัสเล่าเรื่องของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่พยายามจะเข้าหาอาเรนัสโดยการเชิญชวนให้อาเรนัสสัมผัสอวัยวะเพศอันใหญ่โตของเขา คำกล่าวนี้อยู่ในอัตชีวประวัติของเขาที่ว่า

Even so, on the night of my departure I did approach a policeman. I looked at him and he looked at me, but the only sign he gave me was to grab his testicles, conspicuous under his uniform and almost as big as my grandfather's. I walked away as fast as I could, while he kept on rubbing his magnificent testicles (Arenas, 2000: 43).

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นนี้ นับว่าเป็นการแสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนและปัญหาของวาทกรรมที่มักอ้างถึงความเหนือกว่าและความสมบูรณ์แบบของวาทกรรมชาติและความเป็นชาย เรื่องเล่าของอาเรนัสแสดงให้เห็นว่าวาทกรรมชาติและความเป็นชายนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับเรื่องเล่าหรือข้อบังคับที่เป็นเพียงอุดมคติ เป็นไปได้ยากที่ทุกผู้ทุกคนจะปฏิบัติทำตามได้อย่างเคร่งครัด

จากบทวิเคราะห์ในบทที่ 3 และ 4 จะเห็นได้ว่าการตอบโต้กับวาทกรรมความเป็นชายในสังคมต่างๆ ที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั้งสามชิ้นนี้ได้นำเสนอให้เห็นปัญหาของวาทกรรมความเป็นชายที่ปรากฏอยู่ในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่ม อาจจะกล่าวได้ว่านักประพันธ์ทั้งสามต่างนำเสนอและตั้งคำถามกับประเด็นในเรื่องเพศที่เข้ามากระทบทาบในการกดขี่ตัวตนหรือเพศสถานะเกย์ ในประเด็นนี้อาจจะกล่าวได้ว่าเรื่องเพศที่แสดงให้เห็นถึงความผิดปกติของกรอบความเป็นชายได้ถูกนำเสนอเข้าไปเข้ามาตลอดในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่ม การเล่าเรื่องเพื่อเปิดเผยให้เห็นจุดบกพร่องที่แสดงให้เห็นว่าวาทกรรมความเป็นชายแบบชนบมีจุดอ่อน โดยเล่าเข้าไปมาตลอดทั้งเรื่อง อาจจะวิเคราะห์ได้ว่ากลวิธีดังกล่าวเป็นการตั้งคำถามตามกรอบความคิดแบบการนำเสนอตัวตนผ่านพื้นที่ทางภาษา การนำเสนอให้เห็นถึงเรื่องเพศแบบรักเพศเดียวกันในสังคมความเป็นชายในอัตชีวประวัติทั้งสามแบบเข้าไปมานั้นเป็นการตอกย้ำให้เห็นจุดอ่อนและเปิดพื้นที่ในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ผ่านทางพื้นที่ทางภาษา ประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของบัตเลอร์ที่ว่า ตัวตนของเรานั้นอาจจะไม่สามารถเป็นไปตามแบบแผนที่ตั้งค้ำไว้ให้ก็เป็นได้ ด้วยเหตุที่ว่าตัวตนของเราเป็นสิ่งที่ไม่ได้สอดคล้องเป็นหนึ่งในเดียวกัน แต่กลับเลื่อนไหลและแตกหัก เปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา ดังนั้นอัตลักษณ์ใดที่แสดงออกมาในช่วงเวลาหนึ่งจึงเป็นเหมือนการสวมบทบาท สิ่งที่สังคมกำหนดให้มาว่าแต่ละเพศสภาพนั้นควรมีคุณลักษณะและคุณสมบัติเช่นใดนั้น ล้วนเป็นอุดมคติ เพราะการปฏิบัติหรือแสดงออกมาทางเพศสภาพนั้นไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นแกนหลักของเพศสภาพหรืออัตลักษณ์ที่เกิดขึ้นภายใน แต่เป็นเพียงแค่การสวมบทบาทเท่านั้นเอง

4.2 การวิพากษ์สังคมผ่านทางพื้นที่และการเดินทาง

ประเด็นเรื่องการเดินทางนับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญในอัตชีวประวัติเรื่อง *Butterfly Boy* และ *Before Night Falls* การเดินทางแสดงให้เห็นถึงนัยยะของการเคลื่อนที่จากสถานที่หนึ่งไปสู่สถานที่หนึ่ง จากแนวคิดของการเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอพัฒนาการผ่านพื้นที่ จะแสดงให้เห็นถึงลักษณะการเข้ามาบริหารจัดการพื้นที่ที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะในแต่ละพื้นที่นั้น การเล่าเรื่องที่

กล่าวถึงปัจจัยทางพื้นที่ที่เชื่อมโยงกับอัตลักษณ์ของผู้แต่งก็เป็นหนทางหนึ่งในการเข้าไป ทบทวนอดีต และเข้าไปจัดการต่อรองหรือโต้กลับ โดยใช้กลยุทธ์ในการแสดงแรงต่อต้านออกมา

4.2.1 การเดินทางและพื้นที่กึ่งกลางใน อัตชีวประวัติเรื่อง *Butterfly Boy*

ในอัตชีวประวัติเรื่อง *Butterfly Boy* ผู้แต่งได้บอกเล่าเรื่องราวของการเดินทางเป็นหลักเพื่อนำเสนอเรื่องเล่าที่แสดงให้เห็นถึงการประกอบสร้างของอัตลักษณ์ของผู้ประพันธ์ การเดินทางในอัตชีวประวัติชิ้นนี้มีนัยยะที่สามารถแสดงออกได้ในสองลักษณะ กล่าวคือ การเดินทางที่สวนทางและเล่นล้อกันระหว่างเวลา กอนซาเลสเริ่มต้นเล่าเรื่องการเดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านในเม็กซิโก การเดินทางในลักษณะนี้เป็นเสมือนการเดินทางย้อนกลับไปยังอดีต เป็นการเดินทางจากดินแดนของสหรัฐอเมริกาไปยังดินแดนเม็กซิโก ดินแดนที่ได้ชื่อว่าเป็นบ้านของกอนซาเลส ในขณะที่เดียวกัน กอนซาเลสก็ได้สร้างเรื่องเล่าอีกชุดที่ทับซ้อนกัน โดยเรื่องเล่าดังกล่าวได้เล่าถึงช่วงชีวิตในอดีตจากดินแดนเม็กซิโก ไปสู่ดินแดนของสหรัฐอเมริกา ดังนั้นการเดินทางในอัตชีวประวัติชิ้นนี้จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบสร้างตัวตนของกอนซาเลสและการเปิดช่องในการเข้าไป ทบทวนและตีความอดีตเสียใหม่จากมุมมองปัจจุบัน ในขณะเดียวกันก็อาศัยเรื่องเล่าในอดีตมาประกอบสร้างตัวตนของกอนซาเลสในเชิงชาติพันธุ์ด้วยเช่นกัน

ลักษณะการเล่นล้อกันของการเดินทางสอดคล้องกับลักษณะของเรื่องเล่าของกอนซาเลสในฐานะผู้ที่อยู่ในพื้นที่กึ่งกลาง ประเด็นของการใช้ชีวิตอยู่ระหว่างสองวัฒนธรรมนับว่าเป็นประเด็นสำคัญที่เอื้อให้อัตชีวประวัติชิ้นนี้สามารถวิพากษ์วิจารณ์สังคมเม็กซิกัน โดยการตั้งมุมมองของกอนซาเลสในฐานะของเกย์เม็กซิกันที่ได้รับการศึกษาจากตะวันตก การเข้ามาในสังคมตะวันตกอันเป็นสังคมที่ถือว่ามีอภิสิทธิ์และอำนาจทั้งในทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจและความรู้ต่อประเทศโลกที่สามอื่นๆ เช่น เม็กซิโกนับว่าเป็นปัจจัยในการเปิดโอกาสให้ผู้แต่งในฐานะของผู้ที่เป็นชายขอบในสังคมเม็กซิกันใช้ความเป็นอภิสิทธิ์ชนในฐานะผู้ได้รับการบ่มเพาะจากวัฒนธรรมตะวันตกมาวิพากษ์วิจารณ์กรอบความคิดของสังคมเม็กซิกัน ในขณะเดียวกันกอนซาเลสในฐานะของผู้ที่อยู่ในฝั่งข้างของวัฒนธรรมลาตินก็สามารถอ้างสิทธิและความชอบธรรมของเลือดเม็กซิกันมาวิพากษ์วิจารณ์วัฒนธรรมอเมริกัน โดยใช้กรอบตะวันตกที่ตนนั้นได้รับการศึกษามาโต้กลับวัฒนธรรมของอีกฝั่งหนึ่ง อย่างไรก็ดีการเข้ามาอยู่ระหว่างกึ่งกลางของสังคมทั้งสองวัฒนธรรมนั้นนับว่าเปิดโอกาสให้ผู้แต่งสามารถอ้างความชอบธรรมในฐานะของสมาชิกคนหนึ่งเข้าร่วมเข้าไปปฏิสัมพันธ์กับทั้งสองวัฒนธรรมได้อย่างแยกคาย โดยผู้แต่งนั้นสามารถนำมุมมองทั้งสองมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการวิพากษ์วิจารณ์ความไม่ชอบธรรมในวัฒนธรรมลาตินที่มีต่อกลุ่มรักเพศ

เดียวกัน เช่น การเข้าไปวิพากษ์ความเป็นชายอย่างที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น นอกจากนี้ยังเป็นเสมือนการเปิดพื้นที่ในการวิพากษ์ความคิดแบบอคติและเหมารวมที่สังคมอเมริกันมีต่อคนลาตินอเมริกันไปด้วยเช่นกัน

พื้นที่กึ่งกลางเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของกอนซาเลส ในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของกอนซาเลสนั้นเป็นผลมาจากพื้นที่ที่หลากหลายซึ่งส่งผลไปยังอัตลักษณ์ของเขาที่หลากหลายด้วยเช่นกัน การประกอบสร้างตัวตนโดยใช้เรื่องเล่าของการเดินทางนั้นเป็นกลวิธีที่กอนซาเลสเลือกใช้เพื่อให้เห็นอัตลักษณ์ของเขาที่ในฐานะเกย์-อเมริกัน-เม็กซิกัน การเดินทางในที่นี้เป็นการเดินทางกลับไปยังบ้านเกิดของมารดาและเป็นเสมือนการเดินทางที่ย้อนกลับไปสู่ออดีต หากพิจารณาในการเดินทางนี้เป็นเสมือนการโหยหาอดีตโดยใช้ความทรงจำเป็นตัวเชื่อมโยง การเชื่อมโยงไปสู่ความทรงจำในอดีตซึ่งเริ่มต้นด้วยการเดินทางกลับไปยังบ้านเกิดของเขาโดยอาศัยนาฬิกาของพ่อซึ่งเป็นวัตถุที่โยงเขาไปยังอดีตอีกประการหนึ่ง ดังจะเห็นได้จาก

How perfect that the watch keeping time on my right wrist is a gift from him. The black leather ob and convex glass over the pearl-colored face make me feel elegant. The heavy platinum watch my father gave me two years ago was tacky, and I was more than pleased when I lost it in a public restroom just two months after wearing what felt like a manacle. My lover's watch is prettier, more delicate, but it has been tightening like a handcuff as well (González, 2006: 4).

จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นถึงคำบรรยายเปรียบเทียบกับนาฬิกาของพ่อกอนซาเลสที่กล่าวคร่ำคร่า เทียบไม่ได้กับนาฬิกาเรือนใหม่ของกอนซาเลส นาฬิกาของพ่อในที่นี้นอกจากจะเป็นเสมือนสิ่งของที่เชื่อมโยงความทรงจำแล้วยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างกอนซาเลสและพ่อที่ไม่ค่อยลงรอยกัน ดังจะเห็นได้จากความรู้สึกยินดีที่นาฬิกาของพ่อหายไป ในประเด็นนี้จะเห็นได้จากประเด็นในเรื่องความเป็นชายที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ว่ากอนซาเลสนั้นให้ตัวตนของพ่อเป็นเสมือนกับความเป็นชายที่กอนซาเลสนั้นอยากหลีกเลี่ยงแต่ในภายในจิตใจการหลีกเลี่ยงออกไปจากกรอบความเป็นชายก็เป็นสิ่งที่ไปไม่ได้ เพราะความเป็นชายนั้นก็เป็ปัจจัยหนึ่งที่ก่อร่างสร้างอัตลักษณ์ของเขาขึ้นมาด้วยเช่นกัน นอกจากนี้สิ่งของอีกชิ้นหนึ่งที่เป็นเสมือนตัวเชื่อมโยงความทรงจำในอดีตของกอนซาเลสก็คือ รูปภาพของพ่อและแม่ ในเรื่องเล่ากอนซาเลสเล่าว่าเขารู้สึกโกรธที่รูปที่มีภาพของแม่นั้นสกปรกและได้รับความเสียหาย ดังจะเห็นได้จาก “But the logic backfired: somehow the envelope had made an inviting coaster and someone had placed a wet glass of water on top of it.

The ink had run through my parents' faces look bloodied and wounded.” (González , 2006: 14) ความทรงจำต่อแม่ของ กอนซาเลสนั้นตรงกันข้ามกับพ่ออย่างสิ้นเชิง แม่เปรียบเสมือนความทรงจำอันงดงามในเม็กซิโกในช่วงเวลาที่เขาใช้ชีวิตร่วมกับแม่ก่อนที่แม่ของเขาจะจากไปด้วยโรคร้าย อย่างไรก็ตาม ไรก็ดีสิ่งของหรือวัตถุที่กล่าวมาข้างต้นนี้นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการย้อนกลับไปสู่อดีตของกอนซาเลส โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อบอกเล่าเรื่องราวของเขาในฐานะ “เกย์พลัดถิ่น” (gay diaspora) ไรก็ดี ในกรณีของกอนซาเลส การพลัดถิ่นนี้ไม่ได้หมายรวมนัยยะที่เกิดจากการพลัดถิ่นอันเกิดจากปัจจัยทางการเมือง สงคราม หรือการรุกรานจากประเทศอื่นๆ ตามแบบการศึกษาแบบหลังอาณานิคม การพลัดถิ่นของกอนซาเลสนั้นเกิดจากการอพยพตัวเอง (self-exile) ให้ออกไปจากบ้านเกิด หากจะเรียกการพลัดถิ่นว่าเป็นการพลัดถิ่นที่เกิดจากการรุกรานของอำนาจทางสังคมภายในบ้านเกิดของตัวเองก็อาจจะเรียกได้ การโยกย้ายบ้านของกอนซาเลสนั้นในแง่หนึ่งเป็นเสมือนความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในเม็กซิโกอันเป็นเสมือนบ้านของเขาหลังหนึ่ง แต่ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งนี้ก็สามารถเชื่อมโยงกับการสร้างอัตลักษณ์ด้วยเช่นกัน หากจะกล่าวโดยสรุปก็คือ ความทรงจำนั้นเชื่อมโยงกับสถานที่ ตัวตนหรืออัตลักษณ์นั้นในแง่หนึ่งก็เกี่ยวข้องกับสถานที่ด้วยเช่นกันนั่นเอง เมื่อพิจารณาจากแนวคิดข้างต้น วัตถุ เช่น นาฬิกาหรือรูปภาพจึงกลายเป็นสิ่งสำคัญในการบอกเล่าเรื่องราวเพื่อประกอบสร้างตัวตน นอกจากนี้วัตถุที่ทำหน้าที่บันทึกเรื่องราวของความทรงจำนี้ยังจะต้องประกอบกับขอบเขตของความทรงจำในสถานที่นั้นๆ และเส้นทางการเดินทางของความทรงจำ ในที่นี้กอนซาเลสสร้างเรื่องเล่าที่ใช้ขอบเขตของความทรงจำในเม็กซิโกและสหรัฐอเมริกาและใช้เส้นทางลงใต้จากเมืองริเวอร์ไซด์ ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ไปยังเมืองซาคาญู เมืองเกิดของแม่กอนซาเลส

อย่างไรก็ดี การอยู่ในพื้นที่ที่กึ่งกลางของวัฒนธรรมทั้งสองทำให้ผู้แต่งอยู่ในฐานะของผู้ที่สามารถต่อรองกับทั้งสองวัฒนธรรมได้ ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้แต่งสามารถกำหนดตำแหน่งแห่งที่ของตนในฐานะที่เหนือกว่าครอบครัวของตนทั้งในด้านการศึกษาและเศรษฐกิจ การต่อรองดังกล่าวไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้หากผู้เขียนเลือกที่จะกำหนดตำแหน่งแห่งที่ของตนในฐานะคนเม็กซิกัน การวางตัวตนของผู้แต่งในลักษณะนี้จึงเปิดโอกาสให้ผู้แต่งได้ต่อสู้และวิพากษ์ความเป็นชายในสังคมลาตินอเมริกันได้อย่างเต็มที่ ลักษณะดังกล่าวนี้จะเห็นได้จากการเดินทางกลับจากไปเยี่ยมครอบครัวที่บ้านของตนในอินดิโอ ตลอดจนการเดินทางไปซาคาญู ในเม็กซิโกจะเห็นได้ว่า ผู้แต่งนั้นใช้อำนาจที่เหนือกว่าตามแนวคิดของโลกตะวันตก อันได้แก่ อำนาจทางการศึกษาและเศรษฐกิจ ผู้แต่งเป็นผู้ที่ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดและบทสนทนาระหว่างผู้แต่งและพ่อของตนนั้นเต็มไปด้วยการเสียดสีและตอกย้ำความผิดพลาดรวมถึงความประพฤติที่ไร้ซึ่งความรับผิดชอบของพ่อของผู้แต่ง การเสียดสีดังกล่าวนี้ อาจจะแสดงนัยยะของการขอมสิโรราบของความเป็นชายในแบบลาตินอเมริกันที่น่าเสนอผ่านตัวตนของพ่อกอนซาเลสให้แก่อัตลักษณ์เกย์กอนซาเลส

หากหันกลับมามองการวิพากษ์สังคมอเมริกันจากมุมมองของผู้แต่ง จะเห็นได้ว่าผู้แต่งยึดเอาจุดยืนของสังคมเม็กซิกันเป็นที่ตั้งเพื่อตีแผ่ความเลวร้ายของสังคมอเมริกันที่กระทำต่อสังคมเม็กซิโก การวิพากษ์ของผู้แต่งเป็นการเผยให้เห็นอคติทางเชื้อชาติของชาวอเมริกันที่มีต่อชาวเม็กซิกันอพยพ ในบทสุดท้ายของอัตชีวประวัติชิ้นนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนต่ออคติทางเชื้อชาติที่มีต่อชาวเม็กซิกัน ดังจะเห็นได้จาก

My ordeal only worsened when on two occasion, as I sat on the edge of a planter to read during study break, I was tapped on the shoulder by one of my classmates while a school janitor drove by in a compact utility truck.

“Is that your father?” I was asked.

I was startled by the question the second time I was even indignant. The janitor, a plump man with short wavy hair and a pair of glasses as devastatingly ugly as mine, was not my father. We were both Mexican, but so were many kids. Why was I being singled out with this question? Was I being ridiculed? (González, 2006: 205).

กอนซาเลสได้บรรยายเหตุการณ์ในตอนที่เขาซึ่งในขณะนั้นยังเป็นนักเรียนมัธยมในโรงเรียนที่เต็มไปด้วยคนผิวขาว เพื่อนนักเรียนผิวขาวในห้องเรียนมักคิดว่า การโรงในโรงเรียนซึ่งเป็นชาวเม็กซิกันเช่นกันเป็นพ่อของผู้แต่ง การมองในมุมมองดังกล่าวเป็นการมองแบบเหมารวมและเหยียดหยามและกดทับชาวเม็กซิกันว่าจำเป็นต้องอยู่ในสาขาวิชาอาชีพที่ต่ำต้อยเพียงเท่านั้น เหตุการณ์ทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อเกิดเพื่อนนักเรียนชาวเอเชียขึ้นในห้องเรียน ผู้แต่งรู้สึกว่าเขามีเพื่อนที่ร่วมประสบการณ์ของความเป็นอื่นในห้องเรียน แต่ท้ายที่สุดแล้ว เขากลับพบว่าในบรรดาความแตกต่างทางเชื้อชาติเขากลับกลายเป็นกลุ่มคนชายขอบที่แปลกแยกและถูกกระทำจากอคติทางเชื้อชาติมากที่สุด ในสังคมอเมริกา ความแปลกแยกดังกล่าวก่อตัวมาจากปัจจัยความแตกต่างในหลากหลายด้าน เช่น วัฒนธรรมและสังคม แต่ปัจจัยสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อการเกิดอคติทางเชื้อชาติอย่างรุนแรงในเหตุการณ์นี้เกิดจากปัจจัยในทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ดังจะเห็นได้จาก

At the beginning of the second semester another brown kid was moved up to the honors class. Part of me was pleased by this, but part of me felt a little resentful since I had worked so hard- an entire semester in fact- at becoming invisible. He was one of my

kin; that much was clear by the clothing he wore, most likely from the second-hand stores. And now that he was here I could almost hear my classmates thinking: There are two of them now. (González, 2006: 205).

จากคำกล่าวข้างต้น กอนซาเลสได้บอกเล่าเหตุการณ์ที่ทำให้เขาคิดว่าเด็กเอเชียเพื่อนร่วมห้องของผู้แต่งได้มีสถานะที่เหมือนกับผู้แต่ง แต่ในทางตรงกันข้าม เด็กเอเชียกลายเป็นตัวตลกย่ำแย่ของเขานั่นเป็นผลจากอคติทางเชื้อชาติมากยิ่งขึ้นอีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความแปลกแยกในด้านเศรษฐกิจที่สะท้อนออกมาจาก เสื้อผ้า สิ่งของเครื่องใช้ของกอนซาเลสที่ต่างจากเด็กเอเชียคนนั้น

การเล่าประสบการณ์ในลักษณะข้ามพรมแดนยังก่อให้เกิดการสร้างจิตสำนึกและมุมมองแบบใหม่ต่อตัวผู้แต่งและผู้อ่านหรือรับฟังเรื่องเล่า กล่าวคือ เรื่องเล่าจะสร้างมุมมองจากสองด้าน ทั้งในแง่ที่ผู้เล่าเรื่องอยู่ในฐานะคนนอกในสังคมกระแสหลัก (outside in) รวมถึงในแง่ที่ผู้เล่าอยู่ในฐานะคนแปลกหน้าในสังคมชายขอบ (inside out) ดังนั้นจากประสบการณ์ในพื้นที่กึ่งกลางทำให้กอนซาเลสสามารถเห็นมุมมองได้ทั้งภายนอกและภายในของทั้งสองพื้นที่ ด้วยฐานะของกอนซาเลสที่เป็นคนชายขอบซึ่งเป็นลักษณะที่อยู่กึ่งกลางของทั้งสองพื้นที่ทางวัฒนธรรมและภูมิศาสตร์ ทำให้กอนซาเลสได้สร้างมุมมองใหม่ที่ไม่จำกัดอยู่ในชั่วใดชั่วหนึ่ง แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับความเห็นของ เบลล์ ฮุก เธอกล่าวไว้ว่าอย่างน่าสนใจว่า การเป็นคนชายขอบนั้นนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเพียงแต่อยู่นอกพื้นที่หลัก คนชายขอบนั้นสามารถเห็นพื้นที่ของสังคมกระแสหลักได้แต่ไม่สามารถอาศัยอยู่ในนั้นได้ คนชายขอบได้สร้างมุมมองใหม่จากการมองจากข้างนอกมาข้างใน จากข้างในมาภายนอก ด้วยตำแหน่งแห่งที่กึ่งกลางทำให้คนชายขอบนั้นสามารถมองเห็นและเข้าใจในทั้งสองพื้นที่ (hook, 1990: 149)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าผู้แต่งพยายามใช้ประโยชน์จากตำแหน่งแห่งที่ในพื้นที่ระหว่างพรมแดนในการวิพากษ์วิจารณ์สังคมทั้งสองดินแดน แต่การเลือกใช้ประโยชน์ดังกล่าวในแง่ของการอยู่ในระหว่างกึ่งกลางเชิงวัฒนธรรม นอกเหนือจากการดำรงตนอยู่ในกึ่งกลางระหว่างสองพรมแดนทางด้านภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมแล้วนั้น ตัวตนและเพศสถานะของผู้แต่งก็ดำรงอยู่ในพื้นที่ระหว่างพรมแดนเช่นกัน กล่าวคือ อัตลักษณ์เพศที่เขาถือครองอยู่นั้นก็เป็นพื้นที่ระหว่างพรมแดนของเพศสถานะชายและหญิงนั่นเอง

ลักษณะของการอยู่ระหว่างพรมแดนระหว่างเพศสถานะนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลในการก่อร่างหรือประกอบสร้างอัตลักษณ์ของผู้แต่งในฐานะเกย์เม็กซิกัน-อเมริกัน จะเห็นได้ว่า

อัตชีวประวัติชิ้นนี้ดูเผินๆจะเป็นการเล่าเรื่องราวของผู้แต่ง แต่หากพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่าเรื่องเล่าของเขาดังอยู่บนพื้นฐานของความปรารถนาเป็นสำคัญกล่าวคือ เรื่องเพศ กลายเป็นประเด็นสำคัญที่สอดแทรกอยู่ในทุกช่วงชีวิตของเขาในอดีตและส่งผลมาสู่ตัวตนของเขาในปัจจุบัน เรื่องเล่าของเขาพาตัวเขาและผู้อ่านไปสำรวจชีวิตในอดีตและวิพากษ์วิจารณ์รวมถึงประกอบสร้างตัวตนเสียใหม่ผ่านเรื่องเล่า เรื่องเพศเป็นเรื่องสำคัญในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ ในเรื่องเล่าผู้แต่งเล่าเรื่องในอดีตและสอดแทรกความรู้สึกของตนตลอดช่วงเวลา โดยตั้งชื่อบทต่างๆ เหล่านี้ว่า “Ghost Whispers to me” ในบทดังกล่าวนี้ผู้แต่งอธิบายว่า “Ghost Whispers to me” เป็นบทสนทนาที่พูดคุยกันหลังจากร่วมรักกับชายคนรักของเขา เป็นบทสนทนาที่ทั้งคู่ต่างเล่าเรื่องราวของกันและกัน จากบทสนทนาดังกล่าวจะเห็นได้ว่าความปรารถนานั้นเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนเรื่องราวต่างๆ ในอัตชีวประวัติชิ้นนี้ เรื่องเล่าของกอนซาเลสเป็นเสมือนการบอกเล่าความปรารถนาที่ไม่สามารถแสดงออกให้เห็นได้ในพื้นที่สาธารณะ ความปรารถนาในเรื่องเล่าไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ในปริมาตรส่วนตัว การเล่าเรื่องเพศอาจจะเป็นเหมือนการปลดปล่อยตัวเองจากการเป็นเหยื่อของอคติทางเพศ และยังเป็น การได้กลับอำนาจจากอคติโดยการใช้พื้นที่ทางภาษา

นอกจากความปรารถนาทางเพศจะเป็นตัวขับเคลื่อนเรื่องเล่าแล้ว การสร้างตัวตนและวิพากษ์ตีความอดีตใหม่นั้นก็เป็นประเด็นสำคัญในเรื่อง ตัวอย่างที่เห็นได้อย่างเด่นชัดคือ ชื่อเรื่องของอัตชีวประวัติ *Butterfly Boy: Memories of Chicano Mariposa* ผีเสื้อหรือ butterfly นั้นเป็นชื่อเรียกพวกกรั๊กเพศเดียวกันในเม็กซิกัน ผู้แต่งเข้าไปตีความชื่อนั้นและนิยามเสียใหม่โดยเรียกรอยจูบจากชายคนรักว่า “ผีเสื้อ” และยอมรับและพึงพอใจกับชื่อเรียกที่ว่าเป็นนี้ ดังนั้น ผีเสื้อ สำหรับผู้แต่งนั้นไม่ได้มีนัยยะของการดูถูกแต่เป็นนัยยะของการโหยหาและความพึงใจในเพศนั่นเอง

หากจะกล่าวโดยสรุปแล้วการเดินทางและการใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่กลางพรมแดนระหว่างสองดินแดนนั้นทำให้กอนซาเลสพยายามสร้างเรื่องเล่าที่ประสบมาในดินแดนทั้งสองและนิยามตัวตนเองเสียใหม่ในฐานะของ “ผีเสื้อ” ที่บินข้ามพรมแดนไปมาระหว่างสองดินแดน ดังจะเห็นจากที่เขา กล่าวว่า “Two countries – an echo of the region’s famous monarch butterflies who do the same for survival, their spectacular flights across the continent retraced generations later through genetic memory.” (González, 2006: 55) การเปรียบตนเองว่าเป็นผีเสื้อในที่นี้จึงอาจจะมองได้ว่ากอนซาเลสได้สร้างอัตลักษณ์ของตนเองผ่านทางเรื่องเล่าของเขาและใช้ประโยชน์จากพื้นที่กึ่งกลางนี้ในการนิยามอัตลักษณ์ตนเองเสียใหม่ ในฐานะเกย์-เม็กซิกัน-อเมริกันนั่นเอง

4.2.2 พื้นที่: การวิพากษ์ในอัตชีวประวัติเรื่อง *Before Night Falls*

ในอัตชีวประวัติเรื่อง *Before Night Falls* พื้นที่นับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ได้รับการวิพากษ์จากผู้แต่ง พื้นที่ในสังคมคิวบาอาจจะเรียกได้ว่าเป็นพื้นที่ที่กลุ่มรักเพศเดียวกันได้รับการจับจ้องมองเป็นพิเศษ รัฐบาลพยายามเข้ามาจัดการควบคุมพื้นที่และเรือนร่างของสมาชิกในสังคม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าพื้นที่เมืองจะเข้ามาบริหารจัดการเรือนร่างมากเท่าใด ก็เชื่อว่าการต่อต้านนั้นเกิดขึ้นไม่ได้ แม้แต่พื้นที่ที่เต็มไปด้วยการจับตามองและควบคุมอย่างเข้มงวดเช่นในคุกอย่าง เอล มอร์โร (El Morro) ก็ปรากฏให้เห็นถึงการต่อต้านอำนาจและการจัดการของรัฐได้เช่นกัน ในเรื่องเล่าของอาเรเนส เขาได้บอกเล่าประสบการณ์ของการต้องอยู่อย่างทรมานในเรือนจำไว้ว่า คนรักเพศเดียวกันที่ถูกข่มขังในเอล มอร์โร จะถูกจัดให้อยู่ในส่วนที่แย่ที่สุดของเรือนจำ กล่าวคือ ส่วนที่ลึกที่สุดและต่ำกว่าระดับพื้นดิน เมื่อน้ำทะเลหนุนสูงขึ้น สภาพของคุกก็ท่วมไปด้วยน้ำทะเล เกย์จะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน เป็นนักโทษที่ได้รับอาหารเป็นพวกสุดท้ายในเรือนจำ นักโทษเกย์จะถูกทรมานอย่างไร้ความปราณีและถูกจับตามองเป็นพิเศษ ผู้คุมนักโทษเกย์จะเป็นทหารต้องโทษที่ถูกส่งมาในเรือนจำ และทหารเหล่านั้นก็กระทำความรุนแรงต่อนักโทษเกย์เพื่อสนองอารมณ์ของตนเท่านั้น อาเรเนสได้บอกเล่าส่วนที่ข่มขังนักโทษเกย์เอาไว้ว่าไม่ต่างไปจากนรกบนดิน อาเรเนสได้บรรยายถึงสภาพของคุกเอล มอร์โร ในอัตชีวประวัติของเขาว่า

Homosexuals were confined to the two worst wards of El Morro: [...] They were last one to come out for meals, so we saw them walk by, and the most insignificant incident was an excuse to beat them mercilessly. The soldiers guarding us, who call themselves *combatientes*, were army recruits sent here as a sort of punishment; they found some release for their rage by taking it out on the homosexuals. Of course, nobody called them homosexuals; they were called fairies, faggots, queers, or at best, gays. The wards for fairies were really the last circle of hell. Admittedly, many of those homosexuals were wretched creatures whom discrimination and misery had turned into common criminals (Arenas, 2000: 180).

พื้นที่ในเรือนจำที่เขาต้องโทษด้วยข้อหาการดำรงเพศสถานะเกย์นั้น ได้รับการออกแบบอย่างดีและมิดชิด ราวกับว่านักโทษที่ต้องโทษด้วยข้อหานี้เป็นอาชญากรอำมหิต โหดเหี้ยม การลงโทษนั้นดำเนินการโดยรัฐผ่านทางทหาร การลงโทษนั้นไม่จำกัดเฉพาะเรือนร่าง กล่าวคือ การทรมาน การทรมาน การให้อยู่ในสถานที่ที่สกปรก แต่รวมไปถึงการด่าทอ เสียดสี ต่างๆ นานา อย่างไรก็ดี อาเรเนส

ยังได้เล่าประสบการณ์ในเรือนจำที่เกิดขึ้นในรูปแบบของการต่อต้านที่เกิดขึ้นในคุก ดังจะเห็นได้จาก

Nevertheless, they had not lost their sense of humor. With their own sheets they made skirts, and with shoe wax obtained from relatives they shadowed their eyes; they even used lime from the wall whitewash as makeup. Sometimes when they were allowed in the roof of El Morro to get a bit of sun, they made it into a real show. The sun was a rationed privilege for prisoners; we would be taken out about an hour once or twice a month. The fairies attended to as if I were one of the most extraordinary events of their lives, which it almost was. From the roof we could see not only the sun but the sea as well, and we could also look at the city of Havana, the city of our suffering, but which from up there seemed like paradise. The fairies would dress up for this occasion in the most unusual ways and wear wigs made out of rope, which they obtained God knows how. They wore makeup and high heel fashioned from pieces of wood, which they called clogs. To be sure, they no longer had anything to lose, maybe they never had anything to lose and therefore could afford the luxury of being true to their nature, to act queer, to make jokes, and even to express admiration to a soldier. For this, of course, they could be punished by not being allowed out into the sun for three months, which is the worst that could happen to an inmate (Arenas, 2000: 181).

จากการบรรยายประสบการณ์ของอาเรน่าส จะเห็นได้ว่าการรวมกลุ่มกันของกลุ่มเกย์ผู้ถูกจองจำในคุกนั้นเป็นเสมือนการสร้างกลุ่มก้อนเพื่อต่อต้านกับอำนาจที่เข้ามาจัดการควบคุมตัวตนและเรือนร่างของพวกเขา การแสดงออกในเชิงของความประพฤติก การแต่งตัวเป็นหญิง อารมณ์ขัน ความคิดสร้างสรรค์ต่างถูกนำขึ้นมาใช้เพื่อต่อต้านอำนาจที่แข็งทื่อและตั้งอยู่บนกรอบของรัฐ การใช้การแสดงออกและความคิดเหล่านี้ในพื้นที่ที่เข้มงวดที่สุดนั้นแสดงให้เห็นถึงการต่อต้านอำนาจที่มาครอบงำได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังกล่าวได้ว่าเป็นการตั้งคำถามถึงการขัดเคียดการควบคุมและบังคับของรัฐว่า เราควรจะเป็นสิ่งใด เราควรจะเป็นใคร

จากการวิเคราะห์การต่อรองและโต้กลับในกรอบแนวคิดต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่มนี้ จะเห็นได้ว่าประเด็นในการโต้กลับหรือต่อรองกับแนวคิดต่างๆ นั้นมีความหลากหลายและแตกต่างกัน กล่าวคือ ในอัตชีวประวัติแต่ละเล่มผู้แต่งจะแสดงให้เห็นถึงการกดทับและอคติต่างๆ มากน้อยแตกต่างกันไป ทั้งนี้ความแตกต่างดังกล่าวขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมในพื้นที่และ

วัฒนธรรมที่ส่งแรงกระทำต่อผู้แต่งแต่ละคนมากขึ้นแตกต่างกันไป ในประเด็นการต่อรองและตอบโต้แนวคิดในเรื่องความเป็นชายนั้นนับว่าเป็นประเด็นที่ผู้แต่งทั้งสามได้ให้ความสำคัญ กล่าวคือ อาจมองได้ว่าความเป็นชายเข้ามามีบทบาทต่อผู้แต่งทั้งสามในฐานะแรงกระทำที่ทำให้ผู้แต่งต้องลุกขึ้นมาต่อรองหรือตอบโต้แนวคิดความเป็นชายนี้ อย่างไรก็ตามในการต่อรองหรือตอบโต้ภายใต้กรอบแนวคิดความเป็นชาย เรื่องเล่าที่ใช้ในการต่อรองในอัตชีวประวัติก็แตกต่างกันไป ตามนิยามอันหลากหลายของความเป็นชายในแต่ละพื้นที่ ดังจะเห็นได้จากลักษณะความเป็นชายในกรอบของสังคมกิวบาที่มีบทบาทในฐานะของรากฐานของวาทกรรมชาติ ดังนั้นในอัตชีวประวัติของอาเร็นส์ผู้แต่งจึงมุ่งแสดงให้เห็นถึงอคติและชี้ให้เห็นจุดอ่อนของแนวคิดดังกล่าว โดยการใช้เรื่องเล่าเป็นเครื่องมือในการต่อรองและต่อต้าน

ในส่วนของการต่อรองและต่อต้านในกรอบของศาสนา โมนีตได้ให้ความสำคัญอย่างมาก ในประเด็นนี้ โดยโมนีตเชื่อว่าอคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันในอเมริกามีรากฐานมาจากความเชื่อทางศาสนา ในขณะที่อัตชีวประวัติอีกสองเล่มไม่ได้ให้ความสำคัญในประเด็นในเรื่องศาสนามากนัก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างโลกที่หนึ่งและโลกที่สามหรือ ตะวันตกและลาตินอเมริกัน

สุดท้ายในส่วนของการใช้การเดินทางหรือปัจจัยในเรื่องพื้นที่ในการต่อรองหรือวิพากษ์ อคติทางสังคม อัตชีวประวัติของเกย์เม็กซิกัน-อเมริกัน เช่นอัตชีวประวัติของกอนซาเลสมุ่งให้ความสำคัญในเรื่องของพื้นที่และการเดินทางอย่างมาก จากแรงกดดันทางเศรษฐกิจและอคติทางเพศสถานะในสังคมส่งผลให้กอนซาเลสต้องดำรงตนในฐานะคนพลัดถิ่นที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กึ่งกลางระหว่างสองดินแดน การรับรู้และใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนทั้งสองทำให้กอนซาเลสใช้ปัจจัยในด้านพื้นที่มาวิพากษ์และต่อรองอคติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น อคติทางเพศ ชาติพันธุ์ ชนชั้น ด้วยการนำเรื่องเล่ามาเป็นเครื่องมือ หากจะกล่าวในภาพรวมจะเห็นว่า มุมมองของผู้แต่ง แรงกระทำจากสังคม และเรื่องราวได้มีบทบาทที่สอดคล้องกัน โดยทั้งสามปัจจัยมีจุดมุ่งหมายในการต่อรองและวิพากษ์สังคมผ่านทางพื้นที่ของภาษาหรือเรื่องเล่าของผู้แต่ง ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเรื่องเล่าทั้งสามนี้ทำหน้าที่ในเชิงการเมืองด้วยการเป็นเครื่องมือในการวิพากษ์สังคมผ่านมุมมองและจุดยืนของผู้แต่ง

บทที่ 5

บทสรุป

เรื่องเล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการประกอบสร้างตัวตนและแสดงออกให้เห็นถึงแนวคิดจากมุมมองชายขอบ อีกทั้งยังเป็นเสมือนการสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ ในมุมมองของคนชายขอบเอง ด้วยข้อจำกัดทางสังคมที่ไม่มีพื้นที่อันเป็นรูปธรรมให้แก่กลุ่มชนชายขอบ นอกจากนี้วาทกรรมและอำนาจของสังคมนะสทหลักยังบีบรัด ปิดบัง ไม่ให้กลุ่มชนชายขอบได้ส่งเสียงหรือเปิดเผยตัวตน ดังนั้นพื้นที่ทางภาษาจึงกลายเป็นพื้นที่สำคัญทั้งในเชิงของการตอบโต้กับสังคมนะสทหลัก พื้นที่ทางภาษาจึงเป็นสนามรบระหว่างอำนาจและความรู้ระหว่างกลุ่มชนชายขอบและสังคมนะสทหลัก ยิ่งไปกว่านั้นพื้นที่ทางภาษายังเปิดโอกาสในการแสดงและประกอบสร้างตัวตนของกลุ่มชนชายขอบ โดยการให้ความสำคัญกับประสบการณ์ ความทรงจำในอดีต

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าในอัตชีวประวัติทั้งสามชิ้นทำให้เห็นว่า เรื่องเล่ามีความสำคัญอย่างยิ่งยวดในการนำเสนอให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของพวกเขา เรื่องเล่าและอัตลักษณ์ถูกนำเสนอควบคู่กันไป งานเขียนกลายมาเป็นปัจจัยสำคัญในการนำเสนอตัวตน ทุกตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในหน้ากระดาษแสดงถึงประสบการณ์ ความทรงจำ และตัวตนของนักเขียนแต่ละคน การนำเสนอตัวตนผ่านงานเขียนจึงเป็นการนำเสนอแนวคิดที่ว่า ตัวตนของเรานั้นอาจจะไม่สามารถเป็นไปตามแบบแผนที่สังคมตั้งค่าไว้ให้ก็เป็นได้ ด้วยเหตุที่ว่าตัวตนของเรานั้นเป็นสิ่งที่ไม่ได้สอดคล้องเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่กลับสั่นไหวและแตกหัก เปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา

อัตชีวประวัติเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทั้งสามเล่มนับว่าเปิดพื้นที่ทางงานประพันธ์ให้แก่กลุ่มรักเพศเดียวกันในการนำเสนองานประพันธ์อันสะท้อนให้เห็นภาพชีวิตและประสบการณ์ของกลุ่มรักเพศเดียวกันและบอกเล่าให้สังคมได้รับรู้ เรื่องเล่าในอัตชีวประวัติเกี่ยวของนักประพันธ์ทั้งสามในอีกนัยยะหนึ่งก็นับว่าเป็นการทำทลายกฎเกณฑ์การประพันธ์ในรูปแบบของอัตชีวประวัติ กล่าวคือ งานเขียนประเภทดังกล่าวได้พยายามหยาบย้อมและปรับเปลี่ยนหลักเกณฑ์ของการเขียนงานแนวอัตชีวประวัติให้มีลักษณะเฉพาะตัวและเข้ากับเรื่องราวของกลุ่มรักเพศเดียวกัน สาเหตุสำคัญที่เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาและอัตลักษณ์กลุ่มเกย์นั้น ทั้งนี้อัตชีวประวัติทั้งสามได้นำเสนอรูปแบบเฉพาะตัวของอัตชีวประวัติเกี่ยวซึ่งประกอบด้วย การเล่าเรื่องเพศในฐานะแก่นเรื่อง การเล่าเรื่องแบบไม่ตามลำดับเวลาและการนำเสนอให้เห็นนัยยะของชุมชนในเรื่องเล่า นอกจากนี้เรื่องเล่าที่นำเสนอให้เห็นถึงอิทธิพลต่างๆ เช่น อิทธิพลทางครอบครัว ชุมชน คนรัก และพื้นที่ต่างนำเสนอให้เห็นลักษณะอันหลากหลายและเฉพาะตัวในอัตชีวประวัติทั้งสามซึ่งแตกต่างกัน

กันไปตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม นอกจากนี้ เรื่องเล่าเกี่ยวกับอิทธิพลต่างๆ ยังสอดคล้องกับกระบวนการเล่าเพื่อเปิดเผยตัวตนซึ่งนับว่าเป็นรูปแบบสำคัญที่ปรากฏให้เห็นในอัตชีวประวัติเกี่ยวร่วมสมัย ทั้งนี้ลักษณะของความสอดคล้องระหว่างเรื่องเล่าของอิทธิพลต่างๆ และกระบวนการเปิดเผยตัวตนนั้นก็ไม่ได้สอดคล้องกันอย่างตายตัว ดังจะเห็นได้จากอิทธิพลต่างๆ ที่ปรากฏในอัตชีวประวัติทั้งสามได้นำเสนอให้เห็นทั้งจุดร่วมและจุดต่างที่นำเสนอออกมาในลักษณะที่แตกต่างกันในอัตชีวประวัติแต่ละเล่ม เช่น อิทธิพลครอบครัวในอัตชีวประวัติของโมนีตและกอนซาเลสต่างนำเสนอให้เห็นกระบวนการเปิดเผยในขั้นตอนของการเล่าเรื่องความทุกข์ทรมานจากอคติต่อแนวความคิดเพศเดียวกันในครอบครัว แม้ว่าอิทธิพลของครอบครัวในอัตชีวประวัติของอาเรนส์ก็นำเสนอให้เห็นขั้นตอนของกระบวนการเปิดเผยตัวตนในขั้นของการบอกเล่าเรื่องความทุกข์ทรมานจากการกดทับแต่ลักษณะของการกดทับนี้เกิดขึ้นจากความคิดความเชื่อพื้นถิ่น ไม่ได้เกิดจากสมาชิกในครอบครัวโดยตรง อย่างไรก็ตาม ในอัตชีวประวัติของกอนซาเลสอิทธิพลของครอบครัวยังได้นำเสนอแง่มุมทางชาติพันธุ์ซึ่งประเด็นดังกล่าวกลับไม่ปรากฏในอัตชีวประวัติของโมนีต ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นความหลากหลายและลักษณะเฉพาะซึ่งแตกต่างกันในอัตชีวประวัติแต่ละชิ้น การศึกษาอิทธิพลต่างๆ ที่ส่งผลกับการค้นหาตัวตนและประกอบสร้างอัตลักษณ์ภายในอัตชีวประวัติทั้งสามนับว่ามีนัยยะสำคัญอย่างยิ่งยวดในการนำเสนอภาพชีวิตและตัวตนของกลุ่มภายในวัฒนธรรมต่างๆ อย่างไรก็ตาม การประกอบสร้างตัวตนหรืออัตลักษณ์ภายในอัตชีวประวัตินั้นมีปัจจัยที่หลากหลายที่เป็นตัวกำหนดให้เห็นถึงลักษณะและรูปลักษณะของอัตลักษณ์ที่มีลักษณะลื่นไหล ซับซ้อน หลากหลาย

กรอบของความเป็นชายซึ่งเป็นเหมือนผลผลิตจากวาทกรรมทางสังคมที่นิยมในแนวคิดแบบรักต่างเพศนั้นมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการนิยามความหมายและประกอบสร้างตัวตนหรืออัตลักษณ์ในเรื่องเล่า ความเป็นชายนั้นเป็นประเด็นสำคัญอย่างยิ่งที่ปรากฏในอัตชีวประวัติที่คัดสรรมา ความเป็นชายเป็นเสมือนแก่นกลางและเป็นบรรทัดฐานของสังคมที่อุดมไปด้วยแนวคิดแบบรักต่างเพศ การปรากฏตัวและตระหนักรู้ว่าเป็นเกย์นั้นจะได้รับการกดทับและควบคุมจากความเป็นชายโดยตลอด การควบคุมดังกล่าวนี้จะแสดงออกมาผ่านสถาบันทางสังคมเช่น ครอบครัว โรงเรียน โรงพยาบาล หรือแม้กระทั่งในภาพรวมคือรัฐหรือชาติ จากการวิเคราะห์ตัวบททั้งสาม ความเป็นชายดูเหมือนจะเป็นตัวการในการก่อให้เกิดความรู้สึกแปลก ประหลาด และตระหนักว่าตัวตนที่ผู้แต่งดำรงอยู่นั้นเป็นสิ่งผิดปกติ อำนาจนี้ได้นำเสนอผ่านสถาบันต่างๆ การบอกเล่า การล้อเลียน การวินิจฉัยโรคร้าย การตีความว่าเป็นบาป ประเด็นเหล่านี้ส่งผลในเชิงจิตวิทยาและก่อให้เกิดการปกปิด ปิดบังตัวตนของตนเอง และนำไปสู่กระบวนการเลียนแบบ แสร้งทำหรือสวมบทบาทความเป็นชาย เพื่อความอยู่รอดในสังคม ดังจะเห็นได้จากการปกปิดและปฏิเสธตัวเองของโมนีตในวัยเด็ก และความพยายามอย่างสูงในการแปรเปลี่ยนเพศสถานะของตน อย่างไรก็ตามในวาท

กรรมความเป็นชายเองนั้นก็ย่อมมีรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างกันไปตามพื้นที่ทางวัฒนธรรม ความเป็นชายในลาตินอเมริกานั้นนับว่าแตกต่างจากความเป็นชายในกรอบความคิดของประเทศโลกที่หนึ่ง ความเป็นชายในประเทศลาตินนั้นเน้นย้ำและให้ความสำคัญในรูปแบบการประพฤติตนทางเพศสัมพันธ์เป็นหลัก กล่าวคือ หากบุคคลนั้นสวมบทบาทของผู้ชายในฐานะเป็นผู้สอดใส่ อวัยวะเพศ ก็นับว่ามีความเป็นชายแล้ว ส่วนผู้สวมบทบาทเป็นฝ่ายรับการสอดใส่ อวัยวะเพศนั้นถือว่าผิดไปจากกรอบของความเป็นชาย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว การดำรงเพศสถานะของเกย์ลาตินอย่าง อารเน็สและกอนซาเลสจึงเป็นปัญหาอย่างยิ่งในการดำรงอยู่ในสังคม และอาจจะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นไปอีกหากการผิดจากกรอบความเป็นชายนั้นคือการผิดกฎหมายหรือแม้กระทั่งเป็นการแสดงตนเป็นศัตรูต่อรัฐชาติ ดังนั้นการวิเคราะห์การสร้างอัตลักษณ์เกย์ในอัตชีวประวัตินั้นจึงต้องคำนึงถึงความหลากหลายและความแตกต่างทางวัฒนธรรม การเหมารวมว่าอัตลักษณ์เกย์ที่เกิดจากการประกอบสร้างในเรื่องเล่าว่ามีลักษณะเหมือนกันนั้นจะเป็นการละเลยรายละเอียดปลีกย่อยในเชิงพื้นที่วัฒนธรรมอันหลากหลาย

พื้นที่ทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมนั้นก็นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดให้เห็นข้อแม้ และข้อจำกัดของการประกอบสร้างอัตลักษณ์เกย์ในอัตชีวประวัติ ความหลากหลายในพื้นที่นั้นส่งผลต่อลักษณะของอัตลักษณ์ที่หลากหลายและแปรเปลี่ยนไปตามพื้นที่ที่กล่าวถึงในเรื่องเล่า พื้นที่เมือง พื้นที่ชนบท จะเป็นการแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์เกย์ของอารเน็สในแง่ของการเดินทางจากอิสรภาพทางเพศไปสู่สนามของการต่อสู้กับสังคม พื้นที่ระหว่างพรมแดนเป็นปัจจัยสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนของอัตลักษณ์เกย์ของกอนซาเลส ในทางตรงกันข้ามพื้นที่เมืองในอัตชีวประวัติของโมเน็ตนั้นกลับเป็นพื้นที่ที่สามารถแสดงออกของอัตลักษณ์เกย์อย่างเต็มที่ ในส่วนของพื้นที่ระหว่างพรมแดนก็สามารถแสดงให้เห็นการประกอบสร้างอัตลักษณ์เกย์ของกอนซาเลส ในฐานะเกย์เม็กซิกัน-อเมริกัน อย่างไรก็ตามก็ปฏิเสธเส้นทางพื้นที่นั้นก็ไม่ได้แบนราบตายตัวหรือคงที่ แต่กลับสลับไหล ดังจะเห็นได้จากความไม่ลงตัวและขัดแย้งกับของพื้นที่ชนบทในเรื่องเล่าของอารเน็ส ที่ถึงแม้ว่าจะแสดงให้เห็นนัยยะของอิสรภาพทางเพศแต่พื้นที่นั้นก็ยังคงแฝงฝังไปด้วยอคติและการควบคุมทางเพศอยู่

ประเด็นในเรื่องการศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่น ชนชั้น เชื้อชาติและอาชีพ ก็เป็นปัจจัยปลีกย่อยที่ไม่สามารถละเลยได้เช่นกัน ความแตกต่างทางเชื้อชาตินั้นแสดงออกอย่างชัดเจนในอัตชีวประวัติของกอนซาเลส กล่าวคืออคติทางเชื้อชาติที่เขาได้รับและนำเสนอในเรื่องเล่าก็เป็นปัจจัยหนึ่งในการสร้างอัตลักษณ์ของเขาและใช้พื้นที่ในเรื่องเล่าในการวิพากษ์อคติเรื่องเชื้อชาติที่มีอยู่ ในขณะที่เดียวกันประเด็นเรื่องการศึกษาที่ส่งผลในการสร้างตัวตนและอำนาจในการวิพากษ์วิจารณ์สังคมที่อุดมไปด้วยความเป็นชายในเม็กซิกันได้อย่างชัดเจน ในส่วนของโมเน็ต

การศึกษาชนชั้นและอาชีพกลับสร้างอัตลักษณ์แก่ของเขาในแง่ของเกณฑ์ที่มีวุฒิการศึกษาสูง ชนชั้นกลาง ผิวขาว ในขณะที่การศึกษาแทบจะไม่มี ความหมายในการสร้างอัตลักษณ์ของอาเร็นส แต่อาชีพนักเขียนกลับมีความสำคัญอย่างยิ่งต่ออัตลักษณ์แก่ของเขา เรื่องราวของวัฒนธรรมท้องถิ่นไม่ปรากฏในอัตชีวประวัติของโมเน็ตแม้แต่น้อย แต่กลับกลายเป็นประเด็นย่อยที่มีความสำคัญต่อการประกอบสร้างตัวตนของกอนซาเลสและอาเร็นส ตำนานและความเชื่อพื้นบ้านกลายเป็นปัจจัยในการแสดงออกให้เห็นถึงวัฒนธรรมลาตินอเมริกันที่ทั้งสองได้ประสบมาและเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ของเขาทั้งสอง

จากบทวิเคราะห์ในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่ม เรื่องเล่าในช่วงชีวิตของพวกเขา มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการประกอบสร้างตัวตนตามกรอบความคิดของการสร้างตัวตนผ่านพื้นที่ของภาษา การสร้างเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับช่วงชีวิตของตนเองเป็นวิธีการหนึ่งในการประกอบสร้างตัวตนตามมุมมองของผู้สร้าง ทั้งนี้อัตชีวประวัติทั้งสามเล่มได้นำเสนอให้เห็นฐานะขององค์ประธานในการควบคุมและใช้เรื่องเล่ามาประกอบจนสามารถสร้างอัตลักษณ์แก่ของแต่ละคน อัตลักษณ์ที่ประกอบสร้างจากเรื่องเล่ามีลักษณะที่ไม่ยึดติดกับกรอบและขนบของสังคมที่มักจะนำเสนอตัวตนแก่ในแง่ลบ นอกจากเรื่องเล่าของนักเขียนทั้งสามจะแสดงให้เห็นถึงการนำเรื่องเล่าของตนมาประกอบสร้างอัตลักษณ์ในพื้นที่ของภาษาแล้ว เรื่องเล่ายังมีบทบาทสำคัญในการวิพากษ์แนวคิดของสังคมที่มักจะมองอัตลักษณ์แก่ในแง่ลบ เรื่องเล่าที่แสดงออกถึงช่วงชีวิตและเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศของนักเขียนแก่ที่ปรากฏเข้าไปมาตลอดทั้งเรื่องกลายมาเป็นอาวุธสำคัญในการนำเสนอให้เห็นถึงจุดอ่อนและปัญหาของกรอบแนวคิดแบบรักต่างเพศในสังคม เรื่องเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์แบบรักเพศเดียวกันที่ปรากฏขึ้นซ้ำๆ นับว่าเป็นการตั้งคำถามกับกรอบความคิดที่อ้างว่ากรอบความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศเป็นแนวคิดที่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกในสังคม เรื่องเล่าทางเพศของนักเขียนทั้งสามอันเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ทั้งกับคนรักเพศเดียวกันและคนรักต่างเพศได้เล่นล้อและเปิดโปงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วกรอบความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศนั้นก็เพียงกรอบในอุดมคติที่สังคมสร้างขึ้นเท่านั้น

อย่างไรก็ดี อาจจะกล่าวได้ว่าการสร้างอัตลักษณ์ในอัตชีวประวัติทั้งสามเล่ม จริงอยู่ที่แก่นกลางของอัตชีวประวัติจะมุ่งนำเสนอให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางเพศ กล่าวคืออัตลักษณ์แก่เป็นหลัก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าปัจจัยอื่น ๆ นั้นมีผลต่อการประกอบอัตลักษณ์ทางเพศของผู้แต่งทั้งสามให้มีลักษณะที่ซับซ้อน เลื่อนไหล และหลากหลาย ดังนั้นในการศึกษาเรื่องเล่าของแก่ในฐานะปัจจัยในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ทางเพศจึงไม่สามารถละเลยบริบททางวัฒนธรรมรอบข้างของตัวตนผู้แต่ง จริงอยู่ว่าในอัตชีวประวัติทั้งสามชิ้นจะนำเสนอเรื่องราวของกลุ่มแก่ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นกลุ่มชายขอบเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า กลุ่มชายขอบจะมีลักษณะที่เหมือนกันหรือ

ตายตัว ในความตรงกันข้ามในกลุ่มชนชายขอบนั้นกลับเต็มไปด้วยความซับซ้อนทั้งในเชิงวัฒนธรรม ชนชั้น การเมือง พื้นที่ สังคม ดังนั้นการศึกษาอัตลักษณ์ทางเพศในเรื่องเล่าจึงจำเป็นต้องศึกษาบริบทรอบข้างไปพร้อมๆกัน

ข้อเสนอแนะ

มีประเด็นการศึกษาที่น่าสนใจมากมายในการศึกษาการประกอบสร้างอัตชีวประวัติเกย์ในอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัย ทั้งการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างตัวบทซึ่งมีความแตกต่างกันในช่วงเวลา พื้นที่ และวัฒนธรรม นอกจากนี้การศึกษาในเชิงเพศสถานะรักเพศเดียวกัน ในงานอัตชีวประวัติของกลุ่มเลสเบียนซึ่งปรากฏอยู่มากในแวดวงวรรณกรรมก็มีประเด็นที่น่าสนใจและสามารถศึกษาต่อไปได้ในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

จตุพร บุญ-หลง. ชีวิตติดเบอร์ : ตัวตนและเพศวิถีของเกย์ "ควิง" ในชานา M. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต โครงการสตรีศึกษา สำนักบัณฑิตอาสา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

ชุติมา ประกาศวุฒิสาร. อารมณ์ต้องห้าม: อุดมการณ์กับความรัก ในอะซีเลียสีแดง. อ่าน. 1.1,
(2551): 124.

ชุติมา ประกาศวุฒิสาร. อ่านอย่างไรงานเขียนคนชายขอบ. การประชุมวิชาการประเพณีสตรีศึกษา
แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 4. โครงการสตรีและเยาวชนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2545.

ชุติมา ประกาศวุฒิสาร. พื้นที่ในความทรงจำกับการสร้างอัตลักษณ์พลัดถิ่น. วารสารอักษรศาสตร์.
36. 3, (2550): 165-195.

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช. อำนาจของเรื่องเล่า. หน้า 3-9. ใน ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช. เชิงอรรถ
วัฒนธรรม. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มติชน, 2539.

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. วาทกรรมเกี่ยวกับ "เกย์" ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

ธีรยุทธ บุญมี. Michel Foucault. กรุงเทพฯ: วิทยา, 2551.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. วิทยาศาสตร์นุ่งกางเกง. ใน นธิ เอียวศรีวงศ์. ว่าด้วย "เพศ" ความคิด ตัวตน และ
อคติทางเพศ ผู้หญิง เกย์ เพศศึกษา และกามารมณ์. กรุงเทพฯ : มติชน, 2545.

สุธรรม ธรรมรงค์วิทย์. อำนาจและการจัดขึ้น : ชายรักชายในสังคมที่ความสัมพันธ์ต่างเพศเป็น
ใหญ่. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, สาขาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

อภิญา เฟื่องฟูสกุล. อัตลักษณ์ : การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด กรุงเทพฯ : คณะกรรมการ
สภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2546.

ภาษาอังกฤษ

Anzadua, Gloria E. Borderlands: the New Metisa. San Francisco: Aunt lute books, 1987

Arnas, Renaldo. Before Night Falls. New York: Penguin, 2000.

BBC News. What does the Bible actually say about being gay?[Online]. 1993. Available from:
news.bbc.co.uk/1/hi/magazine/3205727.stm.

Bible Gateway. Bible (King James Version)[Online]. 1993. Available from: Bible Gateway.com

Bejel, Emilio. Gay Cuban Nation. Chicago: University of Chicago Press, 2001.

Butler, Judith. Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity. New York:
Routledge, 1990.

Campbell, Neil and Alasdair Kean. American cultural studies: an introduction to American
culture. Abingdon: Routledge, 2006.

Carrier, Joseph. De Los Otros: Intimacy and homosexuality among Mexican Men. New York:
Columbia, 1995.

Chatraporn, Surapeepan. Background to American literature. Bangkok: Arts Publications Project,
Chulalongkorn University, 2006.

Cohler, Bertram J. Writing Desire: Sixty Years of Gay Autobiography. London: University of
Wisconsin Press, 2007.

- Dillon, John Francis. (director). Call Her Savage (Movie DVD). USA: Fox Film Coperation, 1932.
- Eakin, Paul John. How our Lives Become Stories. New York: Cornell University Press, 1997.
- Eisenberg, Danial. Juan II of Castile and Enrique IV of Castile. [Online]. 1990. Available from:
http://users.ipfw.edu/jehle/DEISENBE/encyclopedia/Juan_II_and_Enrique_IV.pdf
- Escoffier, Jeffry. American Homo. Los Angeles: University of California Press, 1998.
- Fein, Esther B. A National Book Award For a Gay Autobiography[Online]. 1992. Available from:
<http://www.nytimes.com/1992/11/20/books/a-national-book-award-for-a-gayautobiography.html?scp=6&sq=paul%20monette%20Becomming%20a%20man&st=cse>
- González, Rigoberto. Butterfly Boy. Madison: University of Wisconsin Press, 2006.
- Glover, David. and Cora Kaplan. Gender. London: Routledge, 2000.
- Grambs, David. Literary companion dictionary: words about words. London: Routledge & Kegan Paul, 1984.
- Greenberg, David F. Transformation of homosexuality-Based Classifications. pp 255-279. in RogerLancaster.M. and Miccaela di Leonardo (eds.) The Gender/Sexuality Reader: Culture, History, Political Economic. New York: Rouledge, 1997.
- Halperin, David F. Saint Foucault: Toward Gay Hagiography. New York: Oxford University Press, 1995.
- hooks, bell. Yearning: race, Gender, and Cultural Politics. Boston: South End Press, 1990.
- hooks, bell. "Eating the Others" in bell hooks, Black Look: Race and Representation. Boston: South End Press, 1992.

- Jackson, Peter. A. "Thai Research on Male Homosexuality and Transgenderism and the Cultural Limits of Foucaultian Analysis" in Journal of the History of Sexuality. 9.11 (1997): 52-85.
- Jagose, Anamarie. Queer Theory: An Introduction. New York: New York University Press, 2003.
- Jouve, Nicole Ward. White Women Speaks With Forked Tongue: Criticism as Autobiography. London: Routledge, 1991.
- Kitzinger, Celia. The Social Construction of Lesbianism. London: Sage, 1987.
- Marcus, Laura. Autobiographical Discourse: Theory, Criticism, Practice. Manchester: Manchester University Press, 1998.
- Michel, Foucault. History of Sexuality: an Introduction Vol. 1. New York: Vintage, 1990
- Miller, Nancy K. Women's Autobiography in France: For the Dialectic of Identification. pp 210-243. in S. MacConnell- Genet, R. Borker and N. Furman. (eds.) Women and Language in Literature and Society. New York: Praeger, 1980.
- Miller, Neil. Out of the Past: Gay and Lesbian History from 1869 to the Present. New York: Alyson Books, 2006.
- Monette, Paul. Becoming a Man: A Half Life Story. New York: Harper, 2004.
- Nagel, Joane. Race, Ethnicity and Sexuality. New York: Oxford University Press, 2003.
- Ocasio, Rafael. Gays and Cuban Revolution: The case of Renaldo Arenas. Latin American Perspectives. 29 (2002): 78-98.

- Page, Clarence. Showing Me My Color: Impolite Essays on Race and Identity. New York: Harper, 1996.
- Penelope, Julia and Susan J Wolfe. (Ed.) The Original Coming Out Stories. Freedom: Crossing Press, 1989.
- Plummer, Ken. Telling Sexual Stories: Power, Change and Social Worlds. New York: Routledge, 1995.
- Plummer, Ken. "Speaking its Names; Inventing Lesbian and Gay studies." in Ken Plummer. Modern Homosexualities: Fragment of Lesbian and Gay Experience. London: Routledge, 1992.
- Rubin, Gayle. Thinking Sex: Notes for a Radical Theory of the Politics of Sexuality. pp3-46. in, Henry Abelove and et. The Lesbian and Gay Studies Reader. New York: Routledge, 1993.
- Segwick, Eve Kokofsky. Epistemology of the Closet. Barkeley: University of Caliornia Press, 1990.
- Sim, Stuart (ed.). The Routledge Companion to Postmodernism. 2nd Edition. Oxford: Routledge, 2004.
- Smith, Sidonie. Performativity, Autobiographical Practice, Resistance. pp 108-115. in Smith, Sidonie. and Julia Watson (eds.). Women, Autobiography, Theory: A Reader. Madison: University of Wisconsin Press, 1998.
- Smith, Sidonie. and Julia Watson. Reading Autobiography: A Guide for Interpreting Life Narratives. Minneapolis: The University of Minnesota Press, 2001.
- Stein, Edward. Conclusion: The Essentials of Construction and Construction of Essentialism. pp. 464-502 in Edward Stein. Form of Desire. New York: Routledge, 1992.

The Phrase Finder. The love that dare not speak its name [Online]. 2007. Available from:
www.phrases.org.uk/meanings/364900.html

Todorov, Tzvetan. The Origin of Genre. *New Literary History*, 8, 1 (autumn 1997): 169.

Trinh Minh-ha. Woman Native Other. Bloomington: Indiana UP, 1989.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นาย ศรีณย์ มหาสุภาพ เกิดเมื่อวันพฤหัสบดีที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2525 ที่โรงพยาบาล จุฬาลงกรณ์ กรุงเทพฯ หลังจากจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ในสาขาวิชา ภาษา-เยอรมัน ได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ณ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในสาขาวิชาภาษาเยอรมัน จนกระทั่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรีในปี พ.ศ. 2546 ในปี พ.ศ. 2548 ได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ที่ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทุนการศึกษา ทุนอุดหนุนการทำวิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย